

Giới thiệu Sổ Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại

Truyện Sổ Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại, câu chuyện kể về một cô gái suốt ngày chỉ biết mơ mộng tận hưởng những tháng ngày hạnh phúc, cho dù phía trước có bao nhiêu gian nan nhưng cô vẫn lạc quan yêu đời.

Cô thường xuyên thay đổi cuộc sống của mình bằng những thú vui ta nhả, không màng sự đời. Cô mặc kệ tất cả phía trước có xảy ra chuyện gì thì cô vẫn lạc quan mà đối mặt với chúng, không hề lo sợ một điều gì, cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Xuân đến vừa lúc, muôn hoa khoe sắc thắm. Nhân sinh mệnh ngắn ngủi, tội gì không tận hưởng lạc thú trước mắt? Một cuốn sổ nói về những ngày tháng sống vui vẻ của một cô gái yêu đời, trải qua biết bao nhiêu vui buồn lẫn lộn.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Sơ Kiến Nguyệt

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Beta Nguyệt Mai

Ngày hôm đó mặt trời ló dạng, nắng sớm màu vàng mờ mờ, chiếu lên người sinh ra một cảm giác ấm áp, sau ngày đông chí, thời tiết tốt lên như vậy thực hiếm thấy.

Sơ Thu Nguyệt nhìn ánh mặt trời sáng lạng bên ngoài, liền kéo ghế, làm ổ trong sân phơi nắng, nửa tỉnh nửa mơ nằm thì nghe thấy bên cạnh vang lên vài tiếng khan đặc, nàng đảo tròn mắt, ngồi thẳng người. Nghe được cái thứ người bên ngoài đang gào thét là cái gì, mặt liền không chút biểu tình nằm lại xuống ghế.

Kỳ thật rất đơn giản, đơn giản là cái gì mà “ta muốn thống nhất thiên hạ”, “Ta muốn mỹ nữ như mây” các thể loại.

Khẩu hiệu này Trương Tiểu Cường nhà bên ngày đêm gào thét, mọi người sớm đã thành thói quen rồi.

Bên tai nghe thấy tiếng hạ nhân thảo luận cái gì đấy, Trương thiếu gia nhà bên làm sao lại trở thành như vậy, Sơ Thu Nguyệt lười biếng tựa trên mặt ghế, trong lòng có chút buồn cười.

Còn có thể là chuyện gì, còn không phải là xuyên không thì là gì.

Nàng, cùng với Trương Tiểu Cường, đều là những người xuyên không tới,

Chỉ là lúc nàng xuyên không tới, nàng mới chỉ là một đứa nhỏ năm tuổi, lúc vừa tới đây, nàng khổ sở bàng hoàng, lại có chút kích động, khổ sở bàng hoàng đương nhiên không cần phải nói, chẳng có ai lại hi vọng phải rời khỏi cuộc sống mình đã quen, trở về thời cổ đại.

Mà kích động, chính là nơi này triều đại không có trong sử thi, cái này có nghĩa là gì? Chính là thi từ của người xưa, đại khái là có thể thỏa thích copy, ca múa người đời sau phát minh, cũng có thể tùy ý sử dụng. Chính là giống như trong tiểu thuyết xuyên không có ghi, quét ngang thiên hạ, mỹ nam xoay xung quanh.

Thế nhưng mà, Sơ Thu Nguyệt đứng là cái gì cũng đều chưa làm.

Thứ nhất, trung thực mà nói, thành tích của nàng ở trường còn có thể chấp nhận, nhưng mà những thứ... cảm kì thi họa, thi từ cổ ngữ kia, nàng hiện giờ làm sao mà nhớ rõ, cho dù nhớ rõ, cũng chỉ là một ít danh ngôn rải rác, những quyển sách có thể đọc thuộc, thật sự chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Về phần những ca khúc cùng với vũ đại, cái kia, đúng là chỉ càng thêm bị kịch. Nàng cũng không tin, những bài hát cùng vũ đạo của cô nhân lại thua bởi mấy bài hát hiện đại cùng vài động tác động kinh.

Mà sáng tạo phát minh để mở cửa hàng, cũng là rất rất không thực tế.

Khéo vô cùng, nàng ở đại học chính là học khoa tiếng Đức, về sau sẽ thành một phiên dịch viên nho nhỏ, ngẫu nhiên nhận được một ít công việc phiên dịch cho nhà xuất bản, tiền lương không cao, chỉ là hoạt động tự do, thời gian rất tự do.

—Nhưng mà, tiếng Đức ở đây, có thể làm cái gì đây a~~~~...

Thứ hai, Sơ Thu Nguyệt cũng đã suy nghĩ cẩn thận, ở hiện đại, mỗi khi sáng sớm đồng hồ báo thức chỉ cần kéo nàng dậy từ trong giấc ngủ mơ màng, nàng sẽ liền mặc niệm “Ta muốn làm mẹ trùng (ăn rồi chờ chết), ta muốn làm mẹ trùng” mà đi làm, hiện tại, nàng ở nơi này, coi như là “gia đình thường thường bậc trung”, nói cách khác, nàng hoàn toàn có điều kiện để làm mẹ trùng.

Điều kiện tốt như vậy, vì sao nàng lại phải ôm những thứ tên tuổi không đâu kia vào người?

Chính vì thế, Sở Thu Nguyệt liền thông thả rảnh rỗi sống qua bảy năm, học một ít nữ công, ngẫu nhiên đi theo nữ tiên sinh “tốt” nhất khóa, tốt ở đây là chữ Hán, bắt quá, là phồn thể mà thôi, hơn nữa cũng không có dấu chấm câu, dù sao Sở Thu Nguyệt liền xem như không biết. Giả vờ ngây ngốc sinh hoạt, lúc nào cảm thấy nhàm chán, liền vào thư phòng phụ than, trộm cảm hai quyển tiểu thuyết giải lao.

Vốn dĩ tưởng rằng thời gian chính là sẽ thanh tĩnh trôi qua như vậy, ai ngờ Tửếu Cường nhà bên bỗng nhiên nổi điên, những cách dung từ vừa lạ vừa quen kia, cùng tự tin như gió cuốn của Tửếu Cường khiến cho Sở Thu Nguyệt lập tức hiểu rõ ràng, đối phương cũng là người xuyên không, hơn nữa rất không may, còn là một tên bệnh trùng độc YY tiểu thuyết vô cùng nặng.

Hai người đang thảo luận chuyện Tửếu Cường này, chính là hai hạ nhân, một là Vương bà, một là Tiểu Đào. Hai người một bên nói huyền thuyên, một bên chậm rãi đi về phía phòng bếp, kết quả là trên đường nhìn thấy Sở Thu Nguyệt đang uốn trong ghế.

“AAAA... , Nhị tiểu thư, người làm sao lại ở đây?” Vương bà kinh ngạc nói.

Sở Thu Nguyệt mở to mắt, giả vờ cái gì cũng không biết nói: “Ồ, ta vẫn ngủ ở đây mà, làm sao vậy?”

Nàng tuy không thích người khác nói huyền thuyên, nhưng ở cái nơi này, ti vi không có, máy tính cũng không, hơn nữa chuyện của Tửếu Cường đúng là vô cùng hiếm lạ, người khác không nói gì mới là kỳ quái. Cho nên Sở Thu Nguyệt dứt khoát giả vờ hồ đồ — huống chi, nàng là một đứa trẻ mười hai tuổi, cho dù là chủ tử, giáo huấn một bà lão ba bốn mươi tuổi như vậy, cũng quá là khó nhìn.

Wang bà thở dài một hơi, cười nói: “Nhị tiểu thư, người đừng ngủ ở đây. Bây giờ thời tiết đang lạnh, ngủ ở bên ngoài rất dễ nhiễm phong hàn!”

“A... ta biết rồi.” Sở Thu Nguyệt gật đầu, “Cũng bởi vì trời lạnh, thật vất vả mới có chút nắng, ta muốn phơi nắng một chút, ai ngờ không để ý đã ngủ quên.”

Nàng chậm rãi đứng dậy từ trên ghế, duỗi lưng một cái.

“Ồ, Tiểu Lục đâu rồi?” Vương bà nghi hoặc nhìn nhìn chung quanh.

Tiểu Lục chính là nhà hoàn thiếp thân của Sở Thu Nguyệt.

“Ta muốn phơi nắng, nên để cho nàng đi chơi một lúc.” Sở Thu Nguyệt cười cười.

Wang bà không đồng ý nhũn màu: “Tiểu Lục cũng thật là, mặc dù là người cho nàng đi chơi, nhưng nàng cũng không thể cứ thế mà đi, còn để người ở đây ngủ.”

Wang bà ở Sở gia đã lâu, lại rất được phu nhân tín nhiệm, cho nên nghiêm nhiên làm quân sự, có thể nói Tiểu Lục như thế cũng là chuyện hợp lý.

“Không sao.” Sở Thu Nguyệt lắc đầu, nhìn giỏ đồ ăn trên tay Vương bà cùng Tiểu Đào, nói, “Các người đi mua thức ăn về à? Nhanh đưa vào phòng bếp đi, ta có chút đói bụng.”

Nói xong vuốt vuốt bụng nhỏ.

Thân thể của nàng nhỏ nhắn, trắng nõn nà, đôi mắt vừa lớn vừa sáng, rất đáng yêu, bộ dạng vạm vỡ bụng lại càng nói không hết độ ngây thơ đáng yêu. Trong lòng Vương bà yêu thích vô cùng, vội vàng cười nói: “Ài!”

Sau đó tranh thủ thời gian lôi kéo Tiểu Đào vào phòng bếp.

Nhìn Vương bà cùng Tiểu Đào đi xa, Sở Thu Nguyệt nghĩ nghĩ, nháy nháy đôi mắt vội trộm đi ra ngoài cửa.

Tuy nói những hành vi kia của Tiểu Cường không hoàn toàn chính xác là náo loạn, nhưng tốt xấu cũng là tới đây bảy năm mới được gặp một người duy nhất là “người hiện đại”, bây giờ phỏng chừng cũng sắp bị đưa đến tháp người điên, vẫn là nên đi ngó hán một chút vậy.

Sở Thu Nguyệt đi tới ngoài cửa, chỉ thấy người Tửếu gia đang muốn đè hán đưa lên xe.

Tửếu lão gia đang nhỏ nhẹ nói khích lệ Tửếu Cường: “Hiện tại chuyện của nghiệt tử người thành chuyện gièm pha náo loạn của cả thành rồi, ta chỉ có thể trước đưa con tới tháp người điên tránh đầu gió, đợi khi mọi việc qua đi sẽ đưa con về, nhưng nếu con vẫn không biết tốt xấu, ta đây đúng là...!”

Tiểu Cường hé mắt, bỗng nhiên nở nụ cười: “Ta hiểu rồi! Cứ theo lời người vậy. Trước tiên...” hán đại khái là nhớ không ra, dừng một chút, nói tiếp. “Ta đi bệnh viện tâm thần, nhất định là ý chỉ của Thượng Thiên, ta nhất định có thể ở trong đó phát hiện ra bí tịch tiền nhân lưu lại... Đứng vậy! Núi cùng nước phục nghi không đường, đây mới là chân lý!”

Nói xong nắm chặt tay, rõ ràng không cần đẩy, tự mình đi vào xe.

Tửếu lão gia cùng nguyên một đám thị vệ xung quanh tròn mắt há mồm, Sở Thu Nguyệt đứng trong sân nhìn, dờ khóc dờ cười.

Chờ bọn họ đều đi rồi, Sở Thu Nguyệt mới lác lác đầu.

Tường Tiểu Cường kia... Đúng thật là...

Ngay cả chuyện trong bệnh viện tâm thần cũng nghĩ đến, coi như cũng là một loại cảnh giới.

Chỉ là, Tường Tiểu Cường dù sao bây giờ cũng bị đưa vào tháp người điên, vốn là đang bị giày vò, bây giờ cũng yên tĩnh lại chút, như vậy nói cách khác, không cần phải xen vào hần nữa rồi.

Sở Thu Nguyệt để ý so sánh, lại nhớ tới “Đại tiểu thư Sở Gia ở kinh thành 8 tuổi cho ra bộ “Thủy Điều Ca Đầu” kia.”

Sở gia ở kinh thành kia, tự nhiên chính là có liên hệ với Sở Thu Nguyệt. Đó là bốn gia của bọn họ. Sở lão già của Sở Gia ở kinh thành, Sở Liên Đình, chính là đại bá của nàng, là cha ruột của cha nàng, Sở Liên Bình.

Mà Sở đại tiểu thư 8 tuổi cho ra bộ “Thủy Điều Ca Đầu” Sở Lưu Uyển, chính là đường tỷ của nàng.

Sở Liên Đình nắm đó một lần hành động được giải nhất, bề được cảnh quế, về say làm quan ở kinh thành, một bước lên mây, hiện tại đã là Chương viên học sĩ của Hàn Lâm Viện, là quan nhị phẩm, có chút uy phong, nhà cho ba phòng thê thiếp. Đáng tiếc mãi không có con, chỉ có ba đứa con gái, các đây ít năm vợ lẽ sinh ra được một tiểu tử mập mạp, tính ra, bây giờ chắc cũng chỉ vừa biết đi mà thôi.

Chỉ là, ai nói nữ không bằng nam, trên người Sở Lưu Uyển liền sẽ phải cảm miệng.

Vào đầu năm thứ hai Sở Thu Nguyệt tới đâu, Sở đại tiểu thư Sở gia ở kinh thành Sở Lưu Uyển bỗng nhiên nổi tiếng, viết ra bộ “Thủy Điều Ca Đầu”, tuyệt điểm kinh thành, quan lại kinh hoa.

Mà lúc Sở Thu Nguyệt sờ tới bộ này, mặt liền ngệt ra.

Nàng nhớ rõ ràng, đây chính là thủ từ của Tô Thức, là tác phẩm trên sách trung học trước đây, sao lại trở thành tác phẩm của Sở Lưu Uyển rồi?

Nguyên nhân không cần phải nói, tự nhiên chính là, Sở Lưu Uyển cũng là xuyên không.

Về sau Sở Lưu Uyển không ngừng cố gắng, không ngừng ra tác phẩm mới, chỉ là tốc độ có chút chậm hơn, hơn nữa ngẫu nhiên là từ, ngẫu nhiên là thơ, ngẫu nhiên là phú hoặc từ, phong cách cũng thay đổi cực kì nhanh, khiến người ta nghi hoặc. Trong đó mặc dù không thiếu những câu kinh người, nhưng luôn luôn có chút thoát nhìn là lạ, không đủ trời cháy. Chỉ là khuyết điểm không che được ưu điểm, tóm lại cái thanh danh “Đệ nhất nữ tài tử từ lúc Quân hướng khai triều đến nay” của Sở Lưu Uyển, cứ như vậy mà truyền ra.

Sở Thu Nguyệt vẫn một mực không có động tác gì, bởi vì nhìn mấy biểu hiện của Sở Lưu Uyển liền có thể đoán được, người này cực kỳ thích náo động, nếu mình đi nhận thân, chỉ sợ còn chưa kịp ôn chuyện, Sở Lưu Uyển nhân định đầu tiên sẽ có chút lo lắng~~~ Đối phương nhất định sợ hãi nàng đoạt danh tiếng của nàng ta.

Phụ thân của nàng Sở Liên Bình là thương nhân. Làm ăn không lớn không nhỏ, cũng may ở chỗ bọn họ hiện giờ triều đại toàn bộ đang mất quyền, cũng không bị tự tướng nhà nông đè ép buôn bán, cho nên tuy là thương nhân nhỏ, thế như Sở Gia cũng vẫn tồn tại không tồi lắm.

Chỉ là, nói cho cùng, cũng như học bài, thi đậu, làm quan vậy. Đường đi thoát nhìn như chính đồ, năm đó Sở Liên Bình cùng Sở Liên Đình cùng nhau gian khổ học tập, kết quả thân ca ca thi đỗ cao trung, mình lại thi rớt, còn vì thường thường bị cha mẹ trách móc nặng nề, cho nên đến hôm nay, trong tâm Sở Liên Bình đều vẫn có hạt mụn. Sở Liên Đình thường gọi Sở Liên Bình qua ở mấy hôm, ông đều không chịu. Chỉ muốn ở lại lễ thành không lớn không nhỏ này, làm việc buôn bán của mình.

Việc Sở Liên Bình nhất định không chịu đi Sở Gia ở kinh thành kia, Sở Thu Nguyệt thật cũng không lo lắng gì cho lắm.

Chỉ là hội thi Hương năm nay, vị ca ca tốt Sở Triều Sinh kia của nàng đoạt giải cao trung, khiến cho Sở Liên Bình hãnh diện, Sở Liên Bình vui mừng vô cùng, vì thế dứt khoát để cho Sở Triều Sinh tới ở trong Sở gia ở kinh thành, nắm quan hệ của Sở Liên Đình, thuận tiện làm quen, sau đó có thể đề bạt người của ông. Chỉ nói đến cửa ải cuối năm, sẽ mang theo mấy người Sở Thu Nguyệt đi vào đó mừng năm mới.

Kỳ thật Sở Triều Sinh hiện tại mới 17 tuổi, thế nhưng có thể làm như thế, chính là cực kỳ lợi hại. Nhưng mà lại nói, ngọc không mài không sáng, Sở Liên Bình cũng hiểu đạo lý này, thế nên cho dù người khác thường thức hần, cũng sẽ không thật sự cho hần lấy được thành tích gì tốt trong thi Hương, ngược lại sẽ chỉ để hần dừng ở thi Hội.

Thế nhưng Sở Liên Bình muốn, ít nhất cũng nên để cho hần có chút kiến thức đã, đợi ba năm nữa, có lẽ Sở Triều Sinh có thể đỗ tiến sĩ rồi, thậm chí còn có khả năng thành Trạng nguyên!

Ở phương diện kia, Sở Liên Bình cũng muốn khoe khoang một phen.

Dù sao, Sở Liên Đình tuy rằng trong nhà có ba vị thê thiếp, nhưng vận khí không tốt, chỉ sinh con gái, gần đây mới sinh được một đứa con trai, mới vừa biết đi.

Sở Thu Nguyệt vừa nghĩ tới những chuyện thượng vàng hạ cám này, một bên vẫn về tóc thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Sở Xuân Nguyệt

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Beta ♥ Tiểu Nguyệt Mai

“Thu Nguyệt, muội ở đây làm gì vậy?” Bỗng nhiên sau lưng truyền đến một giọng nữ nhẹ nhàng, Sở Thu Nguyệt ngẩn người, quay đầu cười nói: “tỷ tỷ.”

Người vừa tới là tỷ tỷ duy nhất của nàng, Sở Xuân Nguyệt.

Ở nơi Quân Hưởng này, tư tưởng Nam tôn nữ ti cũng không quá nghiêm trọng, ví dụ như con gái, phụ nữ đều vẫn có thể tự do đi ra ngoài. Cảm giác địa vị nữ tính cũng ọc chỗ được đề cao, cảm giác như bầu không khí xã hội giống như không bị Đường triều cản trở. Tuy nhiên vẫn là chế độ một chồng một vợ nhiều thiếp, nhưng người nạp thiếp cũng không qua nhiều.

Sở Liên Bình chính là một song trố đó.

Ông chỉ cưới một người vợ, là mẫu thân của ba người Sở Xuân Nguyệt, Sở Thu Nguyệt, Sở Triều Sinh, Giang Thị Giang Thiển Thiển.

Giang thị cũng là gia đình so với những nhà bình thường còn bình thường hơn, mà trong gia tộc cũng không có thân thích lợi hại như Sở Liên Đình, Sở Liên Bình cùng với phụ thân của Giang Thiển Thiển cùng kinh doanh nên có kết bạn với Giang Thiển Thiển, hai người âm sinh tình tố*, về sau Sở Liên Bình cầu hôn, hai người liền kết hôn, năm thứ hai có Sở Triều Sinh, ba năm sau mang bầu Sở Xuân Nguyệt, thêm hai năm nữa, đã có Sở Thu Nguyệt.

*: này sinh tình cảm

Bây giờ tuy đã mười tám năm đi qua, nhưng quan hệ của Giang Thiển Thiển cùng Sở Liên Bình vẫn vô cùng tốt.

Trung thực mà nói, bọn họ tầm đó cũng không thể nói là ân ái, dù sao cũng đã qua mười tám năm, tuy mọi người xem hài lòng, nhưng cũng đều già đi, tình yêu trước kia cũng dần bị tình thân thay thế, nhu tình mặc dù vẫn còn, nhưng đã nay đâu bằng xưa.

Giang Thiển Thiển cùng Sở Liên Bình nói chuyện với nhau cũng không quá nhiều, ở trên bàn cơm thường là Sở Liên Bình nói, Giang Thiển Thiển mỉm cười nghe, có đôi khi Sở Liên Bình ra ngoài làm kinh doanh, phong trần mệt mỏi trở về, Giang Thiển Thiển cũng chưa bao giờ hỏi cái gì, chỉ giúp hắn tiếp lấy hành lý đưa cho hạ nhân, lại phân phó hạ nhân chuẩn bị nước tắm, phân phó phòng bếp chuẩn bị thức ăn lão gia thích nhất, sau đó thì theo Sở Liên Bình vào phòng kỳ lưng cho ông.

Nhưng giữa hai người, cũng nhất định không thể nói là không ân ái.

Sở Liên Bình ngoại trừ vì xã giao phải đi những lời hoa liễu chi địa, cũng không nhiễm hương son phấn về nhà, mười tám năm qua, không hề đề cập đến chuyện nạp thiếp, ở bên ngoài trong thấy đồ chơi mới lạ, sẽ vội mang về cho người thân, thấy quần áo trang sức xinh đẹp, cũng sẽ vội mang về cho Giang Thiển Thiển. Mặc dù Giang Thiển Thiển không thích trang điểm, nhưng cũng sẽ mỉm cười nhận lấy, cho vào hộp trang điểm cất kỹ.

Sở Liên Bình cùng với Giang Thiển Thiển, sống chung với nhau giống như nước, cũng không phải là một bãi nước đọng, mà là té thủy trường lưu (sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu), im ắng lại lâu dài.

Kiếp trước Sở Thu Nguyệt quen nhìn tình yêu tìm cách nhanh chóng chứng thực tình yêu nên vội vã kết hôn, nhìn thấy Sở Liên Bình cùng Giang Thiển Thiển như vậy, trong nội tâm vô cùng cảm động, cũng cảm thấy hi vọng tương lai có thể tìm được hôn nhân như vậy.

“Nhìn muội xem, một bộ dạng tâm thần không tập trung.” Sở Xuân Nguyệt cười nói, cũng thăm dò đi ra ngoài quan sát, “Vừa mới đây tiếng vang rất lớn, làm sao vậy, là Tướng Tiểu Cường bên cạnh sao?”

“A... đúng vậy.” Sở Thu Nguyệt gật đầu.

Sở Xuân Nguyệt lắc đầu: “Một người vốn rất tốt, sao lại biến thành như vậy.”

“Đúng vậy.” Sở Thu Nguyệt gật gật đầu, sau đó kéo tay Sở Xuân Nguyệt nói, “Tỷ tỷ, tỷ làm sao lại chạy tới đây rồi? Muội cũng thấy có bà mới đang làm mối với mẹ rồi.”

Gò má Sở Xuân Nguyệt hơi đỏ lên, giả ý nổi giận nói: “Muội quản nhiều như vậy làm chi? Ta còn chưa tới tuổi cập kê đâu, những người kia cũng không khỏi quá nóng vội, mẹ nhất định sẽ thoái thác giúp ta.”

“Cái này thì chưa chắc... Dù sao thì đính hôn trước cũng tốt nha, hơn nữa đằng sau kéo theo nhiều chuyện tạp nham như vậy, đoán chừng sau khi ổn thỏa, tỳ tỳ cũng đến tuổi cập kê rồi.” Sở Thu Nguyệt trêu ghẹo.

Sở Xuân Nguyệt vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Muội mới có bao lớn? Quý linh tinh!”

“Cái gì nha,” Sở Thu Nguyệt ra vẻ ủy khuất nói, “tỳ tỳ, nước Lễ Thành có ai không biết tỳ xinh đẹp lại biết điều, nữ công lại giỏi, tiểu tử Tiểu Thi cũng biết một ít, nhà chúng ta lại có một giải nguyên, đại bá trong kinh cũng làm tới quan nhất phẩm~~ Tỳ nói, cô nương như tỳ vậy, người khác đương nhiên phải đoạt phá đầu nha!”

Nghe nàng nói như vậy, Sở Xuân Nguyệt cũng không nhịn được nữa cười rộ lên, hai tí muội cười một tràng, cảm tình vô biên.

Sở Thu Nguyệt rất ưa thích tỳ tỳ này, Sở Xuân Nguyệt xem như con gái rượt trong quy trong củi cổ đại, giữ khuôn phép, đối với Sở Thu Nguyệt cũng không tệ, hai tỳ muội ngẫu nhiên giao hảo lộ tình cảm, cũng coi như nói chuyện rất ăn ý.

Chỉ là Sở Xuân Nguyệt có một khuyết điểm, chính là với danh lợi tiền tài rất coi nặng. Kỳ thật đây cũng là nhân chi thường tình, chỉ là Sở Thu Nguyệt lo lắng Sở Xuân Nguyệt sẽ vì được mà lạc mất thứ quan trọng hơn.

Ví dụ như vừa rồi Sở Xuân Nguyệt nói mình còn chưa có cập kê, những người kia quá nóng vội, Sở Thu Nguyệt có thể hiểu được, nàng chỉ là không nhìn trúng người trong nước Lễ Thành mà thôi.

Quả nhiên, chợt nghe được Sở Xuân Nguyệt có chút cảm khái nói: “A, ở nước Lễ Thành có danh tiếng cũng làm được gì? Nước Lễ Thành nhỏ như vậy, nổi danh rất dễ, những người đến thăm nhà câu hồn, lợi hại nhất cũng không ai khác ngoài tiểu công tử Huyện Thái gia. Cái kia có gì đặc biệt hơn người? Chỉ là một người quần là áo lượt, không có tiền đồ. Nếu nói lợi hại, vẫn là đại đường tỳ lợi hại nhất, toàn bộ Quân Quốc, người nơi nào không biết danh hào của nàng? Chỉ sợ về sau sử sách đều lưu danh, sách vở dân gian, chắc là sẽ vô cùng ghi nhớ nàng.”

Thở dài, Sở Xuân Nguyệt nói với Sở Thu Nguyệt: “Thu Nguyệt, muội biết không, ta có đôi khi xem một ít tiểu thuyết, vừa nghĩ tới, đại đường tỳ về sau cũng ở phía trên như thế, để hậu nhân chiêm ngưỡng phỏng đoán, ta rất hâm mộ. Thế nhưng mà ta...”

Đại đường tỳ trong miệng nàng, dĩ nhiên là Sở Lưu Uyển rồi.

Sở Thu Nguyệt tranh thủ thời gian vỗ vỗ lưng Sở Xuân Nguyệt nói: “Tỳ tỳ tốt, đừng nghĩ nhiều như vậy..., nghĩ nhiều như vậy làm chi? Người tất có mệnh, tuy thanh danh tỳ không bì kịp đại đường tỳ, nhưng cả Quân Quốc chỉ có một đại đường tỳ, cũng như chỉ có một người như tỳ nha! Nghĩ như tỳ vì không bì kịp đại đường tỳ mà khổ sở hao tổn tinh thần, muội chẳng phải cũng vì không bì kịp tỳ mà hao tổn tinh thần hơn sao? So đi so lại như vậy, có ý nghĩa gì? Nhân sinh trên đời, mưu cầu cũng không phải vui vẻ.”

Sở Xuân Nguyệt cười cười: “Muội ngược lại thân nhiên như vậy, chỉ là vì muội còn nhỏ, bây giờ nghĩ vậy, nhưng về sau thì chưa hẳn.”

Trong nội tâm Sở Thu Nguyệt bất đắc dĩ, nàng cũng bởi vì tuổi chưa đủ lớn, cho nên mới muốn khai thông@

Bằng không thì, chính mình kỳ thật vẫn đến sớm hơn Sở Lưu Uyển một năm, muốn thành danh cũng là nàng thành danh trước. Chỉ là giờ phút này Sở Thu Nguyệt càng cảm thấy may mắn mình không làm như thế, nhìn Sở Xuân Nguyệt sẽ biết, thanh danh càng lớn thì càng nhiều trêu chọc đổ kỵ, người khác trả thù, chửi rủa của mình còn ghen ghét như vậy, những chuyện kia cũng không khó xảy ra.

Nàng cũng không có nhiều tinh lực đi đối phó thủ đoạn thâm sau lưng khó phòng như vậy.

“Muội ngừng lại xem,” Sở Xuân Nguyệt khoác tay lên mu bàn tay Sở Thu Nguyệt, “Đại đường tỳ lại ở kinh thành, tên vang khắp thiên hạ, lập đang tuổi cập kê, cái khác không nói, những người muốn cầu thân, chỉ sợ đã sớm đập nát cửa nhà nàng! Nhưng lại không thể so với những công tử Lễ Thành này, đó chính là kinh thành nha, địa linh nhân kiệt, tùy tùy tiện tiện cao một cái, chính là đại thiếu gia vinh hoa phú quý, tiền đồ như gấm đầy!”

Sở Thu Nguyệt nhìn bộ dáng này của Sở Xuân Nguyệt, cũng biết nàng niệm tưởng rất nặng, cũng không phải dăm ba câu nói của mình là có thể nghe, vì vậy đành phải nói: “Nói thì đúng là như thế, nhưng kinh thành thị phi cũng nhiều. Chẳng qua nếu tỳ tỳ thực sự nghĩ như vậy, muội lại có chủ ý.”

“A?” Đôi mắt Sở Xuân Nguyệt sáng ngời, “Chủ ý gì?”

Sau đó lại lập tức cười cười, búng mũi Sở Thu Nguyệt nói: “Nha đầu này, mới có mười hai tuổi, có thể có chủ ý gì? Được rồi, đừng có ghẹo ta nữa, đoán chừng mẹ cũng đuổi bà mỗi đi rồi, chúng ta đi xem có cơm chưa.”

“Đừng nha, muốn nói thật mà.” Sở Thu Nguyệt kéo ống tay áo Sở Xuân Nguyệt, “Tỳ xem, đại ca bây giờ không phải ở kinh thành rồi sao? Muội lần trước nghe phụ thân nói, đại bá vốn rất thích đại ca, lần này đại ca đỗ giải nguyên, đại bs cũng rất cao hứng, vì đề huynh ấy học tốt hơn, hơn nữa con đường làm quan khoáng đạt, đại ca về sau rất có thể chính là ở lại kinh thành.”

“Ta đây còn biết rõ, lần trước phụ thân lúc ăn cơm cũng nói mà.” Sở Thu Nguyệt đảo con mắt, sau đó hiểu ra, “Ý của muội, là để cho ta cũng đến kinh thành ờ?”

Sở Thu Nguyệt thở dài: “Kỳ thật tỳ cũng biết rồi, vốn kinh thành chính là bồn gia của chúng ta, chỉ là phụ thân trước kia hờn dỗi, cho nên mới đến Lễ Thành, đại bá cũng mấy lần gọi chúng ta qua ở, hai nhà chấp nhận, thế nhưng phụ thân vẫn một mực không chịu. Hiện tại, cũng không thể nói chính xác. Chỉ là nói thật, muội vẫn thích ở Lễ Thành hơn một chút.”

Kỳ thật Sở Thu Nguyệt chỉ ra điểm này giúp Sở Xuân Nguyệt, cũng chính là chỉ rõ tâm tư của mình.

Kinh thành, nàng chính là không đi không được, chỉ là, nàng không có tự tin có thể hoàn toàn tránh né Sở Lư Uyển, Sở Xuân Nguyệt đã có dã tâm như vậy, nàng chỉ giúp nàng ấy một tay, như vậy có thể để nàng ấy hấp dẫn lực chú ý của Sở Lư Uyển, một biểu muội đối với mình có hãm mộ lại có chút ghen ghét, nhất định sẽ khiến Sở Lư Uyển đề cao cảnh giác, bởi vì vậy, chính mình sẽ không bị đề ý đến.

Sở Thu Nguyệt thờ dài, kỳ thật nàng cũng không phải vô tâm như vậy, chỉ là đây là nàng nghĩ đến phương pháp có thể xử lý tốt hơn. Hơn nữa nàng cũng không tính là hại Sở Xuân Nguyệt, dù sao kể cả nàng không chỉ ra, Sở Xuân Nguyệt sớm muộn cũng sẽ suy nghĩ cẩn thận, hoặc thậm chí là dùng những phương pháp cực đoan đạt tới giấc mộng củ mình.

Hiện tại nàng làm như vậy, xem như là “Nhất cử lưỡng tiện” nha.

Hai người trò chuyện chốc lát, chỉ thấy Tiểu Lục vội vã tiến vào từ cửa ra, Tiểu Lục nhìn thấy Sở Thu Nguyệt còn ở trong sân, ngăn người, sau đó tranh thủ thời gian đi lên: “Nhị tiểu thư, thật xin lỗi, ta vừa mới rời ở bên ngoài gặp bằng hữu cùng quê quán, trò chuyện một lát liền quên thời gian.”

“Không có chuyện gì, chỉ là vừa rồi Vương bà đã biết, người coi chừng da của người đi a~.” Sở Thu Nguyệt cười nói.

Tiểu Lục “A” một tiếng, che mặt nói: “Vương bà nhất định sẽ phạt ta.”

Sở Xuân Nguyệt nhìn Tiểu Lục, nói: “Người lại chạy loạn rồi hả? Đương nhiên là nên bị phạt.

Sở Xuân Nguyệt nói chuyện không tốt như Sở Thu Nguyệt, quan hệ với Tiểu Lục cũng không tốt bằng nàng, vì vậy Tiểu Lục khúm núm nói: “Dạ, vâng...”

Sau đó ngẩng đầu, dò hỏi: “Đại tiểu thư nhị tiểu thư, bây giờ chắc cũng tới giờ ăn cơm, ta đi giúp đỡ một chút?”

“Đi đi.” Sở Thu Nguyệt gật gật đầu, nhìn nàng nhanh bước chạy đi, quay đầu nói với Sở Xuân nguyệt, “Chúng ta tới đại sảnh, xem xem mẹ nói gì với bà mối.”

Sở Xuân Nguyệt lắc đầu: “Tỷ không thể để bà mối nhìn thấy, đây chính là quy củ. Tỷ về phòng trước, lát nữa ăn cơm, Tiểu Trúc sẽ gọi ta.”

“A... , được.” Sở Thu Nguyệt gật gật đầu, một mình một người tới đại sảnh.

Quả nhiên mới tới cửa, chỉ thấy nha hoàn hồi môn Giang Ninh của Giang Thiển Thiển đưa bà mối đi ra, trên mặt là tươi cười công thức hóa đáng. Bà mối không làm mới được, đương nhiên cười không nổi, chỉ xụ mặt đi về phía trước.

Bà mối kia nhìn thấy Sở Thu Nguyệt, dừng bước lại, đánh giá Sở Thu Nguyệt, “Ồ, đây là nhị tiểu thư Sở Gia sao?”

Sở Thu Nguyệt gật đầu cười.

Tính tình nàng lười biếng, không thích ra khỏi cửa, không giống Sở Xuân Nguyệt thường xuyên đi tham kiến tiểu yến hội của vài khuê nữ, cũng chưa từng có công cán gì, cho nên những người gặp qua nàng cũng không nhiều.

“À, bộ dáng rất không tồi, đợi thêm một thời gian nhất định sẽ thành cô nương rất xinh đẹp.” Bà mối kia cười nói, mong muốn ngược lại rất là nhiệt tình.

“Ha ha.” Sở Thu Nguyệt qua loa cười cười, Giang Ninh cũng kịp thời tiến lên, nói với bà mối: “Trương đại nương, bên này.”

Bà mối Trương gật gật đầu, đi theo Giang Ninh ra ngoài.

Sở Thu Nguyệt nhin không được lắc đầu, sau đó nhanh như chớp chạy vào đại sảnh, chỉ thấy Giang Thiển Thiển ngồi ngay ngắn ở trên ghế, nhìn một trang giấy ngăn người.

Nàng đã hơn ba mươi, cũng gần bốn mươi rồi, vóc dáng có đường vân nhân nhạ, là dấu vết năm tháng lưu lại, dấu ấn lưu lại thực sự cũng không chỉ có chừng này, nó còn mang lại cho Giang Thiển Thiển một vẻ ngoài lạnh nhạ ưu nhã không cách nào học được.

Giờ phút này nàng ngồi ở đằng kia, tựa như một cây hoa lan yên tĩnh, không đủ để đoạt đi ánh mắt, nhưng lại ám hương tràn ngập.

Có nữ tử như vậy bên người, khó trách Sở Liên Bình chóng mắt những người khác.

Nghe thấy tiếng bước chân của Sở Thu Nguyệt, Giang Thiển Thiển ngẩng đầu, cười cười: “Thu Nguyệt làm sao tới rồi.”

“Con đến giúp tỷ tỷ nhìn xem lần này là người nào tới cửa.” Sở Thu Nguyệt cười tủm tỉm trả lời.

Bị Sở Thu Nguyệt chọc cười, Giang Thiển Thiển bên cạnh cười cười lắc đầu: “Tiểu quý.”

Tuy là nói như vậy, Giang Thiển Thiển vẫn đưa tờ giấy trong tay cho Sở Thu Nguyệt: “Muốn xem nào nhiệt thì tự xem đi, chính là người này.”

Sở Thu Nguyệt nhận tờ giấy, chỉ thấy bên trên là một nam tử có chút thanh tú, khuôn mặt như vẽ, trông rất đẹp mắt, bên cạnh là tên, gia thế, ngày sinh tháng đẻ các thứ.

“Nhìn rất được nha.” Sở Thu Nguyệt mở to hai mắt nói.

Giang Thiển Thiển lắc đầu: “Một nam nhân, đẹp mắt có làm được cái gì? Hơn nữa bộ dáng vẽ lên, không liên quan tướng mạo chính thức của hắn như thế nào, mà liên quan tới kỹ nghệ của họa sĩ.” Giang Thiển Thiển giống như có cảm giác, vuốt đầu Sở Thu Nguyệt, nhẹ giọng thở dài, “Huống chi tỷ tỷ của con, chỉ của nàng cũng không ở đây...”

Biểu hiện của Sở Thu Nguyệt kinh ngạc rõ ràng, Giang Thiển Thiển tự nhiên biết tâm tư con gái của mình, Sở Thu Nguyệt há to miệng, vừa định nói hai câu giả ngu làm sinh động không khí, ai biết bỗng nhiên Tiểu Trúc vội vàng vọt lên, thấy Giang Thiển Thiển liền hô: “Phụ nhân, không tốt rồi, đại tiểu thư trượt chân rơi xuống nước rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Sở Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Xuyên không.

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Giang Thiển Thiển bỗng nhiên đứng lên, thanh âm khẽ run: “Chuyện gì xảy ra?”

“Đại tiểu thư, đại tiểu thư...” Bờ môi Tiểu Trúc khẽ run, cả buổi không nói nên lời, Giang Thiển Thiển cau chặt lông mày, đi nhanh ra phía ngoài, một bên phân phó nói, “Tiểu Trúc, là hồ nước hậu viện sao? Người cứu lên chưa?”

“Là hồ nước hậu viện! Nô tỳ tới đây đã hô người, gia đình đã đi rồi, người chắc đã cứu lên rồi.” Tiểu Trúc vội vàng gật đầu.

Bước chân Giang Thiển Thiển không ngừng, lại nói: “Thu Nguyệt, con đi cùng mẹ, Tiểu Trúc, người nhanh đi tìm Vương bà, dặn bà ấy phân phó cho tốt, tìm mấy đại phu, xong rồi thì tới tiệm gọi lão gia về.”

“Vâng!” Tiểu Trúc lại vội vàng hấp tấp chạy ra khỏi đại sảnh, bước chân như bay, hiển nhiên là cực kỳ sợ hãi.

Giang Thiển Thiển tuy biểu hiện trầm ổn, nhưng lời nói cử chỉ, vẫn để lộ bối rối của bà.

Sở Thu Nguyệt nhắm mắt theo đuôi Giang Thiển Thiển, thấy hai tay bà run nhè nhẹ, vội vàng duỗi bàn tay trắng trắng mềm mềm của mình ra nắm chặt tay bà: “Mẹ, không có chuyện gì đâu!”

Giang Thiển Thiển ngẩn người, trong mắt như có gì đó vui mừng, sau đó gật đầu: “Đi nhanh thôi.”

Hai người vội vàng chạy tới bên hồ nước, quả nhiên người đã được cứu lên, nhưng mấy người xung quanh Sở Xuân Nguyệt, nguyên một đám cũng không biết nên làm sao, hai mặt nhìn nhau, nhìn thấy Giang Thiển Thiển đến như thấy cứu tinh, tiến lên gọi: “Phụ nhân!”

Giang Thiển Thiển nhẹ gật đầu, ngồi xổm bên người Sở Xuân Nguyệt, nước mắt lập tức rơi xuống, Sở Xuân Nguyệt vẫn còn thờ, chỉ là cực yếu, phảng phất như một giấy sau liền có thể hương tiêu ngọc vãn.

Tuy rằng cô nhân không biết cái gì là hô hấp nhân tạo, nhưng cấp cứu bị ngâm nước thì vẫn phải có, vừa nãy mấy gia đình đều là sợ nam nữ thụ thụ bất thân, chính mình là hạ nhân nên cũng không dám động tay, Giang Thiển Thiển cả giận nói: “Còn thất thần làm gì? Mau tới đây hỗ trợ!”

Nói xong, liền cởi bỏ áo choàng bên ngoài của Sở Xuân Nguyệt, mở hai nút trên cùng, bảo trì hô hấp cho Sở Xuân Nguyệt. Đón lấy khăn tay, bọc lấy tay, móc bùn, cô trong mũi cùng với miệng Sở Xuân Nguyệt ra, sau đó gọi gia đình nâng phần bụng của nàng, để cho chân hướng lên, đầu rũ xuống xô nước ra.

Quả nhiên, không đến một lát sau, Sở Xuân Nguyệt liền ho khan, nước từ trong miệng trong mũi phun ra, mấy gia đình vội vàng buông nàng xuống, Sở Xuân Nguyệt ho khan vài tiếng, sau đó nằm thẳng im lặng một lát, rồi mới chậm rãi mở to mắt.

Vừa mở mắt, nàng liền lộ vẻ kinh ngạc, sau đó chậm rãi nói: “Các người là ai...”

Vừa thấy biểu lộ này của nàng, nghe lời kịch của nàng, Sở Thu Nguyệt liền thăm kêu không xong.

Không phải là lại một người xuyên không chứ!

Chuyện gì xảy ra, có cần tập trung như vậy không, 7 năm trước nàng tới đây, cũng có một tên “Bạn tri kỉ” xuyên qua, làm sao mấy ngày nay liên tiếp có người xuyên tới vậy chứ!

Hơn nữa rõ ràng, còn là chị ruột của mình... Nội tâm Sở Thu Nguyệt nhăn lại một đồng, ai, hi vọng Sở Xuân Nguyệt chỉ là đầu óc bị nước vào, tạm thời mất trí, ngàn vạn lần phải vượt qua được!

Nghe thấy câu hỏi của Sở Xuân Nguyệt, Giang Thiển Thiển cũng ngây ngẩn cả người, không kịp quan tâm tình huống thân thể của Sở Xuân Nguyệt, nhũn mày nói: “Xuân Nguyệt, con làm sao vậy? Đừng hù dọa mẹ!”

Sở Xuân Nguyệt mở to mắt: “Xuân Nguyệt? Là ai vậy?”

...Bốn bề một mảnh yên tĩnh.

Bỗng nhiên, mắt Sở Xuân Nguyệt sáng ngời, sau đó thì trào tự nói: “Tôi đã xuyên qua...” Dứt lời, đầu nghiêng một cái, không ngờ lại hôn mê bất tỉnh.

Đầu của Sở Thu Nguyệt lập tức to ra gấp đôi.

(Nhã Vy: Ôi ta chết mất *cuồng tiếu*)

Giang Thiển Thiển khó hiểu nhìn Sở Xuân Nguyệt, sau đó bùng tỉnh nói: “Nhanh, trước tiên đưa Tiểu thư về phòng!”

Mấy gia đình liền tranh thủ nâng Sở Xuân Nguyệt lên, hiển nhiên vẫn còn vì mấy câu vừa rồi của Sở Xuân Nguyệt mà nghi hoặc.

Sở Thu Nguyệt cũng nhũn chặt mày – Trên thực tế, nàng chính là thấy chuyện kia là phiền nhất.

Nhìn thấy mặt của Sở Thu Nguyệt vo thành một nắm, Giang Thiển Thiển không khỏi buồn cười, an ủi nàng nói: “Không có chuyện gì nữa, Xuân Nguyệt hiện tại có lẽ không có chuyện gì rồi, chỉ cần để đại phu khám lại là được. Về phần mấy câu mê sảng vừa nãy, chắc là bị dọa cho kinh hãi.”

Không không không, không phải là chỉ đơn giản bị dọa cho kinh hãi đâu!

Trong nội tâm Sở Thu Nguyệt có một người nho nhỏ điên cuồng lắc đầu: Mới không phải mới không phải, mới không phải cái gì bị dọa cho kinh hãi, Sở Xuân Nguyệt chính thức đã chết hoặc là phản xuyên rồi, hiện tại không biết là người chỗ nào đây!

Thế nhưng mà, nàng cũng chỉ có thể kêu gào trong lòng như thế...

Trên mặt nàng còn phải miễn cưỡng mà cười cười: “Ách, đúng vậy, tỷ tỷ phúc lớn mạng lớn, đương nhiên không có việc gì.”

Trời mới biết, nàng bây giờ chỉ muốn học Mã giáo chủ hô to hai câu, biểu thị xoắn xuýt trong nội tâm a!

Sở Xuân Nguyệt một mực mê man, không đến một lát sau, đại phu cùng Sở Liên Bình đều vội vàng chạy tới, Sở Liên Bình nhìn về mặt Giang Thiển Thiển lo lắng đứng ở đầu giường Sở Xuân Nguyệt, vội vàng ấn đầu bà lên vai mình, an ủi: “Không có chuyện gì nữa.” Thuận tay cũng sờ lên cái đầu nhỏ của Sở Thu Nguyệt.

Giang Thiển Thiển gạt đầu, cũng không nói chuyện, có chút khẩn trương nhìn đại phu bắt mạch cho Sở Xuân Nguyệt.

Thời điểm này trên mặt bà càng hiện thêm một mối, khiến cho người ta đau lòng.

Sở Thu Nguyệt đứng ở một bên, vô cùng oán than.

Không thể nghi ngờ, Giang Thiển Thiển là thể tử tốt, mẫu thân tốt, nữ nhân như vậy, thực không nên để bà lo lắng như thế. Chỉ hi vọng cái người mới xuyên không đến cũng giống mình, an phận một chút, có thể giả vờ giả vịt một chút, ngàn vạn lần đừng làm ra chuyện loạn thất bát tao, cuối cùng giống như Tưởng Tiểu Cường. Nếu như vậy, Giang Thiển Thiển nhất định sẽ vô cùng bị thương.

Còn có, không biết Sở Xuân Nguyệt đi đâu, là chết rồi, hay là đã phản xuyên? Ai... Cho dù Sở Xuân Nguyệt có chút khuyết điểm, nhưng chẳng có ai là hoàn mỹ, nàng ấy dù sao cũng là tỷ tỷ bảy năm qua của nàng, nói không có cảm tình, chính là không có thực tế.

Đáng giận chính là nàng hiện tại vẫn thể biểu hiện ra bên ngoài — Sở Xuân Nguyệt “Thật vất vả không có việc gì”, nàng có lẽ cao hứng mới lạ.

Đại phu xem hếch mạch, nói với Sở Liên Bình cùng Giang Thiển Thiển: “Sở đại tiểu thư không có gì đáng ngại, chỉ là chấn kinh quá độ, đợi một lát nôn hết nước ra, theo đơn ta bốc mà điều dưỡng là được.”

Sở Liên Bình cười cười, để quản gia dẫn đại phu đi lấy phí xem bệnh, sau đó nói với Giang Thiển Thiển: “Xem, không phải không có chuyện gì sao.”

“Vâng.” Giang Thiển Thiển nhẹ gạt đầu, vuốt ngực nói, “Chỉ là không biết vì sao, trong tâm thần vẫn có chút không tập trung.”

Mẹ con đồng tâm nhá.

Sở Thu Nguyệt thầm than, trong nội tâm một mảnh thể lương bất đắc dĩ.

Giang Thiên Thiên cùng Sở Liên Bình lại bắt đầu hỏi Tiểu Trúc xem rốt cục là chuyện gì xảy ra, Sở Thu Nguyệt lại không chịu rời đi, nàng xem chừng sau khi Sở Xuân Nguyệt tỉnh lại, chắc chắn sẽ hỏi lung tung, khiến người khác nghi ngờ, chẳng bằng mình xung trận trước, để nàng bình thường một chút rồi tính sau.

Quả nhiên, không bao lâu sau Sở Xuân Nguyệt liền thông thả tỉnh lại, không đợi nàng mở miệng, Sở Thu Nguyệt cướp lời nói: “Tỷ tỷ, tỷ tỉnh rồi?”

Sở Xuân Nguyệt ngẩn người, tròn mắt đảo quanh, sau đó gật đầu nói: “À, đúng vậy...”

Hồ, hoàn hảo là có chút đầu óc.

Sở Thu Nguyệt âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nói: “Tỷ tỷ, tỷ cũng thật là, đang êm đẹp sao đột nhiên rơi xuống nước? Khiến cho mọi người với cha mẹ lo muốn chết, ca ca ở kinh thành biết tin chắc cũng rất lo lắng. Hơn nữa tỷ như vậy, sẽ liên lụy đến Tiểu Trúc, nàng là nha hoàn thiếp thân của tỷ, không chiếu cố tốt tỷ, tất nhiên sẽ bị phạt... Ài, Sở Xuân Nguyệt ơi Sở Xuân Nguyệt, Sở Thu Nguyệt mọi người làm sao lại có tỷ tỷ ngốc như tỷ chứ? Tỷ cũng sắp mười bốn, sắp cập kê rồi, còn không hiểu chuyện bằng nha đầu mười hai tuổi như muội!”

Giang Thiên Thiên nhẹ gật đầu.

Sở Thu Nguyệt thoát nhìn như nói một tràng trách móc, thực chất đã đem mấy thông tin cơ bản nói cho Sở Xuân Nguyệt, ví dụ như tên của hai người, quan hệ trong nhà, thậm chí Tiểu Trúc cũng đã nói đến rồi.

Trong lòng Sở Xuân Nguyệt cười thầm, không cần tự mình hỏi, cô mọi người này sẽ nói hết cho nàng, ha ha, quả nhiên là được Thiên Thượng chiếu cố mà.

Nghĩ thế nhưng trên mặt nàng vẫn lộ ra biểu lộ có lỗi: “À, thực xin lỗi... ta cũng không rõ lắm... À, đúng rồi, ta vừa mới tỉnh, đầu óc có chút mơ hồ, cũng không biết có phải bị vào nước không, có thể quên rất nhiều thứ, đến lúc đó đều dựa vào em gái người nha.”

“Em gái?” Sở Thu Nguyệt có ý sừng sốt, “Tỷ tỷ, sao tỷ lại gọi mọi người là em gái rồi? Tỷ gần đây đều gọi mọi người là Thu Nguyệt nha.. Không phải tỷ còn định gọi mẹ là a mẹ, gọi cha là a cha chứ?”

Sở Xuân Nguyệt đỏ mặt hỏi, nàng thật đúng là đang tính như vậy.

“Ách, đương nhiên không có, chỉ kêu cho thú vị thế.” Nàng khoát khoát tay áo, lại đỡ trán, giả ý nói, “Ta còn cảm giác mình đã quên rất nhiều thứ, mọi người có thể nói tỷ biết một chút không?”

“Đương nhiên có thể.” Sở Thu Nguyệt cười cười, thao thao bất tuyệt mà bắt đầu.

Đương nhiên, nàng cũng là đem những chuyện quan trọng nói ra, dù sao muốn nói chi tiết cũng phải mất ba ngày ba đêm. Huống chi thân thể này của Sở Thu Nguyệt trước năm tuổi, chính cô ta cũng không có.

Càng nói càng hăng, Sở Xuân Nguyệt cũng rất nghiêm túc nghe, mãi đến khi Sở Thu Nguyệt nói đến chuyện, thanh danh Sở Thu Nguyệt ở nước Lễ Thành cũng không nhỏ, thường có bà mối đến hỏi, Sở Xuân Nguyệt bỗng nhiên ngồi dậy: “Cái gì?!”

“Cái gì cái gì...” Sở Thu Nguyệt nháy mắt nhìn nàng.

“Giữa nam nữ, hôn nhân đại sự, lại còn nói làm mối?!” Sở Xuân Nguyệt cắn răng nói.

“Cái này... Cũng là vì là hôn nhân đại sự, cho nên mới cần bà mối nha.” Sở Thu Nguyệt không hiểu nói.

“Ép duyên, quá bảo thủ rồi!” Sở Xuân Nguyệt lắc đầu, làm bộ đáng đau lòng, “Nam nữ cả mặt mũi cũng không trông thấy mà phải kết hôn, quá ghê tởm!”

“Ai nói...” Trong nội tâm Sở Thu Nguyệt biết rõ đối phương tưởng rằng nơi này hoàn toàn lạc hậu, vì vậy giải thích nói, “Từ khi khai triều Quân Hưởng đến nay, chưa hề có nam nữ trước hôn nhân không thấy mặt nha!”

“Quân hưởng?” Sở Xuân Nguyệt quả nhiên sững sờ, sau đó cười mỉa nói, “Mọi người nói tiếp.”

“Cụ thể mọi người cũng không rõ lắm, dù sao mọi người còn chưa tới lúc phải cân nhắc chuyện này, chỉ là mọi người nghe giáo viên dạy học nhắc qua, bình thường là do nhà trai mời bà mối, mang bức họa tới, tên, ngày sinh tháng đẻ các loại đến hỏi mối, nếu như nhà gái cũng có ý, thì nhà gái sẽ đem “Thiếp canh” đưa về cho nhà trai, nhà trai đem thiếp này đặt lên bàn thờ tổ tiên, bái cát, nếu như qua ba ngày trong nhà không có chuyện gì xảy ra, hai người cảm tình chữ bát không tương trùng, liền có thể an bài việc gả cưới.”

Sở Thu Nguyệt giải thích, lúc đang nói tựa hồ có nghe Sở Xuân Nguyệt nói một câu “Phong kiến mê tín”.

“Gặp mặt cần phải có trưởng bối cùng bà mối gặp nhau trước, đương nhiên, về sau bọn họ sẽ nói chuyện khoảng thời gian một chén trà, trò chuyện, nếu như thỏa mãn hết, liền có thể chuẩn bị những chuyện phía sau, nếu có một bên không đồng ý, thì phải nhìn lại một chút.”

“À, thì ra là như vậy.” Sở Xuân Nguyệt vừa mới lắng lắng nhiệt tình, lập tức yên lặng, “Tuy nói, vậy coi như tốt, nhưng mà ta cảm thấy, cần phải tự do

yêu đương!”

“Tự do yêu đương?” Sở Thu Nguyệt nghịch đầu, “Tỷ tỷ muốn nói nam nữ tự mình quen biết, sau đó kết hôn sao?”

“Đúng, đúng.” Sở Xuân Nguyệt liền vội vàng gật đầu.

“À, cái này cũng được — Chỉ là phải có trình tự. Hơn nữa còn có vấn đề môn đăng hộ đối, cũng rất phiền toái.”

Sở Xuân Nguyệt hí híp mắt: “A, môn bất tương hộ bất đối sao? Ta biết ngay sẽ có tư tưởng phong kiến như vậy... Ai, cổ hủ!” Sau đó bỗng cầm tay Sở Thu Nguyệt, “Thu Nguyệt, muội phải nhớ kỹ, tình yêu, đó là không phân biệt giới tính, không phân biệt biên giới, không phân biệt tuổi tác! Cái gì môn đăng hộ đối, toàn bộ đều là vô nghĩa! Còn có nam tôn nữ ti, cũng là vô nghĩa! Tình yêu chính là nam nữ ngang hàng, đây mới là chân lý!”

(Nhã Vy: Lại thêm một não tàn xuyên qua, *Tung hoa*, há há)

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tỷ muội tốt

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Sở Xuân Nguyệt thì tất nhiên là đồng dạc, nhưng Sở Thu Nguyệt lại không ngừng kêu khổ.

Vốn tưởng rằng Sở Xuân Nguyệt có thể coi là bình thường, ai biết lại thành vậy chứ... Quân Hường đã đủ khai sáng rồi, nàng còn muốn ồn ào cái gì mà tình yêu chí thượng nam nữ ngang hàng, nếu như mà bây giờ là triều Thanh, không chừng Sở Xuân Nguyệt đã bị chụp lại nhét vào lồng heo ngâm nước rồi... Hơn nữa nam nữ ngang hàng thì coi như xong đi, tình yêu chí thượng, cái này mới thật sự vô nghĩa nha...

Sở Thu Nguyệt vội vàng làm ra bộ dáng kinh hãi: “Tỷ tỷ, sao tỷ lại nói như vậy!”

“Thu Nguyệt, muội còn nhỏ, còn chưa bị tư tưởng phong kiến tẩy não hoàn toàn, ta tin rằng, muội nhất định có thể hiểu ta, một ngày ào đó!” Sở Xuân Nguyệt một bộ dáng tự cho là hiểu chuyện nói với Sở Thu Nguyệt, tràn đầy tự tin.

Sở Thu Nguyệt lắc đầu: “Tình yêu chí thượng cùng nam nữ ngang hàng, coi như là được rồi đi, chỉ là tỷ là con gái nhà lành, sao lại nói... nói cái gì vậy chứ. Thật quá không phù hợp với thân phận của tỷ! Tuy nói nhà chúng ta không phải là nhà quá giàu, nhưng mà cho dù là con gái nhà nghèo, cũng không nên nói những lời như vậy.”

Sở Xuân Nguyệt há to miệng, tựa như còn muốn nói gì đó, nhưng rốt cục cũng không nói, chỉ thờ dài một cái: “Muội không hiểu ta...”

Trong nội tâm Sở Thu Nguyệt cười lạnh, hay cho một bộ dáng mọi người đều say chỉ mình ta tỉnh, chỉ là say rốt cục là ai, còn chưa biết.

“Tỷ tỷ, tỷ nói với muội là được rồi, ngàn vạn lần đừng nói những lời này trước mặt cha mẹ hay người ngoài. Muội không biết tỷ có chuyện gì, nhưng lấy ví dụ Tường Tiểu Cường nhà bên, hẳn trước cũng đập đầu, vài ngày sau tỉnh lại, liền điên điên khùng khùng, ngày nào cũng nói muốn hùng bá thiên hạ, có được gian sơn, lộ mấy lời nói đại nghịch bất đạo, cuối cùng còn muốn nhảy núi tìm bí tịch gì đó... Cũng may là phụ thân hắn lợi hại, không để những lời này truyền tới kinh thành, bằng không thì... Tuy Tường Tiểu Cường chỉ là một đứa nhỏ chưa lớn, nhưng cũng là tội mất đầu đấy!”

“Ah?” Tròng mắt Sở Xuân Nguyệt xoay tròn, hiển nhiên đoán được Tường Tiểu Cường là người nào, vì vậy liền vội hỏi, “Vậy hiện tại hắn ở đâu?”

“Hiện tại?” Sở Thu Nguyệt cười lạnh, “Bị nhốt vào tháp người điên tránh đầu sóng gió chứ sao?”

“A...” Sở Xuân Nguyệt ngẩn người, cười nói, “Yên tâm đi, Thu Nguyệt, ta sẽ không nói lung tung đâu.”

Sở Thu Nguyệt gật đầu: “Vậy là tốt rồi, không để cha mẹ lo lắng, mẹ rất cưng chiều tỷ đấy.”

“Mẹ rất cưng chiều ta sao?” Sở Xuân Nguyệt kích động hỏi.

“Vâng.” Trong nội tâm Sở Thu Nguyệt không kiên nhẫn, Sở Xuân Nguyệt lại càng thêm đắc chí, nếu Sở Thu Nguyệt là người khác, nhìn bộ dáng nàng như vậy, đã sớm đem lòng sinh nghi rồi, chính cô ta lại hoàn toàn không hay biết.”

“Có mẹ nào không yêu con gái đâu chứ?” Sở Thu Nguyệt nói.

“Ha ha, đúng thế.” Sở Xuân Nguyệt gật gù, sau đó nói với Sở Thu Nguyệt, “Thu Nguyệt này, ta vừa tỉnh, còn có chút mệt, muội ra ngoài trước đi.”

“Vâng.” Sở Thu Nguyệt nghĩ nghĩ một chút, vẫn là nhắc nhở nàng, “Tỷ tỷ, tỉ phải nhớ rõ, có gì không hiểu, cứ tới hỏi muội. Muội tuy là tuổi nhỏ, nhưng vẫn biết rõ một số việc, chính là tỷ ngàn vạn lần đừng hỏi cha mẹ, cũng đừng hỏi bọn hạ nhân.”

“Đương nhiên,” Sở Xuân Nguyệt nói, “Chỉ là Thu Nguyệt này, muội phải nhớ kỹ, trên thế gian này, mọi người sinh ra đều ngang hàng! Kỳ thật, bọn hạ nhân cũng là người nha!”

“Sở Thu Nguyệt: “Có ai nói bọn hạ nhân không phải là người sao?”

Còn mỗi người sinh ra đều ngang hàng nữa, cái này cũng phải nhìn lại thời đại bối cảnh gì đã à nha. Tỷ bây giờ đi giảng dân chủ, giảng chủ nghĩa cộng sản xã hội cho bọn họ, nói không chừng còn bị người ta đánh cho ra bã!

Sở Xuân Nguyệt lần nào cũng đều chờ mong Sở Thu Nguyệt có biểu hiện của mấy người cổ hủ, sau đó tự mình cảm hóa nàng, có mấy lần bị nàng tứ lang đầy ngàn cân ngăn cản, Sở Xuân Nguyệt trong lòng khó chịu, chỉ khoát tay: “Ta tùy tiện nói xong rồi, muội đi trước đi.”

Sở Thu Nguyệt không nói thêm lời nào, gật gật đầu liền rời đi.

Ra cửa, nàng lại không lập tức rời đi, mà là đứng trước cửa ra vào, nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Sau một lát, bên trong liền truyền tới giọng nói hoan hô của Sở Xuân Nguyệt: “Ta đã xuyên không! Ta đã xuyên không! Ha ha ha ha ha. ... Thật tốt quá, lại là triều đại không có quyền lực... Không thể tưởng tượng được, khó trách trước đây chuyện gì ta cũng không được như ý, thì ra là ông trời muốn rèn luyện ta, để ta tới cổ đại này, cải tạo những người cổ đại cổ hủ này! Ta nhất định phải cố gắng, cố gắng sửa lại quan niệm của bọn họ... Ha ha!”

Sở Thu Nguyệt lắc đầu liên tục, cuối cùng cũng chỉ có thể hất tay áo, cất bước dài rời đi.

+++

Sở Thu Nguyệt đi đến đại sảnh, chỉ thấy Sở Liên Bình cùng Giang Thiển Thiên đang hỏi chuyện Tiểu Trúc, Tiểu Trúc quỳ trên mặt đất, trong mắt còn ngấn nước.

“Tunhs tình Xuân Nguyệt, ta chính là đã biết trước, nó muốn đến bên hồ nước ngắt hoa, ngươi cũng không cản được. Thôi vậy, ngươi đứng lên đi.” Lúc Sở Thu Nguyệt đi vào, vừa vặn nghe thấy Giang Thiển Thiên bắt đầu kêu Tiểu Trúc đứng lên. Tiểu Trúc được xá lệnh, vội vàng tạ ơn, mang theo hai vạt nước mắt đứng lên.

“Cha, mẹ, con mới ở chỗ tỷ tỷ về, tỷ ấy không có chuyện gì, chỉ là hơi chóng mặt, lại có một số chuyện không nhớ rõ, con mới nói lại với tỷ ấy một lần, tỷ ấy cũng nhớ khá khá rồi.” Sở Thu Nguyệt nói với Giang Thiển Thiên cùng Sở Liên Bình.

Giang Thiển Thiên đứng dậy, “Xuân Nguyệt tỉnh rồi?”

“Dạ, chỉ là còn có chút mệt mỏi, đoán chừng giờ lại ngủ rồi.” Sở Thu Nguyệt sợ Giang Thiển Thiên muốn đi xem nàng, vội vàng nói.

“Vậy sao.” Giang Thiển Thiên ngồi xuống, nhưng lại thở dài một hơi. “Vậy để nó nghỉ ngơi đi.”

“Mẹ, tỷ tỷ sao vậy, sao lại rơi vào hồ nước?” Sở Thu Nguyệt hỏi.

Giang Thiển Thiên lắc đầu: “Nó thấy trong hồ có đóa hoa đẹp, muốn thò tay hái, đu hơn nửa người ra ngoài, bên hồ nước lại trơn, nó liền rơi xuống nước. Ai, đứa nhỏ này.”

“Không có chuyện gì rồi.” Sở Thu Nguyệt chỉ nói.

Sau đó liền chạy tới bên cạnh Sở Liên Bình, ngọt ngào gọi: “Cha.”

Sở Liên Bình rầy yêu thích đứa con gái nhu thuận này, gật gật đầu, vuốt đầu nàng nói: “Sao vậy, có việc muốn nhờ cha sao?”

“Không phải, chỉ là gọi cha một chút, dạo này cha thường xuyên ở ngoài kinh doanh, rất ít về nhà.” Sở Thu Nguyệt điềm nhiên nói.

Nàng kiếp trước vì tính tình có chút lãnh đạm chất phác, cho nên rất ít làm nũng phụ thân, chút ý lại bình thường của con gái với phụ thân nàng cũng không có. Còn bé ngược lại cũng vậy, trưởng thành rồi liền cảm thấy đáng tiếc, bởi vì chính mình không biểu đạt tình cảm, khiến cho tình cảm có chút lãnh đạm.

Quả nhiên, Sở Liên Bình nghe lời này xong rất hưởng thụ, gật đầu nói: “Được, về sau cha sẽ không thể nữa.”

“Từ tiệm về nhà cũng là một đoạn đường. Cha ngồi xe ngựa đi đi lại lại, cũng rất cực khổ, hay là không cần vậy.” Sở Thu Nguyệt vẻ mặt tiếc nuối, hiểu chuyện mà nói.

Sở Liên Bình càng thêm vui sướng, chỉ nói: “Ai, Sở Liên Bình ta cũng không có chuyện gì quá tốt đẹp, nhưng lại có hai đứa con gái, đều là hai đứa con nghe lời hiểu chuyện. Triều Sinh như thế, con cũng thế, Xuân Nguyệt cũng thế.”

Giang Thiên Thiên ở một bên nghe xong, buồn cười lắc lắc đầu: “Lão gia nói gì vậy? Hai đứa con gái này, sinh ra, là vì chàng, lớn lên cũng dựa vào chàng, bọn chúng nếu có bổn sự, chàng chính là càng có bản lĩnh. Nào có cha mẹ nào nói mình thế chứ?”

Sở Thu Nguyệt hiểu được, Sở Liên Bình người này cái gì cũng tốt, là người chồng tốt người cha tốt, nhưng lại quá hiểu thẳng, đối với chuyện mình không bằng ca ca vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Vì vậy, nàng cũng tranh thủ thời gian nói: “Đúng rồi, con cảm thấy phụ thân là người có bản lĩnh nhất trên đời.”

Tâm tình Sở Liên Bình sung sướng, hào sảng cười to vài tiếng, không nói thêm gì nữa.

Tiểu Trúc nom nóp lo sợ đứng một bên, nghĩ nghĩ rồi cũng nói: “Nô tỳ sang bên tiểu thư trước, đợi tiểu thư tỉnh sẽ chăm sóc tốt nàng.”

“Đợi lát nữa.” Sở Thu Nguyệt tranh thủ thời gian ngăn lại, Sở Xuân Nguyệt bây giờ còn hung phấn nhảy nhót trong phòng, nếu để Tiểu Trúc nhìn thấy chẳng phải là hù chết nàng sao.

“Ta đi cùng ngươi. Ta vừa mới nhớ, còn có việc vẫn chưa nói với tỳ tỳ.” Sở Thu Nguyệt nói, sau đó quay đầu nhìn Giang Thiên Thiên, “Mẹ, mẹ ngồi với cha, con có việc bí mật nói với tỳ tỳ, nếu mẹ muốn tới thì đợi thêm lát nữa, được không mẹ?”

Giang Thiên Thiên bắt đầu xoa cái đầu nhỏ của Sở Thu Nguyệt: “Lắm la lắm lét, đi đi.”

Sở Thu Nguyệt thanh thủy dạ một tiếng, nói với Tiểu Trúc: “Chúng ta đi thôi.”

Sở Thu Nguyệt đi phía trước, Tiểu Trúc đi phía sau, đến lúc tới trước phòng Sở Xuân Nguyệt, Sở Thu Nguyệt vội vàng đi nhanh hơn một chút, giành nói: “Tỳ tỳ, muội dẫn Tiểu Trúc tới rồi.”

Bên trong truyền tới ít tiếng động, đại khái có lẽ là Sở Xuân Nguyệt tranh thủ thời gian chui về trong chăn.

Khỏe miệng Sở Thu Nguyệt méo xệch, gõ cửa: “Tỳ tỳ, muội nghe có tiếng động trong phòng, có phải tỳ chưa ngủ không? Muội có thể vào không?”

“Vào đi.” Sở Xuân Nguyệt cố hết sức nén giọng xuống, tạo cảm giác nhu nhược, “Ta đúng là chưa ngủ.”

Nhẹ gật đầu với Tiểu Trúc, Sở Thu Nguyệt đẩy cửa ra, nhìn thấy Sở Xuân Nguyệt đang ngồi trên mép giường, cái tư thế kia, tựa như là học của Lâm Đại Ngọc... Nội tâm Sở Thu Nguyệt quỳnh lên [E], trên mặt lại không có chút biểu hiện nào, nói với Tiểu Trúc: “Mẹ không trách người, tỳ tỳ lại không biết có oán người hay không, người vẫn là nên bồi tội trước đi.”

Tiểu Trúc liền bước về phía trước, quỳ xuống bên giường Sở Xuân Nguyệt: “Đại tiểu thư, là nô tỳ không tốt, nô tỳ...”

Lời còn chưa nói hết, Sở Xuân Nguyệt đã nhảy xuống giường, ngay cả giày cũng không xỏ vào, chỉ vịn Tiểu Trúc đứng lên.

Tiểu Trúc lại càng hoảng sợ, khó hiểu nhìn Sở Xuân Nguyệt.

“Tiểu Trúc, ngươi là thị nữ thiếp thân của ta, khách khí như vậy làm gì?” Sở Xuân Nguyệt cười vô cùng ôn hòa, “Chúng ta về sau, đừng nói chủ tử nô tỳ cái gì nữa, chúng ta nên là tỳ muội tốt!”

Phốc, lại còn có một chiêu này nữa hả?

Sở Thu Nguyệt dở khóc dở cười.

Tiểu Trúc vốn cho là Sở Xuân Nguyệt tha thứ cho nàng nên mới vịn nàng đứng dậy, kết quả nghe nàng nói như vậy, bị hù đến hoảng, lập tức quỳ lại trên mặt đất, đập đầu ba cái liên tiếp: “Đại tiểu thư, đại tiểu thư, nô tỳ thật sự biết sai rồi! Nô tỳ biết sai rồi! Người ngàn vạn lần đừng đuổi nô tỳ!”

Rõ ràng Tiểu Trúc cho là Sở Xuân Nguyệt dùng những lời này châm chọc nàng, cho nên mới càng thêm hoảng sợ.

“Ai nha, Tiểu Trúc, ngươi nói gì vậy!” Sở Xuân Nguyệt cũng gấp, ta không phải trêu chọc ngươi, ta nói thật mà! Chúng ta là nên ngang hàng, không phân biệt thân phận!”

Tiểu Trúc mắt diếc tai ngơ, vẫn không ngừng đập đầu, Sở Xuân Nguyệt ai nha một tiếng, dứt khoát bịch một tiếng quỳ xuống: “Như vậy người liền tin ta đi!”

Tiểu Trúc hai mắt trắng dã, cơ hồ đã muốn hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Người qua đường Giáp

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Sở Thu Nguyệt vẫn lạnh mắt nhìn hai người làm âm ỉ, còn hi vọng Sở Xuân Nguyệt có thể hiểu rõ, loại tư tưởng này, thâm căn cố đế, một ít cổ hủ nghĩ cách muốn trừ tận gốc, căn bản là không có khả năng. Cho dù muốn giảm đi, ít nhất cũng cần thời gian cùng với cố gắng lớn, cũng không phải như nữ chính trong nhân vật trong vài cuốn tiểu thuyết xuyên không, nói hai câu “Sau này chúng ta chính là tỷ muội”, thì có thể làm cho đối phương cảm động đến rơi nước mắt, đã bị tư tưởng tròng kích.

Tiểu Trúc phản ứng như thế, mới là phản ứng bình thường nhất.

Ai biết, Sở Xuân Nguyệt còn ác hơn, quỳ xuống!

Sở Thu Nguyệt tranh thủ thời gian tiến lên, hai mắt Sở Xuân Nguyệt sáng ngời, nói với Sở Thu Nguyệt: “Thu Nguyệt, muội giúp ta nói cho nàng biết, kỳ thật chúng ta có lẽ đều là tỷ muội tốt!”

Sở Thu Nguyệt không để ý tới nàng, nâng nàng lên, sau đó nói với Tiểu Trúc: “Ngươi đừng đập đầu nữa, trầy hết cả da, cũng may còn có cái thảm trên mặt đất, nếu không đầu ngươi đã sớm chảy máu rồi. A tỷ vừa rồi “đầu óc vào nước”, ta đã nói tỷ ấy có chút hồ đồ, ngươi đừng cho đúng là như thế thật. Đi xuống trước đi, đắp chút thuốc lên, đợi tốt hơn rồi nói.”

Tiểu Trúc ngược lại chân tay lạnh lẽo đi xuống, ánh mắt nhìn Sở Thu Nguyệt lộ vẻ cảm kích.

Sở Xuân Nguyệt nhìn bóng lưng Tiểu Trúc rời đi, chộc nàng giận gằn chết: “Nàng ấy sao lại như thế? ! Nô tính! Ta đã nói cẩn thận với nàng, sao nàng lại phải đập đầu với ta, muội ôn hòa phân phó với nàng, nàng lại mang ơn!”

Sở Thu Nguyệt nghĩ thầm, vốn dĩ nguyên bản ngươi so với ta còn hung dữ hơn nhiều đấy... Nhưng vẫn cau mày nói với Sở Xuân Nguyệt: “A tỷ, tỷ đến cùng là làm sao vậy? Quỳ xuống trước một tỷ nữ, chuyện này quả thật vô cùng kỳ quái!”

“Ta đã nói rồi, ta từ nay về sau sẽ xem nàng ấy là tỷ muội.” Sở Xuân Nguyệt không kiên nhẫn nhìn Sở thu Nguyệt, phảng phất oán trách nàng “cổ hủ.”

“Tỷ muội?” Sở Thu Nguyệt nhắm mắt lại, nói. “a tỷ, tỷ đến tốt cùng có biết, tỷ muội là khái niệm gì không? Nếu tỷ thật lòng muốn làm tỷ muội với nàng ấy, như vậy, sau này mặc quần áo chải đầu, tỷ đều phải tự mình làm, mà đồ trang sức, cũng phải phân cho Tiểu Trúc một nửa. Giường cũng phải chia cho Tiểu Trúc một nửa, dọc đường đi, nàng không đi theo sau tỷ, mà là đi song song với tỷ, mặt khác hạ nhân thấy hai người, sẽ hô lên hai lần chào tiểu thư — Mà ngay cả nụ cười của phụ thân cũng phải chia cho nàng một ít.”

“Đương nhiên, tỷ không thể phải náng đi đâu, về sau những chuyện vốn là Tiểu Trúc làm, tỷ đều phải tự mình làm, đôi khi còn phải làm giúp Tiểu Trúc. Còn có, tỷ có biết những lời tỷ vừa nói ra kia, những chuyện tỷ vừa làm kia, nếu truyền ra ngoài, mặt mũi Sở gia chúng ta đều bị ném đi hết không?”

Sở Thu Nguyệt chậm rãi nói xong, nhìn Sở Xuân Nguyệt: A tỷ, tỷ muốn có “tình tỷ muội” như thế với Tiểu Trúc sao?”

Sở Xuân Nguyệt bị Sở Thu Nguyệt nói đến á khẩu không trả lời được, nửa ngày mới quanh co nói: “Tỷ chỉ nói là tình tỷ muội, làm gì khoa trương như muội nói vậy! Tỷ nói, tỷ đây là trên tình thân nha, không nhất định phải là thật sự, ách, như muội nói, cái gì cũng phải phân cho nàng một nửa, còn giúp nàng làm việc...”

“Cái này Tiểu Trúc cần sao?” Sở Thu Nguyệt nhắc nhở, “Lấy các xung hô tỷ muội, tỷ muốn, mặc kệ ai cũng không thích sao? Ngược lại lại có thể càng thêm oán trách, thậm chí là hận. Nàng sẽ cho rằng, tỷ là cố ý nhục nhã nàng ấy.”

Sở Xuân Nguyệt không nghĩ tới chuyện này, lại sững sờ.

Sau đó nàng nói: “Đó cũng chính là cô ta lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử...”

Sở Thu Nguyệt còn muốn nói gì nữa, bỗng nhiên nhìn thấy Giang thiên Thiên cùng Sở Liên Bình ngay ngắn chậm rãi đi về phía bên này, vì vậy tranh thủ thời gian nói với Sở Xuân Nguyệt: “Chuyện Tiểu Trúc coi như xong, a tỷ cũng không phải có ý đúng không? Không có chuyện gì rồi. Tỷ xem, cha mẹ đã tới rồi, tỷ còn chân trần đứng ở đây sẽ thành cái dạng gì? Nhanh lên đi, muội giúp tỷ che lấy.”

Đương nhiên, trên thực tế Sở Thu Nguyệt chủ yếu là sợ Giang Thiên Thiên cùng Sở Liên Bình nhìn thấy con gái quý cù của mình bỗng nhiên biến thành như vậy sẽ bị kinh hãi.

Sở Xuân Nguyệt vội vàng hấp tấp nhảy lên giường, bày ra tư thế Đại Ngọc

(Nhã Vy: ta đã search google ra được tư thế này làm tiêu biểu, mọi người xem rồi tưởng tượng nha.

Sở Thu Nguyệt cảm thấy buồn cười, Giang Thiên Thiên cùng Sở Liên Bình đã vào đến cửa, cửa vốn khép hờ, có một đường nhỏ, cho nên vừa rồi Sở Thu Nguyệt mới có thể nhìn thấy hai người tới.

Giang Thiến Thiến không gõ cửa, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Chúng ta có thể vào không?”

“Dạ.” Sở Xuân Nguyệt có chút khần trương, vội vàng trả lời.

Giang Thiến Thiến cùng Sở Liên Bình hai người tiến đến, nhìn thấy Sở Xuân Nguyệt quả nhiên đã khôi phục, chỉ là sắc mặt không được tốt mà thôi, vì vậy yên lòng. Giang Thiến Thiến ngồi xuống bên giường Sở Xuân Nguyệt, gầy tóc ra sau gáy nàng: “Xuân Nguyệt, con thấy thế nào?”

“Con không sao rồi.” Sở Xuân Nguyệt cười lắc đầu, ngữ điệu có chút cứng nhắc, đại khái là vì diễn trò có chút khần trương. Nhưng Giang Thiến Thiến chỉ cho là vì con rơi xuống nước, cũng không quá để ý.

Giang Thiến Thiến lại hỏi vài câu, sau khi xác định nàng không có vấn đề gì, mới lôi kéo Sở Thu Nguyệt cùng đi. Sở Thu Nguyệt lúc đi không ngừng nháy mắt với Sở Xuân Nguyệt, ý là để nàng an tâm chớ vội, đừng có làm ra chuyện gì kỳ quái. Sở Xuân Nguyệt cũng không phải không hiểu, chỉ hướng phía nàng “Thần bí khó lường” mỉm cười, đoán chừng là cảm giác hài lòng.

Sở Thu Nguyệt không thể làm gì, chỉ có thể hi vọng Sở Xuân Nguyệt trước tiên tiêu hóa hết những chuyện này, đừng làm chuyện gì ảm ỉ thêm nữa.

Lẽ ra, trừ NC tự nhiên không nên nương tay, nhưng mà Sở Xuân Nguyệt là tỷ tỷ của mình, nếu như nàng bị “diệt trừ”, Giang Thiến Thiến chẳng phải là sẽ thương tâm muốn chết? Hơn nữa Sở Xuân Nguyệt cũng còn chưa hẳn là nã tàn toàn bộ, tối đa nếu so với Tưởng Tiểu Cường, xem ra còn có chút thiên về tiểu thuyết, so với Tưởng Tiểu Cường cũng tốt hơn nhiều, ít nhất còn hiểu chút đạo lý.

Sở Thu Nguyệt cả đêm tâm tình có chút không tập trung, chỉ có thể an ủi mình, nghĩ rằng Sở Xuân Nguyệt có lẽ còn có thể trị, mới chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Thu Nguyệt không nằm ý như bình thường, mà rời giường trước cả khi Tiểu Lục gọi, nàng gọi Tiểu Lục tới, để nàng giúp mình trang điểm, sau đó liền chạy tới phòng Sở Xuân Nguyệt.

Sở Xuân Nguyệt còn đang ngủ, Tiểu Trúc đứng hầu ở cửa ra vào, trên trán băng thuốc trị thương, bao một vòng băng gạc màu trắng quanh đầu.

Sở Thu Nguyệt nghĩ nghĩ, để Tiểu Lục đi mở cửa, bản thân mình thì nói với Tiểu Trúc: “Chuyện của a tỷ hôm qua, người không nói loạn huyền thuyên chứ?”

“Không có.” Tiểu Trúc liếc mắt lắc đầu.

Sở Thu Nguyệt gật đầu: “Ừ, ta đoán người cũng sẽ không nói lung tung, vết thương trên trán, có sao không?”

“Không có trở ngại gì.” Tiểu Trúc trả lời.

“Vậy là tốt rồi. Chốc nữa lúc đến đại sảnh ăn sáng, mẹ nhất định sẽ hỏi thăm, người phải trả lời nói là bản thân không cẩn thận té ngã là được.” Sở Thu Nguyệt nói. “Hiểu không?”

“Nô tài hiểu.” Tiểu Trúc cúi đầu nói.

Sở Thu Nguyệt quay đầu vào cửa, Tiểu Trúc ở bên ngoài sững sờ.

Đại tiểu thư đúng thật rất kỳ quái, nhưng mà Nhị Tiểu Thư dường như cũng có chút khác. Nàng trước kia không phải là bộ dáng ân uy tĩnh thi (Vừa ban ân vừa uy nghiêm) này, cũng không đối xử với hạ nhân như thế này, tuy nhiên hiện tại đối với mình cũng là vẻ mặt ôn hòa, nhưng ngữ khí thần thái dường như ẩn chứa phần nào áp bách, khí tràng triển khai toàn bộ, quả thực quý quái.

Chỉ là, Nhị Tiểu Thư dù sao những năm qua, nàng cũng không tiếp xúc nhiều cho lắm, cho nên không phát hiện ra những biến hóa này cũng là chuyện đương nhiên, nhưng đại tiểu thư là có chuyện gì xảy ra? Bỗng nhiên trở nên như vậy, nói những câu mê sảng kia, thật sự là dọa chết người... Chẳng lẽ rơi xuống nước một lần, thật sự có thể khiến cho tính tình biến đổi?

Nếu không phải Nhị tiểu thư nhắc nhở, chỉ sợ nàng hoàn toàn sẽ không nhận được vụng trộm đi nói cho lão gia phu nhân biết, hoặc là đi tố khổ với người khác, aiz.

Sở Thu Nguyệt không biết trong nội tâm Tiểu Trúc chính là bách chuyển ngàn gãy, chỉ có chút ít phần hận cái người “Sở Xuân Nguyệt” lại khiến cho mình mặc kệ bất cứ chuyện gì nghĩ cách rơi vào khoảng không. Vốn nàng chỉ cần giả vờ ngây thơ như cũ, vô ưu vô lự là đủ, dù sao mặt đen những người khác sẽ làm, nhưng bây giờ, cục diện Sở Xuân Nguyệt rối rắm, tất cả đều cần nàng đi thu thập, cũng thật sự là bất đắc dĩ.

Sở Xuân Nguyệt quả nhiên còn đang ngủ, tư thế ngược lại lại rất bình thường, không có động tác gì quá đáng.

“A tỷ?” Sở Thu Nguyệt tiến lên hai bước, nhỏ giọng gọi nàng.

“Hi hi hi hi...” Sở Xuân Nguyệt đại khái là đang mơ đẹp, nhếch miệng cười. “Người tên nam nhân này, dựa vào cái gì xem thường nữ nhân chúng ta? Salmon heo...”

Sở Thu Nguyệt dở khóc dở cười, Sở Xuân Nguyệt cũng thật là, ngay cả nằm mơ cũng thấy những chuyện này.

Ai biết Sở Xuân Nguyệt giọng điệu lại chuyển biến, nói: “Hừ, người yêu ta? Bởi vì ta đặc biệt? Ta có thể không thích người, Salmon heo!”

(Nhã Vy: *lau mồ hôi*, bà này YY ghê quá ta kìm nén không được...)

A, thì ra là một đoạn mộng xuân!

Nói hai câu này, Sở Thu Nguyệt đại khái cũng có thể đoán ra giắc mơ kịch tình này— Sở Xuân Nguyệt giáo huấn Salmon heo, Salmon heo bởi vì Sở Xuân Nguyệt không giống những nữ nhân trước đây mình thấy, cho nên cảm thấy mới lạ, sau đó yêu mến nàng, dây dưa không rõ...

Trong kịch cổ trang, thường có những cảnh như vậy.

Sở Thu Nguyệt lại chẳng muốn nghe, dứt khoát tăng âm lượng: “A tỷ?”

Sở Xuân Nguyệt nói mớ lập tức ngừng lại, nửa ngày sau, nàng “ách” một tiếng, chậm rãi mở to mắt.

Nhìn Sở Thu Nguyệt, nàng sững sờ cả buổi: “Thu Nguyệt? Sao muội tới đây?”

“Muội tới gọi tỷ đến đại sảnh ăn điểm tâm.” Sở Thu Nguyệt cười cười, nói.

Sở Xuân Nguyệt kịp phản ứng: “Là ăn bữa sáng đúng không?”

“Bữa sáng?” Sở Thu Nguyệt ra vẻ kinh ngạc, “Sao lại có từ mới lạ như thế.”

“Các người không gọi là bữa sáng sa?” Sở Xuân Nguyệt lắc lắc đầu hỏi.

“Cái gì “các người” chứ?” Sở Thu Nguyệt lắc đầu, “Bữa sáng cũng có thể, chỉ là chúng ta vẫn quen gọi nó là điểm tâm thôi.”

“A... nha.” Sở Xuân Nguyệt một bên đảo mắt một bên gật đầu nói, “Tỷ bây giờ bắt đầu chuẩn bị.”

“Dạ.” Sở Thu Nguyệt nhẹ gật đầu, “Hôm nay muội còn biết rõ tỷ không khỏe, cho nên tới gọi tỷ, bình thường đều là Tiểu Trúc gọi tỷ— cái này chắc tỷ vẫn nhớ?”

“Nhớ chứ nhớ chứ, đương nhiên nhớ rõ rồi.” Sở Xuân Nguyệt cười ha hả nói.

“Vậy là tốt rồi.” Sở Thu Nguyệt nhẹ gật đầu, hướng bên ngoài hô, “Tiểu Trúc, vào đi, a tỷ tỉnh rồi.”

Tiểu Trúc nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, Sở Xuân Nguyệt nhìn thấy nàng, đại khái là nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, những lời nói cùng Sở Thu Nguyệt, trên mặt tràn đầy xấu hổ, chỉ nói: “Tiểu Trúc.”

“Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư.” Tiểu Trúc đã thành lễ, cầm bộ quần áo ở trên kệ xuống, hầu hạ Sở Xuân Nguyệt mặc vào, Sở Xuân Nguyệt bắt đầu có chút ngại ngùng, nhưng phát hiện chỉ cần mình giơ tay nhắc chân, đã có thể mặc được quần áo rườm rà, cảm giác thật sự không tệ, liền cũng vui vẻ để Tiểu Trúc hầu hạ.

Sở Thu Nguyệt cẩn thận nhìn phản ứng của Sở Xuân Nguyệt, cười cười, không nói gì.

Đội Tiểu Trúc giúp Sở Xuân Nguyệt chuẩn bị tốt, Sở Xuân Nguyệt mới quay đầu lại, nắm lấy tay Tiểu Trúc nói: “Tiểu Trúc, hôm qua thật sự xin lỗi em.”

Tiểu Trúc kinh hoàng rút tay về: “Đại tiểu thư, người đừng nói giỡn với Tiểu Trúc. Hôm qua chuyện gì cũng không xảy ra.”

Sở Xuân Nguyệt sững sờ chỉ chỉ trán Tiểu Trúc, Tiểu Trúc cười nói: “Ah, đây là nô tỳ hôm qua không cẩn thận ngã bị thương.”

“Ách, đúng, đúng nha...” Sở Xuân Nguyệt đại khái cũng sợ mình gây phiền toái, chỉ gật đầu, miễn cưỡng cười cười, không dám đáp lời Tiểu Trúc.

Đây chính là “hảo tỷ muội” nha.

Sở Thu Nguyệt lắc đầu, khó trách trong những tiểu thuyết kia, cuối cùng nữ chính lại bị nha hoàn thiếp thân kiêm tỷ muội tốt phản bội, có lẽ là vì thế này. Đương nhiên, trên thực tế kịch chính là, mặc kệ là ai phản bội nhân vật chính, đều lộ ra sự vĩ đại của nhân vật chính, bị người đổ kị, cuối cùng nữ chính tha thứ nha hoàn thiếp thân, nữ chính thành Thánh mẫu.

Sở Thu Nguyệt âm thầm may mắn, chung quanh mình có vị đại đường tỷ “Quan Lại Kinh Hoa”, có Tướng Tiểu Cường khiến người ta không biết nên khóc hay cười, mình có thể nào cũng không thể thành nữ chính, chỉ có thể coi là người qua đường Giáp.

Đương nhiên, hiện tại còn mọc ra thêm một Sở Xuân Nguyệt...

Chương 6: Quỳ từ đường

Chuyển ngữ ♥ Ốc trù nương

Beta ♥ Nhã Vy

Sở Thu Nguyệt cùng Sở Xuân Nguyệt dắt tay nhau đi đại sảnh, chỉ thấy Giang Thiển Thiển cùng Sở Liên Bình đã ngồi bên bàn ăn điểm tâm.

Trên bàn đặt bánh kẹo, hạnh nhân phật thủ, bột đậu bánh bao, sữa trấp giác, bánh nướng không thịt.

Mặc dù có chút giản dị, nhưng bữa sáng thế này quả thật đã rất tốt. Phải biết rằng nếu là gia đình nghèo khổ, thậm chí còn không có ăn đâu.

Ở giữa đặt hoa quả thịt nguội một phần, bình thường là sau khi ăn xong tùy ý tráng miệng, đủ loại màu sắc trông rất đẹp mắt.

Sở Thu Nguyệt cùng Sở Xuân Nguyệt song song hành lễ với Giang Thiển Thiển và Sở Liên Bình, phân biệt ngồi vào chỗ của mình, lấy đồ ăn của mình ăn, Sở Xuân Nguyệt cũng thành thành thật thật, không làm cái gì kỳ quái.

“Tiểu Trúc, người trên trán sao lại bị thương thế này?” Giang Thiển thiển quả nhiên chú ý tới, nhú mày hỏi tiểu Trúc.

Động tác Sở Xuân Nguyệt bị kèm hãm

Tiểu Trúc vội vã hồi đáp:” Nô tỳ là hôm qua không cẩn thận té ngã cho nên mới có. Nô tỳ đã thoa thuốc, không có gì đáng ngại.”

Giang Thiển Thiển gật gật đầu, không hề hỏi nhiều.

Sở Liên Bình lại nhớ tới một chuyện khác, nói với Giang Thiển Thiển:” Nương tử, cái kia gia đình a Hồ, có đem hấn áp giải quan phủ không?”

“Còn chưa, hiện tại đang bị nhốt tại sai phòng (*), còn muốn xem ý tứ của Tiểu Thần.”

(*)sai phòng: phòng bếp/phòng chứa củi/nhà kho

“Vậy sao, Tiểu Thần bây giờ còn chưa trở về sao?”

“Vẫn chưa.” Giang Thiển Thiển lắc đầu, trong mắt không thiếu vẻ lo lắng “Ra chuyện như vậy, Tiểu Thần khẳng định rất khó chịu đựng.”

“Cái gì cái gì?” Sở Xuân Nguyệt vội vàng buông thức ăn trong tay, nhìn về phía hai người “Đã xảy ra chuyện gì ạ?”

Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển liếc nhau, đều là khó hiểu nhìn Sở Xuân Nguyệt: “Xuân Nguyệt, con làm sao vậy?”

Sở Thu Nguyệt thiếu chút nữa vui vào trong bát, Sở Xuân Nguyệt này, vừa mới rồi còn nói nàng an phận kia mà. . . . Nếu Giang Thiển Thiển cùng Sở Liên Bình nói chuyện, các nàng nghe là được, làm gì chen vào nói? Nếu Sở Xuân Nguyệt thật sự hiềm thấy tốt như vậy, cũng có thể ăn xong bữa sáng lại đến tìm nàng hỏi mả.

Sở Xuân Nguyệt lại trả lời: “Ai, có lẽ ngày hôm qua để lại di chứng. Con đúng là nhiều chuyện cũng đều nhớ không rõ ràng, ngu ngốc mà.”

Nói xong lại bất mãn trộm trừng mắt nhìn Sở Thu Nguyệt liếc mắt một cái, hình như là oán trách nàng không đem chuyện tình a Hồ cùng Tiểu Thần nói cho nàng.

Sở Thu Nguyệt trong lòng tức giận cười lạnh, nàng ngày hôm qua đem chuyện quan trọng tất cả nói ra, ngay bản thân mình nhớ lại đầu còn đau, nói đến miệng khô lưỡi khô thì thôi, hôm nay ngược lại bị Sở Xuân Nguyệt trách cứ! Người này thật sự là không biết tốt xấu, đối với một thiếp thân nha hoàn thì nhân nhượng, đối với muội muội ruột sặc máu lại khó coi.

Sở Thu Nguyệt tức giận không muốn quản nàng, cũng không để ý tới nàng sẽ làm ra chuyện gì, dù sao sinh tử có mệnh, đức hạnh Sở Xuân Nguyệt này, cũng không phải nàng có thể nắm trong tay, liền đoán chính xem Sở Xuân Nguyệt chính mình sẽ muốn làm ra cái gì loạn thất bát tao gì đó đi.

Giang Thiển Thiển tuy rằng nghi hoặc, nhưng vẫn là gật đầu nói: “Chuyện là trước đó vài ngày, a Hồ khinh bạc Tiểu Thần.”

“Vậy a.” Sở Xuân Nguyệt gật gật đầu, trong mắt lại lóe lên tia sáng “Ồi chao, Tiểu Thần phản ứng ra sao ạ?”

“Cái gì phản ứng?” Giang Thiển Thiển mở to hai mắt “Còn có thể có phản ứng gì? Một khuê nữ mới lớn, bị người khinh bạc, tự nhiên khóc sụt sùi, mấy lần muốn tìm chết Ai, hoàn hảo mẹ khuyên hạ nàng, cho nàng một khoản tiền, để nàng trước về nhà mình nghỉ ngơi một chút, về phần a Hồ. . . . Chúng ta toàn bộ xem Tiểu Thần. Dù sao nếu thật sự muốn đem a Hồ đưa lên quan, thanh danh của Tiểu Thần cũng không đảm bảo được.”

“Rất cổ hủ!” Sở Xuân Nguyệt kích động hô lên “Chuyện như vậy, là a Hồ không đúng, đương nhiên không thể buông tha hắn, lẽ nào không công tiện nghi hắn sao? Chính là bởi vì mọi người luôn nghĩ như vậy, có điều cổ kị, mới làm cho những tên hỗn đản ác bá kia ung dung ngoài vòng pháp luật! Người như vậy, nên bị pháp luật. Ách, con là chỉ quan phủ trừng trị!”

Giang Thiên Thiên mày thẳng mặt nhăn: “Xuân Nguyệt! Con đang nói nhảm cái gì vậy? Dừng từ lại cổ quái như vậy? Hơn nữa, nếu thật sự làm vậy, Tiểu Thần cũng không gả được, a Hồ sẽ không chết, nhưng Tiểu Thần đời này coi như là xong rồi”.

Sở Xuân Nguyệt vốn là nghe được Giang Thiên Thiên nói câu trước còn có chút ngượng ngùng, vừa định thu liễm, nghe Giang Thiên Thiên nói như vậy lại kích động đứng lên: “Ai nói nữ nhân đời này chỉ có thể dựa vào nam nhân? Ai nói nữ nhân không có nam nhân liền sống không nổi? Hừ, nói cho Tiểu Thần, cứ đem a Hồ đưa đi quan phủ về sau nàng có con phụ trách.”

Sở Liên Bình đều nghe không nổi nữa, vỗ bàn: “Xuân Nguyệt! Con có biết con vừa mới phạm vào bao nhiêu cái đại sai không? Những lời nói sai trái kia không cần phải nói, con chống đối mẹ của con, đó là cực kỳ không đúng!”

Sở Xuân Nguyệt vẫn là có chút sợ Sở Liên Bình, cúi thấp đầu: “Mẹ, con sai rồi. . . .”

Giang Thiên Thiên không nghĩ trách nàng, vừa mới chuẩn bị nói không có việc gì, Sở Xuân Nguyệt lại ngắt đầu: “Nhưng mà, con không thừa nhận những lời nói của con là sai trái, là không đúng!”

Sở Liên Bình lạnh lùng nói: “Con nói cái gì?”

Sở Xuân Nguyệt tư tưởng đầy ngang ngược, nói: “Kỳ thật con vốn đã nghĩ được rồi, con dự định mở cửa hàng!”

Sở Thu Nguyệt vốn đang ăn bánh nướng, nghe nàng vừa nói như vậy bị sắc đến lợi hại, nhìn thấy bánh nướng trong tay, nhìn nhìn lại Sở Xuân Nguyệt một bên nghiêm túc. Sở Thu Nguyệt càng xem, liền cảm thấy được hai dạng đồ vật khác nhau lại càng giống càng tương tự.

“Mở cửa hàng?” Sở Liên Bình nhú mày “Mở cửa hàng cũng không phải không thể, chỉ cần sạch sẽ là sẽ có lời, hơn nữa tận lực không xuất đầu lộ diện là được. Chính là con còn quá nhỏ, như vậy khó tránh có chút không tốt. Bình thường nếu phải mở cửa hàng cũng ít nhất phải là làm mẹ người khác! Hơn nữa, người mở cửa hàng, cùng những lời nói loạn thất bát tao này có quan hệ gì? Nếu để cho những người bên ngoài nghe được sẽ truyền thành bộ dáng gì nữa? Xuân Nguyệt con vốn lúc nhỏ rất nghe lời, làm sao rơi xuống nước một lần tính tình thay đổi lớn như vậy?!”

Sở Xuân Nguyệt khinh thường nói: “Người bên ngoài truyền liền truyền đi, cha, châm ngôn của con là. Chính là kiên trì với lý niệm (lí lẽ và ý niệm) của mình ____ đi con đường của mình, để cho người khác muốn nói gì thì nói! Con mở cửa hàng, liền chứng minh con có tiền, con về sau sẽ đem cửa hàng dần dần mở rộng, thậm chí trở thành thủ phủ! Thủ hạ của con chính là lấy nữ nhân làm việc chính, những nhóm nữ nhân chịu áp bách ấy sẽ tìm được tổ chức, chúng ta phải cùng nhau theo đuổi nữ quyền, cũng chính là quyền lợi của nữ nhân! Đầu tiên, chúng con muốn phế trừ chế độ một chồng một vợ nhiều thiếp, chỉ có thể một chồng một vợ! Nếu thật sự không được, những nữ nhân cũng có quyền gả cho thật nhiều phu quân! Còn có chính là, dựa vào cái gì khuê nữ mới lớn mới là báu vật, không phải khuê nữ mới lớn, cũng là báu vật!”

Dừng một chút, nàng lại nói: “Còn có còn có, cái kia thanh lâu! Thanh lâu dựa vào cái gì đều là nam nhân đi, cũng nên để nữ nhân đi mới phải!”

Giang Thiên Thiên nghe xong lời này, một hơi nuốt nửa nghẹn lại, cơ hồ đã té xỉu, Giang Ninh chạy nhanh tiến lên đỡ lấy Giang Thiên Thiên, giúp nàng thuận thuận ngực, Giang Thiên Thiên mới chậm chạp có hồi phục.

Sở Liên Bình tức giận gân xanh đều nhanh bùng nổ, vỗ bàn: “Người đâu, đem nghiệt nữ này mang đi từ đường, ở trước bài vị tổ tông quỳ đến đầu gối mỏi rồi hãy nói!”

Gia đình lập tức đi lên, án phân phó làm, Sở Xuân Nguyệt ngược lại không phản kháng, chỉ lạnh lùng nói: “Con biết, bất luận cái gì cải cách ngay từ đầu đều bị ngăn cản, nhưng mà con sẽ không khuất phục!”

Sở Thu Nguyệt cũng nổi giận gạt bỏ: “Tỷ Tỷ, tỷ đừng hồ ngôn loạn ngữ, cho dù tỷ còn muốn làm cái gì phải trước tiên nhớ là ai cho tỵ sinh mệnh này!”

Nàng lời này một chữ hai ý nghĩa, người bên ngoài nghe xong, chỉ biết Sở Thu Nguyệt là nhắc nhở Sở Xuân Nguyệt phải chú ý trường ầu chi tự (lớn lên từ trẻ nhỏ), không thể chống đối cha mẹ, nhưng Sở Thu Nguyệt hiểu được, Sở Xuân Nguyệt nghe xong còn có một tầng ý tứ khác, chính là Sở Xuân Nguyệt vốn chiếm thân thể của người khác, nàng sao có thể làm càn như vậy?

Sở Xuân Nguyệt nghe xong lời này, quả nhiên lộ vẻ mặt áy náy, nhưng con vịt chết vẫn mạnh miệng không chịu giải thích, bị áp đi từ đường.

Kỳ thật, Sở Xuân Nguyệt là rất muốn đem hai tên hạ nhân ném ra, nói: “Không cần các người áp, ta tự mình đi!” Nhưng, chính là, nàng vừa định làm như vậy, mới phản ứng lại mình không biết từ đường ở đâu, đành phải ủy ủy khuất khuất bị áp đi.

Sở Xuân Nguyệt bị áp đi, Sở Thu Nguyệt vội vàng chạy đến bên người Giang Thiên Thiên, cũng giúp Giang Thiên Thiên vỗ lưng: “Mẹ, mẹ, mẹ không có việc gì chứ?”

Sở Liên Bình nắm tay Giang Thiên Thiên: “Ngượng từ, trước đừng quá kích động, từ từ từ từ.”

Giang Thiên Thiên nhắm mắt lại, thật lâu không nói lời nào, nửa ngày mới rơi lệ: “Xuân Nguyệt sao biến thành như vậy? Hôm qua cho dù có rơi xuống nước, sau đó chúng ta đi xem nó, nó cũng vẫn còn tốt lắm mà. . . .”

Sở Thu Nguyệt nhìn Giang Thiển Thiển rơi lệ, trong lòng càng hận nảo tàn Sở Xuân Nguyệt, nàng tưởng tượng thì thôi, nếu thật muốn làm, cũng nên chậm rãi tích lũy từng bước một đợi thời cơ! Nói lung tung làm chi! Nhưng mà, nếu nàng dự đoán được, cũng không đến nỗi như vậy.

Tiểu Trúc ở một bên khúm núm nhìn ba người, đại khái cũng nghĩ tới ngày hôm qua Sở Xuân Nguyệt khác thường, nàng nhìn Sở Thu Nguyệt, ý là muốn cùng nói cho Giang Thiển Thiển biết, để cho bọn họ đi thăm dò điều tra xem cuối cùng xảy ra chuyện gì.

Sở Thu Nguyệt vội vàng lắc đầu.

Bọn họ có tra như thế nào cũng vô dụng, bởi vì “Sở Xuân Nguyệt”, nàng chính là Sở Xuân Nguyệt, chỉ là linh hồn bất đồng mà thôi. Nếu Tiểu Trúc thực đem ngày hôm qua Sở Xuân Nguyệt quý xuống nói ra, kia chẳng phải càng làm Giang Thiển Thiển âm ỉm?

“Mẹ, con đoán tỷ tỷ vẫn là bởi vì chuyện hôm qua mới như vậy, đầu óc không minh bạch, không phải vào nước thì chính là bị cái gì không sạch sẽ gì đó bỏ lên. Con tin tưởng, nàng hiện tại quý trong từ đường, đối mặt liệt tổ liệt tông, cuối cùng có thể nghĩ thông suốt. Trễ một chút con lại đi khuyên nhủ nàng, mẹ cùng cha trước hết đứng động, dù sao, con cùng tỷ tỷ nói chuyện vẫn thuận tiện hơn.”

Sở Thu Nguyệt khuyên nhủ.

“Ài, Xuân Nguyệt trở nên kỳ kỳ quái quái, con lại hiểu chuyện hơn một chút.” Sở Liên Bình lắc đầu, cũng an ủi Giang Thiển Thiển, nói: “Một người đang tốt lành không có khả năng thay đổi lớn như vậy, nhất định đã xảy ra cái gì. Bây giờ trước tiên để cho Sở Xuân Nguyệt quý ở trong từ đường tĩnh táo lại, ngày mai lại xem ra sao.”

Giang Thiển Thiển gật đầu, cũng không nói, chỉ nhìn thức ăn trên bàn mà ngăn người.

Ài, vốn là một đứa nhỏ ngoan, bỗng nhiên nổi điên lên, mặc cho ai cũng không thể bình tĩnh đi?

Sở Thu Nguyệt một ngày này đều làm tổ ở trong phòng xem Thoại bản(*) xem như không có việc gì đợi đến chạng vạng, nhìn xem sắc trời, phỏng chừng Sở Xuân Nguyệt cũng quý quá sức, vì thế trước đứng dậy, chậm rãi đi về phía Từ đường.

(*)Thoại bản: một loại tiểu thuyết.

Kỳ thật theo lý thuyết, bình thường nữ hài tử không ngoan đều phải đến từ đường, lần này Sở Liên Bình cũng thật sự quá tức giận mới có quyết định này.

Lảo đảo đi đến từ đường, Sở Thu Nguyệt lại phát hiện Sở Xuân Nguyệt cũng không quý gối ở giữa.

Sở Thu Nguyệt nghĩ đến Sở Xuân Nguyệt là lừa dối đi, lắc lắc đầu liền vào từ đường, một bên hô: “Tỷ tỷ? Tỷ tỷ?”

Chỉ là nàng đi khắp từ đường, ngay cả trong góc phòng cũng không bỏ qua, cũng không phát hiện Sở Xuân Nguyệt.

Sở Thu Nguyệt trong lòng lộp bộp một cái, biết không xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Khởi phong ba

Chuyển ngữ ♥ Hòa Lăng Quân

Beta ♥ Nhã Vy

Sở Thu Nguyệt đi tìm Sở Xuân Nguyệt nhưng không thấy, lập tức xoay người thông báo cho Giang Thiển Thiển cùng Sở Liên Bình.

Hai người cảm thấy rất kinh ngạc.

Bọn họ không gọi người trông coi Sở Xuân Nguyệt, cũng vì cho rằng nàng sẽ ngoan ngoãn quý, nhưng dù sao Sở Xuân Nguyệt thật sự hơi lạ lại có ý tưởng rất kỳ quái, bọn họ thật không thể ngờ rằng Sở Xuân Nguyệt lại dám ngỗ nghịch đến nông nỗi này.

Nhưng chuyện nếu đã phát hiện rồi, thì dù không muốn cũng phải tin.

Giang Thiển Thiển cùng Sở Liên Bình bàn bạc một chút, cho rằng Xuân Nguyệt rất có thể đi tìm Tiểu Thần, lúc đi ra cửa chính kiểm tra, quả nhiên phát hiện bên ngoài thiếu mất một gia đình.

Người cùng làm việc với tên gia đình kia nói: ”Đại tiểu thư bỗng nhiên đi ra, nói muốn an ủi Tiểu Thần một chút, A Ngươi liền lấy xe ngựa đưa nàng đi. . . . Có chuyện gì vậy?”

Đúng rồi, gia đình ở bên ngoài thật sự không hề biết chuyện gì xảy ra.

Ba người đứng ở cửa trong lòng nóng như lửa đốt, Sở Liên Bình đang tính đi tới nhà Tiểu Thần mang Sở Xuân Nguyệt về, không ngờ Sở Xuân Nguyệt đã ngồi xe ngựa trở lại.

Sở Xuân Nguyệt mặt tươi như hoa bước xuống xe, gặp Sở Liên Bình, Giang Thiển Thiển và Sở Thu Nguyệt đều đứng ở cửa, ngay lập tức biết mình đã phạm lỗi, rụt rè nói: “Cha, mẹ.”

Sau đó nhìn thoáng qua Sở Thu Nguyệt.

“Ngươi còn biết ta là cha của ngươi?” Sở Liên Bình lạnh giọng hỏi, sau đó đưa mắt nhìn chung quanh, “Việc xấu trong nhà không không đưa ra ngoài, ngươi trước hết đến đại sảnh.”

Sở Xuân Nguyệt rụt bả vai lại, nhưng vẫn thuận theo bước vào đại sảnh.

Vào đại sảnh, Sở Liên Bình liền cho mọi người lui, lớn tiếng hỏi Sở Xuân Nguyệt: “Xuân nguyệt, ngươi đã đi đâu ?”

Sở Xuân Nguyệt bị dọa, run run nói: “Con, con đi thăm Tiểu Thần.”

“Thăm Tiểu Thần? !” Sở Liên Bình cau mày nói: “Ngươi cũng biết ta buổi sáng đã nói cái gì, muốn để ngươi ở Từ Đường quý đến tối, chờ ta đích thân cho phép mới có thể thôi! Ngươi nhìn lại mình đi, mới quý bao lâu đã bỏ chạy ? ! Hơn nữa còn đi trêu chọc Tiểu Thần, ngươi ngại người ta không đủ khổ sao? !”

Sở Xuân Nguyệt nhanh chóng biện bạch: “Con quý rất lâu mà cha! Càng về sau, đầu gối con run lên, vừa đau lại vừa khó chịu, hơn nữa trong lòng nghĩ đến tiểu Thần, cho nên mới trốn đi! Hơn nữa con cũng không phải đi trêu chọc tiểu Thần, con đi an ủi nàng, thuyết phục nàng!”

Đây đúng là trò cười cho thiên hạ, ngay cả Sở Liên Bình đang giận dữ cũng phải cười: “Ngươi nghĩ đến Tiểu Thần? Ngươi buổi sáng còn không nhớ Tiểu Thần là ai! Ngươi an ủi nàng, thuyết phục nàng? Ngươi làm cái gì, nói cái gì?”

“Con.” Sở xuân nhất thời do dự, sau đó vô cùng cao hứng nói, “Con thuyết phục nàng, nàng đáp ứng con đem A Hồ áp tải lên quan phủ!”

“Cái gì? !” Lần này tiếng phát ra chính là của Giang Thiển Thiển, nàng có chút không tin “Nàng đáp ứng rồi? Ngươi làm thế nào lại có thể khiến nàng đáp ứng?”

Sở Xuân Nguyệt nghĩ rằng Giang Thiển Thiển đang tán thưởng năng lực của mình, có chút đắc ý đích nói: “Vẫn là lời nói vào buổi sáng kia! Cùng lắm con nói về việc sau này nàng đi theo con sẽ được đãi ngộ, như thanh danh chẳng hạn, hoàn toàn không chắc tới chuyện linh tinh khác.”

“Tiểu thần lại tiếp thu được?” Giang Thiển Thiển lắc đầu, “Thật là vô vãn!”

“Đương nhiên cũng không có nhanh như vậy, nàng ban đầu còn không đáp ứng, càng không ngừng xin con, nhưng là do con động chỉ dĩ tình, hiểu chỉ dĩ lý***, nàng liền chấp nhận!” Sở Xuân Nguyệt cao hứng nói, sau đó còn ra oai nhìn thẳng vào Sở Liên Bình như bình thường, “Đó là lý do mà con nói lý luận này của con không phải là linh tinh hay điên điên khùng khùng! Vẫn có người có thể hiểu con!”

***: hành động hướng tới tình cảm, hiểu lý lẽ.

Ngoại trừ Sở Xuân Nguyệt ra, ba người còn lại đều trầm mặc, nguyên nhân Sở Thu Nguyệt trầm mặc không giống Giang Thiển Thiển và Sở Liên Bình, bọn họ là vì không thể tin được con nàng thì trong lòng có chút cảm giác là lạ.

Nó chính xác là gì vậy?

Sở Thu Nguyệt còn đang suy nghĩ, chợt nghe Sở Liên Bình nghiêm khắc nói: “Chuyện của Tiểu Thần có điểm kỳ quái, lát nữa ta sẽ cho người đi xem nàng, việc đưa A Hồ lên quan phủ cũng cần bàn bạc kỹ hơn. Về phần con, tiếp tục đi Từ Đường quý, con đã có lỗi lại còn tái phạm, phạt con quý gối hết đêm nay!”.

Sở Xuân Nguyệt mặt mũi trắng bệch: “Quý một buổi tối? ! Nơi đó, nơi đó chính là Từ Đường! Lỡ như có gì đó không sạch sẽ. . . . “

Còn chưa nói xong, Sở Liên Bình đã cầm chén trà ném xuống đất: “Gì đó không sạch sẽ? ! Sở gia liệt tổ liệt tông của chúng ta lại bị ngươi nói như thế? ! Sở Xuân Nguyệt, ngươi thật là vô liêm sỉ, Sở Liên Bình ta tại sao lại có đứa con vô sỉ như ngươi? !”

Sở Thu Nguyệt cũng nói: “Tỷ, tỷ cũng biết, tỷ đã ba lần bốn lượt ngỗ nghịch cha mẹ, chửi bới tổ tông, dựa theo gia huấn phải dạy dỗ tỷ lại? Cha mẹ là vì tỷ trước kia thông minh nhu thuận, cho nên luôn cho tỷ cơ hội, tỷ đừng không biết tốt xấu được không? Nếu tỷ còn như vậy. Chỉ sợ không phải đơn giản quý cả đêm ở Từ Đường.”

Sau đó Sở Thu Nguyệt chỉ ngón tay lên nói: “Lại nói tiếp, tình trạng của tỷ với tên Tù trưởng Tiểu Cường cách vách có chút giống nhau, hẳn bị đưa đi tháp

dành cho người điên, hiện tại cũng không được đón trở về, tỷ tỷ tỷ lại là một cô nương gia giáo, chỉ sợ vào đó lại không tốt?”

Nghe được tháp dành cho người điên, Sở Xuân Nguyệt sợ hãi ba phần, vì thế quỳ xuống trước mặt Sở Liên Bình và Giang Thiên Thiên dập đầu nói: “Cha mẹ, con, con cũng không phải là cố ý, dù sao con cũng chỉ muốn tốt cho Tiểu Thần, người đã cảm thấy con làm sai thì con đích thực là sai ! Con, con đi Từ Đường quỳ, một buổi tối thì một buổi tối, con sẽ quỳ hết!”

Nói xong liền nhanh như chớp chạy đi.

Lời kia nói ra như là nhận sai, kì thực lại có hàm ý khoái thác, chỉ trích Sở Liên Bình cùng Giang Thiên Thiên không hợp tình hợp lý, chỉ trích bọn họ bảo thủ, Sở Liên Bình và Giang Thiên Thiên không biết làm thế nào, nhưng tốt xấu gì thì Sở Xuân Nguyệt cũng đáp ứng đi Từ Đường quỳ rồi, chuyện hôm nay chỉ tới đây thôi.

“Haizzz, hi vọng ngày mai con bé sẽ đỡ hơn.” Giang Thiên Thiên lắc đầu, nói xong cũng không tin tưởng ngay cả lời nói của mình.

Sở Thu Nguyệt ôm ngực, cảm thấy được trong lòng có một dự cảm không tốt, không biết đến tột cùng là cái gì. Như vậy tâm trạng cả một buổi tối không yên, Sở gia lại có người mất ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người còn chưa tới nhìn Sở Xuân Nguyệt ra sao, đã thấy tỷ tỷ của Tiểu Thần mặt đầy nước mắt tìm tới trước cửa.

+++

Trong đại sảnh, Giang Thiên Thiên, Sở Liên Bình, Sở Thu Nguyệt, còn có Sở Xuân Nguyệt bị kéo tới đây về mặt sợ hãi ngồi cùng một chỗ nghe tỷ tỷ Tiểu Thần nói chuyện tình ngày hôm qua cùng ngày hôm nay.

“Hôm qua, Đại tiểu thư.” tỷ tỷ Tiểu Thần nói tới chỗ này có chút oán hận trừng mắt liếc Sở Xuân Nguyệt một cái dọa nàng phải rụt lui, còn cho rằng không ai phát hiện.

Tỷ tỷ Tiểu Thần lau nước mắt, tiếp tục nói: “Bỗng nhiên tìm đến Tiểu Thần, nói là đến an ủi Tiểu Thần một chút. Nhà của chúng ta mọi người đều thực lòng cảm kích, nghĩ rằng Tiểu Thần vận mệnh không tốt bị cái tên súc sinh kia khinh bạc, nhưng may mắn gặp được gia đình tốt, chủ tử tốt như vậy, còn cố ý chạy tới an ủi hạ nhân, vì thế cho nàng cùng Tiểu Thần một mình lưu lại ở trong phòng. Bên trong chúng tôi nghe thấy Đại tiểu thư thao thao bất tuyệt nói cái gì đó, Tiểu Thần vẫn trầm mặc, càng về sau bỗng nhiên khóc lên, tựa như cầu xin Đại tiểu thư cái gì”.

“Chúng ta trong lòng tuy rằng lo lắng, nhưng tin tưởng Đại tiểu thư sẽ không hại tiểu Thần, chỉ là làm tiểu Thần nhớ lại chuyện cũ thương tâm thôi. Sau đó tiếng của tiểu Thần cũng dần yếu đi, Đại tiểu thư một mình tiếp tục nói xong, về sau Đại tiểu thư rút cục cũng rời đi, lúc đi ra về mặt tươi cười, còn nói Tiểu Thần là một tiểu cô nương tốt rất hiểu chuyện. Chúng ta không biết vì cái gì Đại tiểu thư nói như vậy, nhưng vào phòng, chỉ thấy Tiểu Thần thất hồn lạc phách, gọi nàng nàng cũng không để ý, chỉ có ngơ ngác nhìn trên mặt đất.

“Chúng ta rất lo lắng, đến lúc sau, lão gia phái người hỏi tình hình của Tiểu Thần, Tiểu Thần bỗng nhiên khôi phục, nói mình không có việc gì, còn ra ăn một bữa cơm, chúng ta đều tưởng Đại tiểu thư thật sự an ủi có tác dụng, còn hết sức vui vẻ , sau lại nàng nói mình mệt mỏi, muốn đi ngủ, chúng ta liền cho nàng đi ngủ”.

“Sáng nay ta đi kêu nàng dậy, ai biết nửa ngày cũng không có phản ứng, Tiểu Thần luôn có thói quen dậy sớm, không có khả năng ngủ quên, tôi chạy nhanh gọi người hỗ trợ phá cửa phòng, liền nhìn thấy Tiểu Thần đang treo ở không trung, hai chân không chạm đất, trên cổ một dải lụa trắng bắt ngang xà trên —— đúng là tự tử!”

Nói tới chỗ này, tỷ tỷ Tiểu Thần tựa hồ nói không được nữa, bùm mặt lớn tiếng khóc lên, tiếng khóc kia như đang tố cáo, làm cho mọi người không dám nghe.

(Nhã Vy: Ta đúng thật là chịu không nổi nhân vật nào tàn nhẫn này nữa rồi =.= Đúng là Ngu dốt + nhiệt tình = phá hoại mà)

Người ngoài bọn họ còn như vậy, càng không nói đến đầu sỏ gây nên Sở Xuân Nguyệt .

Nàng nghe tỷ tỷ Tiểu Thần miêu tả xong, ánh mắt mở to tựa như chuông đồng, sững sờ nửa ngày mới đứng dậy: “Tiểu Thần tự tử? ! Làm sao có thể? ! Nàng ngày hôm qua còn chấp nhận.”

“Chấp nhận? !” Sở Thu Nguyệt thật sự miễn cảm với từ này, “Cái gì gọi là chấp nhận, Xuân Nguyệt tỷ phải nói cho rõ ràng!”

Sở Xuân Nguyệt sững sờ nhìn nàng, nói: “Chính là, chính là lúc tỷ nói, nàng liền nhìn sàn nhà, sau đó tỷ nói cái gì, nàng đều gật đầu. Đây không phải là chấp nhận, chứ là cái gì!”

“Sao có thể cho rằng nàng chấp nhận, rõ ràng là nản lòng thoái chí, không muốn tranh cãi nữa!” Sở Thu Nguyệt quả thực nghĩ muốn tát Sở Xuân Nguyệt một cái, tại sao lại có người ngu xuẩn đến thế ? !

Tỷ tỷ Tiểu Thần nhìn không được hết lớn, “Đại tiểu thư! Chúng ta nhìn thấy Tiểu Thần viết vài chữ, người cũng rõ là nàng biết chữ không nhiều lắm, vẫn là trước kia ở trong này, đi theo người khác học một ít chữ. Đại tiểu thư, người cũng biết, nàng thật ra là viết chữ gì?”

“Cái, cái gì.” Sở xuân nguyệt liếm liếm môi, hỏi.

“Nàng viết, Đại tiểu thư nhất định muốn làm lớn chuyện này, bức tử tôi!” Tỷ tỷ Tiểu Thần hét lớn.

Sở Xuân Nguyệt run run, một lần nữa ngã xuống ghế : “Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy.”

“Xuân Nguyệt, ngươi sau khi tỉnh lại, ngươi luôn tự nhận mình thông minh, người khác nói như thế nào ngươi cũng không nghe, chính là cho là mình đúng, nghĩ đến người khác đều là cổ hủ, không biết lớn nhỏ. Hiện tại bức tử người ta, ngươi có biết sai chưa? !” Giang Thiên Thiên trước giờ ít khi nghiêm khắc, giọng nói cũng cao lên, tính cách của một người mẹ mẫu mực liền hiện ra hết .

Ban đầu Sở Xuân Nguyệt không hề sợ nàng, nhưng hiện tại thấy nàng thay đổi cũng rất sợ liền gật đầu: “Con đã biết, con đã biết, mẹ, con sai rồi, con không nghĩ rằng. Con, là do con tự cho mình đúng , con sai rồi!”

Nàng thật sự không thể ngờ mọi chuyện lại như thế, nàng nghĩ nàng có thể cảm hóa người khác là chuyện đương nhiên, đến cuối cùng, lại hóa thành vũ khí cướp đoạt tính mạng người khác!

Bạn đang đọc truyện *Sở Tây Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Dùng sức đánh.

Chuyển ngữ ♥ Ốc trù Nương

Beta ♥ Nhã Vy

Sở Xuân Nguyệt khóc sụt sùi, nhưng Giang Thiên Thiên không mềm lòng: “Được, ngươi nói ngươi biết sai rồi, tốt lắm. Mạng người cao trời đều nhìn thấy, tuy rằng Tiểu Thần không phải là ngươi giết, nhưng cũng bởi vì ngươi mà chết.”

Giang Thiên Thiên nhìn Sở Liên Bình , Sở Liên Bình dường như biết nàng muốn làm gì, vì thế nhắm mắt lại, gật đầu.

Được Sở Liên Bình tán thành, Giang Thiên Thiên nhìn về phía tỷ tỷ Tiểu Thần, hành lễ với nàng.

Tỷ tỷ Tiểu Thần tuy rằng hận Sở Xuân Nguyệt hại chết Tiểu Thần, nhưng đối Giang Thiên Thiên các nàng vẫn cảm kích mà kính sợ, hoảng sợ nhìn Giang Thiên Thiên, khoe mắt còn mang lệ nói: “Phu nhân, ngài đây là.”

“Lệnh muội là bởi vì tiểu nữ hồ đồ mà chết, chuyện tang sự Sở gia chúng ta sẽ xử lý, nhưng sao lại không kiêng dè xem như vậy là đủ, về sau cũng sẽ đem tiền lương từng tháng của Tiểu Thần cho các ngươi. Về phần A Hồ, xử trí như thế nào cũng tùy các ngươi, nếu các ngươi nghĩ còn muốn cho Tiểu Thần một công đạo, vậy đem A Hồ áp giải quan phủ, đây không còn là vấn đề khinh bạc, Tiểu Thần đã chết, A Hồ tuyệt không thể tùy tiện tiện là có thể bỏ qua. Nếu mọi người sợ ảnh hưởng đến thanh danh của Tiểu Thần, vậy lên đánh hấn một chút, bắt hấn bồi thường chút tiền, sau đó chúng ta sẽ đuổi hấn đi.”

“Người cũng đã chết, còn muốn thanh danh gì? Chẳng qua chỉ là cái tên sau khi chết thôi.” Tỷ tỷ Tiểu Thần lắc đầu: “Đem hấn trình quan đi, súc sinh loại này, nếu có thể chết đi mới là tốt nhất.”

“Về phần tiểu nữ.” Giang Thiên Thiên nhìn nhìn Sở Xuân Nguyệt, Sở Xuân Nguyệt ở trên ghế không ngừng rụt lui, không dám nhìn thẳng các nàng, “Về phần tiểu nữ, nàng có muôn vàn không phải, vô luận như thế nào cũng phải phạt.”

Dứt lời, liền phân phó Giang Ninh đem thủ thước(*) đến.

(*)Thủ thước: Thước tay, ở đây là chỉ thước để đánh tay.

Nhìn kiểu này, là muốn giáo huấn Sở Xuân Nguyệt thật tốt.

Thước, bình thường dạy học tiên sinh đa số là đánh các nam hài không nghe lời, nam hài từ, da dày thịt béo, hơn nữa dạy học tiên sinh cũng sẽ không chế lực đạo, cho nên có đánh cũng không hề gì.

Với nữ hài từ thì không như thế, các nàng thông thường đều yếu đuối, da cũng nộn, hơn nữa lần này Sở Xuân Nguyệt phạm chuyện lớn như vậy, cũng sẽ không có người hạ thủ lưu tình!

Tỷ tỷ Tiểu Thần ngăn người, nàng nghe Giang Thiên Thiên nói nhiều như vậy, còn tưởng rằng muốn giúp Sở Xuân Nguyệt chuộc tội, không để Sở Xuân Nguyệt nhận trừng phạt, cho nên lúc nghe Giang Thiên Thiên nói muốn lấy thước nàng cũng rất kinh ngạc.

Nàng vốn không biết, Sở Xuân Nguyệt đã phạm rất nhiều tội, lấy thước đánh vẫn là tiện nghi cho nàng.

Giang Ninh động tác rất lưu loát, lập tức mướn một cái thước to đến, thước cấu tạo đặc thù, đánh người cực đau nhưng sẽ không làm người bị thương quá nặng.

Thấy cái thước kia, mặt Sở Xuân Nguyệt liền méo mó, sắc mặt trắng bệch: “Mẹ! Con, đầu gối con còn rất đau, tối hôm qua con quỳ từ đường một buổi tối, cơm chiều cũng không, sáng nay bữa sáng cũng chưa ăn, con hiện tại vừa đói, trên đùi lại đau, mẹ, con biết con sai rồi!”

Giang Thiển Thiển lắc lắc đầu: “Mẹ không đánh người.”

Sở Xuân Nguyệt sùng sốt, lập tức vui vẻ cười: “Đa tạ mẹ!”

Giang Thiển Thiển thần sắc không thay đổi: “Mẹ một chút khí lực cũng không có, đánh người có ích lợi gì? Giang Ninh, người đến đánh đi.”

Dứt lời trả thước lại cho Giang Ninh.

Giang Ninh trước kia là thô sử nha hoàn(*), khí lực so với Giang Thiển Thiển thì lớn rất nhiều, nhìn thần sắc Giang Thiển Thiển, Giang Ninh ngầm hiểu, biết không cần hạ thủ lưu tình, vì thế tiến lên hai bước, nói với Sở Xuân Nguyệt: “Đại tiểu thư, xin vờn tay ra.”

(*)Thô sử nha hoàn: Nha hoàn làm việc nặng, VD: Chè củi, gánh nước, giặt đồ...linh tinh.

Sở Xuân Nguyệt nhìn nhìn thước, lại nhìn nhìn Giang Ninh da dầy thịt béo, bị dọa chết khiếp: “Ta không cần! Nô tài người cút xa chút!”

A, là ai mấy ngày trước đây khẩu khẩu thanh thanh(*) nói là người đều bình đẳng?

(*)khẩu khẩu thanh thanh: tiếng lớn miệng lớn [ách. . . các nàng thông cảm ta vốn từ có hạn a~]

Sở Thu Nguyệt ngồi trở lại trên ghế, mắt lạnh nhìn Sở Xuân Nguyệt.

Sở Liên Bình lúc này rốt cục mở miệng nói: “Xuân Nguyệt, quỳ từ đường là hôm qua trừng phạt người, dùng thước đánh tay người là chuyện hôm nay một mạng người, hai chuyện không thể lẫn lộn. Người sao không ngầm lại thật tốt, người chịu đánh một chút, cho dù có đau, làm sao so được với người ta, sau này ngay cả đau đều không cảm thụ được đâu?”

Lão gia mở miệng, liền phân định xong.

Sở Xuân Nguyệt trước kia ở thế kỷ hai mươi mốt, chưa từng có liên hệ với người chết, nhiều nhất là xem trên báo chí có đăng tin gì mà thôi. Hơn nữa cho dù có, cũng không có quan hệ gì với nàng, dù sao cũng không phải nàng hại chết.

Lần này Tiểu Thần, cũng bởi vì nàng và A Hồ mà chết.

Chính xác, so với một mạng người, bị thước tay đánh mấy cái mà thôi, thật sự rất nhỏ bé.

Sở Xuân Nguyệt run rẩy vờn tay trái. Giang Ninh nhìn bộ dáng Sở Xuân Nguyệt, trong lòng biết nàng trong chốc lát tất nhiên sẽ sợ hãi mà lùi về, vì thế cũng vờn tay trái, dùng sức lôi kéo cổ tay Sở Xuân Nguyệt, tay phải không chút do dự, nháy mắt liền đánh xuống.

“A!” Sở Xuân Nguyệt đau đến hô to, trong mắt lập tức tràn đầy nước mắt, nếu người này thật sự là Sở Xuân Nguyệt mà không phải là kẻ chỉ có cái mác Sở Xuân Nguyệt mà nói, thật sự là có vài phần điếm đạm đáng yêu. Đáng tiếc hiện tại, Sở Thu Nguyệt quyết không đồng tình cùng nàng.

Chỉ là Giang Thiển Thiển cũng không nàng cũng không còn cơ hội gặp lại con gái nàng nữa, nàng vừa rồi để cho Giang Ninh đánh, ngoài miệng nói là bản thân không có khí lực, kỳ thật còn không phải nói nàng không đánh lòng?

Quay đầu đi, nhìn cũng không dám nhìn bộ dáng Sở Xuân Nguyệt bị phạt.

Sở Liên Bình cau mày, một chữ cũng không nói, mím môi nhìn Sở Xuân Nguyệt.

Giang Ninh đánh xuống từng cái một, mỗi một lần lực đạo đều giống nhau, tuyệt đối không nhẹ, thanh âm kia ở trong đại sảnh vọng lại, quả thực dọa người.

Tỷ tỷ Tiểu Thần chưa thấy qua trận đánh như vậy bao giờ, cũng bị dọa nhảy dựng, nhìn chăm chăm Sở Xuân Nguyệt và Giang Ninh.

Sở Xuân Nguyệt bị đánh đến cái thứ năm, tay đã đỏ bầm, hơi hơi sưng, lúc này lại đánh càng đau thêm, nhưng Giang Thiển Thiển cùng Sở Liên Bình vẫn là không có dấu hiệu ngừng.

Sở Xuân Nguyệt nước mắt nước mũi đều chảy ra, cũng không quản cái gì, đầu tiên là mắng to Giang Ninh, dùng từ phá lệ thô lỗ khó nghe, Giang Thiển Thiển vốn muốn dừng, vừa nghe nàng nói, liền tiếp tục trầm mặc.

Lực đạo trên tay Giang Ninh cũng lên lút tăng lên.

Mắt thấy mắng chửi người không có hiệu quả, Sở Xuân Nguyệt thái độ liền mềm nhũn, cầu xin Giang Thiển Thiển tha thứ: “Mẹ, mẹ, a! Đau quá, Xuân

Nguyệt đau quá, mẹ! A! !”

Nàng một câu nói lấp bắp, chi vì mỗi lần thước tay đều có thể làm nàng hô to một câu.

Giang Thiên Thiên trong lòng vừa đau vừa hận, vẫn là không để ý đến nàng.

Sở Xuân Nguyệt lại cầu xin Sở Liên Bình: “Cha, con đau quá! A! Thật sự đau quá. Ô ô. . . . Cha!”

Sở Liên Bình thờ dài, thật sự thay đổi quá nhanh. . . .

Sở Xuân Nguyệt không có cách nào khác, đành phải đáng thương nhìn Sở Thu Nguyệt: “Muội muội ngoan. . . . A! Muội muội ngoan, muội nói một chút đi, muội nói một chút mà! Tỷ biết muội rất hiểu chuyện! A! Tỷ biết tỷ không đủ hiểu chuyện, tỷ biết tỷ còn không hiểu biết bằng muội, van cầu muội! A!”

Sở Thu Nguyệt thật sự là vừa bức mình vừa buồn cười, chẳng lẽ Sở Xuân Nguyệt nghĩ nàng không nói lời nào, không giúp nàng cầu xin tha thứ, là bởi vì nàng ghen tị với Sở Xuân Nguyệt, cho rằng Sở Xuân Nguyệt hiểu biết nhiều hơn nàng?

Nàng sao lại có kết luận này chứ?

Thật sự chóng mặt mà.

Sở Thu Nguyệt đỡ trán, cúi đầu không nói lời nào.

Lại đánh một trận, Sở Xuân Nguyệt da thịt mảnh mai, tay sưng hơn cả tay heo, thậm chí có thể nhìn thấy máu bên trong chảy ra.

Sở Xuân Nguyệt ngược lại không hô nữa, đại khái là chết lặng, chỉ yên lặng thút tha thút thít khóc.

“Tốt lắm, dừng lại đi.” Giang Thiên Thiên thấy Sở Xuân Nguyệt đã muốn chảy máu, phỏng chừng nếu đánh tiếp, nàng thật sự sẽ không chịu nổi, vì thế khoát tay áo, bảo Giang Ninh dừng.

Giang Ninh lên tiếng, buông lỏng tay, bỏ thước xuống, lắc lắc tay.

Nàng lớn như vậy mới đánh người, cũng mệt chết đi nha~.

Sở Xuân Nguyệt tựa hồ không phản ứng kịp, sững sờ nửa ngày, bỗng nhiên lại gào khóc đứng lên.

“Thế nào, trong lòng có thoải mái hơn không?” Giang Thiên Thiên mặc kệ Sở Xuân Nguyệt khóc lớn, tiến lên hỏi tỷ tỷ Tiểu Thần.

Tỷ tỷ Tiểu Thần đã sớm ngủ người, cũng không khóc, bị Giang Thiên Thiên hỏi như vậy, trong mắt lại ngẩn lẹ, nàng gật gật đầu: “Này có cái gì thoải mái hay không thoải mái chứ? Tiểu Thần chết cũng đã chết rồi, có thể nào cũng không về được, nhưng thật sự cảm tạ phu nhân lão gia, hai người lại nhường nhịn hạ nhân như tôi từng bước, thật sự là, thật sự là.”

Tỷ tỷ Tiểu Thần lẹ trong mắt ngày càng nhiều, cơ hồ muốn quỳ xuống: “Ta thay Tiểu Thần đa tạ các người!”

“Là chúng ta phải xin lỗi Tiểu Thần.” Giang Thiên Thiên khổ sở lắc đầu, đỡ lấy tỷ tỷ Tiểu Thần, “Người đi cùng Giang Ninh lĩnh một chút tiền, trên đường mua cho Tiểu Thần một số đồ cần dùng gì đó, lúc sau ta sẽ lại phái người mang tiền qua, giúp các người chuẩn bị hết thảy.”

“Cảm ơn phu nhân, cảm ơn phu nhân.” Tỷ tỷ Tiểu Thần không ngừng gật đầu, Giang Ninh cười với nàng, dẫn nàng ra đại sảnh, đi ra bên ngoài.

Một chút phong ba dừng lại như thế, Sở Xuân Nguyệt bị mọi người đánh đến lơ mơ, giọng cũng khóc đến ách ách, cái gì cũng không nói được, mắt cùng tay đều sưng. Nàng lui vào trong ghế dựa, nhìn mặt đất ngây ngốc đến phát ngốc, một bộ dáng ủy khuất cam chịu, dường như có chút giống với bộ dáng Tiểu Thần mà tỷ tỷ Tiểu Thần miêu tả.

Giang Thiên Thiên nhìn thấy nàng như vậy, con tức đều tiêu tan, nhưng cũng không nói gì, phân phó hạ nhân mang nàng trở về, lại bảo tiểu Trúc băng bó trị thương cho nàng.

Sở Thu Nguyệt gật đầu, nghĩ nghĩ, bước đến bên người Sở Xuân Nguyệt, nhẹ giọng nói một câu: “Đây mới là điều mà tỷ từng nói ‘bình đẳng’. Cha mẹ chưa bao giờ nói gì, lại thật sự làm được, mà tỷ, lại chỉ biết nói miệng.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tướng Tiểu Cường

Chuyển ngữ ♥ Hòa Lăng Quân

Beta ♥ Nhã Vy

Chuyện của Tiểu Thần lần này tốt xấu xem như cũng đã giải quyết, A Hồ bị áp giải lên quan phủ, bởi vì Tiểu Thần đã thất cố tự sát nên gia đình nàng cùng Sở gia đều che giấu Sở Xuân Nguyệt sợ nàng chạy đến làm nên chuyện. A Hồ trước thì bị bắt giam vào ngục, sau lại bị đánh trăm roi.

A Hồ bị bắt giam vào ngục, không được ăn hay uống, trong ngục giam đầy ngột kém vì thế hắn bị đói đến nỗi cả người mệt mỏi, lại bị đem đi đánh, lĩnh hơn tám chục roi liên tục luôn đường sống.

Tuy nhiên đó cũng là chuyện đã được dự kiến, một trăm roi rất ít người trong quá khứ có thể chịu được, nhưng cũng không thể coi là từ hình.

Tang lễ của Tiểu Thần cũng xử lý tốt không kém, Giang Thiển Thiển thật là tốt, một chút cũng không chậm trễ. Sở Liên Bình cũng tùy ý Giang Thiển Thiển mà làm.

Nhắc tới chuyện lớn nhất làm cho người ta nhẹ nhõm cả lòng chính là Sở Xuân Nguyệt cuối cùng cũng có nê nếp.

Bắt đầu hai ngày, nàng bởi vì tay không thể làm gì cho nên thường xuyên khóc lóc, ngay cả ăn cơm cũng không chịu ăn thật ngon, một mực bắt Giang Ninh giúp mình ăn, hiển nhiên là vì còn ghi hận chuyện Giang Ninh đánh mình.

Sở Thu Nguyệt thân nhiên nói: “Tỷ, muội giúp tỷ ăn.”

Nói xong, thật sự đem tay trái nắm lấy cái bàn, khó khăn dựa vào tay phải để ăn cơm.

Sở Xuân Nguyệt oán hận nhìn Sở Thu Nguyệt, cũng không dám nhiều lời, đành phải ngoan ngoãn ăn cơm.

Đương nhiên, Sở Thu Nguyệt không rảnh mà giúp nàng ăn cơm nhiều lần. Lần kia chính là lần duy nhất, sau đó Sở Thu Nguyệt tự mình ăn cơm của mình.

Sở Xuân Nguyệt liền lại không vui: “Thu Nguyệt, muội không phải nói giúp tỷ sao?”

“Đúng vậy, muội không phải đã giúp tỷ ăn một lần rồi sao?” Sở Thu Nguyệt hỏi ngược lại.

“Nhưng mà tay tỷ hiện tại vẫn còn rất đau!” Sở Xuân Nguyệt ủy khuất vờn tay, “Muội xem, vẫn còn sưng này!”

“Tỷ ăn trưa chỉ cần dùng một bàn tay mà ăn cũng không ngon sao.” Sở Thu Nguyệt cũng không thêm nhìn tới nàng, chỉ nói.

Sở Xuân Nguyệt vừa tức vừa hận, đành phải đáng thương ngồi ăn cơm.

Ngoài chuyện này ra, nàng không làm chuyện gì khiến người khác không hài lòng nữa.

Ăn cơm, trở về phòng, chờ lúc ăn cơm mới lại đi ra, rảnh rồi lại đi dạo trong sân. Vừa không nói chuyện mở cửa hàng, cũng không nói cái gì nam nữ ngang hàng hoặc là cùng hạ nhân tỷ muội tình cảm.

Điều này làm cho Giang Thiển Thiển cùng Sở Liên Bình, nhất là Sở Thu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

Lần này Sở Xuân Nguyệt chắc chắn rất đau, bằng không cũng chả có phương pháp nào có thể giáo huấn được nàng.

Đương nhiên, Sở Xuân Nguyệt sau này khi liền sẹo sẽ quên đau, nhưng chuyện này cứ để về sau rồi tính tiếp.

Tuy nhiên Sở Thu Nguyệt lại nhớ rằng mình đã quên nói với nàng về Sở Lưu Uyển. Chuyện này cũng tốt, Sở Xuân Nguyệt thơ từ cũng không tinh thông cho nên mới không dạo văn cổ nhân. Nói cách khác, thay vì đụng chạm tới Sở Lưu Uyển nên hướng Tướng Tiểu Cường làm chuẩn —— nàng thế nào cũng không thể để Xuân Nguyệt bị đem tới tháp cho người điên!

Chớp mắt đã hết một tháng.

Có một lần, Xuân Nguyệt cầm một cuốn sách hỏi Sở Thu Nguyệt: “Thu Nguyệt, tất cả thơ từ đều do Sở Lưu Uyển viết?”

Sở Thu Nguyệt liếc cái quyển sách kia một cái, đây chính là Sở Lưu Uyển văn tập người người truyền lưu, nhà mình đương nhiên cũng có một quyển vì vậy gật đầu: “Đúng vậy, có chuyện gì sao? Đại đường tỷ có tài văn chương cho nên thơ từ mới được truyền lưu.”

“Đại đường tỷ?” Sở Xuân Nguyệt càng thêm kinh ngạc, “Sở Lưu Uyển là đại đường tỷ của ta?”

“Ừ.” Sở Thu Nguyệt nhìn nàng, “Làm sao vậy, chẳng lẽ tỷ vẫn còn chưa khôi phục sao?”

Sở Thu Nguyệt vừa hỏi xong, Sở Xuân Nguyệt vừa vặn nắm lấy bàn tay phải thấy còn đau, vì thế cười cười: “Không có không có, tỷ quả thật có chút

không nhớ rõ.”

”Dạ ” sở Thu Nguyệt nghĩ nghĩ nói, “Kỳ thật muội cũng không nhớ rõ, dù sao từ lúc năm tuổi cũng không đến thành thăm nhà đại bá, đại đường tỷ kia lúc sau giống như được trời giúp mới bắt đầu làm ít thơ từ, vang danh khắp kinh thành.”

”Như vậy” Sở Xuân Nguyệt lại giống như trước đây không an phận, chuyển động hai con mắt như trên châu đại khái đoán được thân phận thật của Sở Lưu Uyên, vì thế cười cười nói, “Không biết khi nào chúng ta có thể gặp đại đường tỷ?”

”Cũng sắp rồi.” Sở Thu Nguyệt nói, “Cuối năm nay chúng ta sẽ gặp, nguyên nhân là vì đại ca, tất cả gia đình chúng ta đều phải đi kinh thành, một là giúp đại ca chuẩn bị, hai là đi gặp đại bá cùng đường tỷ, đường đệ.”

”Cuối năm nay.” Sở xuân nguyệt nghĩ nghĩ, hỏi, “Thời tiết bây giờ cũng chớm lạnh, cuối năm chắc sắp tới?”

”Đương nhiên.” sở Thu Nguyệt cổ quái nhìn Sở Xuân Nguyệt, “Không đến một tháng, mấy ngày nữa chỉ sợ sẽ phải khởi hành. Đáng nhẽ ra muốn đi sớm hơn nhưng vì chuyện Tiểu Thần mà phải tạm hoãn.”

Nghe Sở Thu Nguyệt nhắc tới chuyện Tiểu Thần, Sở Xuân Nguyệt tự nhiên không dám nói nhiều, nàng gật gật đầu: “Ừ, tỷ hiểu đượcThời tỷ đi trước.”

Dứt lời, mang theo cuốn sách kia đi ra cửa.

Sở Thu Nguyệt nhìn bóng dáng của nàng, chợt nhớ tới một việc. Nếu cuối năm sắp tới, Tướng lão gia chắc không đành để Tể tướng Tiểu Cường một mình ở tháp người điên đón tết. Chính hắn cũng không muốn xa nhi tử quá một năm. Như vậy chỉ sợ Tể tướng lão gia cũng sẽ sớm đón Tể tướng Tiểu Cường trở lại.

Quả nhiên, Sở Thu Nguyệt lúc chụp được Tiểu Lục là hạ nhân của nhà cách vách hỏi thăm, đã biết thì ra Tể tướng Tiểu Cường mấy ngày trước đây trở về nhà rồi. Chính là mệt mỏi, gầy ốm, trên người toàn vết đỏ tím, nhìn thấy rất nhiều thương tích.

Sở Thu Nguyệt hiểu rõ, khó trách Tể tướng Tiểu Cường đã trở lại nhưng không có động tĩnh, thì ra là lực bất tòng tâm. Chỉ sợ tháp người điên này thật sự dành cho mấy kẻ điên cùng hắn ăn ở.

Lấy hết quyết tâm, Sở Thu Nguyệt vẫn tới tìm Sở Xuân Nguyệt.

Sở Xuân Nguyệt có chút vui mừng, bởi vì sau chuyện của Tiểu Thần người nhà đối với nàng luôn lạnh lùng khiến nàng cảm thấy rất buồn bực.

Nàng thật sự không thể lý giải, vì sao người ta đều tuyên dương cái lí tưởng này, đều thắng được tất cả mọi người, nữ nhân đều được tôn trọng, mọi người đều cho rằng nàng ấy (là người nghĩ ra lí tưởng mọi người bình đẳng) làm những chuyện quang vinh. Mà chính bản thân mình thì lại đáng thương, gặp phải mẫu thân cùng muội muội cổ hủ đối xử với mình như thế. Hơn nữa chính mình lại hại chết người, nàng cũng không phải cố ý, nàng đâu biết rằng đối phương lại yếu ớt như vậy. Lại đem lòng tốt của nàng thành lòng lang dạ thú. Hừ!

Nàng lại nghĩ tới thời điểm bây giờ, Sở Thu Nguyệt đối với nàng cũng thật tốt. Nhìn rất đáng yêu nhưng lại hơi ngờ ngác, hỏi nàng ta cái gì cũng đều nói, nhưng lại không hề hỏi mình xảy ra chuyện gì. Bộ dáng kia, chính là loại nhân vật hấp thu kiến thức NPC. Cho nên chính mình cũng phải để ý tới nàng, chuyên tâm đi hỏi để về sau có thể trở thành nhân vật nữ nhân vật trong Tiểu Trúc Khứ Liễu Nhị Hào.

Ai biết được số mệnh Tiểu Trúc cũng chỉ là một người mặc áo vải! ***

***áo vải (áo rơm): trang phục mặc khi hát hí khúc.

Nhưng thật ra Sở Thu Nguyệt lật lọng với mình rất nhanh, cố tình để cho Sở Liên Bình biết, ngay cả khi mình muốn nói nàng cũng không thể đi nói lại. . . .

Nhất thời khiến nàng buồn bực, nàng tạm thời buông tha cho lí tưởng nam nữ bình đẳng, ngược lại chuẩn bị bắt đầu lấy thơ từ làm cho mọi người tán phục tài năng của mình. Cố ý đi trong thư phòng làm ra vẻ một phen, kết quả lại phát hiện Sở Lưu Uyên vẫn tập, cái đó toàn là thơ từ. Hừ, rõ ràng đều là thơ từ của tiền nhân!

Xem ra chính “Đại đường tỷ” của mình căn bản cũng là xuyên mà tới!

Hơn nữa nghe khẩu khí Sở Thu Nguyệt, Sở Lưu Uyên giả mạo còn làm như không sai, quả thực giống “Kinh thành chi bảo”. Cảnh tượng nhanh chóng hiện ra, cùng mình xuyên cách xa vạn dặm, thật sự là đồng nghiệp bất đồng mệnh. Tức chết người đi được!

Lúc này Sở Thu Nguyệt đến phòng mình, đại khái cũng là tha thứ cho mình hoặc là phát hiện chính mình quả thật là người tốt.

Sở Xuân Nguyệt nghĩ như vậy, vô cùng cao hứng mở cửa, cho Sở Thu Nguyệt tiến vào.

Sở Thu Nguyệt làm sao không biết Sở Xuân Nguyệt muốn cái gì. Còn cười cùng Sở Xuân Nguyệt nói chút việc nhà, sau đó giống như lơ đãng nói: “Tỷ, tỷ còn nhớ rõ muội trước kia có nhắc đến Tể tướng Tiểu Cường?”

“Nhớ rõ, như thế nào không nhớ rõ.” Sở Xuân Nguyệt rất cao hứng nói, dù sao đó cũng là cùng xuyên, mặc dù có điểm ngu ngốc nhưng là tốt xấu cùng

mình coi như là đồng bệnh tương liên .Cùng lắm hấn thăm như vậy là bởi vì bản thân ngu xuẩn, mà nàng thăm như vậy thuần túy là bởi vì thời vận không tốt, nhân không hòa!

Sở Xuân Nguyệt nhiệt tình hỏi: “Hấn làm sao vậy?”

“Vâng, cũng không có gì, muội lần trước không phải đã nói rồi sao, phụ thân đem hấn bắt giam tháp người điên,thật ra là muốn giúp hấn tránh một chút gió bão. Bây giờ cuối năm sắp đến, mấy ngày trước đã đón hấn trở về. Muội nhớ rõ lần trước muội nói đến hấn thì tỷ có chút hứng thú cho nên nói một chút chứ không có đại sự gì hết.”

Nghe Sở Thu Nguyệt nói như vậy, Sở Xuân Nguyệt mới cảm giác được chính mình lúc mới xuyên —— rất cục, mình mới có thể biết có người giống mình! Tuy rằng đồng đảng này đầu óc có chút không tốt, nhưng chính mình phải khuyên nhủ hấn thật tốt, làm cho hấn an tâm một chút chớ nóng nảy. Hai người bọn họ liên thủ, chẳng lẽ còn không thể so với Sở Lưu Uyên già mọ kia? Hơn nữa bọn họ tính tình bất đồng, lúc đó chia lợi ích sẽ không làm phiền nhau Thật sự là quá tốt!

Sở Xuân Nguyệt mắt sáng lên nói với Sở Thu Nguyệt: “Thu Nguyệt! Cũng là cùng quê, chúng ta sao không đi thăm hấn?”

Sở Thu Nguyệt nhú mày: “Tưởng Tiểu Cường hiện tại không có thanh danh, thăm hấn chẳng phải là nguyên cớ cho người khác trêu chọc mình? Huống chi tỷ như vậy sẽ làm Tưởng lão gia hiểu lầm tỷ với Tưởng Tiểu Cường có ý gì. . . . Lão ta hiện tại khẳng định đang lo như thế nào giúp Tưởng Tiểu Cường tìm vợ.”

Sở Xuân Nguyệt cúi thấp tư thái cầu xin nói: “Muội muội tốt, người đi theo giúp ta. Tỷ chính là sợ Tưởng lão gia cùng người khác hiểu lầm, cho nên mới nghĩ muốn muội và một vài nha hoàn cùng đi. Như vậy, sẽ không sẽ có người nói xấu.”

“Này.” Sở Thu Nguyệt cau mày, làm ra bộ đáng do dự.

Sở Xuân Nguyệt nhìn sở Thu Nguyệt: “Thu Nguyệt, nhờ muội mà”

“Aiiiiii, được rồi.” Sở Thu Nguyệt bắt đầu gật đầu, “Nhưng là tỷ phải nhớ, chính là đi nhìn xem chứ không thể làm cái gì. Hơn nữa ngàn vạn lần đừng gây chuyện cho cha mẹ.”

Lời này đều có ý, Sở Xuân Nguyệt chạy nhanh gật đầu: “Đương nhiên!”

Hai người vì thế cùng Tiểu Trúc đang đi thì gặp tiểu Lục Tưởng gia cách vách. Tưởng Tiểu Cường từ lúc nổi điên tới nay, nhóm bằng hữu ăn chơi trác táng đều như ong vỡ tổ chạy đi chớ nói chi là hàng xóm thân hữu cũng đều là trốn rất xa . Lần này Sở Thu Nguyệt cùng Sở Xuân Nguyệt tỷ muội lại đến đây, Tưởng lão gia thật sự là vui vẻ đến tận râu, thượng tân nghênh đón hai nàng.

Nhìn bộ dáng Tưởng lão gia, Sở Thu Nguyệt cũng có chút lòng chua xót, hấn tới chừng này tuổi , chỉ có một đứa con trai, lại bị người xuyên qua lòng hành trở thành bộ dáng này. Lão nhân gia như thế nào có thể chịu nổi? Thật sự xuyên qua làm nguy hại chính bản thân, nhưng cũng phải quan tâm cha mẹ bọn họ chứ?

Thật sự là đáng buồn.

Sở Xuân Nguyệt không dư thừa một chút suy nghĩ, nàng cười với Tưởng lão gia có lẽ một phen rồi nhìn Tưởng Tiểu Cường. Nữ tử tới phòng nam tử tất nhiên là không thích hợp cho nên Tưởng Tiểu Cường được hạ nhân dìu đi ra.

Nhìn thấy Tưởng Tiểu Cường, Sở Xuân Nguyệt cùng Sở Thu Nguyệt đều rất là kinh ngạc.

Tưởng Tiểu Cường quả nhiên giống như lời hạ nhân nói, thân toàn là thương tích,người gầy thành bộ xương, giống như bọc bởi tầng bao da, xung quanh mất tím một quãng, là do bị người ta đánh đập còn bởi vì không ngủ lâu ngày mới biến thành cái dạng này. Làn da trắng bệch như quỷ, mí mắt sụp xuống , tỉnh đều không mở ra được, cử động yếu ớt, vừa thấy cũng không biết là người hay quỷ.

“Này.” Sở Xuân Nguyệt hiển nhiên không nghĩ tới “Đồng bào” của mình lại biến thành cái dạng này, thật là hù dọa người ta.

Mà Sở Thu Nguyệt bị dọa là bởi vì nàng vẫn nhớ rõ bộ dáng trước kia của Tưởng Tiểu Cường.

Tưởng Tiểu Cường trước kia là tên ăn chơi trác táng, ý vào phụ thân có tiền, không học vấn không nghề nghiệp, chỉ biết ở sông bạc cùng kỹ viện làm loạn, thi thoảng cũng bằng lòng học bài, giúp phụ thân trông nom quán sự.

Nhưng hấn cũng chính là như vậy. Ít nhất, hấn sẽ không bởi nhẹ chính bản thân, cũng sẽ không ý mạnh mà cưỡng đoạt dân nữ linh tinh. Tóm lại, không vi phạm luật pháp, không làm những điều ác.

Khi đó hấn coi như là hăng hái, ai ngờ đi đường té đập đầu, hoàn hảo bị xuyên qua. Hôm nay, lại thành như thế này.

Thật sự là tạo hóa trêu người !

Sở Xuân Nguyệt ban đầu chuẩn bị đầy đủ các lí do từ chối, hiện tại cũng dùng không được, chỉ có thể ngo ngắc nhìn Tưởng Tiểu Cường.

Tưởng lão gia thấy hai người bộ dáng sững sờ vô cùng đau khổ nói: “Ta thật ra đưa quản lý tháp người điên rất nhiều bạc, chuẩn bị tốt lắm, đồ ăn, chỗ

ngủ, tuyệt đối không có bạc đãi hần. Kê diên trong tháp mới thật sự đáng sợ! Ta quên điểm này, đưa nó đi, hần trước kia làm sao gặp nhiều trường hợp như vậy? Tự mình đi một chuyến, cũng bị dọa cái chết khiếp —— phải biết, nơi đó đều là thật sự toàn kẻ điên! Có người ngày ngày gào khóc, cũng có người ngây ngô cười, còn có người chuyên môn vọt tới trước mặt quấy rầy người, nhất là bọn họ thường thường ban đêm không ngủ.”

Mắt nhìn từ từ nhắm lại tựa vào ghế bên trên. Tưởng Tiểu Cường, Tưởng lão gia than thở lắc đầu: “Ta tuổi lớn như vậy, gặp qua quen mặt cũng nhiều, nhìn còn cảm thấy được vô cùng thâm thúy chỉ là Tiểu Cường? Nó trước kia chỉ biết chơi đùa, ta cũng không trông nom nó. Nó thích nghỉ vốn yếu ớt cho nên sau khi đi ra, liền biến thành như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Sở Tây Sinh Tôn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Giang Thành Văn

Chuyển ngữ ♥ Huyền Vũ

Beta ♥ Nhã Vy

Sở Xuân Nguyệt còn tự mình chuẩn bị một đồng lí do từ chối đến để lôi kéo Tưởng Tiểu Cường, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng nửa sống nửa chết của hần thì tất cả những lời đã chuẩn bị trước trong đầu đều biến mất. Sở Xuân Nguyệt ngơ ngác nhìn hần, không nói được một lời nào.

Tưởng Tiểu Cường bỗng mở mắt, nở nụ cười tà mị tới với Sở Xuân Nguyệt: “Người ngắm ta đến mức ngây người rồi sao?”

Thật là buồn nôn.

Sở Xuân Nguyệt yên lặng nhìn hần.

Trước kia tốt xấu gì Tưởng Tiểu Cường cũng được coi là nhân khuôn mẫu, lời như vậy làm cho người ta không thể nói được gì nhưng trong lòng cũng cả thấy thật không thoải mái. Bây giờ cái tên Tưởng Tiểu Cường người không ra người, quỷ không ra quỷ này, dám nói những lời như vậy, thật là. . .

Quả nhiên, mắt Sở Xuân Nguyệt trắng bệch: Người nói cái gì?

Tưởng Tiểu Cường không thèm để ý nói: A, thì ra là kiểu hình, loại nữ hài tử bình thường sẽ không làm vợ cả.

Sở Xuân Nguyệt tức đến phát run, Tưởng Tiểu Cường còn cố tình chuyển ánh mắt hướng về phía Sở Thu Nguyệt, một giọt mồ hôi trên trán Sở Thu Nguyệt rơi xuống. Tưởng Tiểu Cường vừa lòng gật đầu nói: Quả nhiên là một đóa hoa ti muội, một người kiêu ngạo, còn một người lạnh như băng, hơn nữa cả hai người đều thanh lịch, tao nhã, có thể chậm rãi dạy dỗ. . . . Ha ha ha. . . . Ách.

Tưởng Tiểu Cường vốn tính cười vài tiếng hào khí vạn trượng, kết quả đang trên đà cười, ho khù khụ một hơi không đi lên, lại bắt đầu ho khan.

“Ai nha, thật là ngại quá, Tiểu Cường hần hiện không được bình thường, các người đừng tức giận với hần làm gì” Tưởng lão gia thấy sắc mặt của Sở Xuân Nguyệt cùng Sở Thu Nguyệt vô cùng khó coi, vội vàng nói.

Sở Thu Nguyệt lắc đầu nhìn Tưởng lão gia ý bảo không có việc gì, không thèm liếc mắt đến Tưởng Tiểu Cường một cái.

Tưởng Tiểu Cường chú ý, khiêu khích nhìn Sở Thu Nguyệt nói: “Tiểu mỹ nhân, cho dù người có lạnh lùng đến cỡ nào thì sao này cũng phải nguyện chết vì ta thôi. . . ha ha. . . ách!.

Sở Thu Nguyệt không thèm chú ý đến hần, quay sang nói với Sở Xuân Nguyệt: “A, không phải tỷ tỷ muốn đến xem hần như thế nào sao? Hiện tại xem cũng đã xem rồi, chúng ta đi thôi? Hay ti ti còn muốn nói điều gì với hần?”

Sở Xuân Nguyệt do dự một lát, rồi lắc đầu: “Quên đi, tỷ không có gì để nói với hần cả. Chúng ta đi thôi!”

Sở Thu Nguyệt cảm thấy lòng nhẹ nhõm, gật đầu, kéo Sở Thu Nguyệt rồi nói với Tưởng lão gia đừng vội rồi khỏi hần.

Thật ra lần này nàng đi cùng Sở Xuân Nguyệt tới nơi này là muốn cho Sở Xuân Nguyệt thấy bộ dạng của Tưởng Tiểu Cường.

Lập tức muốn đến kinh thành, đến lúc đó mà gặp mặt Sở Lưu Uyển, Sở Thu Nguyệt thật không thể tưởng tượng nổi hai người cùng xuyên không đến lúc chạm mặt nhau thì sẽ phát sinh ra cái chuyện gì nữa. Nhưng nếu để Sở Xuân Nguyệt ở bên cạnh Tưởng Tiểu Cường, dẫn đến dị nghị, hơn nữa lần trước chuyện Tiểu Thần lần trước, Sở Thu Nguyệt tin Sở Xuân Nguyệt sẽ không còn dám đường hoàng bốn phía.

Sở Thu Nguyệt nghiêng đầu thâm đánh giá Sở Xuân Nguyệt, chỉ thấy nàng cau mày, vẻ mặt vô cùng thất vọng, tất nhiên là vô xứng mắt húng.

Sở Thu Nguyệt mỉm cười nói: “Lúc trước muội nói Tường thiếu gia cùng tí ti có vài phần giống nhau, nhưng mà giờ ngẫm lại xem ra muội nói sai rồi. Dù sao, a tỷ làm sao có thể biến thành bộ dáng kia chứ, đúng không?”

“...A, tất nhiên rồi” Sở Xuân Nguyệt xấu hổ cười nói.

Hai người cùng trở lại Sở gia, không ai nhắc lại chuyện này, tựa như hai người họ vẫn ở Sở gia, chưa từng đi đâu.

Thân thể của Tường Tiểu Cường vẫn chưa hồi phục, dù hắn có muốn gây nên sóng to gió lớn cũng không thể làm được. Người khác dần dần quên mất chuyện Tường Tiểu Cường đã làm trước kia. Giống như lúc trước không ai dám tiếp cận với hắn, cuối cùng chỉ còn một mình hắn.

Sở xuân Nguyệt, cũng càng phải đứng yên

Đêm trước khi đến kinh thành, bỗng nhiên có khách đến Sở gia, chính là ca ca Giang Thiển Thiển cùng vợ con của ông. Ca ca Giang Thiển Thiển là thầy thuốc, trời sinh tính tình tiêu sái, hành nghề y đạo chơi tứ phương, thường mang theo vợ con ngao du khắp thiên hạ. Lần này đi ngang qua thủy lộ thành, liền ghé vào thăm bọn họ.

Có điều, điều đáng nhắc chính là, Thê tử của ông là Từ Tiển Mộng cũng là một nữ thầy thuốc hiếm gặp.

Sở Thu Nguyệt biết cậu cũng đến thì có chút kinh ngạc. Nàng nhớ rõ năm mình lên sáu có gặp qua cậu cùng anh họ một lần. Anh họ tên là Giang Thành Văn, hơn nàng một tuổi.

Lần trước hắn tới đây, hai người một là một tiểu chính thái, một là một tiểu la li, chính mình lại mới đến nơi này một năm, cho nên cả người vẫn là tính tình mê mê, chỉ nhớ rõ Giang Thành Văn tính cách vô cùng nội liêm, thường thường thực ngược ngùng mỉm cười, lớn lên tính tình thật ra không thay đổi lắm, mười phần là một tiểu chính thái rất đáng yêu. Hơn nữa hắn ngoại trừ bình thường là học bài ở ngoài, có điều, còn học thêm y học của phụ thân, trên người thường toát ra mùi thảo dược rất dễ chịu.

Giang Phàm và Giang Thành Văn cho người báo tin buổi tối sẽ tới, Giang Thiển Thiển biết được huynh trưởng đến liền sai người đi chuẩn bị cơm chiều.

Sở Xuân Nguyệt biết có họ hàng tới cũng không có phản ứng gì, nhưng lúc biết Giang Thành Văn là một tiểu chính thái 13 tuổi, hai mắt liền sáng rực lên, vội hỏi Sở Thu Nguyệt hắn lớn lên trông như thế nào, Sở Thu Nguyệt liền đem ấn tượng về của mình về hình dáng của Giang Thành Văn cho nàng nghe. Sở Thu Nguyệt lúc nghe đến chữ “ngược ngùng”, nụ cười càng nở rộ hơn.

Sở Thu Nguyệt không khỏi cảm khái Sở Xuân Nguyệt có tố chất thật phi thường, tuy cô nhân thường nói anh em họ kết hôn “thân càng thêm thân”, nhưng ở thời hiện đại anh em họ mà kết hôn thì khẳng định sẽ sinh ra quái nhân, vậy mà nàng ta còn cười tươi như vậy....

Khi ba người tới nơi, xe ngựa dừng trước cổng Sở gia, không báo hạ nhân đi thông báo mà Giang Phàm vô tư hét lớn: “Muội muội, muội phụ, ta tới rồi!”

Thật đúng là có vài phần hương vị lang trung lang thang giang hồ. Giang Thiển Thiển bốn năm nay không thấy huynh trưởng như vậy cười cười rồi vội vàng ra cửa đón.

Sở Liên Bình cùng hai chị em Sở Thu Nguyệt cũng đi ra ngoài, vì vậy bảy người liền chạm mặt trong sân. Sở Thu Nguyệt bất động thanh sắc nhìn Giang Phàm. Giang Phàm so với trước kia cũng không có gì khác biệt lắm, đại khái là do có tâm tình tốt, cuộc sống lại thoải mái, dễ chịu không có áp lực, nên mấy năm rồi cũng không thấy già đi, có chút râu mọc thêm, trên mặt mang theo tư cười sang sảng.

Mà Tề Tiển Mộng bên người ông một thân lục y, bên ngoài khoác áo choàng lông chim thật to, mũ đã buông xuống, nụ cười ôn nhu, hai người đứng chung một chỗ có thể nói cảnh đẹp ý vui. Như vậy đứa con, Giang Thành Văn, tự nhiên cũng không thể kém đi đâu được. Hắn đi sau hai người, mình khoác trường bào trắng, cô áo và tay áo được đính lông tơ khiến mặt hắn trông như bạch ngọc.

Năm năm không gặp cũng chẳng thay đổi là bao, chỉ là trên mặt mất đi vài phần trẻ con, lại thêm vài phần chững chạc. Phong thần tuấn lãng, có tính đề ý còn có thể bắt gặp chút ngược ngùng chưa kịp rút lại. Hắn lẳng lặng đích đứng ở nơi đó, cả người ôn nhu như ngọc. Quả là mạch bệ trên như ngọc, công tử thế vô song.

Sở Thu Nguyệt thầm cảm thán trong lòng, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, quay sang nhìn trộm Sở Xuân Nguyệt, quả nhiên khi thấy Giang Thành Văn, khóe miệng nàng nhếch lên, biểu tình tính trước kỳ càng.

Kì thật nếu nói ra thì Sở Xuân Nguyệt cùng với Tường Tiểu Cường cũng không khác nhau là mấy. Nhìn thấy mỹ nữ/mỹ nam liền cho rằng đối phương thích mình, điều này thật là không thực tế chút nào. Huống chi đây là anh họ nàng ta nha!

”A, huynh cũng thật là, hấp tấp như vậy làm gì hả? Nếu không phải muội đoán huynh rất sớm sẽ có mặt thì hiện giờ huynh cũng chưa có cơm ăn đâu”. Giang Thiển Thiển một bên cảm hành lý giúp bọn họ, một bên trêu ghẹo nói.

“Không sao, không sao. Thủy Lợi thành lớn như vậy chẳng lẽ mỗi mình nhà muội có cơm ăn sao?” Giang Phàm cười ha ha xoa tay nói.

Giang Thiển Thiển bất đắc dĩ lắc đầu: “Đúng rồi, không phải mỗi nhà muội có.”

Sau đó, quay sang Tiển Mộng và Giang Thành Văn cười nói: “Chị dâu, Thành Văn”

Tiền Mộng cũng gật đầu: “Muội muội, muội phụ”.

Giang Thành Văn khoe miệng hơi nhếch lên nói: “Bác ,dượng”

Sở Liên Bình nhìn thấy Giang Thành Văn, có chút cảm khái nói : “Chớp mắt cái Thành Văn cũng đã lớn như vậy rồi, bộ dáng càng ngày càng tuấn tú”

Giang Phàm lắc đầu: “Thân nam nhu, bộ dáng đẹp có ích lợi gì? May mà nó không chỉ có cái giá, mặc dù lợi hại như Triều Sinh, nhưng về mặt học y cũng có chút gọi là trời cho, về sau kế thừa y quán của ta là không thành vấn đề”

Chờ mấy vị đại nhân hàn huyên xong, Sở Thu Nguyệt cùng Sở Xuân Nguyệt nhu thuận chào hỏi Tiền Mộng cùng Giang Phàm, sau đó nhìn về phía Giang Thành Văn.

“Biểu huynh”. Sở Thu Nguyệt đi lên chào hỏi Giang Thành Văn. Sở Xuân Nguyệt cũng theo sát đằng sau mà hô biểu đệ. Có chút không vui, không muốn chấp nhận sự thật rằng mình hơn Giang Thành Văn hai tuổi.

Giang Thành Văn nhìn thấy Sở Xuân Nguyệt cùng Sở Thu Nguyệt, vì ngày thường hay chạy loạn khắp đó đây nên không có cơ hội gặp mặt hai người, cho nên trên mặt có chút hồng: “Biểu tỉ, biểu muội”.

Mọi người vừa nói vừa tiến vào đại sảnh, Sở Thu Nguyệt có chút dỗi bụng cho nên tâm tư không để trên người ba vị khách kia. Dù sao nàng với bọn họ cũng không quá quen thuộc, huống chi lại là thân thích cho nên cứ tự nhiên là được rồi, không cần phải lấy lòng họ.

Với tính tình của Giang Phàm, người có thể lấy lòng hắn, hắn muốn làm không tốt ngược lại còn không vui, chẳng tùy ý.

Về phần Giang Thành Văn kinh điểm là có đích, nhưng không có khả năng văn kinh điểm thôi, đầu tiên mất làm cho người ta kinh điểm, đến mặt sau cũng liền hoàn hảo.

Sở Xuân Nguyệt từ đầu tới giờ vẫn trầm mặc, tựa như có tâm sự. Sở Thu Nguyệt có thể biết được nàng đang nghĩ cái gì, nhưng cũng lười quản. Dù sao, Giang Thành Văn lớn lên thông minh xuất chúng như vậy chắc sẽ không coi trọng Sở Xuân Nguyệt, nếu như hắn thực sự coi trọng thì...à...cũng không sao, nhìn bộ dạng này của Sở Xuân Nguyệt, sau này khẳng định là muốn lập gia đình. Thế giới này như một cái hố củ cải, liệu sẽ có người thích Sở Xuân Nguyệt.

Sở Thu Nguyệt thầm nghĩ nếu sau này Sở Xuân Nguyệt được người ta rước đi thì nàng sẽ đốt pháo để ăn mừng. Sở Thu Nguyệt nhìn lên bàn ăn, nhìn như trầm ổn kì thực là đang nóng vội bắt đầu ăn đứng lên, đồ ăn của Sở gia xưa nay không tồi, coi trọng ăn uống, lần này vì nghênh đón Giang Phàm mà thịnh soạn như vậy.

Trên bàn có khương nước ngư phiến, ngũ vị hương tử cáp, đường dấm chua hà ngẫu, phao lục bóng cải, lát cải trắng cuốn, kê ti ngân nhĩ, hoa quế ngư điều, tơ vàng đốt mạch. La hán đại tôm, tiên ma đồ ăn tâm, thịt kho tàu xích bối chò, bên cạnh còn có một ít điểm tâm ngọt như lát ma cao, thủy ngọc đậu cao, bánh đậu cuốn, nạo bạch táo trong bảo khổ, song màu nhuộm đường, đường sao đại biển, cây cà cao đào nhân,.....

Nhiều đồ ăn ngon như vậy, đối với một người dỗi bụng bình thường mà nói hẳn là có sức hấp dẫn vô cùng, nhưng đáng tiếc Sở Xuân Nguyệt lại là một người khác thường, đến chiếc đĩa cũng không thèm động, giả vờ gầy gầy thức ăn, ánh mắt hướng về Giang Thành Văn phiêu phiêu.

Giang Thành Văn cũng không phải người ngốc, có người nhìn mình bằng ánh mắt như vậy tất nhiên là có cảm giác, hắn khó hiểu nhìn Sở Xuân Nguyệt, xấu hổ cười rồi lại tiếp tục ăn cơm. Sở Xuân Nguyệt thấy Giang Thành Văn chẳng động phong tình hiển nhiên sắc mặt không được tốt, buồn bực ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đến bắt mạch

Vừa ăn xong, đám người Giang Phàm đều có chút mệt mỏi, vì thế liền được đám gia nhân dẫn đến phòng tắm rửa, nghỉ ngơi.

Sở Xuân Nguyệt lôi kéo Sở Thu Nguyệt cùng tản bộ với mình, Sở Thu Nguyệt nhận thấy nói chuyện cùng với Giang Thành Văn có phần miễn cưỡng nên liền đồng ý rồi đi theo Xuân Nguyệt tản bộ trong sân. Sở Thu Nguyệt cầm túi thơm trong tay. Loại túi thơm này ngoài phát ra hương thơm, còn có cả hơi ấm. Lúc trước, khi Sở Thu Nguyệt thấy loại túi thơm này, rất lấy làm ngạc nhiên, sau đó mới dần dần hiểu ra nguyên lý – ở bên trong nó có một cái lò sưởi tay rất nhỏ, chính là một cái vòng phẳng, cho dù có xóc nảy thế nào cũng không bị đảo lộn, cho nên có thể tỏa ra hơi ấm, cũng có thể giữ được mùi hương.

Bây giờ là tháng một, ngày ngắn, trời tối nhanh hơn, ánh trăng cũng không quá sáng, chỉ còn một chút ánh sáng yếu ớt rọi vào khuôn mặt thanh tú của Sở Xuân Nguyệt, làm cho người ta cảm thấy vô cùng xinh đẹp.

Hai người bước từng bước lặng lẽ đi, Sờ Thu Nguyệt vẫn im lặng, cuối cùng vẫn là Sờ Xuân Nguyệt chịu thua, nói: “Thu Nguyệt, muội cảm thấy Giang Thành Văn là người như thế nào?”

“À?” Sờ Thu Nguyệt nhìn nàng, lắc đầu nói “Tỷ muốn nói về mặt nào?”

Sờ Xuân Nguyệt nghĩ nghĩ, nói: “Tất cả, ví dụ như diện mạo, tính cách,....”

Sờ Thu Nguyệt suy nghĩ một lúc rồi nói: “Muội cũng không biết rõ, dù sao muội với huynh ấy cũng không thân. Có điều là 5 năm không gặp, huynh ấy so với trước kia đẹp hơn nhiều, càng giống nam tử hán.”

“Ừ đúng vậy, tỷ cũng thấy đệ ấy rất đẹp.” Sờ Xuân Nguyệt vội vàng gật đầu “Phải nói đệ ấy hiện tại đã vô cùng đẹp trai, đợi đệ ấy trưởng thành hơn nữa, chắc chắn sẽ làm cho người ta thêm choáng váng.”

“Có chuyện gì sao?” Sờ Thu Nguyệt hỏi vào chuyện chính, “Rốt cuộc là tỷ đang muốn nói chuyện gì?”

Sờ Xuân Nguyệt ho khan một tiếng, nói: “Thu Nguyệt muội có biết rằng “Gần quan được ban lộc” [Ý nói gần gũi người có thể lực nên được lợi trước]?”

“Muội biết.” Sờ Thu Nguyệt gật gật đầu “À, chẳng lẽ tỷ với biểu huynh.....”

Ngoài dự đoán của Thu Nguyệt, Sờ Xuân Nguyệt lắc đầu: “Đương nhiên là không phải. Nhưng cho dù có như thế, một thiếu nữ như tỷ làm sao có thể chủ động được?”

Sờ Thu Nguyệt oán thăm trong lòng, là ai trước đó vài ngày đã hô to nam nữ bình đẳng và vân vân? Tại sao bây giờ lại có thể ngượng ngùng như thế.....

Nhưng ngoài mặt vẫn nói: “Vậy tỷ nói những thứ này là có ý gì.....”

“Gần quan được ban lộc.” Sờ Xuân Nguyệt vẫn không trả lời nàng, chỉ đem những lời này lặp lại một lần nữa, sau đó cười vui vẻ một cách kì quái.

Sờ Thu Nguyệt không hiểu rõ ràng nên càng nghi hoặc, Sờ Xuân Nguyệt dường như cùng Thu Nguyệt chia sẻ được suy nghĩ nên rất vui vẻ vỗ vỗ bả vai Thu Nguyệt: “Khuya rồi chúng ta về đi, cũng đến giờ nghỉ rồi.”

Nói xong đúng là thập phần vui vẻ.

Sờ Thu Nguyệt vẫn không hiểu được, mãi đến khi nàng nhớ lại câu “Gần quan được ban lộc.” mới giật mình nghĩ đến —— không phải ý Sờ Xuân Nguyệt là Giang Thành Văn sẽ thích nàng rồi sau đó sẽ yêu nàng chứ?

Này, này...

Không lý nào Sờ Xuân Nguyệt có ý định người cùng nhà mà sinh con với Giang Thành Văn chứ?

Cuối cùng chỉ có thể an ủi mình rằng: dù sao thì Sờ Xuân Nguyệt cũng không phải là người theo đuổi, bằng không sẽ rất khó coi. ...

Sự thật thì Thu Nguyệt nghĩ Sờ Xuân Nguyệt như vậy cũng tốt rồi.

Sáng sớm hôm sau, mọi người đang ăn sáng ở đại sảnh, Thu Nguyệt vừa khéo léo đối đáp với Giang Phàm vừa tò mò vì sao hôm nay Sờ Xuân Nguyệt lại dậy muộn như thế.

Kết quả chỉ thấy Tiểu Trúc chậm rãi đi tới, lo lắng với Giang Thiên Thiên: “Lão phu nhân, đại tiểu thư sáng nay thức dậy lại cảm thấy thân thể mệt mỏi, rất khó chịu, sợ rằng đã nhiễm phong hàn.”

“À?” Giang Thiên Thiên có chút kinh ngạc “Tại sao đang khỏe mạnh lại nhiễm phong hàn.....”

Tiểu Trúc lắc đầu nói: “Nô tì cũng không hiểu được. Đại tiểu thư nói có lẽ tại tối hôm qua cùng nhị tiểu thư đi ra ngoài một chút nhưng quên cầm theo túi hương cho nên cảm lạnh”

“Ra là như vậy” Giang Thiên Thiên nhủ mảy, chợt nhìn về phía Sờ Thu Nguyệt “Thu Nguyệt con không sao chứ?”

“Con không sao.” Sờ Thu Nguyệt lắc đầu “Hôm qua con có mang theo túi hương.”

“Vậy thì tốt.” Giang Thiên Thiên gật đầu, nói với Tiểu Trúc “Đã vậy thì đi gọi thầy thuốc đi.....”

Đang nói bà bỗng dừng lại, quay về phía Giang Phàm che miệng cười mím nói: “Xem ta này, còn mời thầy thuốc đến đây làm gì? Nơi này không phải đã có sẵn hai người rồi sao?”

Giang Phàm lắc đầu vuốt râu nói: “Không phải hai mà là ba người!”

Nói xong ông chỉ Giang Thành Văn đang im lặng ăn cơm, nói: “Thành Văn từ nhỏ đi theo tôi học, hiện nay đối phó với những căn bệnh nhẹ này không

phải là vấn đề.”

Giang Thiển Thiển gật đầu: “Thật đúng là không tôi.”

Giang Thành Văn ngẩng đầu, ngược ngược cười, không nói gì.

Com cũng vừa ăn xong, cuối năm trong nhà nhiều việc, ai ai cũng bận rộn, vì vậy Xuân Nguyệt có chuyện gì mà khó nói thì nên cho người gọi hân.

Giang Thiển Thiển cùng Sở Thu Nguyệt hiểu được ý của Giang Phàm, lần trước Sở Xuân Nguyệt ngã gần hồ nước, lúc sau tỉnh lại lại bắt đầu nổi điên, mới chỉ trở lại bình thường gần đây, nếu như lần này vì căn bệnh này mà xảy ra chuyện gì thì thật khiến cho người ta không chịu nổi.

Tuy nói ba người trong lòng đều có suy nghĩ nhưng đều e ngại Giang Phàm nên cũng không biểu hiện ra ngoài.

Giang Phàm tuy rằng mới cười nói rằng Giang Thành Văn cũng được coi như thầy thuốc, nhưng phép tắc là phép tắc, Giang Thành Văn vẫn không thể vào phòng của Sở Xuân Nguyệt. Vì vậy tất cả mọi người đều vào phòng nàng ngoại trừ hân.

Nhìn Giang Thành Văn thành thật đứng ở cửa, Sở Thu Nguyệt nuốt nửa đã cười to.

Tâm tư của Sở Xuân Nguyệt nàng còn không biết sao? Đáng tiếc là Sở Xuân Nguyệt không hiểu rằng với tuổi hiện tại của nàng thì không thể để nam nhân vào khuê phòng, cho dù là anh em họ cũng không được. Hơn nữa Sở Xuân Nguyệt đã đến tuổi cập kê nên càng không được.

Quả nhiên, thấy có người bước vào phòng, Sở Xuân Nguyệt nằm ở trên giường bệnh mắt lóe lên, nàng đưa mắt nhìn quanh mọi người một vòng sau đó lại suy sụp rồi ngã xuống.

Sở Thu Nguyệt ngồi ở bàn trà có chút không đành lòng.

“Xuân Nguyệt, không thoải mái sao? Ta mời người tới khám cho con.” Giang Thiển Thiển tiến lại gần giường, đưa tay sờ trán Xuân Nguyệt, sau đó lắc đầu “Rất tốt, không bị sốt.”

Giang Phàm kì lạ hỏi, “Nàng chỉ cần dùng tay sờ liền biết? Chưa hẳn đã đúng.”

Giang Thiển Thiển cười cười “Có người mẹ nào lại không biết về thân thể của con gái? Bản thân sốt hay không cũng không biết là Xuân Nguyệt, Thu Nguyệt và cả Triều Sinh thiếp tất nhiên đều hiểu rõ”

Giang Phàm vuốt râu cười, sau đó đưa tay ra bắt mạch, khi tay chuẩn bị chạm tới cổ tay Xuân Nguyệt, nàng bỗng nhiên nói: “Ồ, biểu ca đâu rồi?”

Giang Phàm ngăn người, nói: “Hắn là nam nhân sao có thể vào phòng con, tất nhiên là phải đứng chờ ở bên ngoài”

Sở Xuân Nguyệt vừa nghe, vội vàng nói: “À, không có việc gì đâu, cho hắn vào đi. Cậu xem, Thành Văn biểu ca chắc là chưa hề có kinh nghiệm về bắt mạch? Vừa khéo con đang mắc bệnh nhẹ hay để đệ ấy chẩn thử xem”

Giang Thiển Thiển nhú mày: “Xuân Nguyệt, đừng quậy, để cho cậu chẩn bệnh giúp con.”

Sở Xuân Nguyệt cố chấp nói: “Không sao mà, dù sao sau này biểu ca học xong cũng phải vào khuê phòng nữ nhân để xem bệnh? Huống chi chúng con còn là tỷ đệ!”

Giang Phàm cười cười: “Xuân Nguyệt thật là biết suy nghĩ cho Thành Văn.”

Lấy lòng bây giờ thì tương lai mới được lòng mẹ chồng, Sở Xuân Nguyệt ngọt ngào cười: “Tất nhiên rồi.”

Sắc mặt hồng hào, hơi thở khỏe mạnh, làm sao có thể là một bệnh nhân được?

Giang Phàm đảo mắt, nhưng cũng không vạch trần. Ông quay sang hỏi ý kiến Giang Thiển Thiển. Bà nhìn Sở Xuân Nguyệt, thấy nàng nhất quyết như vậy nên bất đắc dĩ gật đầu. Vì thế Giang Thành Văn lại được gọi vào trong.

Nghe nói muốn hân xem bệnh cho Sở Xuân Nguyệt, hân cũng không có chút gì kháng cự, gật đầu, lại lấy ra một sợi tơ không to không nhỏ cột vào tay Sở Xuân Nguyệt. Nàng sững sốt: “Đây là..... người đang làm cái gì vậy?”

“Thành Văn chạm vào tay con không được tự nhiên nên dùng sợi tơ này cột lấy.” Giang Phàm giải thích

“À, cái này sẽ khó mà chính xác được phải không?” Mặt Sở Xuân Nguyệt đang cười cứng lại.

Tối qua nàng cố ý bắt Tiểu Trúc trộm ở phòng bếp vài quả dưa chuột cùng nước nóng, đặc biệt thoa ở tay, mục đích để sáng nay Giang Thành Văn cầm tay nàng sẽ vừa có cảm giác ấm nóng và thơm mát. Kết quả một sợi tơ đều làm cho cô gắng của nàng đều uổng phí, đúng, đúng thật là..... Nàng cũng không tin Giang Thành Văn vuốt cái sợi tơ kia vừa lạnh vừa cứng có thể có được cảm giác gì.

Giang Thành Văn cảm thấy khó mở miệng, có thể là sợ người khác nghi ngờ y thuật của hân, thế nên phải cố nén cái cảm giác ngược ngược, ngược lại phải tỏ ra hơi nghiêm túc: “Biểu tỷ nói đây chỉ là bệnh nhẹ quả thật không sai.”

Sở Xuân Nguyệt nhìn hần, không chút bức mình, còn làm bộ đáng giận mình “Thì ra là thế”. Vừa thẹn vừa cười “Ta hồ đồ, khiến biểu đệ chê cười.”

Giang Thành Văn lắc đầu, nói “Không có việc gì.”

Vừa dứt lời liền nhắc chân định quay đi.

Sở Thu Nguyệt có chút ngạc nhiên, Sở Xuân Nguyệt hơn phân nửa là không bị bệnh, không biết Giang Thành Văn có thể chắn ra cái gì? Chỉ sợ đến lúc đó cái gì cũng không có, Sở Xuân Nguyệt lại tìm ra cơ hội để bảo không nên có sợi tơ kia. Lúc đó thì Giang Thành Văn phải cùng Sở Xuân Nguyệt nắm tay...

Ai ngờ rằng Giang Thành Văn bắt mạch trong chốc lát, thu hồi tay rồi nói “Cũng không phải là bị nhiễm phong hàn. Mạch của biểu muội đập nhanh. Nhưng không phải là quá nghiêm trọng cho nên mới chưa bị sốt, bởi vậy bác mới không nhận ra. Biểu muội âm hư hỏa vượng, thiếu máu, nên cần nghỉ ngơi thật tốt, tỷ nên đi ngủ sớm, thức ăn cũng phải loãng, dễ tiêu, có thể là cháo.”

Giang Thành Văn ngày thường nói rất ít, bỗng nhiên bây giờ lại nói nhiều như vậy, Giang Phàm cười tủm tỉm nghe, vừa lòng gật đầu, “Nói rất đúng, không biết bắt mạch sẽ không thể biết rõ như vậy.”

Dứt lời ông cũng cầm lấy sợi tơ, chốc lại nở nụ cười “Đúng vậy, đúng vậy!”

Sở Xuân Nguyệt có chút mơ màng, cứ nhiên không bệnh lại chẩn ra bệnh, đúng là không thể lường trước được. Sở Xuân Nguyệt vốn có ý nghĩ nếu bọn họ không thể tìm ra bệnh thì mình sẽ nói là do bản thân nghĩ nhiều. Ai mà ngờ được....

Hơn nữa âm hư hỏa vượng, thiếu máu là ý gì?

Sở Xuân Nguyệt nghĩ không thông liền hỏi “Âm hư hỏa vượng là có ý gì? Thiếu máu thì con có thể hiểu được đại khái....”

Sở Thu Nguyệt đang ngồi xuống bên cạnh, nàng là muốn xem cuộc vui nên mới đến, lập tức hiểu được Sở Xuân Nguyệt, chỉ cần cẩn thận quan sát nét mặt của Xuân Nguyệt thì có thể hiểu rõ được thế nào là biến đổi bất ngờ, cái gì gọi là thế sự vô thường....

Nàng gọi Tiểu Lục lấy hộ mình một chén trà rồi ngồi bên cạnh nghe.

Nàng vốn dĩ đang định hỏi nhưng Sở Xuân Nguyệt lại vừa vặn nói ra, nàng liền vừa uống trà, vừa nghe.

Giang Thành Văn từ tốn giải thích: âm hư hỏa vượng có ý là âm không chế dương, dương không nên sinh bệnh, biểu hiện là hay cáu gắt, hai má ửng hồng...

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Mai Lạc thành

Chuyển ngữ ♥ Hòa Lăng Quân

Beta ♥ Nhã Vy

Đoạn bắt đầu thì rất tốt nhưng lúc nghe được những từ cuối cùng, Sở Thu Nguyệt “Phốc” một cái, trà trong miệng liền phun ra. Thật may thanh âm không lớn, tất cả mọi người lại đang yên lặng nhìn Giang Thành Văn, cũng không ai chú ý tới Sở Thu Nguyệt. Sở Thu Nguyệt luống cuống tay chân cùng Tiểu Lục chà sát quần áo.

Nhưng thật ra Giang Thành Văn nghe thấy tiếng vang, tò mò quay đầu lại nhìn thoáng qua sở Thu Nguyệt. Sở Thu Nguyệt xấu hổ cười lại.

Sở Xuân Nguyệt sắc mặt nghiêm túc. Giang Thiên Thiên cười khở, thật muốn đánh vào đầu của Giang Thành Văn một cái nhưng không được: “Không thể chỉ nhìn mỗi sắc mặt mà nói bệnh, còn phải biết cái khác biệt cùng với thực tế ở hiện tại! Người nói bậy như thế, kêu biểu tỷ làm sao mới được.”

Giang Thành Văn ngẩn người một lúc mới kịp phản ứng, ngại ngừng cười cười.

Sở Xuân Nguyệt tâm tư cũng chả còn, khoát tay áo nói: “Ha ha, không có việc gì, không có việc gì.”

Giang Thiên Thiên nói với Tiểu Trúc: “Nhanh đi phòng bếp làm chút cháo cho Đại tiểu thư ăn.”

Trò khôi hài này cuối cùng cũng xong, Sở Thu Nguyệt rất muốn cười to một phát. Chỉ là ngại cấp bậc lễ nghĩa, nhiều người lại đang ở đây nên đành phải nín cười, mặt nghiêm túc lại.

Sở Xuân Nguyệt làm sao lại có thể bị kịch như thế.

Lại nói, trước kia nàng bị đất cũng là do não tàn ____ xứng đáng.

Lúc này đây tuy rằng cũng xứng đáng, nhưng nàng cũng chỉ giả vờ bệnh một chút. Chỉ tại tên Giang Thành Văn này đúng là khờ khạo, nhìn cứ tưởng thông minh ai ngờ nói chuyện lại thẳng như vậy, biết cái gì nói cái đó khiến Sở Xuân Nguyệt không thể nói lại.

Mọi người đều đi ra ngoài, Giang Thành Văn bỗng dừng lại nói với Sở Thu Nguyệt: “Biểu muội, muội sắc mặt nhìn thật không tốt, bị bệnh sao?”

“... .Muội không sao, cảm ơn biểu ca.” Sở Thu Nguyệt xấu hổ cười cười ứng phó Giang Thành Văn. Ánh mắt hắn nghiêm túc, nhưng đứng trước người đang nhìn cười thật là không đẹp.

Giang Thành Văn gật gật đầu, lại hỏi: “Biểu tỷ làm sao vậy? Huynh nhớ rõ năm năm trước có gặp, tỷ không phải như thế. Cảm giác hiện tại có chút lạ.”

“Có sao?” Sở Thu Nguyệt chạy nhanh nói, “Có thể là bị bệnh cho nên là lạ đó, chờ khôi phục chắc sẽ bình thường. Hoặc là do huynh suy nghĩ nhiều.”

“Chắc là như vậy.” Giang Thành Văn dễ bị lừa. Nghe Sở Thu Nguyệt nói như vậy cũng không hỏi nhiều nữa, để Sở Thu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì Sở gia đã yên ổn, không lâu nữa mọi người sẽ khởi hành đi kinh thành. Sở gia muốn giao lại nhà cho Giang Phàm, không ngờ sau khi nghe Giang Thiển Thiển nhắc việc này lại lắc đầu cự tuyệt: “Không được, mọi người đi kinh thành thì chúng ta cũng phải khởi hành mà đi.”

“Trời mùa đông giá rét thế này, mọi người muốn đi đâu?” Giang Thiển Thiển có chút kinh ngạc.

Giang gia thị Giang lão gia cùng phu nhân đã rời đi cho nên Giang Phàm không thể về với ông bà.

“Chúng ta thật ra cũng đi ngang qua nơi này ở tạm vài ngày. Dù sao cũng là khách, mọi người đã đi thì chúng ta sao có thể ở lại đây chứ?” Giang Phàm cười cười, nói.

Giang Thiển Thiển bất mãn nói: “Huynh nói lời này chính là khách khí. Liên Bình còn không để ý đến chuyện này. Chúng ta cũng chưa từng suy nghĩ nhiều mà huynh lại kiên quyết như vậy, chẳng nhẽ chúng ta không đủ để huynh tin tưởng ư?”

“Ý huynh không phải như vậy.” Giang Phàm nhanh xoa tay, sợ muội muội mất hứng nói, “Chúng ta thật sự muốn khởi hành, cũng không xa, chính là Lạc thành gần đây. Lạc thành có hoa mai tuyệt đẹp, băng tuyết bên trong có hương thanh mát, tuyết trắng cùng mai đỏ tô điểm thật sự làm cho người ta muốn thưởng ngoạn. Chúng ta lần này tới đây chính là muốn đi Lạc thành thưởng mai.”

Giang Thiển Thiển nghe xong, buồn cười nói: “Muội quên mất huynh là người phong lưu mà bây giờ lại nhàn rồi.”

” Ôi chao, phong lưu cũng như không phong lưu, chuyện nhàn rồi cũng không phải nguyên nhân”, Giang Phàm lắc đầu “Người phong lưu thật sự thì dù không nhàn rồi cũng phải thanh nhàn nha.”

Giang Thiển Thiển lắc đầu: “Muội với huynh nói chuyện không hợp được mà.”

Giang Phàm cười ha ha, hai huynh muội đều là vui mừng một trận.

“Lạc thành hoa mai.” Sở Thu Nguyệt nghe xong, có chút muốn tới.

Nàng trước kia thường nghe thấy hạ nhân đến từ Lạc thành nói về hoa mai, Lạc thành ở phía nam so với Thủy Lễ Thành (thật ra Sở Thu Nguyệt còn muốn nhắc tới gió mùa cùng với cái gì mà áp áp) thì có rất nhiều tuyết. Có đôi lúc Thủy Lễ Thành còn chưa có tuyết thì Lạc thành lại sớm là ngàn dặm đóng băng, ngàn dặm tuyết rơi nhẹ nhàng.

Mà Lạc Thành có mai là bởi vì Lạc thành phía nam, cho nên hoa nở rất tốt.

Như vậy đúng là mâu thuẫn, tạo nên một Lạc thành với cảnh trăm mai đua nở là vô số văn nhân mặc khách (người tri thức) vừa vào đông liền đến để gặp nhau sau đó cùng vịnh thơ về chốn này.

Đương nhiên, tính tới hiện nay viết tốt nhất vẫn là《 hoa mai 》: “Lạc thành sở chi mai, lãng hàn độc tự khai. Điều tri bất thị tuyết, vi hữu ám hương lai.”

Đây chính là thơ của Đại tiểu thư ở kinh thành Sở Lưu Uyển viết.

Nghe nói là nàng nghe bạn bè đi Lạc thành về miêu tả cảnh tượng lại. Lúc sau, bỗng nhiên có cảm ứng mà viết bài thơ này.

Người khác đều đánh giá rằng Sở đại tiểu thư dù chưa tới Lạc thành xem cảnh mai mà đã cùng Lạc thành mai hợp thành một thể. Tuy rằng thân chưa đến, tâm cũng đã đến.

Bài thơ kia rõ ràng là của Vương An Thạch viết. Nàng chính là đem hai chữ “Góc tường” đổi thành “Lạc thành”.

***: Hai câu thơ trên thuộc bài “Cổ thi mai _ bách độ bách khoa” của Vương An Thạch. Thím Lưu Uyển kia lại chuyển “góc tường” thành “Lạc thành”. Dịch nghĩa bản gốc sơ sơ là : Góc tường có mấy nhánh hoa mai, dù trời đông giá rét nhưng vẫn nở. Xa xa nhìn lại một màu trắng biết rằng không phải tuyết, chính là vì hoa mai mờ ảo đang bay tới. . .

Đương nhiên, Sở Thu Nguyệt dù có thiên ngôn vạn ngữ, cũng chỉ có thể im lặng.

Có mấy lần nghe hạ nhân nói chuyện này, tâm tư của Sở Thu Nguyệt liền cảm thấy bức bối. Nàng tuy rằng không phải phong lưu hiền sĩ nhưng bản tính yêu cái đẹp, huống chi Lạc thành lại cách đây không xa. Cho nên lúc đầu Sở Thu Nguyệt đã năn nỉ Sở Liên Bình dẫn nàng đi. Đáng tiếc Sở Liên Bình chưa có ý định làm ăn vội, khi nào có việc mới đi. Duy nhất có một lần rảnh rỗi, vượt qua được đóc tuyết Lạc thành, hoa mai lại không nở cho nên cuối cùng giữa đường đi lại phải quay về. Sở Thu Nguyệt đắm ngơ đắm chân, hận muốn chết .

Hiện tại nghe Giang Phàm nhắc tới việc này, Sở Thu Nguyệt vô cùng muốn tới. Chính là lần này đi kinh thành, xem như là chuyện đại sự vì vậy Sở Liên Bình không thể mang Sở Thu Nguyệt đi Lạc thành. Tất nhiên Sở Thu Nguyệt cũng không thể đi theo Giang Phàm chạy loạn.

Ngồi ở một bên, Giang Thành Văn nghe thấy được Sở Thu Nguyệt nhỏ giọng cảm thán, quay đầu nói: “Biểu muội thích Lạc thành sao?”

“Chưa nói tới việc thích hay không, ” Sở Thu Nguyệt khoát tay áo, “Muội chưa từng tới, chỉ được nghe qua lời kể của bạn bè đã cảm thấy thật đẹp. . . . Đáng tiếc vẫn không có cơ hội đi.”

“Lạc thành thật ra cũng chả có gì, đẹp nhất là hoa mai thôi.” Giang Thành Văn nghĩ nghĩ nói, “Vậy muội thích hoa mai ở Lạc thành sao?”

“Thích .” Sở Thu Nguyệt gật đầu, “Muội rất thích hoa mai . Tuy rằng chưa thấy qua hoa mai ở Lạc thành nhưng hoa mai nở tất nhiên phải đẹp.”

Giang thành vẫn cười cười nói: “Đúng là không có gì khác biệt lắm.”

“Biểu ca cũng thích hoa mai?” Sở Thu Nguyệt có chút kinh ngạc.

Hầu hết nữ tử hoặc văn nhân đều thích hoa mai bởi vì nói đến hoa mai thì đều có ngụ ý. Giang Thành Văn chỉ tiện lời mà nói, huống chi hẳn lại là nam tử sao có thể thích hoa mai?

“Huynh không thích.” Giang Thành Văn thành thật trả lời.

Sở Thu Nguyệt nở nụ cười: “Thì ra là thế.”

Giang Thành Văn nhìn thấy Sở Thu Nguyệt cười, không hiểu mình đã nói sai cái gì có chút thẹn thùng, nói: “Biểu muội, muốn huynh giúp muội bề một nhánh không? Dùng nước tuyết để nuôi cũng không biết có thể giữ bao lâu, huynh cùng cha mẹ sẽ cố gắng lúc trở về đi qua Thủy Lẽ thành, vừa vận có thể cho muội.”

“Không cần.” Sở Thu Nguyệt lắc đầu.

“Vì sao?” Giang Thành Văn nhíu mày, không hiểu.

“Huynh không thích hoa mai cho nên hái nó, muội thích hoa mai chẳng lẽ còn có thể cho huynh hái nó sao?” Sở Thu Nguyệt nở nụ cười, “Thật ra muội cảm thấy hoa sinh trưởng ở quê hương thật sự mới tốt. Hơn nữa một nhánh hoa mai cũng không thể xem là hoa mai tinh túy Lạc thành. Nếu huynh có thể đem Lạc thành hoa mai thật sự tới trước mặt muội, muội mới chịu.”

Giang Thành Văn nhíu mày: “Điều này làm sao có thể.”

“Vậy thì thôi.” Sở Thu Nguyệt lắc lắc đầu, “Huynh cứ ngắm hoa mai cho thật tốt. Đáng tiếc là huynh học nghề y, nếu không vẽ tặng muội một bức tranh hoa mai cũng tốt.”

Giang Thành Văn nghĩ nghĩ nói: “Huynh vẽ tranh thật ra cũng không đến nỗi tệ.”

Sở Thu Nguyệt nhìn bộ dáng của hắn, cảm thấy rất mắc cười nhưng không đành lòng đã kích tiểu Chính Thái đang tính cực, gật đầu: “Vâng, vậy huynh vẽ tranh đi, bức tranh tốt nhất cho muội.”

Giang Thiên Thiên đứng lúc cùng Giang Phàm tán gẫu xong đi tới, nhìn nhìn Giang Thành Văn cùng Sở Thu Nguyệt, cười nói: “Đang nói chuyện gì đấy?”

“Đang nói chuyện hoa mai ở Lạc thành ạ.” Sở Thu Nguyệt nhân cơ hội làm nũng. “Mẹ, mẹ nói với cha mùa đông sang năm chúng ta đi ngắm hoa mai ở Lạc thành đi. Ngay cả con còn biết được quan lại mùa đông cũng được nghỉ ngơi, cha vì sao không thể nghỉ ngơi chứ.”

Giang Thiên Thiên buồn cười: “Đông chỉ có một ngày lại muốn tới Lạc thành thưởng mai, làm thế nào đi cho kịp? Nhưng mà ta cũng muốn nói với cha con. Cha con tuy làm việc hết mùa đông, nhưng Tết âm lịch vẫn được nghỉ ngơi. Chính là hàng năm đều lười đi mà thôi.”

Sở Thu Nguyệt ôm lấy hai má: “Thì ra là như vậy!”

Giang Thiển Thiển cười nhéo nhéo hai má phúng phính của Sở Thu Nguyệt: “Tốt lắm, vào trong nhà đi. Ngày hôm nay trời lạnh, ngồi ở bên ngoài như ngồi trên tảng băng lại không sợ nhiễm phong hàn sao.”

Sở Thu Nguyệt từ trong tay áo vuron ra, giơ lên một cái túi hương: “Không sợ đâu.”

Giang Thiển Thiển nhin không được che miệng cười, dắt Sở Thu Nguyệt đi vào bên trong. Người bên cạnh cũng nhin không được nói: “Thu Nguyệt tuy là so với Xuân Nguyệt nhỏ hơn hai tuổi nhưng vẫn còn là một tiểu hài tử.”

Dứt lời lại hỏi Giang Thiển Thiển: “Xuân Nguyệt qua năm sắp tuổi cập kê, đã chọn xong nhà chồng tương lai chưa?”

Giang Thiển Thiển lắc lắc đầu: “Kỳ thật Xuân Nguyệt vẫn không thích người ở Thủy Lễ Thành. Muội cùng tướng công lần này lên kinh là thuận tiện cho con cả (Sở Liên Đình) xem mắt, chuyện này có thích hợp không? Dù sao Lưu Uyển cũng đến tuổi cập kê .”

“Sở Lưu Uyển ” Suy nghĩ một hồi liền nói, “Sở Lưu Uyển có thanh danh lớn, chỉ sợ tới cửa cầu thân lại chính là đập cửa.”

Giang Thiển Thiển cười cười nói: “Xuân Nguyệt chúng ta không có tài văn chương như Lưu Uyển, tất nhiên không cầu có được thanh danh như Lưu Uyển. Phu quân có thể gia thế không bằng nhưng muội cùng Liên Bình đã từng trải, đâu quan trọng chuyện đó? Kinh thành toàn con nhà quan lớn, chúng ta dám trèo cao sao? Thật ra muội cùng Sở Liên Bình không để ý việc này nhưng Xuân Nguyệt lại quá để ý. Haiz.”

Sở Thu Nguyệt ở bên cạnh nghe được nghĩ trong lòng: kỳ thật Giang Thiển Thiển hiện tại nên lo lắng cũng không phải là tính cách khinh người trước kia của Xuân Nguyệt, mà là chú ý cho kỹ đừng cho nàng thích Giang Thành Văn. Cho dù thích Giang Thành Văn cũng được đi , chính là ngàn vạn lần đừng thích cái người khù khờ, cái gì cũng không biết.

Dù sao nàng cũng nhớ rõ, Sở Xuân Nguyệt trước kia quan niệm với “Dòng dõi” hoàn toàn là “cổ hủ”.

Giang Phàm an ủi: “Nữ hài tử ai mà chẳng hi vọng mình có một phu quân tốt? Xuân Nguyệt cũng là một đứa nhỏ thông minh, nên làm như thế nào nó tự biết.”

Giang Thiển Thiển nghe được Giang Phàm nói Sở Xuân Nguyệt là một đứa nhỏ thông minh, sắc mặt khẽ thay đổi, cười trong nước mắt không nói lại. Hiển nhiên là nhớ tới hành vi của Sở Xuân Nguyệt mấy ngày trước, vô luận như thế nào cũng không thể cùng hai chữ “Thông minh” đặt với nhau.

Còn nữa, tuy rằng gần đây đã biết an phận nhưng nữ công lại rồi tung rồi mù. Nhờ nàng làm cho cái ví thêu, nàng cố hết sức thêu lại còn nhờ Sở Thu Nguyệt chỉ dạy, chuyện này. Giang Thiển Thiển nghĩ trước kia Sở Xuân Nguyệt một tay giỏi nữ công, nhìn lại hiện tại thật sự là làm cho người ta cảm thấy bất đắc dĩ, vạn phần bất đắc dĩ!

Giang Phàm nào biết đâu rằng chuyện này lại vòng vo đến thế, lại thấy Giang Thiển Thiển không nói, tưởng chính mình an ủi có tác dụng, cười cười cũng khép lại miệng không nhắc lại.

Giang Thành Văn vẫn cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì, chính là tay phải ngón trỏ hơi hơi nhích lại buông xuống, giống như một cây bút, làm cho người ta cảm thấy có chút kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đi kinh thành

Chuyển ngữ ♥ Hòa Lăng Quân

Beta ♥ Nhã Vy

Đám người Giang Phàm đi được vài ngày, tình cảm của Sở Xuân Nguyệt với Giang Thành Văn liền phai nhạt, nàng cũng không làm cái gì khiến người khác phải phàn nàn. Nhưng từ sau chuyện “bắt mạch”, nàng chỉ được ăn những món nhẹ nhàng như ăn chay khiến nàng vô cùng buồn bực.

Ngày hôm sau khi Giang Phàm rời đi, Sở Liên Bình mang theo gia đình cùng một vài nha hoàn đi kinh thành. Vương bà và Tiểu Đào không cần thiết nên được ở nhà, còn Giang Ninh, Tiểu Trúc, Tiểu Lục và Chu quân gia bên cạnh Sở Liên Bình đều đi theo. Nha hoàn ở Sở phủ tuy nhiều nhưng vẫn phải sử dụng đúng người đúng chỗ.

Lần này đi cũng có thể lâu nên đồ đạc mang theo rất nhiều. Sở Thu Nguyệt giúp Giang Thiển Thiển vội vàng thu cái này dọn cái kia, thuận tiện chính mình cũng mang theo một chút đồ cần thiết. Ví dụ như nàng sợ lạnh nên túi hương tất nhiên là không thể thiếu.

Sau khi lên đường mới thấy được xe ngựa thật là quá khác so với xe hiện đại. Tuy chạy chậm nhưng đừng tưởng rằng sẽ không gây nên chuyện với người say xe, nó khiến người ta nôn cũng không kém đâu à nha. Đường đi dù sao cũng phải có lúc bằng phẳng, có lúc xấu. Nhiều lần bắt đắ dĩ phải đi vào đường xấu, xóc nảy liên hồi, Sở Thu Nguyệt mỗi lần đều hấp hổi ghé vào cửa sổ bên cạnh muốn nôn, cảm thất vô cùng ghê tởm.

Cuối cùng nôn không được đành phải ngậm gừng trong miệng, trên bụng cũng dán một miếng gừng.

Nhưng Sở Xuân Nguyệt lần đầu tiên đi xe ngựa lại không say xe. Nàng rất có hứng thú với phu xe, hưng phấn liền dâng cao.

Không gian trong xe ngựa thì chật hẹp mà Sở Xuân Nguyệt lại không yên vị chạy nhảy lung tung làm cho Sở Thu Nguyệt nhìn càng khó chịu trong người. Bởi vì không chịu nổi liền nôn ra cả người Sở Xuân Nguyệt. Không gian im ắng. (Mô phậ >.

Đương nhiên, cho dù Sở Xuân Nguyệt có chút lộn xộn trong xe nhưng Sở Thu Nguyệt cũng không cố ý, nàng thật sự không muốn nôn tí nào. . . . Mặt khác Sở Xuân Nguyệt lại là tỷ tỷ cho nên Giang Thiển Thiển nhắc nhở nàng ngồi yên khiến nàng vô cùng bất mãn, vô cùng mất hứng. Một lúc sau nàng thay đổi xiêm y, tức giận ngồi một chỗ không nhúc nhích.

Buổi tối thì phải kiếm trạm dịch hoặc khách điểm ven đường để nghỉ ngơi. Nếu gặp trúng chỗ tốt, ít nhất ăn ở sẽ không quá kém nhưng lại gặp phải một tiểu điểm nửa vời, chán mản không ẩm thì ướt, thật là có chút cực khổ.

Cả đường đi mệt nhọc, cuối cùng cũng tới kinh thành.

Sở Thu Nguyệt và “Sở Xuân Nguyệt” đều xem như là lần đầu tiên vào kinh, vừa vào cổng thành liền bị chôn phù hoa làm rung động. So với Thủy Lễ Thành, kinh thành thật sự là làm cho người ta hoa cả mắt.

Vừa tới Sở phủ đã có một vài người hầu hình như chờ đã lâu ra nghênh đón. Sau khi hành lí và đồ đạc được mang đi cất, mọi người liền tới đại sảnh của Sở phủ. Sở Liên Đình và ba vị phu nhân cùng Sở Triều Sinh lập tức ra đón.

“Đại ca.” Sở Liên Bình thấy Sở Liên Đình, nhớ rằng đã nhiều năm không gặp không khỏi có chút lúng túng liền gật đầu cười một cái.

Sở Liên Đình cao hứng vỗ vai Sở Liên Bình: “Thật là tốt, đệ cuối cùng cũng tới thăm ta! Nếu không phải Triều Sinh lần này ở lại nhà chúng ta thì cũng không biết phải đợi bọn người đến ngày tháng năm nào đâu!”

“Đại ca.” Giang Thiển Thiển đứng ở một bên vội kêu lên, Sở Thu Nguyệt cùng Sở Xuân Nguyệt cũng cung kính gọi: “Đại bá!”

Sở Liên Đình “Ồi chào” một tiếng, nhìn về phía Sở Thu Nguyệt và Sở Xuân Nguyệt cười nói: “Hai tiểu nha đầu đều lớn như vậy rồi ư. Đây là Xuân Nguyệt, đây là Thu Nguyệt đúng không? Đều trở thành đại nữ nhân rồi. Đáng tiếc đại bá ta đây lại không thấy các con lớn lên như thế nào.”

Sở Liên Đình trước sau đều trách cứ Sở Liên Bình không tới thăm xem ra đúng là bất mãn với hành động của đệ đệ. Sở Liên Bình buồn cười lắc đầu: “Đại ca, đừng nói nữa, đệ không phải đã đến đây sao.”

Dứt lời, liền vẫy tay với Sở Triều Sinh đứng bên cạnh: “Cũng có ngày không thấy được con, lại đây làm cho cha nhìn một cái.” Sở Triều Sinh cười bước qua chào: “Cha mẹ, Xuân Nguyệt, Thu Nguyệt.”

Sở Triều Sinh là người có khí chất, mà loại khí chất này đem so với một Giang Thành Văn ngượng ngùng quả thật khác biệt. Giang Thành Văn ngượng ngùng là vì tuổi còn nhỏ, hơn nữa đi theo cha mẹ vào Nam ra Bắc, mỗi ngày chỉ biết học y thuật lại không thường xuyên giao tiếp với mọi người. Còn Sở Triều Sinh là người có hiểu biết, hơn nữa cũng 17 tuổi rồi, ở tuổi này người ta đã có thể lấy vợ.

Sở Triều Sinh đứng đằng kia cũng rất đẹp trai. Tuy không thanh tú như Giang Thành Văn nhưng lại có thần thái phong độ của người tri thức, trầm ổn ôn hòa. Thật đúng là khiến người ta muốn tiếp cận.

Sở Thu Nguyệt rất thích vị ca ca này. Kiếp trước nàng là con một, vẫn hi vọng mình có một ca ca: lúc mình làm sai sẽ ôn tồn dạy dỗ, lúc mình bị người khác khi dễ thì sẽ đứng ra bảo vệ, . . . nhưng cũng chỉ là tưởng tượng. Bây giờ bỗng nhiên có một vị ca ca, hơn nữa cùng với mong muốn của mình hoàn toàn ăn khớp khiến nàng rất vui mừng.

“Đại ca.” Sở Thu Nguyệt cười tủm tỉm nắm lấy tay áo Sở Triều Sinh “Đã lâu không gặp, đại ca đẹp ra vài phần nha.”

Lời này làm cho Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển cười ha ha, Sở Triều Sinh cũng dở khóc dở cười nói: “Thu Nguyệt, muội nói linh tinh gì thế.”

Sở Thu Nguyệt cười hi hi nói: “Muội nói thật mà!”

Sở Liên Đình thấy thế, xen vào cười nói: “Thu Nguyệt tuy còn nhỏ nhưng lời nói quả thật rất đúng. Triều sinh tuổi trẻ mà tài nghệ hơn người, hơn nữa diện mạo anh tuấn khiến không ít kiều nữ kinh thành mến mộ! Ta vẫn thường bị đồng nghiệp kéo hỏi xem nó có người yêu chưa.”

Một nữ tử ăn mặc có chút đẹp để đứng bên cạnh cười nũng nịu: “Lão gia tự muốn nhận lấy phiền phức mà, trước kia là bị người ta kéo hỏi chuyện Lưu Uyển, hiện tại có thêm cả Triều Sinh.”

Sở Liên Đình nhìn nàng ta, chợt nhận ra điều gì vội nói: “Sở Liên Bình, đệ muội, ta quên giới thiệu với mọi người.” Dứt lời chỉ nữ tử ăn mặc có chút đẹp để kia. Nàng ta mặc một xiêm y mỏng màu đỏ, cũng không sợ trời lạnh mà mặc đúng một chiếc áo, bên ngoài nhìn vào liền thấy áo ngực màu hồng phấn, lộ ra đường cong lung linh.

“Đây là thị thiếp mới thứ năm của ta- Bạch Thị. Trong thư gửi cho đệ ta cũng nhắc tới.”

Nàng được giới thiệu tự nhiên cảm thấy vui vẻ, cười khanh khách hành lễ với Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển, nói: “Nhị lão gia, Nhị phu nhân.”

Nàng là vợ lẽ tất nhiên không thể gọi Sở Liên Bình là đệ đệ, gọi Giang Thiển Thiển là đệ muội.

Sở Thu Nguyệt nhìn nàng, trong lòng có chút ấn tượng, Bạch di nương này còn gọi là Bạch Du Du, trong kinh thành nổi danh là một nữ thanh lâu. Nghe nói tình thông cảm kỳ thư họa, hơn nữa lúc múa lại tuyệt đẹp khiến vô số tài tử phong lưu cúi mình. Nàng tiếp khách cũng rất là cao, giá cũng dọa người, chính là chẳng ai nghĩ tới nữ tử ấy lại bỗng dưng thoái ẩn, cam tâm làm thị thiếp của Sở gia.

Sở Liên Đình đứng là người suy nghĩ chu đáo. Trước kia không có hành động gì, đợi dịp mọi người không kịp chuẩn bị liền mua Bạch Du Du, giúp nàng hoàn lương.

Những điều này đều là do Sở Thu Nguyệt nghe lén Tiểu Đào cùng Vương bà nói chuyện mà biết. Nghe nói sau khi Bạch Du Du về Sở gia ở rất an phận, nhưng nhìn bộ dáng nàng hiện tại đúng là chả an phận tí nào.

Giang Thiển Thiển là một người hiểu biết, nàng và Sở Liên Bình cũng không nói gì với Bạch Du Du, chỉ lịch sự gật đầu chào. Giang Thiển Thiển trước tiên hướng tới nữ tử đứng bên phải Sở Liên Đình mặc xiêm y màu xanh, đầu đội Lục Tuyết hàm phương trầm chào hỏi: “Đại tẩu.”

Nàng ta tuy trên mặt vẫn cười nhưng lại không mở miệng nói chuyện liền như nữ tử kia, thật đúng là mang dáng vẻ của người có địa vị.

Nàng gật đầu: “Muội muội. Lâu rồi không gặp mà vẫn chẳng khác xưa.”

Giang Thiển Thiển cười lắc đầu: “Làm sao như vậy được.”

Nàng ta là vợ cả của Sở Liên Đình, được cưới hồi đang hoàng làm sao có thể giống nàng chứ. Hà gia không thể so với Sở gia: Sở gia là do Sở Liên Đình được vua tin dùng nên mới có “Sở phủ” của ngày hôm nay, mà Hà gia chính là danh môn vọng tộc, lão tổ tông của Hà là công thần khai quốc, cùng Lâm gia, Tư Mã gia xưng tam đại gia tộc.

Nhưng Hà gia chỉ có một đứa con trai độc đinh, hẳn cũng không lập được công lao to lớn, rồi nhờ tới thế hệ đời trước lại. Cha con, thế thiếp hiện nay sinh sống cũng là nhờ Hà gia hương khói.

Sở Liên Đình một bước lên mây kỳ thật ít nhiều là nhờ vào việc cưới phu nhân. Dù sao Hà gia bây giờ vẫn nổi tiếng, phụ thân cũng còn làm quan trong triều, giữ chức thái sư.

Nhưng bị nhiễm Bao Thanh Thiên cho nên Sở Thu Nguyệt cảm thấy “cái gì thái sư” thật sự chả có gì tốt đẹp.

Thái sư cùng Sở Liên Đình quan hệ cũng chỉ có lợi dụng lẫn nhau. Sở Liên Đình thì dựa vào chức Thái sư thượng vị, còn Thái sư dựa vào Sở Liên Đình để bảo toàn thế lực, nếu sau này có về hưu thì những người mình đặc tội trước kia cũng nể mặt một tí.

Nói chung những chuyện trong triều rất bình thường, không có gì đáng xem xét.

“Sát Tiêm.” Giang Thiển Thiển cười dịu dàng nhìn về phía nữ tử y phục hồng phấn. Nàng ta trước sau đứng bên cạnh Sở Liên Đình, trên mặt không có chút cảm xúc, cũng không học Bạch Du Du bày ra tư thế xinh đẹp, vẻ mặt nàng chất phác nhưng lại có phần ngạo mạn.

Tôn Sát Tiêm chính là vợ lẽ thứ hai của Sở Liên Đình.

Nàng là di nương, theo bản chất và địa vị cũng không cao hơn hạ nhân là bao cho nên Giang Thiển Thiển không cần gọi nàng là “Tẩu” mà gọi thẳng tên. Còn Tôn Sát Tiêm cũng không thể kêu Giang Thiển Thiển là muội muội, nhiều nhất cũng chỉ có thể kêu nàng “A Thiển”, “Thiển Thiển” . . .

Thật ra Tôn Sát Tiêm cùng Sở Liên Đình có hôn ước từ nhỏ, nhưng lo lắng nàng chỉ là một nữ nhân bình thường không địa vị cho nên nàng chỉ có thể làm vợ bé. Tôn Sát Tiêm rất đáng thương, thanh mai trúc mã vất vả cuối cùng cũng công thành danh toại, nghĩ đến mình rốt cục có thể làm Trạng Nguyên phu nhân, kết quả đối phương lại muốn trèo cao khiến nàng chỉ có thể làm thiếp. Ngay cả ngày nhập môn cũng chỉ có thể theo cửa hông mà tiến vào.

Vợ cả thoạt nhìn nhu hòa nhưng lại thủ đoạn cao minh, Tôn Sát Tiêm không có khả năng sống yên ổn. Nhìn bộ dáng chất phác trên mặt là biết liền.

May ông trời thương tình, ba năm trước giúp nàng sinh một quý tử. Sở Liên Đình vô cùng vui mừng, địa vị Tôn Sát Tiêm tự nhiên tăng lên. Ngạo khí trên mặt cũng từ đó mà đến.

Tôn Sát Tiêm thấy Giang Thiển Thiển vẫn không xem nhẹ mình, cười cười nói: “A Thiển, đã lâu không gặp nha, ta vẫn luôn muốn gặp bá bá, thăm thăm và cả đường tỷ nữa.”

Nàng sinh được quý tử đặt tên là Sở Nguyên Sơ.

Tên này coi như là có ngụ ý —— hẳn là sơ, kia về sau tất nhiên sẽ có nhị, có tam, có tứ.

*sơ: có nghĩa là đứng đầu, thứ nhất

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Nhập Sở phủ

Chuyển ngữ ♥ Hòa Lăng Quân

Beta ♥ Nhã Vy

Sở Thu Nguyệt đứng một bên nghĩ ngợi, Sở Xuân Nguyệt lại sững sờ đứng nhìn. Sở Thu Nguyệt cảm thấy may mắn vì Xuân Nguyệt không nghĩ ngợi nhiều, bằng không biết đại bá thích nam nhi, trọng nam khinh nữ sẽ lần nữa đại náo. Xem bộ dáng nàng hiện tại như mất hồn mất vía, đa phần là đang lo lắng Sở Lưu Uyên cùng các tỷ muội khác không đi ra.

Tôn Sát Tiêm vừa mới chào hỏi đã nhắc tới Sở Nguyên Sơ —— chuyện này là sự thật ư? Sở Nguyên Sơ mới vài tuổi, biết nói chuyện cũng mới tới hai năm làm sao mà muốn gặp bá bá thăm thăm được chứ? Đối với người chưa từng gặp mặt, đứa bé vài ba tuổi làm sao có thể nhớ nhưng? Nhưng đã nói ra thì chắc chắn là nói quá.

Mọi người hàn huyên xong, Sở Thu Nguyệt cùng Sở Xuân Nguyệt lại cung kính chào từng người —— đương nhiên đối với Tôn Sát Tiêm cùng Bạch Du Du, các nàng cũng trực tiếp kêu “Tôn di nương” và “Bạch di nương”. Có hạ nhân dẫn mọi người vào nhà, mọi thứ chuẩn bị rất chu đáo từ vật nhỏ nhất như lư hương. Đồ ăn cũng chuẩn bị rất tốt, có thể dùng cơm ngay lập tức. Vì thế mọi người đều bước vào nhà.

“Sao lại không thấy Lưu Uyên, Yên Ba, Lưu Sương? Đúng rồi, còn có Nguyên Sơ, đệ vẫn chưa được thấy hài nhi này.” Sở Liên Bình hiếu kỳ nói, “Huống chi cũng nên cho Xuân Nguyệt, Thu Nguyệt trông thấy Lưu Uyên để học tập cho tốt.”

“Vâng, mấy đứa trẻ này đi tham gia thơ hội.” Hà Tương Tư cười cười trả lời, ngữ khí không che lấp được kiêu ngạo, “Lưu Uyên theo thường lệ đi tham gia thơ hội, haiz, đứa nhỏ này không chịu ngồi yên. Yên Ba cùng Lưu Sương muốn đi xem nên cũng đi theo. Về sau có thể cho Xuân Nguyệt, Thu Nguyệt cùng đi.”

Sở Thu Nguyệt cười nói: “Con ngâm thơ tạm tạm. . . . Con đi cũng chỉ có thể ủng hộ đại đường tỷ, nhưng nếu nói là đi xem cũng không sai, lần sau nhất định sẽ đi cùng đại đường tỷ.”

Quá hoàn hảo, chỉ một câu mà nói rằng mình không tự tin, lại biểu lộ chính mình ngưỡng mộ đại đường tỷ, lại cùng với thơ hội có chút hứng thú. . . . vện cả đôi đường.

Sở Xuân Nguyệt lấy lại tinh thần, có chút vui vẻ nói: “Con tuy rằng không giỏi như đường tỷ nhưng nếu là thơ cũng không vấn đề gì, ha ha.”

Sở Thu Nguyệt cười ngắt, có cái gì tốt mà ha ha, người nếu thật sự khiêm tốn thì. . . . không nên nói tự mãn như vậy? Cũng may Hà Tương Tư không để ý, còn cười gật đầu nói với Sở Liên Bình: “Nguyên Sơ hồi chiều có khóc nhè, bây giờ lại chạy đâu ngủ rồi.”

Nghe được Nguyên Sơ, Tôn Sát Tiêm nhanh nói: “Thằng bé rất hiểu chuyện, chỉ là hạ nhân không chu đáo, bà vú vô ý không biết nó đói bụng cho nên nó mới khóc.” Dứt lời lại thở dài: “Nguyên Sơ là thiếu gia nhưng lại không được mọi người coi trọng. . . .”

Hà Tương Tư nhũ mày: “Người nói cái gì vậy? Giống như chúng ta bạc đãi Nguyên Sơ. Từ trên xuống dưới Sở gia đều biết Nguyên Sơ là bảo bối. Bà vú kia cũng là do người tuyển chọn, ta chọn người thì người không chịu. Hiện tại bà vú bị đuổi, thay người mới người cũng đâu phản nản? Chuyện cũng chả có gì lại đi nói lung tung.”

Tôn Sát Tiêm hiểu được Hà Tương Tư đang làm trò phù đầu mình trước Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển, cũng không dám phản bác còn xấu hổ nói: “Ta biết rồi, ta chỉ là thuận miệng nói thôi.”

Bạch Du Du thấy tình thế chuyển biến, quẹo rừ cười với Sở Liên Đình nói: “Lão gia, thiếp lui xuống trước.”

Nàng là di nương, lại xuất thân chốn thanh lâu, không thể cùng mọi người ngồi một bàn ăn cơm, chỉ có thể ở trong phòng của mình ăn. Mà Tôn Sát Tiêm là do có hôn ước và sinh được nhi tử đầu tiên cho nên có thể ăn cơm cùng mọi người. Đương nhiên, đặc quyền của nàng không chỉ chừng này, ví dụ như con nàng là Sở Yên Ba và Sở Nguyên Sơ có thể trực tiếp kêu nương chứ không phải Tôn di nương. Mà con của Hà tương tư là Lưu Uyên, Lưu Sương cũng kêu nàng là tiểu nương. Hà Tương Tư là chính thất, tên lý là “Lưu” tự, mà Tôn Sát Tiêm tất nhiên không có tư cách này.

Sở Liên Đình nhìn vợ lớn vợ nhỏ ngấm ngầm hay công khai đấu đá lại một câu cũng không nói. Ông rõ ràng là làm bộ không biết, cười cười gọi mọi người ngồi xuống ăn cơm. Sở Triều Sinh ngồi cạnh Thu Nguyệt, Sở Xuân Nguyệt tự giác ngồi phía bên kia Thu Nguyệt.

Sở Triều Sinh có chút kinh ngạc, đại muội muội của hắn từ lúc chào hắn tới giờ cũng chưa nói chuyện với hắn, tâm sự nặng nề, cũng không biết đang suy

nghe gì. Vì thế Sở Triều Sinh thừa dịp người lớn nói chuyện, hơi hơi cúi đầu, nhỏ giọng hỏi Sở Thu Nguyệt: “Thu Nguyệt, Xuân Nguyệt làm sao vậy? Có chút lạ.”

“Ách” Sở Thu Nguyệt vòng vo đảo hai con ngươi nói, “Không có gì, tỷ trước đó vài ngày ở trong nhà ra xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lúc sau có chút thay đổi. Haiz, có một số việc hiện tại không tiện nói, chờ có dịp sẽ nói cho huynh biết.”

Sở Triều Sinh làm sao dự đoán được Sở Xuân Nguyệt bức tử người ta, còn bất đắc dĩ cười cười, nói: “Thật là thần bí.” Nghe như là trách cứ nhưng giọng nói lại rất cung chiêu.

Mọi người ngồi ăn cơm, đi đường xa có chút mệt mỏi, ăn cơm xong lại phải đi thăm quan Sở phủ, Sở Thu Nguyệt đối với cảnh xa hoa có chút chếp miệng. Ví dụ như Sở phủ tuy không nạm vàng hay trang trí như những nhà giàu mới nổi nhưng nhiều chi tiết có thể thấy được Sở Liên Đình chính là có tiền có thế —— nhiều chỗ trong phủ treo hương cầu cho nên Sở phủ cơ hồ tỏa ra mùi hương, hơn nữa hương cầu này đều được đốt chứng minh có người tới xem xét thường xuyên. Hương cầu: Quả cầu hình tròn tỏa ra mùi hương khi đốt.

Hương cầu cũng không được thuận tiện, bình thường Sở Thu Nguyệt sẽ không treo ở bên ngoài, mà dùng túi hương để trong tay áo, đeo bên người hoặc treo cạnh giường lúc ngủ. Hà Tương Tư nhìn các nàng đeo túi hương cảm thấy so với mình cũng xa hoa không ít. Haiz, thật tức chết mà,

Sở Thu Nguyệt coi như là có chút hiểu tại sao Sở Liên Bình lại không chịu tới Sở phủ. Đi thăm xong Sở phủ, chân Sở Thu Nguyệt cũng mỏi, lại càng buồn ngủ. Cũng may Sở phủ rất tiện nghi, phòng cho khách không những nhiều mà còn tốt. Mọi người trong nhà ngủ ở tây sương, các phòng kề sát nhau. Mà ngay cả Tiểu Trúc, tiểu Lục cũng có một ít phòng nằm ở đây bên cạnh, có thể chăm sóc kịp lúc, so với Sở gia đúng là tốt hơn nhiều.

Sở Thu Nguyệt rất muốn đi ngủ, nhưng Xuân Nguyệt lại kiên trì không ngủ, nói phải đợi Sở Lưu Uyển về.

Hà Tương Tư ngạc nhiên nói: “Xuân Nguyệt rất muốn gặp đại đường tỷ?”

“Dạ, Đúng vậy ạ, hơn nữa con cũng có vài chỗ muốn thỉnh giáo tỷ ấy.” Sở Xuân Nguyệt nói.

Hà Tương Tư nghĩ nghĩ, nói: “Bây giờ vẫn còn sớm, các nàng chắc cũng mới bắt đầu chỉ thợ ngâm đồ, còn có thể hội uống vài hớp rượu. Nếu như con không ngủ thì có thể chờ. Dù sao cũng là nữ nhi, Lưu Uyển nhất định sẽ về trước giờ Tuất.”

“Vâng” Sở xuân nguyệt gật gật đầu. Sở Thu Nguyệt rất muốn biết Sở Xuân Nguyệt phải làm cái quỷ gì, nhưng thật sự nhện không được con buồn ngủ, cuối cùng vẫn phải đi ngủ trước.

Một đêm mộng đẹp, buổi sáng tỉnh lại, tiểu Lục giúp nàng rửa mặt chải đầu, hạ nhân Sở phủ liền lập tức chạy đến dẫn đường. Còn chưa tới đại sảnh đã thấy một thân ảnh màu trắng, đầu đội Hồng Bảo Thạch xuyên, tóc cài hoa, chân mang đôi giày da dê màu trắng bước tới. Có điều nàng đã mặc một tầng áo trắng bên ngoài, bên trong lại còn một tầng lụa trắng mỏng, thoát nhìn như muốn xây dựng cảm giác phiêu dật của tiên. Quần áo bên trong nếu như là mùa hè còn có thể đẹp, nhưng gắn chung với quần áo màu trắng bên ngoài nhìn rất không hài hòa. Nhưng dáng đi của nàng lại đoan trang, cước bộ vững chắc, rất có phong cách khiến người ta phải chú ý. Nếu đoán không sai, đây là Sở Lưu Uyển.

Sở Thu Nguyệt cười cười nói: “Đại đường tỷ?” Nàng kia dừng bước nhìn về phía nàng, nhưng thần sắc không vui. Sở Thu Nguyệt đoán được có thể là bởi vì tối hôm qua nàng cùng Sở Xuân Nguyệt nói chuyện với nhau nên bây giờ mới không thoải mái, lại có thể hoài nghi chính mình, vì thế nhanh cười nói: “Là đại đường tỷ sao?” Nàng kia gật gật đầu: “Là ta. Ngươi là Thu Nguyệt?”

“Đúng vậy a Đúng vậy a, không thể tưởng được đại đường tỷ còn nhớ rõ muội.” Sở Thu Nguyệt gật gật đầu, tiến lên hai bước, “Nói thật, muội cũng không nhớ rõ bộ dáng khi lớn của đại đường tỷ, vừa nãy cũng mới đoán được.”

Sở Lưu Uyển tựa hồ yên tâm rất nhiều, cười cười nói: “Không tồi, trí nhớ của ta cũng chỉ nhiều hơn muội một chút.”

. Cũng có thể nói như vậy sao, cho dù trí nhớ của ngươi có nhiều nhưng trước kia chưa thấy qua ta làm sao có thể nhớ rõ? Thật sự là đánh rần tuyền côn, ngay cả chuyện tốt hay không tốt cũng giành bằng được. Tuy nhiên Sở Thu Nguyệt tin tưởng nàng trí nhớ không tồi, bằng không thợ từ nhiều như vậy lại có thể nhớ kỹ tới hôm nay cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hai người cùng nhau vào đại sảnh, Sở Liên Đình bởi vì muốn làm triều cho nên vắng mặt, Tôn Sát Tiêm bởi vì muốn đi thăm Sở Nguyên Sơ cho nên cũng không có tới, chỉ có Hà Tương Tư, Sở Liên Bình, Giang Thiển Thiển, Sở Triều Sinh, còn có hai nữ nhi hôm qua vẫn chưa gặp mặt.

Sở Thu Nguyệt và Sở Lưu Uyển cùng bước sang chào, ngồi xuống ăn cơm. Hai nữ nhi kia, một người giống y hệt Tôn Sát Tiêm, ngay cả khúm núm cũng giống nhau như đúc vừa nhìn đã biết là Yên Ba, người kia thường cùng Tương Tư nói vài câu, thoát nhìn có chút tinh quái nhưng lại rất đáng yêu là Sở Lưu Sương. Sở Yên Ba so với Sở Thu Nguyệt lớn hơn một tuổi, mà Sở Lưu Sương so với Sở Thu Nguyệt nhỏ hơn một tuổi, Sở Thu Nguyệt gọi một người là nhị đường tỷ, một người là tam đường muội. Gọi tới kêu đi khiến đầu óc muốn choáng váng.

Sở Lưu Sương có chút ngạc nhiên đánh giá Sở Thu Nguyệt: “Đây là nhị đường tỷ Thu Nguyệt sao? Lớn lên lại đẹp hơn nha! So với đại tỷ đẹp hơn một chút.” Sở Thu Nguyệt có chút kinh ngạc nghĩ thầm, Sở Lưu Sương tuy còn nhỏ nhưng nhìn thế nào thì cũng phải là thấy Lưu Uyển đẹp hơn chứ.

Chương 15: Biên Tắc Tuyệt

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Sở Lưu Suông là một tiểu cô nương mười một tuổi, không như Sở Yên Ba là con gái vợ lẽ cho nên cơ bản không có gì phải tranh giành được mất. Nàng tuổi nhỏ khí thịnh, từ lúc sinh ra ăn mặc đã không phải lo, gì Tương Tư cũng rất yêu chiều nàng, thế nhưng nàng ta đương nhiên hiểu, đại tỷ ruột của mình luôn đặt bản thân lên trên, nàng hiện tại không bằng tỷ ấy, tương lai giả cho người cũng không bằng tỷ ấy, sinh con cũng không bằng, đời đời kiếp kiếp đều không bằng.

Nghĩ đến chuyện này, nàng làm sao có thể nuốt trôi con tức? Đương nhiên nếu cho chuyện sẽ bám vào đó mà bói móc.

Sở Lưu Uyển cũng hiểu được tâm tư muội muội này, nhưng cũng không muốn tranh giành với nàng ta làm gì, dù sao chỉ là lời nói không thoả mái mà thôi, nàng nhượng bộ một chút, có thể chứng minh nàng rộng lượng hiểu chuyện không chút keo kiệt.

“Hôm qua hội thi thơ, Lưu Uyển, Yên Ba, Lưu Suông, các con có nghe được hào thơ nào, hay là làm được chút nào không?” Gì Tương Tư nuốt miếng bánh ngọt hạt sen trong miệng xuống, sau đó lau miệng, làm như lơ đãng hỏi.

Sở Lưu Suông cười cười, thanh âm thanh thúy: “Chúng con có thể nghe được hào thơ gì, làm ra được hào thơ gì chứ? Hiện giờ thơ yến trong kinh thành, chỉ cần có đại tỷ, mọi người tất nhiên sẽ xem đại tỷ là người danh tiếng. Nếu còn có người không biết tốt xấu, còn đứng dậy làm thơ, tất nhiên sẽ bị đại tỷ dựng lên dựng xuống cho mà xem.”

Sở Lưu Uyển “a” một tiếng, nói: “Lưu Suông, muội nói thế là ý gì? Văn vô đệ nhất võ vô đệ nhị(*), vẫn có người giỏi hơn tỷ.”

(*): Văn vô đệ nhất võ vô đệ nhị: ý nói trong việc luận hơn thua văn võ không có ai là giỏi nhất.

“Đúng là thế, chẳng qua là hôm qua không xuất hiện thôi.” Sở Lưu Suông âm dương quái khí nói, sau đó nhìn về phía Sở Yên Ba đang yên lặng ăn cháo một bên, “Nhị tỷ, tỷ nói xem đúng không?”

Sở Yên Ba ngăn người, sau đó khẽ gật: “...Ừ.”

Bộ dạng khúm núm này của Sở Yên Ba cũng làm cho Sở Thu Nguyệt nảy sinh vài phần đồng tình trong nội tâm, nàng chỉ nói: “Muội mặc dù ở Lễ Thành nhưng cũng nghe được đại danh của đại đường tỷ, thi từ của đại đường tỷ, muội đều đã đọc qua, thật sự rất hay. Hôm qua đại đường tỷ làm được bài gì? Đọc cho muội nghe được chứ, cũng để muội nghe trước. Dù sau không lâu nữa, trong kinh cũng sẽ lưu truyền.”

Tầng bậc bất động thanh sắc này khiến cho Sở Lưu Uyển cười híp mắt, ánh mắt nàng đảo quanh, giống như đang nghĩ lại, nhưng sau đó lại xoay người nói với một tiểu nha hoàn: “Ngọc Liêm, người đem thơ hôm qua ta mang về tới đây.”

Ngọc Thiêm lên tiếng lui ra.

Sở Lưu Uyển nói: “Hôm qua lúc về tuyết rơi nhẹ, tỷ nhìn thấy tuyết lạc trên nhánh cây, có chút giống như ngày xuân Lê Hoa, lại nghĩ tới chúng ta ở đây đã lạnh như vậy, những tướng sĩ ở bên giới, chắc chắn sẽ càng thêm vất vả... Vì thế tức cảnh sinh tình, liền làm một bài >.”

Biên Tắc Tuyệt?

Sở Thu Nguyệt nhú mày, hình như trong ấn tượng của nàng không có bài thơ này, chỉ là Sở Lưu Uyển vừa còn nói đến Lê Hoa, thật khiến nàng nhớ tới một bài thơ nổi tiếng, tên thì nàng không nhớ rõ, nhưng nghĩ thế nào cũng không phải là cái tên có vị ngôn tình như >.

Đợi Ngọc Thiêm đem bài thơ > đến trước mắt Sở Thu Nguyệt, Sở Thu Nguyệt cũng cảm thấy như vậy đầu... .

Bắc phong quyền địa bạch thảo chiết, hồ thiên bát nguyệt tức phi tuyết.

Hốt như nhất dạ xuân phong lai, thiên thụ vạn thụ lê hoa khai.

Tán nhập châu liêm thấp la mạc, hồ cầu bát oán cảm khâm bạc.

Tương quân giác cung bất đắc không, đô hộ thiết y lãnh do trứ.

Phân phân mộ tuyết hạ viên môn, phong xiết hồng kỳ đồng bất phiên.

Khả liên chinh phu nam nhi lệ, khứ thì tuyết mãn thiên sơn lộ.

(Tạm Dịch:

Gió bắc cuốn mà bạch thảo gãy, Hồ Thiên thảng tám tức Phi Tuyết.

Chợt như một đêm gió xuân ra, ngàn cây vạn cây Lê Hoa mở.

Tán nhập bức rèm che ẩm ướt la mán, hồ cầu không ẩm gấm khâm mỏng.

Tướng quân cung khảm sừng không được không, đều hộ thiết y lạnh vẫn còn lấy.

Nhao nhao Mộ Tuyết hạ viên môn, phong xiết hồng kỳ đông lạnh không ngã.

Đáng thương chinh phu nước mắt đàn ông, đi lúc tuyết đầy Thiên Sơn đường.)

Tuy nhiên Sở Lưu Uyên đã xóa bỏ đi một chút, có thể là không nhớ rõ. Cuối cùng nàng không chỉ xóa bỏ, còn sửa lại phần cuối câu. Có thể là vì thi từ tổng biệt có chút đột ngột, nhưng cho dù là vậy, câu “Đáng thương chinh phu nước mắt đàn ông” kia hiển nhiên là chuyển từ “Tướng quân tóc trắng nước mắt chinh phu”, đặt ở đây, cũng cổ quái vô cùng!

Quả nhiên, Sở Lưu Uyên mở miệng nói: “Câu cuối, cá nhân ta cùng mọi người đều cho rằng có chút khiếm khuyết. Kỳ thật xem ý cảnh bài thơ này, cảm giác như tổng biệt, chỉ là ta chưa từng trải qua, toàn bộ chỉ là tưởng tượng, cho nên trước chỉ có thể như thế. Sau này có cơ hội, nhất định sẽ hoàn thiện tinh tế hơn.”

Sở Thu Nguyệt gật đầu: “Muội cũng muốn nói vậy. Chỉ là mấy câu trước đã rất hay rồi, cảm giác như biểu tỷ thực sự từng trải qua, giống như đã nhìn thấy bộ dáng tướng sĩ vất vả. Aiz, thực tế bốn câu trước, “Chợt như một đêm gió xuân ra, ngàn cây vạn cây Lê Hoa khai mở” thật sự được dùng rất hay.”

Sở Lưu Uyên nhún mày: “Nhị đường muội cũng có phần hiểu biết đấy.”

“Đâu có.” Sở Thu Nguyệt không có ý gì nói, “Muội chỉ là nhìn thấy người khác ghi, có thể đại khái nói một chút, nếu tự mình làm, chỉ sợ khó có thể hạ bút.”

Sở Triều Sinh cũng nhận lấy tờ giấy kia nhìn nhìn, gật đầu: “Câu thơ quả thật rất hay, chỉ ngoại trừ câu cuối có chút vấn đề, toàn bộ bài thơ cũng vì thế mà có chút thiếu gì đó, biểu đạt không đủ nguyên vẹn.”

Anh hùng!

Sở Thu Nguyệt thăm vỗ tay trong lòng, quả là công phu vô cùng, nhìn một cái đã ra vấn đề.

Kỳ thật nàng học bài này đã qua nhiều năm, cũng chỉ là học từ giáo viên, chỉ là nàng không dụng công bằng Sở Xuân Nguyệt, trời sinh tính lười là nguyên nhân vô cùng quan trọng, mà bởi vì chính bản thân nàng nắm chắc, cũng khó tránh khỏi có chút lười biếng, cũng là một nguyên nhân.

Nếu như nàng không biết nguyên dạng của bài thơ này, chỉ sợ nàng cũng không nhìn ra vấn đề, chỉ có thể vỗ tay khen hay.

Sắc mặt Sở Lưu Uyên cứng lại, vẫn dùng lí do kia thoái thác: “Vậy sao? Ha ha, chỉ sợ vì ta còn chưa tới biên giới rồi.”

Nói vậy quả thật vẫn có chút gượng ép, nàng có thể miêu tả cảnh sống động như vậy, sao lại có lỗi như vậy được?

Nhưng Sở Thu Nguyệt cũng không nói ra, những người khác cũng nghĩ không ra.

Sở Lưu Uyên cười cười để Ngọc Thiêm đem bài thơ xuống, để mọi người ăn cơm.

Sở Lưu Suong bỗng nhiên nói: “Câu này có là gì, tỷ tỷ nói là biên tắc, muội nghĩ, còn không phải là giáo úy Phiêu An? Hiện tại tin chiến thắng liên tiếp báo về, toàn bộ kinh thành ai mà không biết Phiêu An giáo úy năm gần mười bảy, dùng ngàn người đánh lại vạn người của địch? Người này ở biên giới, thanh danh ai mà không biết! Danh tiếng vô luận... Chưa kể đến gia thế của hắn, chỉ nói quân công của hắn, Hoàng Thượng cũng sẽ ban thưởng lớn cho hắn!”

Sở Lưu Uyên ngẩn người, có chút bối rối nói: “Muội nói gì vậy.”

“Đại tỷ, tỷ đừng giả bộ, Phiêu An giáo úy muội cũng biết, trước khi hắn ra biên ải, chúng ta còn từng gặp hắn mấy lần... Hắn khí khái anh hùng mười phần, lớn lên lại đẹp mắt, chỉ là lạnh như băng, đối với ai cũng xa cách, đại tỷ tuổi này, tâm tư sao có thể không động tâm? Kỳ thật, nói thật, ai từng gặp hắn mà không động tâm... Muội trước đây cũng còn...” Sở Lưu Suong trêu chọc nói, không biết là thật tâm hay giả ý, “Băng không đang êm đẹp, sao đại tỷ lại nghĩ tới biên tắc?”

Sở Lưu Uyên không phản bác gì, gì Trương Tư lại mở miệng: “Lưu Suong, ăn cơm của con đi. “Khí khái hào hùng thập phần, lớn lên lại đẹp mắt”, lời này là lời con nên nói sao? Cái gì mà con trước kia cũng từng... Mới mấy tuổi đầu, đã nghĩ nhiều như vậy!”

Nhưng trong mắt lại có chút vui vẻ, xem ra đối với Phiêu An giáo úy kia cũng tán thưởng vô cùng.

Sở Lưu Suong thè lưỡi, không nói gì nữa.

Sở Thu Nguyệt không biết Phiêu An giáo úy là ai, chỉ mơ hồ biết là một thiếu tướng trẻ tuổi lợi hại, gia thế có vẻ không tệ, nhưng bây giờ nàng cũng

không muốn quản nhiều chuyện không quan hệ với nàng như vậy, chỉ chuyển chủ đề hỏi Sở Lư Uyên: “Đại đường tỷ, không biết hôm qua tỷ tỷ của muội nói gì với tỷ? Rõ là buồn ngủ còn không chịu đi ngủ, còn đòi phải nói chuyện với tỷ cho bằng được, xem ra là có chuyện rất quan trọng.”

Sở Lư Uyên ngẩn người, cười nói: “Không có gì, không có gì, muội ấy chỉ là nói chút chuyện thi ca với ta thôi.”

“Vậy sao.” Sở Thu Nguyệt nhẹ gật đầu, trong nội tâm ngàn vạn lần không tin.

Ít nhất cũng không chỉ có như vậy.

Kỳ thật Sở Lư Uyên lại nói thật một nửa.

Hôm qua Sở Xuân Nguyệt vất vả chờ lâu như vậy, rốt cục cũng đợi được đến lúc Sở Lư Uyên về, cũng không để ý đến Sở Yên Ba cùng Sở Lư Suong, trực tiếp tới tìm Sở Lư Uyên. Sở Lư Uyên thấy đại đường muội đến từ Lễ Thành này nhiệt tình như vậy, cho rằng đối phương cũng ngưỡng mộ mình, mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng vẫn nhẫn nại dẫn đối phương đến gian phòng của mình.

Ai biết vừa vào phòng, Sở Xuân Nguyệt bỗng nhiên mở miệng: “Hello?”

Sở Lư Uyên vốn đang đốt đèn dầu, thấy nàng nói như vậy, tay run lên, suýt làm đổ dầu.

Nàng buồn cười quay đầu nói: “Đại đường muội, muội nói cái gì vậy?”

Sở Xuân Nguyệt cười cười: “Đừng giả vờ. Xem thi từ người viết ta cũng đã biết. Người cũng giống ta, đều là xuyên không tới, hơn nữa nếu ta đoán không nhầm, chúng ta đều đến từ thế kỷ hai mươi mốt, nói không chừng là đến từ một quốc gia!”

Sở Lư Uyên nghiêng đầu, cũng không nói chuyện.

Sở Xuân Nguyệt tiếp tục nói: “Ài nha, coi như cũng là tìm được tổ chức! Ta mới tới đây không lâu, ít nhất cũng không lâu bằng người, người thật tốt đấy, bây giờ phong sinh thủy khởi, đáng thương là ta tới muộn, bị người chiếm trước tiên cơ, thi từ gì cũng đều dùng không được nữa, chỉ là, chúng ta coi như là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ rồi, về sau còn phải nhờ người chỉ dẫn nhiều! Đồng chí tốt!”

Một mình nàng ta cần nhẫn liên mien nói một tràng, mới phát hiện ra Sở Lư Uyên cũng không giống như tiểu thuyết miêu tả, lập tức bỏ về tiểu thư, tặng cho nàng một cái ôm tiêu chuẩn nhiệt tình sau đó nói: “Người thân...!”. Mà là một bộ dáng không chút biểu tình ngồi trên ghế, thò tay khuấy bắc đèn.

Sở Xuân Nguyệt có chút bất mãn, chính mình nhiệt tình như vậy, đối phương lại lãnh đạm như thế.

Cũng may Sở Lư Uyên vẫn mở miệng: “Đường muội, ta cũng không nói, chuyện trước kia đều là chuyện cũ, nếu như không phải muội nhắc, ta đã sớm quên không còn một mảnh rồi.”

Sở Xuân Nguyệt cười nói: “Quên không còn một mảnh, người còn có thể vác ra nhiều thi từ như vậy sao? Ta thấy người nhớ rõ là đằng khác.”

Sở Xuân Nguyệt tự cho là trêu chọc rất khéo rồi, lại khiến cho trong nội tâm Sở Lư Uyên ngàn vạn khó chịu.

Nàng có thể có thanh danh ngày hôm nay, Kinh Hoa có một không hai, còn không phải đều là nhờ copy thơ của cổ nhân? Chuyện này tới đa chỉ có thể ám chỉ một chút, cũng không thể nói rõ ra, hết lần này tới lần khác lại móc ra một kẻ lỗ mãng.

Còn nói đùa kiểu này, quả thực cho rằng mọi người đều là người xuyên không, có thể nhanh chóng quen thuộc như thế sao?

Trong lòng Sở Lư Uyên thầm mắng Sở Xuân Nguyệt một vạn lần, nhưng vẫn cười nói: “Ý của ta là, cuộc sống trước đây của ta, ta đã sớm quên rồi. Hiện giờ, ta là Sở Lư Uyên, không phải người khác. Mà muội, chính là đại đường muội của ta, cũng không phải đồng chí gì.”

Sở Xuân Nguyệt nghe hiểu, mắt híp nói: “Ý của người là, người không muốn giúp ta?”

Hừ, thoát nhìn khách khí như vậy, kết quả lại nhỏ mọn thế đấy! Quả nhiên, nữ xứng chính là như thế... Kỳ thật nàng cũng không muốn tranh giành cái gì với nàng, aiz.

Sở Lư Uyên lắc đầu, nói: “Đương nhiên không phải ý này. Dù sao chúng ta cũng là quan hệ đường tỷ muội, ta cũng nên giúp muội, chỉ là không biết muội muốn làm gì? Ta có thể giúp gì cho muội?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Muốn mở cửa tiệm

Chuyển ngữ ♥ Hòa Lăng Quân

Beta ♥ Nhã Vy

Sở Xuân Nguyệt cao hứng đứng lên, nói: “Kỳ thật cũng không có gì, muội suy nghĩ đã lâu phát hiện mình muốn mở một cửa tiệm buôn bán.”

“Buôn bán?” Sở Lưu Uyên nhìn về phía nàng, “Buôn bán cái gì?”

“Muội muốn mở cửa tiệm bán son và bột nước.” Sở Xuân Nguyệt cao hứng nói, “Muội đã nghiên cứu qua một ít đồ trang điểm ở đây, tuy rằng chưa tính xảo nhưng muội có thể cải thiện. Mà tỷ lại hiểu biết rõ con người ở đây, đến lúc đó, chỉ cần viết cho cửa tiệm của muội một vài thơ từ —— a, chính là tả một chút thơ từ, sau đó tỷ lại cho nam tử nữ tử bằng hữu đến ủng hộ, muội cam đoan sẽ rất náo nhiệt, cả nước đều biết!”

Sở Xuân Nguyệt lại hài hước tự cho “một ít thơ từ”, Sở Lưu Uyên quả thực muốn đánh cho Sở Xuân Nguyệt một cái, nhưng suy nghĩ lại, quyết định này của Sở Xuân Nguyệt cũng không tính là tồi.

Mình ở thơ từ tuy rằng đã lợi hại nhưng nhìn chung các tiểu Thuyết xuyên qua, diễn viên nữ nào oai phong một cõi mà chả có kinh tế chống đỡ?

Đại đường muội này tuy rằng không có đầu óc một chút, nhưng nếu nàng có thể cải thiện son bột nước, chính mình sẽ giúp tạo thế “hồng hồng hỏa hỏa, cả nước Liên tóa” (náo nhiệt, cả nước đều biết), đúng là không phải không thể. Mình trước kia nghĩ ở các yến tiệc làm náo động, ở các quý tộc hòa hoãn mà quên mất việc này.

Xem ra đại đường muội này, tuy có phần ngu ngốc nhưng lại vô tâm vô cơ, có thể vì mình mà sử dụng nữ tử này một chút —— dù sao Sở Xuân Nguyệt trong lời nói có mạo phạm nàng, so với một ít nữ tử ngu ngốc mà nói thì tốt hơn nhiều, chính mình chỉ cần một lòng nhân từ, khoan dung nàng ta là được.

Hai người ăn nhip với nhau, tuy rằng trong lòng còn có một chút đối nghịch, nhưng ích lợi vào đầu, đối thủ cũng là bằng hữu.

Sở Xuân Nguyệt trở về gian phòng của mình, nghĩ đến rốt cục có thể đại triển kế hoạch lớn, bỏ qua uất ức ở quá khứ, còn có thể gột rửa sạch sẽ liên cảm thấy rất cao hứng.

Thân thể mỏi mệt, tinh thần lại phấn khởi, Sở Xuân Nguyệt đang mơ mơ màng màng, lại sợ ma nên lúc thật sự ngủ cũng là đã khuya, cho nên sáng ngày thứ hai mới không dậy nổi.

Mà Sở Lưu Uyên tuy rằng cao hứng sau này kinh tế của mình sẽ có phát triển, lại khai thác được một hướng đi mới, nhưng bởi vì lời nói cùng hành động của Sở Xuân Nguyệt nên vẫn thấy không thích nàng ta. Cho nên sáng nay thấy Sở Thu Nguyệt, nàng hết sức cẩn thận, sợ nhị đường muội này cũng là xuyên qua, cũng may đối phương thoát nhìn Bình thường, tuy rằng tựa hồ tâm tư có chút hoạt bát, diện mạo cũng đáng yêu, nhưng lại có cảm giác nửa vời, không có cái gì để gây dựng, còn giống như ngưỡng mộ chính mình, không có gì tính là uy hiếp.

Tất cả mọi người đang ăn sắp xong, Sở Xuân Nguyệt mới khoan thai đến, nàng xoa ánh mắt, cách ăn mặc lại có vẻ lơi thới, tự ý ngồi xuống, tùy ý kêu người.

Giang Thiên Thiên nhìn nàng như vậy, cau mày nói: “Xuân nguyệt, con sao lại thế này? Nếu còn chưa ngủ đủ, vậy ngủ đủ giấc hẵng đến, lời thôi lếch thếch, giống bộ dáng gì nữa?”

Sở Xuân Nguyệt dụi mắt, ngáp một cái nói: “Con sao lại lười thôi Dù sao đều là người trong nhà, cũng không có gì đáng ngại.”

Nói xong hướng Sở Lưu Uyên cười cười nói: “Tỷ nói đúng không, đại đường tỷ.”

Sở Lưu Uyên chẳng hiểu sao bị Sở Xuân Nguyệt kéo vào, rất không vui, tức giận nói: “Xuân Nguyệt, nữ hài tử nhà nào cũng vậy, phải sạch sẽ mới coi được.”

Sở Xuân Nguyệt tự cho đã là đồng minh của Sở Lưu Uyên, Sở Lưu Uyên nhất định sẽ nói giúp mình nên sáng nay mới như vậy, không thể tưởng được đối phương vẫn là bộ dáng ôn hòa, trong lòng tuy có chút tức giận, cũng không dám biểu lộ quá nhiều, còn khẽ cong khóe miệng, nói: “Tiểu Trúc, chúng ta trở về đi, ăn mặc lại rồi đến. Lần này cần cẩn thận chút, đừng làm cho ta trông lười thôi.”

Dứt lời liền đi.

Giang Thiên Thiên lắc lắc đầu, Hà Tương Tư cùng hạ nhân Sở phủ vẫn đang ở trong này, nàng cũng không tiện nói nhiều, chỉ có thể mặc kệ, dùng khăn lau miệng, nói với Hà Tương Tư: “Đại tẩu, muội ăn xong rồi.”

Hà Tương Tư đối với chuyện tình ban nãy làm bộ như không thấy, chỉ nói: “A, ăn xong rồi ư? Vậy muội chờ tỷ một chút, chút nữa tỷ sẽ dẫn muội đi tham quan đường xá.”

“Vâng.” Giang Thiên Thiên cười gật gật đầu, nhìn về phía Sở Liên Bình, “Lão gia cũng cùng đi chứ?”

Sở Liên Bình lắc lắc đầu: “Các người nữ nhân đi dạo phố, ta đi theo làm cái gì? Đại ca biết ta tới liền giúp ta Liên hệ một số chỗ làm ăn rất tốt, còn có

Triều Sinh ở đây, ta còn muốn cùng đi gặp người ta cho tốt.”

“Vậy được.” Giang Thiển Thiển gật gật đầu, rồi quay sang nói với Triều Sinh, “Nhớ tiếp Thu lời nói của cha cho thật tốt.”

Sở Triều Sinh gật gật đầu: “Vâng.”

Cơm nước xong, đợi người lớn đều đi chuẩn bị, Sở Triều Sinh cuối cùng cũng có thời gian nói chuyện với muội muội, hần kéo Sở Thu Nguyệt qua, nói: “Thu Nguyệt, Xuân Nguyệt thật sự rất cổ quái Rốt cuộc sao lại thế này?”

Sở Thu Nguyệt thở dài, nói: “Đại ca, là huynh không biết. A tỷ trước đó vài ngày muốn hái hoa ven hồ, ai ngờ bị trượt chân, té chìm xuống nước, cứu lên đến lúc sau liền trở thành bộ dạng cổ quái như vậy. Kỳ thật ban nãy còn chưa nghiêm trọng đâu, nghiêm trọng nhất chính là thời điểm nàng nói cái gì nam nữ ngang hàng, nói nếu nam nhân có thể có nhiều thê thiếp, nữ nhân cũng có thể có nhiều trượng phu.”

Sở Triều Sinh nhíu mày: “Xuân Nguyệt lại có thể nói ra những lời mê sảng như vậy ư. Mẹ không nói gì ư?”

“Làm sao có thể không có việc gì? Mẹ thiếu chút nữa là ngất xỉu.” Sở Thu Nguyệt tuy nói nhưng trong lòng vẫn suy nghĩ, chuyện tình Sở Xuân Nguyệt bức tử Tiểu thần có nên nói hay là không đây.

Ai, dù sao Sở Triều Sinh cuối cùng cũng sẽ biết, tốt hơn nên nói trước.

Sở Thu Nguyệt nói: “Đại ca, hơn nữa.”

Sở Thu Nguyệt kể lại từ đầu chí cuối chuyện của Tiểu Thần, may Sở Triều Sinh càng nhấn lại, nét tươi cười trên mặt cũng biến mất, nghe xong, hần cả giận nói: “Thật sự là buồn cười!”

“Aiz, đại ca, huynh cũng đừng tức giận, lúc sau a tỷ còn bị đánh rất nặng, còn kết thù với giang mụ mụ (Giang Ninh), trong lòng cũng có oán với cha mẹ, có hận với muội. Nhưng chung quy cũng bớt phóng túng một chút, sáng nay như vậy, chắc là vừa tới Sở phủ, người hơi điên thôi.”

Sở Triều Sinh lắc đầu nói: “Không nên khinh địch như vậy, muội nói Xuân Nguyệt bị đánh rất mạnh, huynh lại cho rằng đánh một chút cũng không ăn thua?”

Sở Thu Nguyệt nói: “Đại ca nghĩ như thế nào?”

“Xuân Nguyệt có đi bái tế mộ Tiểu Thần không?” Sở Triều Sinh hỏi.

Sở Thu Nguyệt lắc lắc đầu: “Không có, muội cùng cha mẹ đều đã đi, nhưng a tỷ không dám đi, nói là trong lòng sợ.”

“Mọi người còn theo ý muội ấy?” Sở Triều Sinh không đồng ý nói, “Trong lòng muội ấy sợ, càng phải bắt muội ấy đi đi. Để muội ấy biết lỗi.”

Sở Thu Nguyệt nói: “Tỷ ấy khi đó vẫn còn dưỡng thương, lại nhu Thuận đi không ít, bộ mặt đáng thương cầu xin mẹ, mẹ sao có thể nhẫn tâm không đáp ứng.”

“Aiz, mềm lòng cho nên kết quả chính là Xuân Nguyệt hôm nay như thế.” Sở Triều Sinh lắc lắc đầu, “Quên đi, chờ sau khi trở về, huynh nói chuyện với muội ấy.”

Sở Thu Nguyệt gật gật đầu, trong lòng lại nghĩ đại ca có nói thì có ích lợi gì? Nàng, Giang Thiển Thiển, Sở Liên Bình, đều nói qua với Sở Xuân Nguyệt không ít. Sở Xuân Nguyệt cũng vào tai trái ra tai phải, nên làm cái gì nàng ta vẫn làm cái đó.

Cho nên nói, nào tàn thật không có Thuốc chữa mà.

Hiện tại trong lòng Sở Thu Nguyệt nghĩ tốt nhất chính là làm cho Sở Lưu Uyển cùng Sở Xuân Nguyệt đầu trí so đừng, đen ăn đen, lấy ác chế ác.

Dù sao Sở Xuân Nguyệt đã muốn trêu chọc Sở Lưu Uyển, vậy xem Sở Lưu Uyển làm như thế nào.

Đáng tiếc Sở Thu Nguyệt còn không biết, hai người kia đầu lẫn nhau chưa tới nhưng cũng đã cùng nhau hợp tác.

+++

Sở Xuân Nguyệt một lần nữa rửa mặt chải đầu rồi lại đi ra, lúc này tốt hơn nhiều, trong lòng đối Sở Lưu Uyển không bằng lòng cũng đè nén xuống, cho nên làm bộ như nhu Thuận đi theo Giang Thiển Thiển cùng Hà Tương Tư đi ra phủ.

Làm cho người khác không ngờ chính là chính là Sở Lưu Sương giống như thích Sở Triều Sinh, không chịu cùng mấy người Hà Tương Tư đi dạo phố, nhưng cũng không nên đi cùng Sở Liên Bình và Triều Sinh, nàng tuổi nhỏ nhất, Sở Liên Bình cũng không thường ở nhà, mà người lớn lại dạy bảo nàng không tốt. Sở Triều Sinh cười cười, sờ đầu Sở Lưu Sương: “Lưu Sương ngoan chút, chúng ta đi địa phương thực không thú vị, muội vẫn là đi theo mẹ dạo phố đi. Bây giờ là cuối năm, có rất nhiều điều thú vị.”

Sở Lưu Uyển cũng nói: “Đúng vậy, Lưu Sương, hôm khác không nói nhưng hôm nay hình như là đại hội nhảy cùc.”

Sở Lưư Suồng vốn nghe lời triều sinh, lại nghe Sở Lưư Uyển nói như thế, ánh mắt đại lượng, nói: “Được rồi, muối đi với mẹ!”

Rất cuộc tâm tính của tiểu hài tử liền được giải quyết .

Sở Thu Nguyệt tò mò hỏi Sở Lưư Uyển: “Nhảy cùc đại hội là gì?”

Sở Lưư Uyển cười cười giải thích: “Là một ít công tử kinh thành mỗi tháng tổ chức một lần, chia làm hai đội, chính là chơi xúc cùc. Ta vừa vặn biết một số người, có thể đi vào xem. Chờ chúng ta đi dạo phố một vòng rồi đi xem.”

“Vâng.” Sở Thu Nguyệt kỳ thật cảm thấy không có gì hứng thú, không hiểu tại sao cho nên liền hỏi, “Lưư Suồng thực thích xem xúc cùc?”

“Không phải.” Sở Lưư Uyển cười lắc đầu, nhìn về phía Sở Lưư Suồng đi phía trước, “Muội ấy chính là thích xem các công tử người đây mò hôi, bộ dáng có chấp. Muội ấy cảm thấy rất thú vị.”

“” Sở Thu Nguyệt buồn cười, “Thì ra là thế.”

Sở Xuân Nguyệt theo sau biểu cảm ngẩn ngơ, nàng đang tự hỏi làm thế nào để chế tạo son. Nàng nhớ rõ nàng trước kia có xem qua loại tiểu Thuyết có chuyện này, nhưng càng cố lại càng quên! Ngày hôm qua cũng là nhất thời nhanh miệng liền cam đoan với Sở Lưư Uyển, lại không ngờ rằng bây giờ lại mất mặt

Suy nghĩ nửa ngày không ra, Sở Xuân Nguyệt cũng lười nghĩ nhiều, dù sao thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, ông trời cực nhọc để cho nàng xuyên qua, chắc sẽ không để nàng chịu khổ chứ?

Sở Xuân Nguyệt ngẩn đầu, đã thấy Sở Lưư Uyển cùng Sở Thu Nguyệt đang ở chuyện trò vui vẻ, không khí lúc đó dường như rất hòa hợp. Hai người kia, một là băng hữu của mình, một là muội muội của mình, nói như thế nào cũng không nên bỏ mặc mình mà cùng nhau đi chơi chứ!

Trong lòng Sở Xuân Nguyệt bất mãn, liền chen vào giữa hai người, bắt đầu đề tài của mình.

Sở Lưư Uyển vừa mới cùng Sở Thu Nguyệt nói chuyện, Sở Thu Nguyệt cảm giác được Sở Lưư Uyển tâm tình ung dung thản nhiên, tuy rằng không rõ ràng, chính mình cũng có thể dễ dàng hóa giải nhưng cảm giác vẫn không thoải mái. Cũng may Sở Xuân Nguyệt chạy đến, Sở Thu Nguyệt liền để Sở Xuân Nguyệt thuận thế chủ đạo nói chuyện.

Sở Xuân Nguyệt hỏi Sở Lưư Uyển: “Đại đường tỷ, tỷ nói, nếu muội muốn mở cửa tiệm thì chỗ nào mới tốt, buôn bán mới khá khả, náo nhiệt?”

Sở Thu Nguyệt nghe xong vấn đề này, ngạc nhiên nói: “A tỷ, tỷ muốn mở cửa tiệm? Bán cái gì?”

“Ừ, là tiệm bán son bột nước.” Sở Xuân Nguyệt cười cười, nói.

Sở Thu Nguyệt càng thêm kinh ngạc, nàng hoàn toàn không biết, Sở Xuân Nguyệt từ khi nào lại có chủ ý tốt vậy?

“Cha mẹ đã biết chưa?” Sở Thu Nguyệt hỏi.

“Còn chưa biết.” Sở Xuân Nguyệt lắc lắc đầu, “Tỷ sợ cha mẹ ngăn cản tỷ mở cửa tiệm.”

Sở Thu Nguyệt nhíu mày: “Nếu cha mẹ ngăn cản, tỷ tất nhiên cũng không mở được! Tài chính tiền vốn, chẳng lẽ không xin cha? Huống chi vì mở cửa tiệm mà cãi nhau với cha mẹ, tỷ không phân biệt nặng nhẹ sao.”

Sở Xuân Nguyệt dương dương tự đắc cười, chỉ chỉ Sở Lưư Uyển: “Đại đường tỷ đã giúp tỷ nghĩ biện pháp.”

Lúc này đến phiên Sở Lưư Uyển kinh ngạc không thôi, nàng nói: “Ta, ta làm có biện pháp?”

“Đúng vậy, chúng ta tối hôm qua không phải bàn bạc rồi sao?” Sở Xuân Nguyệt còn hứng trí bừng bừng nói.

Sở Lưư Uyển bất đắc dĩ nói: “Ta tối hôm qua chỉ đáp ứng sẽ làm thơ, giới thiệu khách nhân cho muội. Tài chính và vân vân, ta cũng không có biện pháp.”

“A?” Sở Xuân Nguyệt há to miệng, “Tỷ, tỷ chẳng lẽ không có gì tiền riêng linh tinh sao?”

“Ta không có.” Sở Lưư Uyển lắc đầu.

Thật buồn cười, nàng dù có, cũng sẽ không cho Sở Xuân Nguyệt mở cửa tiệm!

Sở Xuân Nguyệt lại nói: “Nhưng, nhưng đại bá có tiền như vậy, tỷ sao lại không có của hồi môn cất giữ?”

Chuyện này nói ra thật kì cục , Sở Lưư Uyển tức giận nói: “Tiền của hồi môn là do mẹ ta cho, ta chưa cưới làm sao có? Huống chi cho dù có, của hồi môn của ta sao lại có thể đưa cho muội mở cửa tiệm?”

“Không thể ư? !” Sở Xuân Nguyệt không đồng tình nói, “Dù sao muội cũng có thể kiếm được, tỷ lo lắng cái gì? Muội có gì mà không làm được chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Xem xúc súc

Chuyển ngữ ♥ Hòa Lăng Quân

Beta ♥ Nhã Vy

Không Bình thường!

Sở Thu Nguyệt và Sở Lư Uyên giờ phút này trong lòng đều có suy nghĩ như vậy.

“Ài, tóm lại là tiền bạc ta thực không có cách nào để giúp!” Sở Lư Uyên nhíu mày, “Ta vốn tưởng muội đã nói qua với thúc thúc thăm thăm mới đáp ứng giúp muội, đến cả việc cơ bản muội cũng chưa xử lí tốt thì làm thế nào để người khác tin phục?”

Sở Xuân Nguyệt thấy Sở Lư Uyên mất hứng, cũng không nói gì nữa, liền quay sang nói với Thu nguyệt: “Thu Nguyệt, muội cảm thấy cha mẹ có đồng ý không?”

Sở Thu Nguyệt nói: “Trước kia thì có thể nhưng bây giờ. đã xảy ra nhiều việc như vậy, chính tỷ cũng tự hiểu đi.”

Dứt lời liền không để ý tới nàng ta và Sở Lư Uyên, chạy đến bên người Giang Thiển Thiển.

Sở Lư Uyên cũng muốn tiến lên, lại bị Sở Xuân Nguyệt quán quýt lấy không thể đi tới, Sở Xuân Nguyệt vẫn ôn ào đòi Sở Lư Uyên giúp nàng, nói cái gì Sở Lư Uyên cho dù không có tiền, trang sức trên người cũng có thể cầm đồ, có thể đổi tiền.

Sở Lư Uyên quả thực cũng bị nàng ta chọc tức chết.

... Nhìn qua hai người kia tuy không nói chuyện nhưng lại hòa thuận vui vẻ, Sở Lư Sương vẫn tự tiêu khiển đi xem này xem kia, không cùng người khác nói chuyện, Giang Thiển Thiển cùng Hà Tương Tư vừa nói xong, Sở Thu Nguyệt đã tiến đến gần Sở Yên Ba: “Nhị Đường tỷ.”

“Ừ. Thu Nguyệt.” Sở Yên Ba cười cười với nàng.

Bởi vì đều cùng vai vế, Sở Thu Nguyệt lại vẻ mặt hòa khí, Sở Yên Ba liền không câu nệ cười rộ lên nhìn rất đẹp.

“Nhị Đường tỷ, tỷ có đi xem xúc súc không?” Sở Thu Nguyệt không biết nói gì đành hỏi đại “Muội nghe mẹ nói, chúng ta thăm hết phố, về nhà ăn cơm, giờ Thân là có thể đi xem đại hội xúc súc.”

“Không biết, chuyện này tính sau.” Sở Yên Ba dường như có chút cô kỵ với hai vị Đại tiểu thư Sở gia, lắc lắc đầu.

“Vậy sao.” Sở Thu Nguyệt cũng đại khái đoán được nên không nhắc lại.

Nàng suy nghĩ nửa ngày, cũng hiểu được mình và Sở Yên Ba không có đề tài chung, cũng may Sở Yên Ba tự nhiên mở miệng: “Thu Nguyệt, Thủy Lễ thành có nhiều chỗ chơi không?”

“A?” Sở Thu Nguyệt ngẩn người, gật đầu, “Rất nhiều.”

Dứt lời nhìn bốn phía rộn ràng nhón nháo người, nói: “Không phồn hoa như kinh thành, không nhiều người như kinh thành, không lớn như kinh thành, nhưng mà, vẫn là rất tốt.”

“Ừ, mỗi nơi đều có một đặc điểm riêng.” Sở Yên Ba gật đầu, ” Hơn nữa nhiều nơi tuy lớn nhưng cũng không có gì tốt.”

Sở Thu Nguyệt đồng ý, nói: “Đúng vậy a, thủy lễ thành kỳ thật rất tốt, bốn phía đều có núi nhỏ, còn có một con sông, coi như là non xanh nước biếc. Về sau có cơ hội, nhị Đường tỷ cũng nên tới thăm quan.”

“Ừ.” Sở Yên Ba gật đầu, khẽ mỉm cười, thoát nhìn thật muốn đi.

Ai, nếu nói là Sở Lư Uyên, Sở Lư Sương cuộc sống không như ý, so với Sở Yên Ba cũng chả là gì.

Sở Thu Nguyệt nói: “Đúng rồi, từ lúc muội tới đây vẫn chưa nhìn thấy Nguyên Sơ, lúc về nhất định phải đi thăm. Nó chắc là đáng yêu lắm?”

Nhắc tới đệ đệ của mình, Sở Yên Ba lại không hề cao hứng, nàng lắc đầu nói: “Đáng yêu thì đáng yêu, nhưng mẹ quá lo lắng cho hần, chỉ cần không có việc gì, liền một tác cũng không rời, ăn cơm cũng ăn cùng hần ở trong phòng, chăm sóc hần từng giờ từng phút, cũng không để cho người khác nhìn thấy Nguyên Sơ. Chăm sóc quá mức, ta cảm thấy đối với Nguyên Sơ như vậy cũng không tốt.”

“Đúng vậy.” Sở Thu Nguyệt gật đầu.

Nhìn bộ dáng Tôn Sát Tiêm cũng đoán được một phần.

Chỉ là, Tôn Sát Tiêm quan tâm Sở Nguyên Sơ như vậy, khẳng định là không quan tâm Sở Yên Ba, Sở Yên Ba vốn là con vợ lẽ, nếu như ngay cả mẹ ruột cũng không quan tâm, thật sự là càng thêm bi thảm.

Vào năm mới, từng nhà đều đi mua quần áo, kỳ thật với gia đình Sở Gia, mọi chuyện đều do hạ nhân làm, cho nên dù ra ngoài dạo phố, kỳ thật mua cũng không dùng làm gì, chủ yếu là đi xem một ít trang sức của nữ tử.

Mấy nữ tử cập kê muốn đi xem mỹ phẩm, vì vậy cũng dạo qua mấy cửa tiệm.

Sở Xuân Nguyệt vào cửa tiệm bán son, rất cao hứng, liền hỏi người phụ bán, làm cho tất cả mọi người có chút xấu hổ, Sở Lưu Uyển liền không muốn hợp tác cùng Sở Xuân Nguyệt.

Lúc sau lại đi vào một cửa hàng, gặp mấy đại tiểu thư cũng là nhà cao cửa rộng.

Sở Lưu Uyển cơ bản đều quen biết, một đám nói chuyện với nhau, mỗi người có một đề tài, thật sự rất lợi hại. Tiễn thể giới thiệu Sở Xuân Nguyệt và Sở Thu Nguyệt, Sở Xuân Nguyệt liền rất tích cực, nghĩ rằng đối phương về sau có thể là khách của mình, liền nhiệt tình vạ phần, ngược lại khiến người khác không quan tâm. Sở Thu Nguyệt nghĩ sau này hết năm, sẽ rời đi, cho nên không để bụng, chỉ cười có lệ.

Mà Burbinh thường đối phương tâm tư cũng đều giống nhau, cười khen nàng, chính là tất cả đều nói những lời dễ nghe, nói người hay bị người nói đều là giống nhau, nói qua liền quên, nghe qua liền quên.

Vừa mới thông hiểu chuyện đã tới buổi trưa phải về nhà, tất cả mọi người hơi mệt chút, vì thế Hà Tương Tư liền kêu hạ nhân đi Sở phủ phái xe ngựa lại đây đón. Chuyện này làm cho Sở Thu Nguyệt nghĩ đến tiểu thư nhà giàu trong phim ảnh cũng thế, đi dạo phố mua nhiều túi quần áo, người hầu đi theo phía sau cầm đồ, mua xong còn có siêu xe đứng ở bên cạnh đón nàng quay về biệt thự.

Hiện tại này xe ngựa, cũng được cho là “Bảo mã(BMW)”.

Sở Thu Nguyệt bị chính tướng tượng của mình làm cho bật cười, bình yên ngồi trên xe trở về.

+++

Tới giờ Mùi chính là thời điểm Sở Lưu Uyển, Sở Lưu Sương, Sở Thu Nguyệt ba người đi xem đại hội nhảy cùc, Sở Yên Ba cuối cùng vẫn là quyết định không đi, mà Sở Xuân Nguyệt vốn là rất muốn đi —— dù sao nhiều công tử, hoàng thân quốc thích vui đùa chơi xúc cùc như vậy, nhất định là thời cơ tốt để tìm nam tử xứng đôi, đáng tiếc nàng phải đi ra ngoài nhìn mặt tiền cửa hàng và vân vân, thuận tiện ngắm lại biện pháp kiếm tiền.

Sở Xuân Nguyệt tin tưởng vững chắc, chỉ có chính mình cường đại mới có thể tình cờ gặp nam diễn viên cường đại, sau đó được hần chinh phục. Mà chính mình trừ bỏ bị chinh phục, còn muốn phản chinh phục, như vậy mới có thể có mẫu thuẫn kịch liệt. Cho nên nâng cao tình trạng của mình trước mắt mới là chuyện khẩn yếu nhất.

Sở Xuân Nguyệt không đi, Sở Thu Nguyệt cùng Sở Lưu Uyển đương nhiên thấy vui, mà Sở Lưu Sương căn bản không thèm để ý nàng có đi hay không.

Ba người mang theo tỳ nữ đi tới sân chơi xúc cùc, tới cửa, phát hiện chỗ này là một nửa khép kín, bốn phía đều vây đứng lên, duy nhất cửa ra vào có không ít thị vệ, đá cầu mà biến thành đại hội, có thể thấy được đến chơi xúc cùc, đến xem xúc cùc đều là những loại người gì. Thủ vệ ở cửa dường như đối với Sở Lưu Uyển đã rất quen thuộc, thấy nàng liền gọi một tiếng Sở đại tiểu thư, để lại ba người đi vào.

Sở Lưu Sương bắt mắt nhỏ giọng nói với Thu Nguyệt: “Chào mỗi đại tỷ, hần không thấy chúng ta sao?”

Nàng hiển nhiên là muốn tìm đồng minh cùng nhau nói xấu Sở Lưu Uyển, đáng tiếc tìm lầm đối tượng, Sở Thu Nguyệt làm sao có thể vướng mắc vì một thị vệ, chỉ cười cười, không nói tiếp.

Vào bên trong, chỉ thấy có một khối mặt cỏ hình chữ nhật, bốn phía có một chút chỗ ngồi, làm cho người xem đến ngồi, bên trên có lều trại gì đó, có thể lấy để che nắng, che mưa.

Trên sân không có ai, nhưng là có thể thấy hai bên đều có người ngồi, có người đang đứng ở mặt cỏ bên cạnh chơi xúc cùc, có một đội là mặc áo màu vàng, một đội là áo lam, hiện tại trận đấu còn chưa bắt đầu, nhưng hai phe đã âm thầm phân cao thấp, không ngừng dùng chân, đầu, bả vai, đầu gối tăng cầu, dường như đang so xem ai kiên trì lâu hơn, mà chung quanh người xem không khí bùng nổ ủng hộ rất náo nhiệt.

Nhìn đến xúc cùc, Sở Thu Nguyệt khó tránh khỏi trong lòng nghĩ đến bóng đá, còn nghĩ đến đội bóng nam Trung Quốc. Ai, không nghĩ cũng thể.

Sở Lưu Uyên quay đầu lại nhìn nhìn hai người, nói: “Chúng ta ngồi bên kia?”

Sở Lưu Sương chỉ chỉ đội áo vàng: “Kia còn phải nói? Đương nhiên là Ngũ hoàng tử đội này, còn có Lâm Khang Dạ, có Thượng Thanh Phong. Mà đội khác, cũng chỉ có Bát hoàng tử và Chu Tử Giai đáng xem một chút.”

“Muội nha, xem xúc xúc, cũng không phải xem mặt.” Sở Lưu Uyên lắc đầu.

“Hừ.” Sở Lưu Sương không đồng tình, trở mình xem thường nói, “Chúng ta đi xem đội Bát hoàng tử? Không sao cả.”

Sở Lưu Uyên nói: “Xúc xúc cũng có thể nhìn ra trận doanh, phụ thân ủng hộ Ngũ hoàng tử, chúng ta nên xem Ngũ hoàng tử bên kia đi.”

Sở Lưu Sương “Thiết” một tiếng: “Ngươi xem ngươi, còn không phải muốn đi xem Ngũ hoàng tử ư.”

Sở Lưu Uyên không muốn cùng nàng nói nữa, dù sao Sở Lưu Sương chỉ phản đối nàng, nàng ngược lại hướng Sở Thu Nguyệt nói: “Thu Nguyệt, ngươi cảm thấy muốn thì có thể đi?”

Sở Thu Nguyệt buồn cười, nàng cái gì cũng không rõ ràng, có cái gì có thể không thể? Vì thế gật đầu nói: “Ừ.”

Ba người nói xong, liền đi sang phía đội của Ngũ Hoàng Tử, vốn Sở Thu Nguyệt nghĩ, các nàng tới trễ như thế, hẳn là không có vị trí ngồi, có thể ngồi phía sau, ai biết một thị vệ đứng dậy, thỉnh Sở Lưu Uyên, nói: “Sở đại tiểu thư, Ngũ hoàng tử lưu cho ngài chỗ tốt.”

Sở Lưu Uyên ra vẻ kinh ngạc ngẩn người, nói: “Phải không, rất cảm tạ .”

Mà bên kia sân cỏ, một nam tử đang dâng cầu vừa lúc nhìn về bên này, bộ dáng ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, mi thanh mục tú, trên đầu ngọc quan cho thấy thân phận địa vị bất phàm, phỏng chừng chính là Ngũ hoàng tử .

Nam tử kia cười với Sở Lưu Uyên, Sở Lưu Uyên cũng cười lại với hắn, hai người ánh mắt giao nhau, hình như có hàng vạn hàng nghìn tình cảm

Sở Thu Nguyệt lười xem hai người bọn họ làm bộ dáng chàng chàng thiếp thiếp, hướng bên cạnh nghiêng đầu, đã thấy một nam tử diện mạo “Đáng yêu” đứng xem Sở Lưu Uyên cùng Ngũ hoàng tử, bất quá hắn thoát nhìn tức giận, trên mặt trắng nõn bởi vì dâng cầu mà sinh ra đỏ ửng, làm cho hắn thoát nhìn tựa như một bánh bao nhỏ vừa lấy ra từ lồng hấp .

Nhìn bộ dáng hắn, đại khái là bởi vì Sở Lưu Uyên cùng Ngũ hoàng tử mặt mày đưa tình mà tức giận.

Sở Thu Nguyệt cảm thấy buồn cười, không khỏi nhìn hai mắt hắn, ai biết đối phương đại khái là cảm giác được ánh mắt của mình, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Sở Thu Nguyệt, sau đó dựng thẳng lông mi, trừng mắt nhìn nàng.

. Quên đi.

Sở Thu Nguyệt bất đắc dĩ nghiêng đầu, cùng Sở Lưu Uyên Sở Lưu Sương ngồi xuống. Vị trí quả thực không tồi, là hàng thứ hai, không giống hàng thứ nhất có chút nguy hiểm, lại không giống vị trí phía sau thấy không rõ lắm.

“Ai, có đặc quyền thật là tốt.” Bỗng nhiên, phía sau truyền đến thanh âm ôn hoà, trong giọng nói tràn đầy vị chua, “Có người sớm đã tới rồi, còn không phải chỉ có thể ngồi phía sau? Khoan thai đến chậm, vừa hấp dẫn ánh mắt người khác, lại có thể biểu hiện chính mình đặc biệt.”

Ba người quay đầu lại, chỉ thấy Đại tiểu thư Tư Mã gia Tư Mã Liên, Sở Thu Nguyệt nhớ rõ sáng nay ở may trong điểm cũng gặp qua nàng ta, nàng ta ngay cả lúc ấy cũng có thái độ kì quặc, thì ra là hâm mộ ghen tị.

Kỳ thật Tư Mã Liên khó chịu với Sở Lưu Uyên là tất yếu, dù sao tam đại gia tộc, Lâm Hà Tư Mã, nhà nàng chính là một trong số đó, cho dù mẹ của Sở Lưu Uyên là Hà Tương Tư, nhưng là rốt cuộc gia thế vẫn không bằng Tư Mã Liên.

Duy nhất có thể, chính là Tư Mã Liên ghen tị Sở Lưu Uyên phong quang vô hạn, lại được Ngũ hoàng tử thích.

Sở Lưu Uyên cười cười, rất có phong độ nói: “Đây cũng không phải là ta có thể quyết định. Nếu Tư Mã tiểu thư muốn tới nơi này ngồi, ta không ngại đổi vị trí với ngươi.”

“Coi như hết.” Tư Mã Liên cười lạnh, “Ta còn không có ngu như vậy, hy sinh chính mình để biểu hiện ngươi quang vinh vĩ đại.”

Sở Lưu Uyên lắc đầu: “Ta không biết ngươi đang nói cái gì. Thôi, xúc xúc sắp bắt đầu rồi, chuẩn bị xem thôi.”

Chính xác, không bao lâu nổi lên tiếng trống mãnh liệt, là dấu hiệu bắt đầu xúc xúc, sau đó vàng lam hai đội phân biệt lên sân khấu đứng vững, hành lễ nhau, một nam tử trung niên hắc y đứng ở chính giữa, tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Sở Thu Nguyệt đối bóng đá hứng thú không lớn, đối xúc xúc hứng thú cũng không nhiều, còn nâng cằm không thú vị nhìn, Sở Lưu Sương có chút kích động, ở bên kia hô to “Cố lên” .

“Ồi, ta thấy muội vừa mới nói Ngũ hoàng tử, Lâm Khang Dạ, Thượng Thanh Phong, là ai vậy?” Sở Thu Nguyệt hỏi Sở Lưu Sương.

Sở Lưu Sương bốt thời giờ chỉ cho nàng xem: “Nhìn xem, người hiện tại đang nâng xúc súc chính là Thượng Thanh Phong, hần là tài tử nổi danh, thư hương thế gia, tuy rằng không hiển hách, nhưng là là danh sĩ, cái gọi là danh sĩ tự phong Lư, nói ra thì hần là người như vậy.”

Sau đó lại chỉ chỉ người khác: “Kia chính là Ngũ hoàng tử.”

Quả nhiên chính là người kia ban nãy cùng Sở Lư Uyển “Mặt mày đưa tình”.

Sở Lư Sương suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Kia, kia chính là Lâm Khang Dạ, hần là Lâm gia nhị công tử, ca ca là Lâm An Dạ, cũng chính là phiếu an giáo úy.”

Phiếu an giáo úy?

Sở Thu Nguyệt nhớ tới 《biên tái tuyệt》, cũng muốn trêu chọc Sở Lư Sương, nói: “Thì ra phiếu an giáo úy đúng là Lâm gia Đại công tử.”

Lâm gia xem như đại gia tộc thứ nhất, từ khai triều đến nay liền ở trong triều giữ lấy trọng yếu, chưa từng xuống dốc, trăm năm căn cơ không người lay động, hơn nữa Lâm gia ai cũng là hạng người cáo già, làm việc rất có đúng mực, vô cùng chú ý, không làm ra việc gì công cao hơn chủ để để vương nghị kỵ.

Hiện tại Lâm An Dạ tuổi trẻ tài cao, mười bảy mười tám tuổi liền lập nhiều quân công, dũng mãnh vô cùng, khó trách Sở Lư Uyển nói Sở Lư Sương như vậy, mà Hà Tương Tư với hần rất là vừa lòng.

Chỉ là Sở Lư Uyển bình thường một bên là Lâm An Dạ, một bên là Ngũ hoàng tử, dây dưa không rõ.

Sở Thu Nguyệt trong lòng hiểu được ý nghĩ của Sở Lư Uyển, lắc lắc đầu không thêm nhắc lại.

Ngay lúc Sở Thu Nguyệt nói chuyện cùng Sở Lư Sương bỗng nhiên nghe thấy bốn phía mọi người kinh hô một tiếng, Sở Thu Nguyệt cảm thấy chính mình bị người bên cạnh là Sở Lư Uyển dùng sức lôi kéo, cả người chần ngang trước người Sở Lư Uyển, tiếp theo, một cái hình cầu nhanh chóng bay qua, trực tiếp đánh vào gáy thượng Sở Thu Nguyệt.

Sở Thu Nguyệt còn không có kịp phản ứng, hai mắt liền tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Lâm Khang Dạ

Chuyển ngữ ♥ Hòa Lăng Quân

Beta ♥ Nhã Vy

Sở Thu Nguyệt mở to đôi mắt khi tỉnh lại, đây là lần thứ hai nàng cảm nhận được cảm giác xuyên qua.

Chung quanh không phải là căn phòng quen thuộc của nàng, cũng không phải là Sở phủ mới tới ở chưa quen, mà là một căn phòng hoàn toàn mới lạ. Sở Thu Nguyệt mở to mắt, đối diện là cầu hương treo trên đỉnh đầu, tản ra khói trắng lượn lờ, mang theo một luồng không khí ẩm.

Nơi này là chỗ nào.

Sở Thu Nguyệt có chút cố sức lắc lắc đầu, nhất thời vẫn còn cảm giác ong ong giống như bị người ta quấy nhiễu trong đầu, phiên giang đảo hải – sông cuộn biển gầm (dòng sông lấp biển – thế mạnh như nước)

“Hừ!”

Bỗng nhiên có một giọng nam bên cạnh vang lên, hơi thở trong giọng nói có phần bất mãn: “Ngươi đã tỉnh?”

“Ừm.” Sở Thu Nguyệt cố sức trả lời lại, xoay người nhìn thì thấy Lâm Khang Dạ!

Phía sau hần còn có vài thị nữ, Lâm Khang Dạ thấy Sở Thu Nguyệt tỉnh, liền phái các nàng đi gọi Sở Lư Uyển đến.

Thấy Sở Thu Nguyệt trợn to mắt nhìn mình, Lâm Khang Dạ không có biểu tình gì chỉ cắn môi nói: “Ta đã xúc súc không cần thận đã trúng đầu ngươi, cho nên ta hiện tại chỉ có thể chăm sóc ngươi.”

Sở Thu Nguyệt trong lòng thầm mắng, tiểu tử thôi, rõ ràng là nguoi hại ta té xỉu lại còn kiêu ngạo, quả nhiên ăn chơi trác táng chính là ăn chơi trác táng, cho dù có chuyện gì cũng là ăn chơi trác táng.

Nhưng nàng cũng lười gây thêm chuyện với Lâm gia, vì thế chỉ yếu ớt nói: “Đa tạ Lâm công tử.”

Ai biết đối phương nghe xong lời này, chẳng những không xin lỗi, ngược lại càng tức giận: “Ta biết nguoi thấy ta đã tới, ta biết nguoi cố ý để bị đá trúng!”

“A.?” Sở Thu Nguyệt nhìn hẩn chăm chăm.

Lâm Khang Dạ nghiêm mặt thở mạnh nói: “Ta vất vả lắm mới tìm được cơ hội đá xúc cục vào Sở Lưu Uyên, như vậy ta có thể chăm sóc nàng, ai biết được nguoi tự dung xông tới chặn cửa của ta, làm hại ta chẳng những phải nghỉ trận đấu mà còn phải chăm sóc nguoi!”

Sở Thu Nguyệt gân xanh đều nổi lên, thầm muốn hất tên tiểu quý này xuống đất mà đánh cho một trận.

Nàng cũng rất mong muốn nguoi bị Lâm Khang Dạ đá trúng là Lưu uyển chứ không phải nàng!

Nàng giận dữ nói: “Lâm công tử, nguoi nói lời này là có ý gì, giống như nói ta muốn bị nguoi đá trúng ư?”

Lâm Khang Dạ khinh thường nói: “Chẳng lẽ không phải sao? Quên đi, nguoi nghĩ đến các biện pháp kì lạ tiếp cận ta cũng không ít, nguoi cũng không tính là đặc biệt, chính là nguoi làm mất một chuyện tốt của ta!”

Sở Thu Nguyệt kiên nhẫn nói: “Thật không dám giấu diếm Lâm công tử, ta lúc ấy đang cùng Lưu Suông nói chuyện, ai biết bỗng nhiên đại đường tỷ, cũng chính là Sở Lưu Uyên bỗng nhiên kéo ta xuống làm cho ta bị trúng nguyên quả cầu. Bằng không hiện tại đúng như ý nguoi mong muốn, nằm ở chỗ này chính là đại đường tỷ!”

“Làm sao có thể? !” Lâm Khang Dạ đứng lên, cảm xúc kích động, “Ý của nguoi là Sở Lưu Uyên Sở tiểu thư không để ý đến an nguy của nguoi mà kéo nguoi chấn cầu thay?”

“. Theo suy đoán của ta là vậy.” Sở Thu Nguyệt nói.

Nàng cũng rất tức giận, tuy rằng nàng biết Sở Lưu Uyên là người giả dối, nhưng vì sinh tồn nàng ta muốn được nổi tiếng, muốn mọi người vây quanh, điều này cũng không gì đáng trách. Ít nhất so với Sở Xuân Nguyệt, Sở Lưu Uyên còn dẫn nàng dạo phố. Cho nên Sở Thu Nguyệt đối với Sở Lưu Uyên không có gì ghét bỏ.

Ai biết đối phương là một người ác độc, có thể trực tiếp đem mình làm bia chắn như tấm gỗ .

“Nguoi bớt ngậm máu phun nguoi đi!” Lâm Khang Dạ cả giận nói, “Sở tiểu thư đã nói với ta, nàng lúc ấy vô cùng sợ hãi, là chính nguoi nguyện ý chấn thay nàng, nhìn nguoi té xỉu, nàng liền khóc, tự trách mình nhưng không được. Kết quả nguoi lại ngậm máu phun nguoi, nói xấu nàng, nguoi, nguoi còn có phải là đường muội của nàng, như thế nào một chút tính tốt của nàng nguoi cũng không học được? ! Chỉ biết dựa vào thủ đoạn nhỏ đến hấp dẫn người khác, lại còn nói xấu sau lưng.”

“Ngay từ đầu Sở tiểu thư đã nói với ta lúc đó mọi người đều đã yên vị. Chỉ có Sở Lưu Suông tiểu thư có một chút kì lạ nói rằng không biết gì, còn những người khác thì không chú ý đến, khi nhìn sang thì thấy nguoi đứng chắn trước Sở Lưu Uyên tiểu thư. Nếu như nguoi nói nàng ta kéo nguoi xuống, nguoi khác tại sao lại không nói? Cho dù nguoi khác không nói, Từ Mã nhị tiểu thư cùng Sở đại tiểu thư luôn luôn bất hòa, vì cái gì nàng ta cũng nói không biết?” Lâm Khang Dạ nghĩ nghĩ, lại nói.

“Lúc ấy tất cả mọi người đang xem trận bóng, quả banh kia bỗng nhiên bay đến, mọi người khẳng định cũng không kịp phản ứng. Ta cùng Đường tỷ lúc ấy đều ngồi một chỗ, nửa thân mình bị che khuất, nàng ta kéo đại lưng cùng tay áo của ta, ta liền lập tức bỏ nhào ra, nguoi khác làm sao thấy được? Về phần Lưu Suông, nàng ngồi bên cạnh tất nhiên là thấy, nhưng vì sợ nên cũng chỉ có thể trả lời là không biết.” Sở Thu Nguyệt cười lạnh nói.

“Nguoi ít nói bậy đi, tất cả cũng chỉ là do nguoi suy tưởng ra chứ gì?”

Lâm Khang Dạ căm tức Sở Thu Nguyệt, giống như Sở Thu Nguyệt tội ác tày trời, xứng đáng bị mọi người phỉ nhổ, xứng đáng bị nhốt trong cũi.

Sở Thu Nguyệt cũng rất tức, nhưng vẫn nói: “Nguoi thích nàng, nàng nói cái gì tự nhiên đều đúng, ta nói thì nguoi cãi lại.”

Dù sao Lâm Khang Dạ thoát nhìn bộ dáng cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, vẫn còn là đứa nhỏ, lại còn đang tư xuân, yêu mà không nói được, cãi nhau với hẩn ta cũng chả ích gì. Nói cũng không nghe a.

Lâm Khang Dạ nói: “Ta thích nàng? ! Nguoi nguoi nguoi, nguoi đừng nói lung tung!”

“Ta ta ta. Ta cái gì ta?” Sở Thu Nguyệt lắc đầu, nói, “Được rồi, coi như ta nói lung tung. Lâm công tử, xin hỏi đây là đâu? Trận đấu đã xong chưa? Còn vị đường tỷ tâm địa thiện lương đâu? Ta có thể về Sở phủ chưa?”

Đang nói thì Sở Lưu Uyên bước vào, nàng ta thấy Sở Thu Nguyệt tỉnh lại, biểu cảm kinh ngạc, lại có chút khấn trương, chạy nhanh tiến lên phía trước nói: “Thu Nguyệt, muội tỉnh đã bao lâu?”

Sở Thu Nguyệt nhìn bộ dáng bất an của nàng ta đành cười.

Lúc đó tình thế cấp bách, Sở Lư Uyển Thuận tiện đem mình làm búa đỡ , sau lại sợ thanh danh bị hao tổn nên diễn lại càng diễn, hiện tại thì sợ mình nói rõ chân tướng cho Lâm Khang Dạ nên mới khấn trương như vậy. Bằng không, câu hỏi đầu tiên phải là “Thu Nguyệt, muội cảm thấy như thế nào?” Như thế nào lại hỏi nàng tình lâu chưa?

Đáng tiếc Sở Lư Uyển tới chậm, chuyện gì không nên nói nàng đã nói hết , chính là đối phương không tin.

Sở Thu Nguyệt nói: “Cũng vừa mới tỉnh, ngồi chưa được bao lâu, đầu óc rất choáng.”

Sở Lư Uyển nhẹ nhàng thở ra nói với Lâm Khang Dạ: “Lâm công tử, đã làm phiền chàng.”

Lâm Khang Dạ vẻ mặt vừa mới ngang ngược liền sửa thành ôn nhu thêm chút then thừng, hần lắc lắc đầu nói: “Không có, là lỗi của ta, không cần thận đá trúng đường muội nàng.”

Sở Thu Nguyệt nói: “Lâm công tử, lời xin lỗi đúng là phải nói với ta chứ không phải đại đường tỷ?”

Nàng tuy rằng không muốn trêu chọc người của Lâm gia, nhưng vì muốn một lời xin lỗi, dù sao Sở Lư Uyển ở trong này, Lâm Khang Dạ vì hình tượng khẳng định cũng sẽ xin lỗi mình.

Lâm Khang da trộm trừng mắt Sở Thu Nguyệt một cái, không cam lòng nói: “Thực xin lỗi.”

“Không việc gì, dù sao cũng tại ta tự mình trúng câu của công tử, tỷ nói phải không, đại đường tỷ?” Sở Thu Nguyệt cười cười, nói.

Sở Lư Uyển trong chốc lát á khẩu không trả lời được, chạy nhanh nói: “Sao lại nói vậy, muội đỡ cầu giúp ta, ta còn rất muốn cảm tạ.”

“Không cần thiết tạ ơn.” Sở Thu Nguyệt đứng dậy, đỡ lấy đầu, “Đầu muội choáng quá, khi nào thì có thể về Sở phủ?”

“Ừ.” Sở Lư Uyển gật gật đầu, nói, “Muội đi ra ngoài trước đi.”

Sở Thu Nguyệt biết Sở Lư Uyển còn có việc phải nói cùng Lâm Khang Dạ, vì thế ôm đầu đi ra cửa, đóng cửa lại liền nghe thấy Sở Lư Uyển nói với Lâm Khang Dạ: “Trời hôm nay lạnh, mà công tử thân lại toàn mồ hôi, xem ra là mệt mỏi, đây là khăn tay ta làm còn chưa dùng qua, nếu công tử không chê, liền nhận lấy.”

Một thân đầy mồ hôi, đây không phải là do nóng, đó là do tư xuân tư!

Ra cửa, liền biết thật ra nơi này rất gần sân xúc súc, chung quanh còn có nhiều phòng ốc, đại khái chỉ dùng để người tới chơi xúc súc nghỉ ngơi, ngay cả phòng nghỉ cũng xa hoa như vậy, thật sự là. Ai, đúng là sâu bọ đất nước!

Sở Thu Nguyệt mơ màng ngồi ở trước cánh cửa, bỗng nhiên có người nói: “Sở tiểu thư?”

Sở Thu Nguyệt ngẩng đầu, chỉ thấy đối phương là Thượng Thanh Phong, mái tóc đen dài xõa xuống vai, một thân bạch nhung áo choàng, mờ ảo ẩn vào ánh chiều tà mùa đông, thoạt nhìn quả thực hồn bị bay đi một lúc mới trở về, vì thế “A” một tiếng, nói: “Chuyện gì?”

“Ngươi vừa mới bị Khang dạ làm hôn mê cả buổi chiều, sao lại ngồi xuống trước cửa vậy?” Thượng Thanh Phong khó hiểu nói, “Sở đại tiểu thư đâu?”

“Ồ bên trong cùng Lâm công tử nói chuyện.” Sở Thu Nguyệt nhếch cằm nói.

“Cô nam quả nữ ở cùng một phòng, còn để cho muội muội của mình ngồi ở bên ngoài, ” Thượng Thanh Phong buồn cười lắc đầu, “Sở đại tiểu thư danh chấn kinh sư, thì ra cũng chỉ như vậy.”

Sở Thu Nguyệt biết Thượng Thanh Phong là vì bất công mà buồn phiền, tuy rằng muốn cảm ơn nhưng đầu vẫn đang đau nên không ngẩng mặt lên nhìn hắn, Thượng Thanh Phong thở dài, đang chuẩn bị gõ cửa, Sở Lư Uyển đã mở cửa đi ra .

Thấy Thượng Thanh Phong, nàng cũng ngăn người, nói: “Thượng công tử.”

“Sở đại tiểu thư, ” Thượng Thanh Phong mỉm cười gật gật đầu, lập tức chỉ lên Sở Thu Nguyệt, “Không biết đường muội ngươi tại sao ngồi ở chỗ này.”

Sở Lư Uyển vô cùng lúng túng, chạy nhanh tới Sở Thu Nguyệt nói: “Thu Nguyệt, Thu Nguyệt, đứng lên! Muội ngồi thế này thì ra bộ dáng gì?”

Sở Thu Nguyệt nghĩ thầm ngươi còn muốn ta giống bộ dáng gì nữa? Nhưng lại nói không nên lời, đành phải đứng dậy, chính là lúc này đang ngồi nên đầu đau đớn vô cùng, liền ngã xuống bên cạnh, Thượng Thanh Phong vừa lúc ở bên người nàng, liền bắt lấy tay giữ chặt Sở Thu Nguyệt, Sở Thu Nguyệt nhắm mắt lại, tuy rằng có thể cảm giác được hành động cùng lời nói người xung quanh, nhưng ngay cả ánh mắt cũng không mở ra được, chớ nói chi là đứng thẳng thân mình .

Thượng Thanh Phong nhíu mày: “Sở đại tiểu thư, còn thất thần làm cái gì?”

Dứt lời liền ôm Sở Thu nguyệt lên, hắn đã mười bảy tuổi nên ôm lấy Sở Thu Nguyệt gầy yếu một cách dễ dàng, Sở Lư Uyển sắc mặt không được tốt đi

theo phía sau hẳn, nhìn Thượng Thanh Phong đem Sở Thu Nguyệt hôn mê đưa vào xe ngựa, khuôn mặt mới tươi cười nói: “Đa tạ Thượng công tử, chỉ là nam nữ thụ thụ bất thân, người như vậy, chỉ sợ sẽ làm khó Thu Nguyệt, cho nên chuyện này không cần nói ra.”

Thượng Thanh Phong nhìn nàng, nói: “Ta sẽ không nói, huống chi vừa rồi sự khẩn cấp, không có gì đáng trách. Chính là Sở đại tiểu thư cùng Khang dạ ở trong một phòng, không biết có gì gấp?”

Lâm Khang Dạ đã đi ra, nghe thấy lời Thượng Thanh Phong nói liền đáp: “Được rồi, Thanh Phong, đừng trách Sở đại tiểu thư, nàng cũng là không có ý gì.”

Thượng Thanh Phong cười cười, không hề nhiều lời, cùng Lâm Khang Dạ đi đến phòng nghỉ.

Đi phía trước, Lâm Khang Dạ có chút nhớ nhưng quay đầu lại nhìn Sở Lưu Uyển, Sở Lưu Uyển cố sức giờ cao khỏe miệng cười hoàn mỹ, sau đó lên xe, mặt không chút thay đổi nói với xa phu: “Mau đánh xe, quay về Sở phủ.”

Xa phu lên tiếng, giờ roi giục ngựa, xe ngựa chậm rãi về Sở phủ.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tay Sinh Tôn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Dụ dỗ

Chuyển ngữ ♥ Hòa Lăng Quân

Beta ♥ Nhã Vy

Sở Lưu Uyển ngồi ở trong xe ngựa, nhìn Sở Thu Nguyệt nằm bên cạnh mắt nhắm nói: “A, đầu cũng chỉ bị đập một cái, đã hôn mê cả buổi trưa mà bây giờ còn muốn nữa sao?.”

Nàng không biết Sở Thu Nguyệt tuy rằng hôn mê nhưng vẫn có thể nghe được người bên ngoài nói chuyện, nên vẫn tự nhiên nói: “Làm bộ làm tịch.”

Sở Thu Nguyệt chỉ hận chính mình không có sức, không thể đứng lên nói cho rõ ràng với Sở Lưu Uyển, tốt nhất là một thắng một thua.

Sở Xuân Nguyệt là quang minh khiến người ta chán ghét, Sở Lưu Uyển là ngấm ngầm khiến người ta chán ghét, hai con người này thật sự cũng ngang ngửa nhau cả!

Tới Sở phủ, Sở Lưu Uyển không dám làm cho người lớn biết chuyện Sở Thu Nguyệt bị cầu đá trúng, bởi vì nếu hỏi cận kề, Sở Thu Nguyệt khẳng định sẽ nói ra chân tướng, lúc đó hình tượng tạo ra từ lúc nhỏ đến bây giờ liền biến mất, người ở Lâm Khang Dạ cũng sẽ biết sự tình.

Trong tất cả mọi người, thấy được chuyện này chỉ có Sở Lưu Sương, nhưng nàng ta cũng vô tâm vô tình, lúc Sở Thu Nguyệt vừa mới bị cầu đá trúng chỉ hét lên một tiếng, sau đó liền tiếp tục xem trận đấu, không trông nom chuyện tình Sở Thu Nguyệt. Sở Lưu Uyển sau lại tìm cơ hội nói chuyện với Sở Lưu Sương, nói là mình theo bản năng, còn liên tục cúi đầu nhận lỗi, làm cho trong lòng Sở Lưu Sương vô cùng vui sướng, cũng đáp ứng không nói. Khi nàng ta nói dối với Lâm Khang Dạ, Sở Lưu Sương quả nhiên cũng chỉ nói không biết.

Trận đấu vừa kết thúc, Lưu Sương cũng tự mình về Sở phủ trước.

Nhưng Sở Lưu Sương chỉ nói miệng, không biết có giữ lời hay không. Nếu không ai hỏi nàng thì nàng ta không nói, mà nếu quả có người hỏi, nàng ta không giữ lời mà nói ra hết thì sao.

Chuyện này khiến Sở Lưu Uyển vẫn sợ hãi trong lòng.

Sở Lưu Uyển trước hết sai hạ nhân cho Sở Thu Nguyệt uống nước đường nước muối, quả nhiên hữu hiệu, Sở Thu Nguyệt không lâu sau thì có chút sức, mở to mắt, còn có thể ngồi xuống.

Sở Lưu Uyển tuy rằng trong lòng cũng bởi vì chuyện của Thượng Thanh Phong mà mất hứng, nhưng vẫn nói với Sở Thu Nguyệt: “Muội muội, cảm thấy sao?”

Sở Thu Nguyệt uể oải nói: “Ừm, muội đã hôn mê cả buổi trưa, bây giờ còn cảm thấy sao được nữa.”

Sở Lưu Uyển biết Sở Thu Nguyệt nghe được lời nói của mình, đỏ mặt lên nhanh giải thích: “Muội muội, tỷ hôm nay thật sự là hồ đồ, tất nhiên phải xin lỗi muội cho rõ ràng. Thứ nhất tỷ đã vô ý khiến muội thay tỷ cân cầu; tỷ sợ bọn họ trách cứ tội liền phải nói dối, đây là thứ hai; sau lại cùng Lâm nhị công tử nói chuyện, hại muội ngồi ở cánh cửa rồi té xui là thứ ba; trên xe ngựa bởi vì sợ hãi mà lời những lời không hay, đây là thứ tư. . . .”

Còn trong lòng nàng vẫn là một người thanh khiết.

Sở Thu Nguyệt nói: “Đại đường tỷ xin lỗi muội cũng thế thôi? Dù sao đại tỷ là viên ngọc ở kinh thành, mọi người cũng không nghĩ rằng tỷ có lỗi. Ai, là do muội không tốt số thôi.”

Ai biết Sở Lư Uyển có chút mất hứng nói: “Không tốt số? Sao lại có thể chứ? Gặp được Thượng công tử, còn khiến hắn ôm muội lên xe ngựa, bao nhiêu người muốn cũng không được đâu.”

Sở Thu Nguyệt cười lạnh nói: “Đại tỷ cũng muốn?”

Sở Lư Uyển không nói.

Khó trách Sở Lư Uyển ở trên xe ngựa rửa mình chết đi, thì ra là bởi vì Thượng Thanh Phong!

Ngũ hoàng tử, Lâm đại công tử, Lâm nhị công tử, Thượng Thanh Phong, Sở Lư Uyển muốn cả một nhóm ư?!

Sở Lư Uyển nghĩ nghĩ nói: “Đúng rồi, đây là kim sang được Ngũ hoàng tử cho tỷ, là loại tốt nhất, muội nhanh dùng một chút đi.” Dứt lời từ trong tay áo lấy ra một cái bình nhỏ.

Sở Thu Nguyệt đón lấy cái bình, nhưng không dùng, chỉ nói: “Đại đường tỷ, tỷ như vậy cũng thật sự không đúng, muội ban trưa bị ủy khuất, hiện tại nhìn ý tứ của tỷ lại không thể nói cho người khác biết. Muội thật sự khó tâm?”

Sở Lư Uyển chạy nhanh đến: “Muội muội tốt, là tỷ tỷ nợ muội, muội ngàn vạn lần đừng nữa trách tỷ nữa. Như vậy đi, muội có yêu cầu gì cứ nói.”

“Yêu cầu?” Sở Thu Nguyệt buồn cười, “Nói giống như là muội uy hiếp tỷ.”

Sở Lư Uyển trong lòng cảm thấy mình không làm sai gì cả, dù sao chuyện chấn quả cầu kia cũng là phối hợp diễn, chính là cô muội muội này thật keo kiệt, còn làm hại Thượng Thanh Phong có điểm khách khí với mình. Chuyện này tính sao! Bây giờ chính mình còn phải đến nhìn bộ nàng lấy lòng nàng.

Càng nghĩ càng giận, Sở Lư Uyển lại chỉ có thể đặt ở trong lòng.

Sở Thu Nguyệt đảo mắt nói: “Cũng không có gì, muội hi vọng tỷ giúp tỷ tỷ của muội.”

“A?” Sở Lư Uyển sững sốt nửa ngày, “Muội nói cái gì?”

“Giúp tỷ tỷ của muội, ” Sở Thu Nguyệt cười nói, “Dù sao a tỷ cũng đã quyết tâm buôn bán, nàng xé chiều hôm nay đi ra ngoài dạo qua một vòng, cũng không biết như thế nào. A tỷ buồn khổ thì cha mẹ không thoải mái, muốn đại đường tỷ giúp a tỷ về tài chính, a tỷ đã cũng với tỷ thảo luận qua, tỷ sẽ có biện pháp giúp thôi, cha mẹ muội cũng sẽ yên tâm rất nhiều. Đại đường tỷ, tỷ cảm thấy thế nào? Dù sao a tỷ đã nói là làm, một thì một nhưng vẫn có sức.”

Sở Thu Nguyệt muốn bàn tính trước, nếu Sở Xuân Nguyệt muốn nhất định phải làm, đơn giản có hai trường hợp xảy ra, một là ở bên ngoài mượn tiền những người không đứng đắn, một là cùng Sở Liên Bình nháo đời tiền, vô luận loại nào đều không tốt. Cho nên để cho Sở Lư Uyển giúp nàng ta, có thể giải quyết vấn đề này.

Sau đó, Sở Lư Uyển phải giúp nàng ta, còn muốn làm đảm bảo giúp nàng, nói cách khác, Sở Lư Uyển cùng Sở Xuân Nguyệt sau này sẽ là bị bắt cùng hội cùng thuyền, Sở Xuân Nguyệt không hay ho, Sở Lư Uyển cũng đừng nghĩ muốn thoát thân.

Đem hai hỗn nhân buộc thành đôi, chết cùng một chỗ!

Kỳ thật Sở Thu Nguyệt vốn không nghĩ quá như vậy, Sở Lư Uyển vốn không nhận tội, Sở Thu Nguyệt tuy rằng muốn an ổn sống nhưng không có nghĩa là nàng phải nén giận, có thù oán không báo, chẳng lẽ ngu dốt vậy sao?

Sở Thu Nguyệt trong lòng vui sướng, còn Sở Lư Uyển trong lòng thì nhăn nhó lại, nàng do dự nửa ngày, cuối cùng cắn răng một cái nói: “Được!”

Sở Thu Nguyệt cao hứng đứng lên, cười nói: “Đa tạ đại đường tỷ ! Chuyện hôm nay muội cũng nhất định sẽ quên.”

Sở Lư Uyển lắc đầu, miễn cưỡng cười cười nói: “Thật là nhìn không ra, muội đối với tỷ của muội tốt như vậy.”

Sở Lư Uyển không biết ý nghĩ trong lòng Sở Thu Nguyệt, còn nghĩ nàng là một lòng muốn giúp Sở Xuân Nguyệt.

“Có biện pháp nào đâu, dù sao nàng cũng là tỷ tỷ của muội. Nếu đại đường tỷ là tỷ của muội thì muội cũng làm vậy.” Sở Thu Nguyệt cười cười, nói ầm ỹ, “Thật ra cũng không phải nói là đại đường tỷ không tốt, dù sao, nếu tỷ không phải đại đường tỷ của muội thì muội đã nói cho mọi người biết chuyện từ lâu rồi.”

Hừ, quả nhiên là bụng dạ hẹp hòi! Khoan dung một chút thì không được ư?!

Sở Lư Uyên lòng tràn đầy khó chịu, kéo kéo khóe miệng ứng phó nói: “Thì ra là vậy.”

Sau đó nàng hỏi: “Muội bây giờ cảm thấy thế nào? Không nói nhiều nữa, chúng ta liền đi đại sảnh thôi.”

Sở Thu Nguyệt gật gù đầu, đi theo Sở Lư Uyên ra bên ngoài, Sở Lư Uyên nói: “Muội muội, ngươi phải nhớ rõ lát nữa ngàn vạn lần đừng nói thêm cái gì, nhất là cùng người lớn.”

Sở Thu Nguyệt nói: “Muội hiểu. Nếu đáp ứng rồi thì không đổi ý đâu.”

“Tỷ không phải sợ muội không giữ tín mà là sợ lộ ra sơ hở.” Sở Lư Uyên giải thích.

Tới đại sảnh, chỉ thấy Sở Xuân Nguyệt tức giận ngồi ở ghế trên, trên người rõ ràng là một thân trang phục nam sĩ, hơn nữa xem bộ dáng này thì là áo quần của hạ nhân Sở phủ.

Thẩm Thiên Thiên nhíu mày ngồi ở bên người nàng, Sở Xuân Nguyệt nói: “Mẹ, mẹ cũng đừng trách con Dù sao cũng không có việc gì.”

“Đây là do vận khí của con tốt, ” Thẩm Thiên Thiên thần nhiên nói, “Nữ cải nam trang, không mang theo hạ nhân, một thân đi ra ngoài cả buổi chiều, lá gan của con cũng thật lớn.”

Hà Trương Tư đã ở một bên gật đầu: “Xuân Nguyệt, cháu làm vậy là không đúng.”

Sở Xuân Nguyệt nói: “Có cái gì đâu, dù sao không ai nhìn ra. Con đã bình an trở lại, coi như hết.”

“Không ai nhìn ra?” Thẩm Thiên Thiên lắc đầu, “Con nghĩ mọi người là người mù? Con thân mình nhỏ nhắn như vậy, giống như nữ hài tử đang lớn, không có vết hầu, không có khí chất của nam nhi, ta nghĩ mọi người đều nhận ra, không ai nói mà thôi.”

Sở Xuân Nguyệt há miệng thở dốc muốn biện giải, Sở Thu Nguyệt xen mồm nói: “A tỷ, tỷ đừng cãi mẹ nữa, đi ra ngoài đi. Đại đường tỷ đáp ứng giúp tỷ chuyện mở cửa tiệm rồi.”

“Mở cửa tiệm, tiệm gì?” Giang Thiên Thiên nhíu nhíu mày, nhìn Sở Thu Nguyệt.

Sở Thu Nguyệt nói: “A tỷ, chính là chuyện tỷ ấy đã nói với mẹ lúc trước.”

Sở Xuân Nguyệt nghe thấy Sở Lư Uyên giúp nàng, tâm tình nhất thời tốt, vội vàng cùng Thẩm Thiên Thiên nói: “Mẹ, con mở cửa hàng sơn phấn, trước kia con cũng hỏi qua cha mẹ, mẹ và cha chỉ nói là không được tốt thôi, nhưng tự mở vẫn có thể.”

“Chuyện này.” Thẩm Thiên Thiên ngăn người, Sở Xuân Nguyệt lại tiếp tục nói: “Mẹ, hơn nữa mẹ xem, không chỉ mỗi con mở đâu, đại đường tỷ cũng đồng ý giúp con! Tỷ ấy còn muốn bỏ vốn, còn muốn giúp con viết thơ phú! Cho dù mẹ lo lắng về con, thì cũng nên yên tâm đại đường tỷ chứ?”

Hà Trương Tư nghe các nàng nói chuyện xong, trong lòng thất kinh, liền hỏi Sở Lư Uyên: “Lư Uyên, con giúp Xuân Nguyệt mở cửa tiệm thật ư? Chuyện này là thế nào?”

“Cũng mới quyết định không lâu.” Sở Lư Uyên cười miễn cưỡng, “Mẹ, mẹ yên tâm.”

Hà Trương Tư tuy rằng mặt mày vẫn nhăn, nhưng cũng gật đầu: “Ta có lo lắng gì con đâu? Từ nhỏ đến lớn, con rất giỏi, cũng rất hiểu chuyện, biết chừng mực, con đã quyết định thì đã nắm chắc tự tin. Ta cũng sẽ không ngăn cản, con muốn thì cứ làm.”

Sở Lư Uyên thầm nghĩ, mẹ à, con thật sự muốn mẹ ngăn cản mà!

Thảo luận xong, Xuân Nguyệt vô cùng cao hứng đi ra ngoài cùng Thu Nguyệt và Sở Lư Uyên, Sở Xuân Nguyệt nói: “Đại tỷ, tỷ chịu giúp muội ư!”

Sở Lư Uyên cười cười, vừa định nói “Không cần khách khí”, chợt nghe Sở Thu Nguyệt xen mồm nói: “A tỷ, đại tỷ giúp tỷ là vì muội.”

“A?” Sở Xuân Nguyệt khó hiểu nhìn về phía Sở Thu Nguyệt, “Sao vậy?”

Sở Thu Nguyệt nói: “Hôm nay muội cùng a tỷ đi ra ngoài xem hội xúc súc, không cẩn thận bị Lâm gia nhị công tử đá xúc súc trúng đầu, a tỷ cho rằng là vì tỷ ấy mang muội đi nên mới thế, nguyện ý bồi thường. Muội liền nhờ đại tỷ giúp tỷ đó.”

Sở Lư Uyên vừa mới nghe được Sở Thu Nguyệt nói “Đại hội Xúc súc” liền căng thẳng trong lòng, nghĩ rằng nàng sẽ nói cho Sở Xuân Nguyệt biết chuyện, cũng may nàng coi như thông minh, thay đổi lời nói khiến mình vĩ đại, vì thế yên tâm cười nói: “Chuyện là vậy.”

Sở Xuân Nguyệt trong lòng cao hứng, cũng cảm tạ Sở Thu Nguyệt, không như lúc trước không cảm tình mấy với nàng: “Muội muội ngoan, tỷ biết muội tốt nhất.”

Sở Thu Nguyệt lắc lắc đầu nói: “Muội không có gì, chính là muốn tỷ sống yên ổn để cha mẹ vui lòng.”

Sở Xuân Nguyệt Liên tục gật đầu: “Tất nhiên”.

Tuy rằng biết Sở Xuân Nguyệt hứa hẹn hay không hứa hẹn cũng như nhau cả, nhưng mặc kệ nói như thế nào, nàng nếu mở cửa tiệm, tất nhiên rất bận rộn, đến lúc đó cũng không có thời gian gây sóng gió, thật là chuyện tốt.

Sở Thu Nguyệt bỏ mặc Sở Xuân Nguyệt cùng Sở Lưu Uyển ở lại một bên, bản thân thì đi trước, hai người thảo luận, nàng không có tâm tư tham dự, chỉ nhìn là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tôn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tranh vị trí

Chuyển ngữ ♥ Quán Quán

Beta ♥ Nhã Vy

Sở Thu Nguyệt một lần nữa vào đại sảnh, ngồi ở ghế trên, trong chốc lát, Sở Liên Đình, Sở Liên Bình, Sở Triều Sinh đều đã trở lại, ba người một đường, ra về là quan gia nào đó trở về.

”Nữ nhân Tư Mã gia, trái lại không tệ, Tư Mã Hà nhỏ hơn Triều Sinh hai tuổi, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, bộ dáng cũng đoan trang, chỉ là xem ý tứ của lão cáo già Tư Mã kia, dường như là hi vọng Tư Mã Hà từ từ, cho dù lần này Triều Sinh không qua thi đình, cũng nguyện ý vì hắn chờ ba năm, ba năm sau, nếu thành, chính là quan chức mỹ nhân đều được đến, nếu không trúng, thì hai cái kai đều không có.”

Sở Liên Đình cùng Sở Liên Bình nói chuyện, cũng không kiêng dè những người khác trong đại sảnh, Sở Triều Sinh theo ở phía sau, trên mặt thản nhiên, không có biểu tình gì.

Tư Mã Hà?

Sở Thu Nguyệt đầu óc vòng vo chuyển, nghĩ tới hôm nay gặp qua Tư Mã Liên đi về. Xem ra, Tư Mã Hà là tỷ tỷ của Tư Mã Liên.

Hà Tương Tư nghe mấy người đối thoại, vội vàng nói:” Tư Mã Hà? Chính là trưởng nữ của Tư Mã thái phó?”

”Không sai.” Sở Liên Đình nói:” Tư Mã thái phó đối với Triều Sinh rất là vừa lòng, ý tứ trong lời nói thực rõ ràng.”

Hà Tương Tư kinh hi nói:” Nếu có thể thành, thật sự là chuyện tốt!”

Sở Liên Đình cười cười, nói với Sở Triều Sinh:” Triều Sinh, ta thấy cháu rầu rĩ không vui, chẳng lẽ không thích Tư Mã tiểu thư?”

Sở Triều Sinh mỉm cười:” Con chỉ xa xa nhìn một mặt mà thôi, ngay cả nói chuyện cũng không nói qua, nói cái gì thích hay không thích đâu?”

Sở Liên Đình cười lắc đầu:” Ta biết tâm tư cháu, chỉ là nữ nhân Tư Mã gia không thể so với nhà khác, nữ nhân nhà khác, tất nhiên là có thể nhìn thấy, tùy vào cháu lựa chọn, nhưng nữ nhân Tư Mã gia lại khó có thể như thế. Huống chi hoàng thượng vốn ít công chúa, Tư Mã đại tiểu thư rất được lòng Thái Hậu nương nung, quả thực là giống như công chúa vậy.”

”Triều Sinh cưới vợ, đâu phải là chọn hàng? Nếu coi thể tử như vật phẩm, vậy còn ý tứ gì.” Sở Triều Sinh tuy là ngữ khí nhu hòa, nhưng thái độ lại kiên quyết, Sở Liên Đình biết rõ hắn tuổi trẻ khí thịnh, tuy rằng thoát nhìn có óc xét đoán, nhưng vẫn là còn không rõ đạo lý, vì thế cũng không nói thêm nữa, chỉ đưa mắt ra hiệu với Sở Liên Bình, cũng vào ngồi.

Sở Liên Bình lại không nói chuyện giúp cho Tư Mã Hà, chỉ thấp giọng nói với Sở Triều Sinh:” Chỉ cần con thích là được. Cha tuy rằng hi vọng con làm rạng rỡ tổ tông, nhưng.....bản thân cha cả đời tùy hứng làm bậy, cũng không có gì cần thiết yêu cầu con làm việc mình không thích.”

Sở Triều Sinh mừng rỡ nói:” Đa tạ cha.”

Sở Thu Nguyệt ở bên nghe rõ ràng rành mạch, trong lòng vui mừng, đợi người khác đều đi ra, mọi người liền cùng nhau bắt đầu ăn cơm, Sở Lưu Sương ăn đến một nửa, nhìn cái trán của Sở Thu Nguyệt, bỗng nhiên “A” một tiếng khiến cho tay Sở Lưu Uyển run lên, chiếc đũa nhanh chóng rơi xuống đất.

”Làm sao vậy, ăn một bữa cơm lại đột nhiên cả kinh vậy.” Hà Tương Tư nhú nhú mày, nhìn Sở Lưu Sương.

Sở Lưu Sương vừa cười nói:” Không có gì!”

Một lát sau, Tôn Sát Tiêm bỗng nhiên đi vào, bàn tay to nắm một bàn tay nhỏ bé của đứa nhỏ cỡ hai ba tuổi, trên người mặc áo bông nhỏ màu đen, trên

cổ treo một cái mệnh khóa dài, dưới chân đi một đôi hài đầu hồ bằng vải bông, cười tủm tỉm nhìn mọi người, miệng phát ra thanh âm y y nha nha, cả người giống quả cầu đáng yêu, chính là Sở Nguyên Sơ.

Sở Liên Đình thấy con, trong lòng cao hứng, nhân tiện nói:”Đem Nguyên Sơ ôm lại đây để ta xem xem.”

Tôn Sát Tiêm lên tiếng, cười nắm tay Sở Nguyên Sơ đi qua, Sở Nguyên Sơ ngoan ngoãn đi theo, sau đó bị Sở Liên Đình ôm vào trong ngực, nó không khóc cũng không nháo, thoát nhìn có chút ngơ ngác nhưng tiểu hài tử như vậy, cũng coi như ngây ngô đáng yêu. Sở Liên Đình buồn cười nói:”Không gọi cha?”

Sở Nguyên Sơ nói không nhiều lắm, nhưng vẫn kêu được cha mẹ, hần ngoan ngoãn nói:”Cha.”

Giọng nói mềm mại, hết sức đáng yêu.

Sở Liên Đình cười cười, nói:”Nguyên Sơ không có học từ gì mới sao?”

Dứt lời lại lắc đầu:”Vừa tới qua mới gặp Nguyên sơ, làm sao có từ mới gì!”

Tôn Sát Tiêm cười nói:”Có, cả buổi chiều hôm nay, nó bỗng nhiên kêu một tiếng ”a tỷ”, không từ đâu!”

Dứt lời bà vú ở phía sau cầm trống bỏi trong tay đi qua, gõ xao nói:”Kêu ”a tỷ” xem nào?”

Sở Nguyên Sơ chỉ nhìn chằm chằm trống bỏi kia, cũng không nói chuyện.

Tôn Sát Tiêm sợ Nguyên Sơ thật sự không nói lời nào, nhanh chóng chạy lại lắc lắc, nói:”Nguyên Sơ?”

Sở Nguyên Sơ lúc này mới thành thật nói: ”A tỷ.”

Nhưng lại là nói với Sở Lưu Uyên.

Sở Lưu Uyên trong lòng mừng rỡ _____ nữ diễn viên có khác, người gặp người thích hoa gặp hoa nở, ngay cả tiểu hài tử cũng biết rõ mình tốt!

Nàng đang định ”ôi chào” một tiếng đến hôn hôn Nguyên Sơ, lại thấy Sở Nguyên Sơ xoay đầu qua, đối với Sở Xuân Nguyệt kêu một tiếng ”a tỷ.”

Sở Xuân Nguyệt cũng cao hứng lên, nói:”Ồi chào, thật đáng yêu.”

Sở Lưu Uyên chưa kịp nói chuyện, mặt đen một nửa, nhìn Sở Nguyên Sơ nhu thuận lần lượt đối với từng người kêu một tiếng ”a tỷ”, thậm chí, ngay cả Sở Triều Sinh cũng có phần, khiến cho mọi người cười rộ lên, rất náo nhiệt, trong lòng càng tức giận, chỉ cảm thấy tiểu quỷ này thật sự làm cần, nhưng vẫn là ăn theo người khác nói: ”Thật sự là đáng yêu, Nguyên Sơ.”

Tôn Sát Tiêm dựa vào sự nổi bật của Sở Nguyên Sơ, trong lòng vừa đắc ý, vừa vui sướng, sai hạ nhân ở bên người Sở Nguyên Sơ lấy ra một cái ghế khác, muốn cho Sở Nguyên Sơ ngồi lên trên, ai biết Sở Liên Đình khoát tay áo nói:”Ồi chào, Nguyên Sơ có thể ngồi trên người ta, ghế dựa này.....nàng ngồi đi. Lát nữa nếu Nguyên Sơ có khóc lóc, nàng cũng có thể đỡ kịp.”

Đây chính là ban ân khó có được, Tôn Sát Tiêm quả thật là vui như hoa nở, nàng liên tục nói ”Đa tạ lão gia”, một bên nhanh chóng ngồi xuống, giống như nếu chậm một bước, ghế dựa kia sẽ biến mất không thấy đâu vậy.

Sở Liên Đình sai hạ nhân mang thêm hai cái bát đĩa, lại nói:”Về sau để Nguyên Sơ ăn ở đại sảnh đi, Nguyên Sơ cũng nên trông thấy người nhà nhiều, bằng không sẽ thấy lạ.”

Tôn Sát Tiêm nói:”Cũng đúng, nhưng Nguyên Sơ dù sao cũng còn nhỏ, sợ hấn ngồi ở trên người lão gia, có đôi khi khóc nháo, rất không tiện.”

Ý của nàng ta cũng thật rõ ràng, Sở Nguyên Sơ khóc nháo, vậy cần nàng, mà Sở Liên Đình thích ôm Sở Nguyên Sơ ăn cơm, vậy Tôn Sát Tiêm cũng nên ngồi bên người lão gia, tùy thời đều thuận tiện chiều có Sở Nguyên Sơ.

Hà Tương Tư tức giận, phải biết rằng, chỗ ngồi này chính là vị trí vô cùng quan trọng.

Sở Liên Đình ngồi ở chỗ cao nhất, bản thân ngồi bên phải người thứ nhất, đối diện người thứ nhất là Sở Liên Bình (trước kia là Sở Triều Sinh, trước đó nữa là Sở Lưu Uyên), bên phải tiếp theo là Sở Lưu Uyên, Sở Lưu Suong, Sở Yên Ba, bên trái tiếp theo theo thứ tự là Giang Thiên Thiên, Sở Triều Sinh, Sở Xuân Nguyệt, Sở Thu Nguyệt, sau đó là Tôn Sát Tiêm, có đôi khi Tôn Sát Tiêm vì chiều có Sở Nguyên Sơ, nên sau khi bọn họ ăn xong mới đến.

Hiện tại Tôn Sát Tiêm bỗng nhiên ngồi ở giữa chính mình và Sở Liên Đình, này, lần này Sở Liên Đình tâm tình tốt, đột nhiên hiem thấy quyết định, nàng liền nhịn, nhưng Tôn Sát Tiêm lại không biết tốt xấu không có chừng mực, còn muốn về sau đều như vậy?! Làm sao có thể?!

Vì thế Hà Tương Tư nhanh chóng đoạt lời Sở Liên Đình: ”Vậy cứ để bà vú canh giữ bên cạnh là được, huống chi nếu Nguyên Sơ đến đây, muội muội người cũng nên ngồi ở phía sau ăn cơm, đến lúc đó cũng có thể giúp đỡ chiều ứng —— hơn nữa, vô luận như thế nào, lão gia mới là cha Nguyên Sơ, chẳng lẽ còn đối với Nguyên Sơ không có biện pháp sao?”

Sở Liên Đình gật đầu nói:”Đúng vậy!”

Tôn Sát Tiêm bị lỡ chuyện tốt, vừa mới nhiệt tình tràn ngập bị Hà Tương Tư tạt xuống một thau nước lạnh, tâm lạnh một nửa, cũng không nói thêm nữa, kéo kéo khóe miệng liền vội đầu ăn cơm.

Đại phòng cùng chi thứ hai tranh đấu gay gắt, tuy rằng không dọa người như trong cung đấu, nhưng vẫn là khiến cho người ta cảm thấy áp lực, mọi người trong lòng đều có cân nhắc, cũng không ai nói cái gì, mà Sở Liên Đình, quen lẫn lộn ở trong triều, loại trường hợp này thấy nhưng không thể trách, vì thế tươi cười hơn hờ tiếp tục đùa với Nguyên Sơ, dường như căn bản là trong lúc đó không có Hà Tương Tư cùng Tôn Sát Tiêm quấy rầy.

May mà cha mình không nạp thiệp, bằng không cũng đủ phiền. Giang Thiển Thiển thông minh thì thông minh thật, nhưng tính tình vẫn là rất nhu, nếu thực sự có người tranh giành với nàng, chị sợ rằng Giang Thiển Thiển tuy là vẫn sẽ chèn ép đối phương, nhưng sẽ không hạ ngoan thủ.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Biện pháp mới

Chuyển ngữ ♥ Quán Quán

Beta ♥ Nhã Vy

Bữa cơm này, người ăn an tâm nhất đại khái chính là Sở Nguyên Sơ, ăn trong chốc lát, nó đại khái cũng vui vẻ rất nhiều, không có chút cảm giác hiền lành giống như ban đầu, ghé vào trong lòng cha mình cười không ngừng.

Sở Liên Đình bị nó cuốn hút, buồn cười nói:”Đứa nhỏ này, đang yên lành cười cái gì.”

Tôn Sát Tiêm cũng nói:”Nguyên Sơ ngày thường không thích cười nhiều, chắc là nhìn thấy lão gia mới vui mừng.”

Sở Liên Đình vừa lòng gật đầu:”Ha ha.”

Ăn cơm xong, mọi người ai làm việc nấy, Sở Thu Nguyệt thấy Sở Triều Sinh dường như thực sự muốn đi cùng Sở Xuân Nguyệt nói cái gì đó, vội vàng lôi kéo hần nói:”Đại ca, chuyện của tỷ tỷ, huynh từ từ nói với tỷ ấy sau, sau này tỷ ấy nhất định sẽ thông minh hơn.”

“Vậy sao?” Sở Triều Sinh nghi hoặc, ”Nói như thế nào?”

Sở Thu Nguyệt đem chuyện của Sở Xuân Nguyệt cùng Sở Lưu Uyên đều nói ra, đương nhiên, chuyện xảy ra ở trên trận thi đá cầu, Sở Thu Nguyệt vẫn là mượn lý do cũ thoái thác.

Sở Triều Sinh nghe xong, đưa tay xoa xoa đầu Sở Thu Nguyệt: “Muội không sao chứ

“Không có việc gì.” Sở Thu Nguyệt cười cười. “Cho dù có sao, bây giờ cũng không còn gì đáng ngại nữa rồi.”

Dù sao, nằm nguyên một buổi chiều, còn uống nhiều nước chè nước muối như vậy, sáng nay vừa ngủ thêm một chút, mọi chuyện cũng đã sớm tốt hơn, dù sao cũng chưa được chiều chuộng như vậy đâu.”

Sở Triều Sinh tiếp tục nói:”Tuy nói như thế, nhưng việc buôn bán của Xuân Nguyệt cũng không hợp cấp bậc lễ nghĩa. Cha mẹ đã biết chưa?”

Sở Thu Nguyệt nhìn nhìn phía đại sảnh, Sở Xuân Nguyệt tựa hồ đang cùng Sở Liên Bình nói cái gì, vì thế đến:”Mẹ cũng đã biết, hiện tại tỷ tỷ hình như đang nói với cha.”

“Ừ.” Sở Triều Sinh nói:”Kì thật nếu Xuân Nguyệt muốn tự mình làm ăn, ta vẫn lo lắng, nhưng mà nếu Lưu Uyên cũng tham gia, vậy thì tốt hơn chút.”

“Ừ.” Sở Thu Nguyệt gật đầu.

Sở Lưu Uyên tốt xấu gì cũng có chút đầu óc, hiện tại Sở Lưu Uyên cùng Sở Thu Nguyệt hợp thành đôi, vì chính mình, Sở Lưu Uyên sẽ cố gắng xem chừng Sở Xuân Nguyệt, hiện tại chuyện để Sở Xuân Nguyệt phiền não, liền tất cả thuộc về Sở Lưu Uyên, đầu mình có thể an tâm.

Sở Triều Sinh bỗng nhiên nói:”À, Thu Nguyệt, sao muội không góp vào một phần?”

Sở Thu Nguyệt nghĩ thầm, ta đâu có tâm tình cùng với rảnh rỗi như vậy, vất vả khiến cho các nàng tra tấn nhau, còn tự đập mình một cái làm gì?

Nhưng trên mặt chỉ nói: “Muội tham gia làm gì? Thông minh cũng không bằng đại đường tỷ, cũng không có tâm tư như tỷ tỷ, nhiều nhất là làm trò ngại

chứ giúp gì được.”

Sở Triều Sinh cười rộ lên.” Thu Nguyệt xử trí thật tốt, rất khiêm tốn, biết chính mình muốn làm cái gì, nhưng khuyết điểm của muối cũng là như vậy ___ kỳ thật có đôi khi, không cần hạ thấp chính mình, ít nhất theo như ta thấy, muối còn có rất nhiều ưu điểm, rất có tác dụng.”

Sở Thu Nguyệt nói:” Đại ca đương nhiên là thấy muối tốt, muối cũng thấy đại ca rất tốt, cũng không biết, người nào là tảo tũ của muối.”

Sở Triều Sinh trên mặt bất động thanh sắc cười cười: “Muối quản nhiều như vậy làm gì?”

Sở Thu Nguyệt nói:” Phải rồi, muối mặc kệ mới đúng.”

Tình cảm của hai huynh muội luôn luôn không tồi, chỉ nói thêm một lát, lại tự mình tách đi.

Không bao lâu, Sở Xuân Nguyệt cũng vô cùng vui vẻ đi ra từ bên trong đại sảnh, bởi vì có Sở Lưu Uyển, việc sửa sang cũng dễ làm hơn, thậm chí Sở Liên Bình cũng đáp ứng rất nhanh, lại nói tuy rằng Sở Lưu Uyển tự mình xuất tiền, nhưng Sở Xuân Nguyệt cũng không thể không làm gì, vì thế đưa lại cho Sở Xuân Nguyệt một ít tiền, để nàng phòng ngừa bất cứ tình huống nào.

Nhưng nàng vui vẻ không bao lâu, lại bắt đầu buồn bã ___ vì sao, Sở Lưu Uyển vừa cam đoan, tất cả mọi người đều yên tâm, mà chính mình, tất cả mọi người đều lo lắng?

Rõ ràng đều là xuyên qua mà đến, bản thân thiếu một ít tiền com hơn đối phương mà khác biệt lại lớn như vậy!

Sở Xuân Nguyệt càng nghĩ càng không cam lòng, âm thầm quyết định, nhất định phải đạt thành tựu, để cho mọi người hiểu được năng lực của bản thân! Chính mình nhất định phải xoay người, nhất định phải trở thành nữ chủ lợi hại, nếu làm ăn đi lên, chính mình có tiền, sau đó có thể quen biết thật nhiều quan to quý nhân, từ từ từ từ, thanh danh quật khởi, hô phong hoán vũ, tuyệt đối sẽ không kém hơn so với Sở Lưu Uyển!

Đáng tiếc, Sở Xuân Nguyệt không nghĩ tới, sĩ nông công thương, tuy rằng hiện tại quân hướng không phải đặc biệt chú trọng trọng nông ức thương, nhưng thương, rốt cuộc vẫn là vị trí cuối cùng. Mọi người tuy rằng không đến mức khinh thường người buôn bán, nhưng nếu là thương nhân có tiền, muốn nhờ vậy mà hô phong hoán vũ, chính là không có khả năng. Thật giống như một tên nhà giàu mới nổi, hy vọng tất cả mọi người đều khen hắn là nhân vật quý tộc nổi tiếng, nhưng lại không biết hắn chẳng là gì cả.

Sở Thu Nguyệt tâm tình không tồi, vừa ngủ liền thẳng đến hừng đông, buổi sáng tỉnh lại, phát hiện bên ngoài đã có một tầng mỏng tuyết đọng, cả Sở phủ bao trùm tại bên trong một mảnh màu trắng nhàn nhạt, giống như một một đoàn sợi bông thật to, cũng không ấm áp như bông, mà là lạnh lẽo, nhưng mà lạnh lẽo này so với cái lạnh nhất của mùa đông thì áp áp hơn, trong không trung, có chút ý vị vẫn vít.

Trên nhánh cây khô héo cũng có sót lại tuyết, phủ bên trên chạc cây, trên cây giống như nở ra một đóa một đóa hoa nhỏ, nhìn rất đáng yêu.

Sở Thu Nguyệt ở thế giới trước đây vẫn ở phía nam, sau khi xuyên qua đến Thủy Lẽ thành, cũng rất ít khi thấy tuyết, lần này thấy cảnh tuyết như vậy, trong lòng rất vui vẻ, vội vàng mặc quần áo, mang một cái lò sưởi tay nước sơn đen mạ vàng còn ấm áp hơn so với túi hương, còn phủ thêm một cái áo choàng nữ màu trắng bằng sa tanh của Vân Tuy Kim Long trang, dưới chân mang đôi giày màu xanh để điểm hồng phấn, đội mũ lên đầu, vội vàng ra phòng.

Tới bên ngoài liền thấy rõ ràng hơn, tuyết trắng bao lấy Sở Phủ, trong thời tiết mây đen dày đặc, lại có loại ảo giác ần ần sáng, thoạt nhìn thật khiến người vui vẻ.

Thấy Sở Thu Nguyệt đi ra sớm như vậy, Vệ ma ma của Sở phủ vừa lúc đi qua, cười nói:” Đường nhị tiểu thư dậy sớm thật!”

Sở Thu Nguyệt tâm tình rất tốt, cười gật đầu nói:” Phải, tuyết rơi cũng thật đẹp.”

“Phải rồi, khuya hôm qua bỗng nhiên rơi xuống, sáng nay mới dừng lại không lâu, nhìn rất đẹp. ” Vệ ma ma gật đầu cười nói, lại ngẩng đầu nhìn trời, ” Xem khí sắc hôm nay, lát nữa còn có thể rơi không ít tuyết.”

Sở Thu Nguyệt càng thêm vui vẻ gật đầu:” Ừ!”

” Tuyết này đẹp, nhưng tuyết của Lạc thành càng đẹp mắt hơn.” Vệ ma ma lại nói, thanh âm tràn đầy hoài niệm.

Sở Thu Nguyệt hơi hơi kinh ngạc, nói:” Vệ ma ma, bà đã thấy qua tuyết của Lạc thành?”

“Phải, què ta ở Lạc thành đó.” Vệ ma ma cười cười, khóe mắt nổi lên nếp nhăn : “Thật đúng là đẹp nha. Nhưng ta hiện tại ở lại kinh thành, đã là hap nhân của Sở phủ rồi, không biết khi nào mới trở về Lạc thành.”

Nghe Vệ mụ mụ nói vậy, hứng thú của Sở Thu Nguyệt đối với Lạc thành không khỏi tăng thêm ba phần, bởi vì nguyên nhân như vậy, cũng không khỏi nghĩ đến Giang Văn Thành hứa cho mình xem trang tuyết Lạc thành và hoa mai, nghĩ đến Giang Văn Thành muốn vẽ tuyết và hoa mai cho mình, không khỏi cười một tiếng.

Sở Thu Nguyệt đạp tuyết đến đại sảnh, tiểu Lục đi theo phía sau, Sở Thu Nguyệt thấy nàng hơi lạnh, nghĩ nghĩ, cũng đưa cho nàng một cái lò sưởi tay, tiểu lục cười hi hi nói:” Đa tạ tiểu thư.”

Tiểu lục vốn nhỏ tuổi hơn Tiểu Trúc, lại quen biết với Sở Thu Nguyệt trong thời gian dài, vẫn quen như vậy, Sở Thu Nguyệt cũng không nói gì, chỉ cười bước vào đại sảnh, Tiểu Lục thuận tay giúp nàng cởi áo choàng ra, cầm trong tay.

Trong đại sảnh người không nhiều lắm, đại khái nguyên nhân là vì có tuyết, trong góc nhiều thêm mấy chậu than, vang lên thanh âm bùm bùm, trong đại sảnh ấm áp hơn bên ngoài, Sở Thu Nguyệt kêu người lấy mạnh thang uống hai ngụm, lúc này mới thư thái thở dài.

”Năm nay tuyết rơi hơi chậm.” Hà Tương Tư nhìn Sở Thu Nguyệt cười nói.

”Cũng không chậm lắm ạ, nếu là ở Thủy Lễ thành, chi e là một chút bóng dáng của tuyết cũng rất ít thấy.” Sở Thu Nguyệt lắc đầu.

Giang Thiên Thiên cười cười, thấy Sở Thu Nguyệt Lưu Lyển không rời không ngừng nhìn ra phía bên ngoài, nói:” Con từ nhỏ đã rất thích tuyết, năm con năm tuổi ấy, trộm chạy ra bên ngoài chơi một hồi, đôi tay nhỏ bé bị đông lạnh đến đỏ bưng, còn không dám nói với chúng ta, một mình nửa đêm nằm trên giường phát sốt, tuổi nhỏ mà sinh trọng bệnh như vậy, đại phu nói cho dù tỉnh lại, cũng không biết đầu óc còn hoàn hảo hay không, cũng may ông trời phù hộ, con vẫn tỉnh, hơn nữa tuy rằng không đủ thông minh, nhưng tốt xấu lúc nhỏ, cũng đủ làm cho ta vui vẻ.”

Giang Thiên Thiên nào biết đầu rằng, chính vì một trận ốm kia, đã lấy đi tính mạng của con gái mình, lại khiến cho một hồn phách đến từ ngàn năm sau nhập vào thân thể Sở Thu Nguyệt.

Sở Thu Nguyệt nghe Giang Thiên Thiên nói chuyện trước kia, trong lòng có chút sợ hãi, dù sao cũng là nàng chiếm thân thể của người khác, cho nên cũng không nhiều lời, chỉ cười cười, tiếp tục ăn cơm.

Không bao lâu, những người khác cũng lục tục đến, đại khái là Sở Xuân Nguyệt lôi kéo Sở Lưu Uyển nói chuyện cả buổi tối, lúc hai người tới, tinh thần thoát nhìn có chút mệt mỏi, hơn nữa Sở Lưu Uyển, đại khái không phấn khởi bằng Sở Xuân Nguyệt, tâm tình lại không tốt, đôi mắt lại hơi xuất hiện quầng thâm, thoát nhìn có chút buồn cười.

Hà Tương Tư ở trên bàn cơm hỏi chuyện buôn bán của hai người, Sở Lưu Uyển chỉ gật đầu:”Ừ, đứng.”

Tâm tư lại bay đi rất xa, Sở Xuân Nguyệt ngày hôm qua nói với nàng, không làm việc buôn bán son bột nước.

Lúc ấy Sở Lưu Uyển nghe xong, vừa giận vừa sợ, nói:” Không làm son bột nước thì làm cái gì? Muội đừng ngay lúc việc tới bỗng nhiên làm gián đoạn!”

Sở Xuân Nguyệt cũng định liệu trước,:” Muội định làm.....Ách, chính là cái kia!”

“Cái gì?” Sở Lưu Uyển thấy nàng ấp úng, cảm thấy không kiên nhẫn, :” Chuyện trái pháp luật cũng không được làm!”

”Đương nhiên là không phải vậy!” Sở Xuân Nguyệt vội vàng lôi kéo nàng nói:” Đại đường tỷ, tuy rằng muội hiện tại chưa đến quý thủy (tới tháng) nhưng phỏng chừng cũng gần, muội cũng hiểu được, hiện tại nữ tử ở cổ đại đến quý thủy, chẳng qua là lấy tro thuốc cùng với vải vóc bọc thành một bọc, vô cùng bất tiện!”

Sở Lưu Uyển nghe nàng nói như vậy, cũng ngưng thần suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu nói:” Cũng đúng.”

Sở Xuân Nguyệt nhanh chóng nói tiếp:” Cho nên nói, muội tính, ừm, làm băng vệ sinh kiếm tiền.”

“Chuyện này....” Sở Lưu Uyển nghĩ thầm, đây thật đúng là biện pháp tốt, chi là không biết ra tay như thế nào, dù sao, băng vệ sinh cho dù là ở hiện tại, cũng khiến cho người ta ngượng ngùng, huống chi hai nữ tử ở cổ đại chưa lấy chồng, chưa cập kê?

”Chỉ sợ cha mẹ sẽ không đồng ý, cha mẹ muội cũng vậy.” Sở Lưu Uyển lắc đầu nói.

”Ai nha, chúng ta trước gạt bọn họ, thu xếp cửa hàng cùng gì đó thật tốt, đến lúc đó, cửa hàng cũng mở rồi, mấy thứ đó cũng đã chuẩn bị tốt, không thể tùy theo bọn họ!” Dứt lời kéo tay áo Sở Lưu Uyển, ”Đại đường tỷ, tỷ đừng do dự, làm cái này, tiền kiếm được tuyệt đối sẽ nhiều hơn so với son bột nước đó!”

Sở Lưu Uyển trong lòng cũng cho là như vậy, tư tiền tương hậu, cảm thấy mình không thể lúc nào cũng thiệt thòi, vì thế nói:” Vậy muội biết làm thế nào không? Có thể dạy người khác làm không? Chuyện này không thể qua loa được.”

”Đại đường tỷ yên tâm, chỉ cần tỷ hỗ trợ muội, đều có thể!”

Sở Xuân Nguyệt cười hi hi nói.

Sở Lưu Uyển trong lòng thầm mắng, nàng như vậy còn chưa đủ hỗ trợ nàng ta sao? Tiền riêng nàng để dành đều lấy cả ra không nói, cũng may Sở Liên Bình, Sở Liên Đình đều cho tiền, Hà Tương Tư cũng cho một ít, nhưng Sở Lưu Uyển vẫn hy vọng mọi việc tốt nhất, hơn nữa việc này còn liên quan đến mặt mũi của nàng, cho nên Sở Lưu Uyển đành phải lén cầm một ít đồ trang sức quý trọng nhưng không thường dùng.

Chuyện này nàng không nói với bất kỳ ai, chuyện mất mặt như vậy, nàng cũng không muốn người khác biết được bản thân thật đáng thương.

Hai người lại thảo luận một lúc, đại khái chính là mở tiệm ở chỗ nào, muốn đi đâu tìm công nhân, còn có sau khi mở tiệm, tất nhiên là không thể để nàng tự mình bán __ đây là nhận thức chung các nàng khó có được, dù sao nữ chính nào mà chẳng đứng ở phía sau màn hô phong hoán vũ, làm nên truyền thuyết chứ? Người ở cửa tiếp đón khách nhân, cần phải đáng giá tin cậy, vốn tỷ muội nhà mình là tốt nhất, chẳng qua chỉ là Sở Thu Nguyệt, Sở Lưu

Sương tuổi quá nhỏ, Sở Yên Ba lại có chút chất phác, cho nên hai nàng nghĩ mãi, chỉ có thể quyết định đem vấn đề này ném qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Vào phòng ai

Chuyển ngữ ♥ Quán Quán

Beta ♥ Nhã Vy

Lâm Khang Dạ

Ăn cơm xong, Hà Tương Tư lôi kéo Giang Thiển Thiển đi đánh bài cừu, Giang Thiển Thiển không hiểu mấy cái đó lắm, dù sao đây cũng toàn là sở thích của phụ nhân giàu sang trong kinh thành, Hà Tương Tư chỉ nói nhân lúc không có việc gì, cùng gọi Tôn Sát Tiêm cùng Bạch Du Du đến, bốn người cùng nhau ngồi đánh ở trong sường phòng.

Ngày thường Hà Tương Tư đều đi chơi cùng với băng hữu khác của mình, nhưng hiện tại Giang Thiển Thiển đến đây, cũng không thể không tiếp đón Giang Thiển Thiển, cho nên đành phải gọi hai thiếp thất khác đến cùng.

Hôm nay không cần đi dạo phố, cũng không có thi đấu đá cầu, Sở Lưu Uyển cùng Sở Xuân Nguyệt ra ngoài xem tình hình, Sở Thu Nguyệt không có việc gì đi dạo lung tung trong viện, không bao lâu, quả nhiên như lời Vệ ma ma nói, bỗng nhiên rơi xuống trận tuyết không nhỏ, Sở Thu Nguyệt cực vui vẻ, một mình ở trong Tây Sương viện nghịch tuyết, đập loạn một trận, lại có thể đập ra một người tuyết.

Vừa nhặt nhánh cây cắm ở hai bên làm tay người tuyết, nhặt than đá làm mắt người tuyết, cầm cái thùng đặt trên đầu người tuyết, tạm thời đem làm mũ cho người tuyết, làm như vậy, không khác gì với hồi nhỏ ở hiện đại nghịch người tuyết.

Nhìn người tuyết, trong lòng Sở Thu Nguyệt cảm giác phảng phất như trong nháy mắt, ngăn cách giữa thời gian và không gian như biến mất, nhớ lại mình trước đây ở hiện đại, phía sau là bố mẹ, chẳng qua là bất động thanh sắc hơi hơi mang theo sùng nịch nhìn mình, mà mũ len của mình, đều cởi hết, hồn nhiên không sợ lạnh đùa giỡn trong tuyết.

Bỗng nhiên phía sau có tiếng vang, Sở Thu Nguyệt trực tiếp đá loạn người tuyết kia, sợ là bị Sở Lưu Uyển hoặc là Sở Xuân Nguyệt thấy người tuyết này, biết thân thể của nàng.

“Hả, người sao ở chỗ này?” Thanh âm kia, lại có chút quen tai, là một giọng nam.

Sở Thu Nguyệt quay đầu lại, liền thấy Lâm Khang Dạ, trời rất lạnh, trong tay hắn cái gì cũng không mang, mặc trên người cũng không nhiều, trên mặt lại đỏ bừng, hiển nhiên là đã vận động nhiều một phen, mới có thể ra mồ hôi trong trời lạnh.

Người sao lại ở trong này? Sở Thu Nguyệt không trả lời vấn đề hắn, ngược lại giận dữ hỏi hắn.

Thật sự là buồn cười, nơi này là Sở phủ, nàng đương nhiên ở trong này, ngược lại Lâm Khang Dạ, sao đang ôm đẹp người này lại đến đây? Sẽ không phải là vì Sở Lưu Uyển chứ? Ừ, chỉ có thể là vì Sở Lưu Uyển.

“Ta đến tìm Sở đại tiểu thư.” Quả nhiên, Lâm Khang Dạ, “Ta vừa vận vừa học một loại công phu, muốn thử sử dụng Thuật trèo tường, liền……”

“Liền trèo tường của Sở gia?” Sở Thu Nguyệt buồn cười nói.

Nào biết Lâm Khang Dạ không nghe ra châm chọc của Sở Thu Nguyệt, gật gật đầu, không hề để ý nói: “Đúng vậy. Ai dè leo nhầm, vừa đến liền nhìn thấy người.”

Nghe ngữ khí hắn, lại là chê bản thân bị xui xẻo.

Thù mới hận cũ này lên trong lòng, Sở Thu Nguyệt nhíu nhíu đầu mày, nói: “Uổng công người là Lâm gia công tử, ca ca người học công phu, tuổi còn trẻ phải đi biên cương đánh giặc, bảo vệ quốc gia, kinh thành bây giờ tuyết cũng đã rơi, cũng biết ở biên quan lạnh thế nào! Người trước có lò sưởi trên áo bông, bọn họ còn phải mặc áo giáp lạnh như băng đó! Người học công phu, lại đi trèo tường nhà nữ hài tử, người thật đúng là không biết xấu hổ!”

Tuyết rơi ngày càng lớn, nhẹ nhàng bay là tả trên cao, tựa như lông ngỗng, rơi nhiều trên đầu Lâm Khang Dạ, trên lông mi, hắn một chút cũng không biết lạnh, chỉ cảm thấy quanh thân có một cỗ nhiệt khí _____ đó là tức giận.

Lâm Khang Dạ oán hận nói: “Chuyện của ta, người quản cái gì? Dù sao ai cũng nói đại ca ta tốt, còn ta mọi người đều nói kém, cũng không cần một

người người nói ta, chỉ là không biết, ngày hôm trước là ai mong ngóng muốn đụng vào quả cầu của ta.”

Hắn thật đúng là dám nói ra!

Sở Thu Nguyệt không giận trái lại cười tùy tay xách cái thùng vốn ở trên đầu người tuyết, đi đến bên người Lâm Khang Dạ.

Hắn ngồi xổm đầu tường, thấy Sở Thu Nguyệt đột nhiên đi tới, cũng nghi hoặc khó hiểu nhìn. Sở Thu Nguyệt vẫy tay với hắn, nói:” Ngươi không phải tới tìm đại đường tử sao, đại đường tử của ta đi đến một nơi, ta lên nói cho ngươi, ngươi cao như vậy, lại đây chút ta mới có thể nói cho ngươi.”

Lâm Khang Dạ không tin Sở Thu Nguyệt có tâm tốt như vậy, cho nên không chịu xuống đầu tường, chỉ là cúi thấp thân mình:” Nói mau!”

Sở Thu Nguyệt cười cười, kiễng mũi chân, đem thùng nước đập lên đầu hắn một cái, Lâm Khang Dạ lập tức trọng tâm không vững, ngã ra ngoài tường.

Lâm Khang Dạ “Bình bịch” rơi bên ngoài, Sở Thu Nguyệt trong lòng cũng vui vẻ hơn chút, cười hai tiếng, đi về phía phòng mình.

Nàng lại không ngờ, Lâm Khang Dạ lại là tên nóng tính, hắn là Lâm gia đại công tử, có bao giờ bị đùa bỡn lớn như vậy? Nhất là nhiều lần đều là vì Sở Thu Nguyệt. Lâm Khang Dạ tức giận xoay người vào Tây Sương viện, đã không nhìn thấy người, nhìn dấu chân, dường như là vào phòng.

Lâm Khang Dạ không dám tiến vào khuê phòng nữ hài tử, hắn sợ mình đi vào bị Sở Thu Nguyệt âm ỉ muốn đánh hôn cùng hắn, cho nên đứng ở cửa, do dự một lát.

Sở Thu Nguyệt ở trong phòng nghỉ ngơi một lát, cảm sách nhìn nhìn, lại cảm thấy nhàm chán, mở cửa ra chuẩn bị đi ra ngoài, ai ngờ vừa mở cửa, liền thấy một người tuyết đứng ở cửa, dọa nàng nhảy dựng lên. Kết quả Lâm Khang Dạ hắn đứng do dự ở cửa, không chịu đi, rõ ràng cứ như vậy đứng ở cửa luyện công. Đại tuyết này rơi trên người, toàn bộ coi như là rèn luyện - Sở Thu Nguyệt vừa mới nói ca ca Lâm An Dạ của hắn ở bên ngoài chịu khổ sao, vậy hắn cũng chịu lạnh, để cho tiểu nha đầu kia biết sự lợi hại của chính mình!

Sở Thu Nguyệt bị dọa cho nhảy dựng, vội vàng muốn đóng cửa, Lâm Khang Dạ cũng đã mở to mắt, đi đến hai bước, tuyết trên người rung rẩy rơi xuống, vừa định mở miệng, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân và giọng nói.

Không thể để người khác phát hiện ta ở chỗ này!

Đây là phản ứng đầu tiên của Lâm Khang Dạ, hắn theo bản năng liền chui vào trong phòng Sở Thu Nguyệt, Sở Thu Nguyệt còn đang định đóng cửa, kết quả bị Lâm Khang Dạ chui vào được, Sở Thu Nguyệt cũng xem như nghe thấy thanh âm bên ngoài, nếu hiện tại đem Lâm Khang Dạ đuổi ra, có muốn giải thích cũng giải thích không rõ, vì thế đành phải thờ dài một hơi đóng cửa lại.

Lâm Khang Dạ đứng ở trong phòng Sở Thu Nguyệt, tuy rằng lúc đầu tính cái gì cũng không nhìn, nhưng vẫn là nhìn không được đánh giá bài trí trong phòng một chút. Đây là phòng khách, cũng không phải chỗ đặc biệt, nhưng bên cạnh có rất nhiều sách, khiến cho người ta thấy hứng thú. Hai mắt Lâm Khang Dạ nhìn thêm, phát hiện một số thoại bản đã sử dụng hết, thầm nghĩ Sở Thu Nguyệt quả nhiên không phải nữ hài tử đứng đắn gì, không bằng Sở Lưu Uyên, xem toàn là sách đứng đắn, tỷ như loại nữ tử thư.

Sở Thu Nguyệt đóng cửa lại, quay đầu nhìn về phía Lâm Khang Dạ, thấy mặt hắn mang khinh thường nhìn sách của mình, trong lòng cảm tức nói:” Ngươi sao lại đứng ở cửa lâu như vậy?”

“Ta chờ ngươi đi ra.” Lâm Khang Dạ cũng tức giận, “Ngươi hại ta té ngã, trên tay đều rách da, ta chẳng lẽ cứ như vậy cho qua?”

“Ngươi cũng quá tính toán chi li.” Sở Thu Nguyệt nói:” Cho dù ngươi không vui, cũng nên gõ cửa của ta, đứng ở cửa làm gì, bây giờ tốt rồi, có người đã trở lại.”

Dứt lời liền mở cửa sổ nhìn nhìn ra ngoài, chỉ thấy lại Sở Lưu Sương, Sở Yên Ba cùng nhau đến chơi, Sở Lưu Sương đại khái là nhàm chán không ai chơi, cho nên lôi kéo Sở Yên Ba đến. Sở Yên Ba không dám ngỗ nghịch tiểu muội luôn kiêu căng bốc đồng này, đành phải cùng lại đây.

“Thu Nguyệt đường tử, Thu Nguyệt đường tử!” Sở Lưu Sương người còn chưa đến cửa, giọng đã muốn vang đến đây, “Tỷ có đó không? Muội và Yên Ba đến chơi với ngươi đây.”

Sở Thu Nguyệt nhanh đáp lại:” Ta ở đây, chỉ là không thoải mái lắm, mọi người cứ đi chơi đi.”

“Không thoải mái? Có cần gọi đại phu không?” Sở Lưu Sương nói:” Bệnh nhẹ cũng phải gấp đấy.”

Trên trán Sở Thu Nguyệt chảy mồ hôi, Sở Lưu Sương này, luôn vô tâm vô phách, ngày hôm trước mình bị đập bất tỉnh nàng ta chẳng phải cái gì cũng không lo sao, sao hôm nay đang yên lành lại quan tâm đến mình đây? Chỉ sợ là do không có việc gì làm, đành phải xằng bậy tìm Sở Thu Nguyệt chơi đi.

Sở Thu Nguyệt nhìn đầu sỏ gây nên Lâm Khang Dạ, Lâm Khang Dạ cũng có chút khản trương, tựa hồ vẫn ngó nghiêng tìm chỗ trốn.

“Không cần, ta nghỉ ngơi chút là được rồi, muội đi đi.” Sở Thu Nguyệt nói.

Sở Lưu Sương còn nói:” Được rồi, muội đi trước, nếu nhị đường tử khỏe hơn chút, cứ tới đây tìm bọn muội chơi!”

“Ừ.” Sở Thu Nguyệt gạt đầu, rốt cục nhìn thấy Sở Lưu Sương rời đi rồi, thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

“Lâm nhị công tử, người hại ta bị đá trúng cầu ngát, ta hại người ngã sấp xuống, chúng ta thanh toán xong, ta phiền người, mau rời nhanh đi! Nếu người chưa hài lòng, vậy đánh ta một chút, để ngài hết giận.” Sở Thu Nguyệt nhíu mày nói.

Nàng là thật nghĩ cũng không muốn tiếp tục quan hệ gì với Lâm Khang Dạ, trong lòng nhanh phiền.

Lâm Khang Dạ trừng mắt :” Ta sao lại đánh nữ nhân!”

Sau đó còn nói:” Được rồi, ta đi là được. Nhưng người ngàn vạn lần không được nói cho người khác chuyện ta tới đây.”

“Biết rồi.” Sở Thu Nguyệt đẩy cửa ra, để hân đi ra ngoài, ” Ta không nói gì hết.”

Lâm Khang Dạ vừa lòng gật đầu, lắc mình ra cửa, sau đó lưu loát treo tường ra ngoài.

Khi không thấy Lâm Khang Dạ, Sở Thu Nguyệt cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, kỳ thật Lâm Khang Dạ cũng ngốc, hân cũng không giấu lại, tuổi nhỏ, có thể treo tường đi vào trước phần đông thủ vệ Sở phủ, vậy chỗ này tất nhiên là không có người trông coi, không ai trông coi, liền đại biểu là không có chủ ở, cơ bản giống như phòng khách _____ Sở Lưu Sương sao lại ở chỗ này?

Nhìn hân vừa mới như vậy, cũng không phải là hoàn toàn không có đầu óc, cũng không giống như hồi đó không lễ phép, chỉ là sợ có quan hệ với việc gặp gỡ với Sở Lưu Uyển, đầu óc mơ hồ không tỉnh táo.

Sở Thu Nguyệt một lần nữa đóng cửa lại, cũng cản gió tuyết bên ngoài. Lần này tạm thời coi như giấc mộng, coi như chưa có việc gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Qua năm

Chuyển ngữ ♥ Quán Quán

Beta ♥ Nhã Vy

Trừ ngày ấy Lâm Khang Dạ ngoài ý muốn vào bên trong Tây Sương viện, ngoài ra, cũng không lại có chuyện gì khiến cho người ta kinh ngạc. Ngày trôi qua ở Sở phủ rất là thoải mái, cũng không có gì sơ suất, bình thường thì nàng dạo phố, còn lại thời gian thì đi chơi cùng Sở Lưu Sương và Sở Yên Ba, hoặc là nằm trong phòng đọc sách.

Nàng càng ngày nhàn nhã, nhưng bọn hạ nhân Sở phủ lại ngày càng nhiều việc.

Đồ tết của Sở Gia yêu cầu rất chặt chẽ ,cả Sở phủ cũng cần quét tước để đón năm mới, một ít đồ dùng cũ gì đó, thậm chí hương khói, đều phải đổi mới. Sau đó là ngày hai mươi ba cúng ông Táo, hai mươi bốn viết câu đối, hai mươi lăm làm đậu phụ, hai mươi sáu nấu thịt, mỗi một ngày đều bề bộn nhiều việc.

Sở Thu Nguyệt nhàn rồi vẫn là nhàn rồi, có đôi khi dứt khoát giúp mọi người làm việc.

Đương nhiên, người vội còn có Sở Xuân Nguyệt và Sở Lưu Uyển, các nàng rốt cục thuê được một gian hàng mặt tiền không tồi ____ ít nhiều gì cũng là Ngũ hoàng tử hỗ trợ, thật ra Sở Lưu Uyển vốn không hi vọng người biết chuyện này đầu tiên là Ngũ hoàng tử, nhưng Ngũ hoàng tử lúc nào cũng chú ý đến nàng, sao lại không biết?

Sở Lưu Uyển trong lòng thầm hận, nếu biết trước sớm muộn gì Ngũ hoàng tử cũng biết được chuyện mình mở quán, chẳng bằng ngay từ đầu nói cho hân, bản thân cũng không cần bán trang sức.

Chỉ là như vậy không khỏi quá yếu thế, làm cho người ta mất hứng. Hơn nữa đáng về nàng luôn kiêu ngạo, bây giờ hơi chật vật, để người ta thấy cũng thật mất mặt.

Có điều có Ngũ hoàng tử, mọi chuyện đều tốt hơn, Sở Lưu Uyển cùng Sở Xuân Nguyệt mỗi ngày cũng không mệt chết khiếp, Sở Xuân Nguyệt còn âm thầm trách cứ Sở Lưu Uyển. Rốt cuộc cũng sắp xếp cửa hàng không tồi lắm, Sở Thu Nguyệt mở nhìn qua một lần, còn có chút kinh ngạc, các nàng làm thật không kém.

Chuyện này cũng khiến cho Sở Thu Nguyệt có nghi vấn, chẳng lẽ một ít tiểu thuyết xuyên không nhìn qua viết rất không thực tế, nhưng đều là thật sự? Nữ xuyên qua, quả nhiên vui vẻ dần dần, không như nàng không có chút đặc sắc nào ?

Chỉ là cho dù nghĩ như vậy, Sở Thu Nguyệt cũng không dự định thay đổi.

Nàng nếu đã đi đến thời đại này, vậy nàng nên là người của thời đại này, nàng cần hiểu rõ, nàng là ai, nàng nên làm cái gì, mà không phải làm một mực làm việc không thuộc loại chuyện của nơi này.

Một ngày như vậy bình thân trôi qua cuối cùng cũng đến ba mươi tết, giờ Tuất vừa đến, mọi người liền cùng nhau ngồi trong đại sảnh, dựa theo thứ bậc ngồi một vòng trên bàn, bắt đầu chuẩn bị ăn cơm.

Nhân hôm nay là ba mươi tết, ngay cả Bạch Du Du cũng cùng nhau cùng ăn cơm, một năm cũng chỉ có cơ hội hai lần, Bạch Du Du phá lệ vui vẻ.

Hôm nay tất cả mọi người đều mừng năm mới, mặc xiêm y màu đỏ, thoạt nhìn hết sức vui vẻ, Sở Nguyên Sơ cũng mặc áo khoát bông màu đỏ, nhìn như một cây táo đỏ rực vậy.

Trên bàn tròn vài vóc đỏ chói, mặt trên in một đóa mẫu đơn đại đóa một đóa tiếp một đóa, trông rất sống động, mọi người cảm thán hoa mẫu đơn kia nhìn thật đẹp cùng chân thật, Hà Tương Tư cười nói:” Mẫu đơn này, vốn có nghĩa là phú quý các tường, ta hi vọng mọi người năm sau đều có chuyện tốt ____ lão gia đây, đường làm quan rộng mở, binh đệ đệ đây chính là tài vận thông suốt, Triều Sinh đây chính là đậu kì thi đình, Lưu Uyển, Xuân Nguyệt sang năm sẽ cập kê, vừa lúc mở quán, hy vọng các con buôn bán có lời, danh tiếng cũng tốt, hơn nữa có thể tìm được lang quân như ý.

Nói tới đây, hai người Sở Xuân Nguyệt và Sở Lưu Uyển mặt ngoài đều lộ vẻ ngượng ngùng, nhưng đáy lòng lại cho rằng, đây tất nhiên là chuyện đương nhiên rồi.

Các nàng không tìm được lang quân tốt thì ai tìm được?

Hai người không hiểu được tâm tư đối phương, trên mặt vẫn làm bộ ứng phó cười khanh khách, lại nghe Hà Tương Tư nói:” Thu Nguyệt, Yên Ba, Lưu Suong, cũng mong tương lai các con có thể tìm được phu quân, dù chưa cập kê, nhưng đính thân trước cũng không phải là không thể, lễ trưởng thành vui vẻ của Nguyên Sơ, tương lai cho dù là Văn Trọng Nguyên, Võ Trọng Nguyên. tóm lại chỉ cần được què chi, làm rạng rỡ tổ tông. Ba tỷ muội chúng ta.....” Nàng nhìn nhìn Tôn Sát Tiêm cùng Bạch Du Du một bên, cười cười nói:” Cũng là vô bệnh vô tai, có thể tiếp tục hầu hạ lão gia.”

Một tràng lời nói cát tường làm mở đầu, mọi người đều vui vẻ, hạ nhân cũng nối đuôi nhau bê đồ ăn vào, cơm xào trân châu, cá phiến dịch sữa, nắm hoa chân vịt, bò ngũ sắc, bún tàu bào thịt, tiếp theo là lá sen cuốn, mực tơ xào. . . . kiểu dáng như nhau bê lên, chỉ thấy toàn là thịt cá, theo sau lại mang tới một ít thức ăn chay nhẹ nhàng, có đặc sản miền núi, đãi sen đậu phụ, nắm rom xào bông cải xanh, dầm đường hà ngố sen, rau tươi, cải trắng cuốn. . . .

Sở Thu Nguyệt nhìn thấy hơi tặc lưỡi, tuy nói ngày thường kiểu cách của Sở phủ không nhỏ, ăn cũng đều ăn đồ ăn ngon cơm ngon, nhưng long trọng như vậy thật là... Lễ mừng năm mới đương nhiên khác biệt, trước kia ở Thủy Lễ thành, thật ra cũng không khoa trương như vậy.

Mọi người vừa nói vừa ăn cơm, cơm tất niên, thật ra cũng không quá chú trọng ăn cơm, mọi người đều dùng bữa là chính, trẻ con cũng không nói năng gì nhiều, Sở Thu Nguyệt chỉ ngoan ngoãn ăn mấy thứ đồ ăn mình thích, không bao lâu lại bị mang xuống một ít, hạ nhân lại bê mấy chén lớn lên, bên trong lại toàn là sủi cào.

“Sủi cào này không như sủi cào bình thường. Mọi người ăn thử xem.” Hà Tương Tư mỉm cười: “Nếu ăn phải đồng tiền, năm sau chắc chắn đại phát tài hoặc là may mắn, nếu ăn phải đóa hoa, năm sau sẽ rất đào hoa, nếu ăn phải hạt ổi, thì năm sau chắc chắn Thuận lợi thịnh vượng, còn nếu là ăn phải hòn đá nhỏ, vậy không tốt lắm, biểu thị năm sau đại khái có va chạm, có chút chuyện. ... Nhưng mà hòn đá nhỏ bỏ vào ít nhất, hy vọng không ai ăn phải!”

Tất cả mọi người nở nụ cười, đưa tay gấp sủi cào, Sở Thu Nguyệt ăn liền mấy cái, đều là mấy cái chưa bao, vì thế cũng yên lòng, bên kia lại nghe được Sở Xuân Nguyệt “Ồ” một tiếng, tất cả mọi người nhìn về phía nàng, đã thấy nàng chậm rãi thè đầu lưỡi ra, bên trên rõ ràng là một đóa hoa hồng nhạt.

” Con dùng đầu lưỡi quét nhanh qua, cảm giác có chút không đúng, như thế nào, có phải đóa hoa hay không?” Sở Xuân Nguyệt cao hứng phấn chấn hỏi.

“Phải, phải.” Giang Thiển Thiển gật gù đầu, có chút kinh ngạc, ” Xem ra, Xuân Nguyệt năm sau sẽ thật đào hoa.”

Sở Xuân Nguyệt trong lòng cực kì đắc ý, cười không ra tiếng.

Mọi người cho là nàng đang then thùng, lập tức cũng trêu ghẹo vài câu, liền lại tiến tục ăn sủi cào.

Sở Lưu Uyển thấy nàng âm ỉ đoạt nổi bật của bản thân, lập tức ăn liền mấy cái sủi cào, hy vọng bản thân có thể nhanh chút ăn được đồng tiền hoặc là đóa hoa, kết quả nàng không có ăn được, bên kia Sở Xuân Nguyệt lại hô thêm một tiếng.

Có hết chưa vậy?

Sở Lưu Uyển trong lòng vô cùng bất mãn, trừng về phía Sở Xuân Nguyệt, đã thấy sắc mặt Sở Xuân Nguyệt rất là khó coi, chậm rãi phụng ra một viên đá nhỏ.

Mọi người đều hết sức kinh ngạc, Hà Tương Tư biết, nhiều sủi cào như vậy, đồng tiền, hạt ổi, đóa hoa, các loại đều có hai cái, riêng viên đá nhỏ chỉ có một, còn mặt ở tầng chót nhất, hy vọng không ai ăn đến, không thể tưởng được lại bị Sở Xuân Nguyệt ăn.

Nàng làm sao ngờ đến, Sở Xuân Nguyệt ăn đến được một đóa hoa, còn cảm thấy không đủ, hi vọng ăn đồng tiền hoặc là hạt ổi, để cho việc làm ăn ngày càng Thuận lợi phát đạt, lại nói, theo lý thuyết, thứ tốt đều để ở dưới, không cho người khác chạm vào, vì thế cố ý vói đũa nhằm ở dưới chọn ra một cái,

ai biết ăn một lần lại ăn phải viên đá nhỏ!

” Ăn nhân đoá hoa, lại ăn nhân đá nhỏ....” Giang Thiển Thiển cũng là bất đắc dĩ,” Đây là có ý gì?”

“Ai nha, lúc nào cũng có va chạm nho nhỏ, một cái nhân hòn đá nhỏ, ý đồ chỉ là đùa giỡn thôi, không biểu thị gì hết.” Hà Tương Tư cười khoát tay.

Sở Xuân Nguyệt cũng nhanh chóng gạt đầu:” Cũng phải, cũng phải!”

Sở Lư Uyên trong lòng âm thầm đắc ý, nghĩ đáng đời người tùy tiện như vậy! Sủi cảo trong miệng một hơi nuốt xuống, lại nuốt tới cổ, lại bị một động vướng tại chỗ!

Sở Lư Uyên kêu khổ không ngừng, cảm giác nửa vơi của miếng đồng tiền kia, vạn phần khó chịu, lập tức nhăn mày, cũng không chào hỏi, xoay người ra đại sảnh.

Mọi người đang ăn ngon lành, có chút kinh ngạc, Hà Tương Tư nhanh chóng đứng dậy nhìn, đã thấy Sở Xuân Nguyệt đang đứng cạnh ao non mưa, muốn nhanh chóng phun đồng tiền kia ra.

Thấy nàng như vậy, Hà Tương Tư cũng hiểu được, nhanh chóng đưa tay giúp Sở Lư Uyên vuốt lưng.

Một trận thật giãy vò, Sở Lư Uyên mới hít thở lại được, vẻ mặt nàng như táo bón, miệng giữ lại chút uế vật, đúng là đáng vẽ chật vật khó có được, Hà Tương Tư cũng chưa thấy qua nữ nhân như vậy, hơi hơi sùng sốt. Sở Lư Uyên biết, cũng không tiện phát tác, trong lòng tự dung lại thêm chán ghét Sở Xuân Nguyệt, đều là nàng ta làm hại bản thân nhất thời không xem xét mới như vậy! Lập tức dùng nước rửa sạch mặt, miễn cưỡng cười với Hà Tương Tư nói:” Mẹ, con không có việc gì.”

Hà Tương Tư biết đứa con gái này hơi kiêu ngạo, vội vàng gạt đầu:” Vậy mau quay về đại sảnh đi.”

Hai mẹ con dắt tay nhau vào đại sảnh, mọi người thấy Sở Lư Uyên có chút chật vật, đều đoán được chuyện gì xảy ra, vì thế không hỏi gì.

Ăn xong sủi cảo, lại lấy lên một ít bánh trôi, các loại bánh ngọt, nhưng phần lớn mọi người lúc này đều no bụng rồi, cho nên không có ai ăn.

Nhân dịp đón giao thừa, cho nên phải kéo dài đến giờ tỵ mới được, Sở Lư Uyên thấy tất cả mọi người ở trong này, mỉm cười nói:” Con làm thơ tặng mọi người.”

Sở Lư Uyên vẫn mang danh tài nữ, mọi người nghe thấy nàng muốn làm thơ, tự nhiên là vô cùng chào đón, Sở Thu Nguyệt vỗ tay theo mọi người, trong lòng đã sớm biết nàng ta sẽ làm như thế, chỉ là bản thân không bài thơ nào liên quan đến năm mới.....mà Sở Xuân Nguyệt biết được nội tình, chỉ lạnh lùng cười, vô vô tay cho có lệ.

“Thiên địa phong sương tẫn, kiện khôn khí tượng hòa;

Lịch thiên tân tuế nguyệt, xuân mãn cự sơn hà.

Mai liễu phương dung chí, tùng hoàng lão thái đa;

Đồ tô thành tủy ẩm, hoan tiếu bạch vân oa.”

Sở Lư Uyên chậm rãi đọc ra một bài thơ, Sở Thu Nguyệt nghe như lọt vào sương mù, căn bản không hiểu ý này, chỉ nghe tới cái gì “năm tháng”, “núi sông”, nhưng người bên ngoài đều nói:” Mặc dù không phải tuyệt vời nhưng cũng có chút ý tứ”, thấy nàng ta có thể copy được đến như thế, trong lòng cũng âm thầm bội phục, Sở Lư Uyên có thể hiểu được, hơn nữa nhớ rõ nhiều thi từ như thế, kỳ thật cũng là bản lĩnh của nàng ta.

Sở Lư Uyên thấy mọi người khen mình, tâm tình tốt hơn hẳn, Sở Xuân Nguyệt một bên mắt lạnh nhìn thấy, bỗng nhiên nghĩ đến một bài thơ, chỉ là không biết Sở Lư Uyên đã đọc qua hay chưa, vì thế chậm rãi mở miệng nói:

Bạo trúc thanh trung nhất tuế trừ,

Xuân phong tổng noãn nhập Đồ Tô

Thiên môn vạn hộ đồng đồng nhật,

Tổng bả tân đào hoán cự phù.”

Hà Tương Tư nghe xong, ngạc nhiên nói:” Hà, Xuân Nguyệt cháu sao lại thuộc lòng thơ năm ngoài Lư Uyên làm vậy?” Lập tức vừa cười nói:” Cũng một cháu học thuộc ghê, xem ra đã sớm thích Lư Uyên.”

Sở Xuân Nguyệt tính không được, đành phải cười nói:” Phải phải, cháu chỉ là bỗng nhiên nghĩ đến bài thơ đó, cháu cảm thấy thơ này so với thơ kia còn hay hơn nữa.”

“Đó là tất nhiên.” Sở Lư Uyên mắt hững nói:” Ta làm thơ, đâu phải cái nào cũng đều như vậy, trình độ phải có lúc chênh lệch chứ.”

Nàng cười, là muốn thử xem Sở Xuân Nguyệt, nếu bản thân chưa kịp nói qua, bài thơ hay này đã bị Sở Xuân Nguyệt chiếm tiện nghi biến thành của cô ta, càng nghĩ càng giận _____ nàng nhớ rõ nhiều thi từ, nhưng chung quy không có khả năng một lần nhớ ra toàn bộ, huống chi còn nhiều bài cảm khái quốc thù gia hận, hiện tại quân hướng thái Bình thịnh thế, quốc Thuận dân an, nàng lại là đường làm quan rộng mở, nếu chỉ với thơ này, chẳng phải là không ra gì?

Cho nên nói đi nói lại, nàng vẫn là nên ít sử dụng, hơn nữa vì phòng ngừa về sau bị người khác nói "hết thời", còn phải chậm rãi lấy ra dùng nữa.

Trước kia không quan trọng, bây giờ lại lời một Sở Xuân Nguyệt, ai biết nàng ta có giành trước mấy bài thơ mình chưa kịp dùng mà dùng?

Chẳng trách ở trong tiểu thuyết xuyên qua, nữ chính chỉ có một, không hề có hơn một người, nhiều hơn một người sẽ đoạt đi một ít vinh quang, thật sự làm cho người ta bức bối!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tâm sự

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Sở Lưu Uyển rất mất hứng, cũng may mọi người đã chuyển chủ đề, nói tới việc hôn nhân của Sở Lưu Uyển.

Nghe những người lớn nói việc hôn nhân của Sở Lưu Uyển, Sở Lưu Sương liền cười hi hi xem vào: “Con thấy là đại tỷ thì không cần lo lắng mà... Chúng ta mỗi lần đi xem giải đấu xúc súc, cho dù tỷ ấy có đến muộn cũng vẫn còn chỗ ngồi, lại còn là chỗ ngồi tốt, mọi người nói xem là vì sao? Còn không phải bởi vì Ngũ Hoàng tử cố tình giúp tỷ ấy sao! Ngũ hoàng tử, ừ...”

Nàng một bộ tiểu đại nhân trầm ngâm, tất cả mọi người đều ha ha cười, Sở Liên Đình cười xong lại lắc đầu: “Ngũ hoàng tử quả thật mà một nhân tài, ngài ấy trẻ tuổi, thông minh lại có năng lực, đương kim thánh thượng rất ưa thích ngài ấy, chỉ là chôn thâm cung quá sâu, ngài lại đã có hoàng phi, aiz, Lưu Uyển vẫn không hợp.”

Sắc mặt Sở Lưu Uyển không đổi, cười đẩy Sở Lưu Sương, nói với Sở Liên Đình: “Cha, Lưu Sương chỉ đùa thôi, miệng cũng từng ngăn cản, cha còn tin nó sao? Con và Ngũ hoàng tử cũng chỉ ngẫu nhiên quen biết ở một yến hội, lúc ấy ngài ấy cài trang vi hành, con chỉ xem ngài là công tử gì bình thường, thấy ngài uyên bác, lại hiểu biết, vì thế mới nói chuyện với ngài ấy một lát, về sau mong có thể tri giao lẫn nhau. Ai ngờ ngài ấy lại là Ngũ hoàng tử chứ? Về sau con lại thường đi thi thơ văn, thường xuyên qua lại, cũng quen thuộc hơn, nhưng ngoài tình nghĩa tri kỷ, cái gì cũng không có.”

Nàng ta nói toàn ngôn từ chính nghĩa, nhưng chủ ý trong lòng lại hoàn toàn không phải như thế. Ngũ hoàng tử dù sao cũng là người thân phận cao quý nhất trong những người nàng ta quen. Bây giờ thái tử vẫn còn chưa lập vì hoàng thượng còn tương đối trẻ tuổi, muốn nhìn xem những đứa con của mình thế nào, vì thế chưa có ý lập thái tử. Nhưng bây giờ được ủng hộ nhất là Ngũ hoàng tử và Bát hoàng tử, thân phận của Ngũ hoàng tử lại cao hơn Bát hoàng tử một chút, có khả năng nhất. Tương lai có lẽ sẽ trở thành hoàng đế.

Chỉ là, Sở Lưu Uyển đương nhiên hiểu, Ngũ hoàng tử chỉ cảm thấy mình thú vị, nhưng vẫn cho rằng mình là nữ tử hào sảng thích tự do, cho nên vẫn một mực chưa dám tỏ lộ. Mà Sở Lưu Uyển cũng muốn, nếu quả thật sau này gả cho hắn, vậy về sau nếu Bát hoàng tử lên ngôi, Ngũ hoàng tử và những người liên quan như mình đều không thể sống khá giả, nhưng nếu Ngũ hoàng tử trở thành hoàng đế, cuộc sống sau này của mình lại trở thành cung đấu... Huống chi Ngũ hoàng tử đã có chính thất, mình có gả qua đó cũng chỉ có thể làm lẽ, tuy làm lẽ của hoàng tử vẫn lớn hơn chính thất của người nàng, nhưng tới cùng nàng ta vẫn không thể cam tâm.

Nam chính không phải nên khẳng định một mực với nữ chính sao?

Đã có chính thất lại còn muốn tính toán gì?

Vì thế Sở Lưu Uyển từ trước đến nay mới vón Ngũ hoàng tử không ngừng, hai người đều còn vương tơ lòng, dùng danh nghĩa tri kỷ đưa tình, nhưng lại không biết lẽ mẻ đến năm nào tháng nào.

Sở Lưu Sương nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Vậy còn Lâm Khang Dạ, nhị công tử Lâm gia? Tỷ và hắn cũng không phải tri kỷ mà, muội thấy hắn luôn nhìn chăm chăm tỷ, đôi má đỏ bừng!”

Lời này ngược lại lại có chút ghen tị bên trong.

Sở Lưu Uyển buồn cười lắc đầu: “Đừng đoán mò.”

Gì Tương Tư chen miệng nói: “Nói đến nhị công tử Lâm gia, ta liền muốn nói đến Lâm đại công tử, hắn khí khái hào hứng bừng bừng phần chân, tuấn lãng tiêu sái, tuổi trẻ tài cao... Chẳng qua lại là tướng quân, chiến tranh bên ngoài, khó tránh khỏi bị thương, thậm chí... luôn khiến người khác lo lắng.”

Sở Lưu Uyển gắt giọng: “Mẹ, mọi người đừng nói nữa, nói cứ như đang chọn rể. Cho dù chúng ta vừa ý người khác, chắc gì người khác đã vừa ý con!”

Những người còn lại đều nghĩ trong lòng, thanh danh của Sở Lưu Uyển như vậy, tướng mạo như thế, làm sao có người chường mắt chứ? Nhưng cũng nghĩ nàng ta khiêm tốn, vì thế chỉ mỉm cười không nói gì.

Trong lòng Sở Lưu Uyển thực ra cũng rất vừa lòng Lâm An Dạ, nhưng nàng ta hiểu, đệ đệ Lâm Khang Dạ của hần khẳng khăng với mình, chỉ sợ Lâm An Dạ này quả thật không có ý gì với mình.

Trước kia Sở Lưu Uyển cũng từng nhìn qua Lâm An Dạ mấy lần, dù thanh danh của nàng ta trong kinh thành rất lớn, nhưng suy cho cùng vẫn có người tự cao, chẳng muốn phản ứng trước nàng ta, nàng ta cũng không nên mở miệng trước, như thế mới biểu hiện mình lợi hại. Đụng tới người như vậy, Sở Lưu Uyển tất nhiên sẽ không thêm đề tâm.

Lần gặp Lâm An Dạ kia, hần nhìn thấy nàng mà vẫn lại như không thấy, người khác phải giới thiệu với hần: Vị này là Sở tiểu thư danh chấn kinh thành!”

Sở Lưu Uyển nghĩ thầm, Lâm An Dạ này cũng là người cậy tài khinh người, chưa kể tướng mạo anh tuấn của hần, rất nhiều thiếu nữ ưa thích, gia thế nhà hần cũng đã khiến người ta nổi tâm tư muốn thấy người sang bắt quàng làm họ. Vì thế nàng ta đoán Lâm An Dạ tất nhiên cũng sẽ không để ý tới mình.

Ai ngờ Lâm An Dạ thoát nhìn lạnh như băng, dùng lỗ mũi nhìn người, trên mặt không có biểu lộ gì, nhưng vẫn hữu lễ mà nói: “Ngưỡng mộ đã lâu, danh tiếng Sở đại tiểu thư quả nhiên danh bất hư truyền.”

Tuy đã đủ cấp bậc lễ nghi nhưng giọng nói lại không có chút sóng gì, trên mặt lại lãnh đạm, nhìn thế nào cũng không ra “ngưỡng mộ đã lâu”. Rõ ràng là nói qua loa!

Sở Lưu Uyển hơi tức giận, nhưng cũng biết không thể đắc tội với đối phương, vừa há miệng muốn đáp lại, nhưng đối phương đã khẽ gạt đầu, sau đó đi ra chỗ khác.

Lúc ấy Sở Lưu Uyển đứng sững tại chỗ, trong lòng có chút buồn cười, về sau có gặp lại cũng chỉ chào hỏi, không có cơ hội nói chuyện với nhau. Sau đó hần lại đi chiến đấu ở biên quan, thanh danh càng thêm hiển hách, Sở Lưu Uyển nghĩ tới chuyện đêm hôm đó cũng không nhận được phỏng đoán trong lòng: hần hần ta sẽ là phu quân của ta?

Nam chính băng son. . .

Sở Lưu Sương lại nói: “A, còn có, còn có Thượng công tử Thanh Phong! Danh sĩ phong lưu kia!”

Mọi người lại buồn cười.

Sở Lưu Uyển nghe tới tên Thanh Phong lại không nhận được nhìn Sở Thu Nguyệt, thấy nàng đã cau mày, mím chặt môi, đầu lưỡi như nhúc nhích, không biết đang làm gì, cũng không chăm chú nghe mọi người nói chuyện. Vì thế cũng yên lòng nói chuyện tiếp.

Sở Thu Nguyệt thật ra đang bị mắc răng, răng nàng mọc không tốt nên vẫn có chỗ hở, vừa ăn sủi cảo, không biết có gì dất vào, cả buổi không đẩy ra được. Nàng làm bộ như đang nghe chuyện, một bên dùng lưỡi đẩy ra.

Rốt cục cũng đẩy ra được, Sở Thu Nguyệt yên lặng quay đầu nhỏ trên đất, chỉ thấy một thứ không thành hình, nhìn kỹ lại là cánh hoa!

Sở Thu Nguyệt vừa bức vừa buồn cười, cánh hoa này lại hại mình cực sở suốt buổi, nàng mới 12, lấy đâu ra đào hoa? Thời hiện đại bây giờ nàng cũng chỉ mới học cấp hai! Thật muốn kết hôn cũng phải sau lúc cập kê!

Nàng lập tức không thêm đề ý, quay đầu chăm chú nghe các nàng nói chuyện.

Sở Xuân Nguyệt bên kia thấy mọi người trêu chọc hôn sự của Sở Lưu Uyển, hoàn toàn quên nàng ta, rõ ràng người vừa ăn được cánh hoa là nàng ta, chẳng lẽ bọn họ không nên thu xếp cho nàng sao?! Cái gì cũng Sở Lưu Uyển, Sở Lưu Uyển!

Lại nghe Sở Lưu Sương liệt kê nhiều người như thế, tất cả đều khích lệ nghe Sở Lưu Sương nói, những người này dây dưa với Sở Lưu Uyển, còn bản thân nàng, nam nhân tốt mà nàng biết chỉ số Sở Triều Sinh.

Thật sự là giận điên người. . .

Nàng ta lập tức mất hứng đặt đĩa xuống, ôm tay ngồi.

Đại gia đình nói chuyện với nhau rất lâu, cuối cùng cũng tới giờ tỵ, đến giờ tỵ thực sự không thể lập tức nghỉ ngơi mà phải uống rượu. Bất kể lớn nhỏ già trẻ đều phải uống một ít, mừng năm mới, chúc năm với vui vẻ hạnh phúc.

Trước kia Sở Thu Nguyệt mừng năm mới ở Lễ thành cũng không chú ý nhiều như thế, cũng là lần đầu tiên uống rượu. Nàng chỉ là trẻ con, vì thế cũng uống ly rất nhỏ. Về phần Sở Nguyên Sơ cũng chỉ dùng đĩa chấm một chút, sau đó để hần lê lưỡi liếm một chút.

Sở Thu Nguyệt hơi nhấp một ngụm rượu, hàng không hiểu rượu, hoàn toàn không có hương thơm gì, chỉ thấy sắc nước mũi, nước mắt cũng sắp tràn ra, nhưng về sau trong miệng quả thật ngập hương thơm. Nhưng Sở Thu Nguyệt cũng chỉ uống một ngụm, không có ý định uống thêm, những người còn lại

cũng thế, chỉ có ba người đàn ông là uống cạn.

Kế tiếp, trưởng bối phát “tiền tuế tuế” cho tiểu bối, chính là tiền mừng tuổi.

Rượu cũng đã uống, cấp bậc lễ nghi cũng đã xong, tiền mừng tuổi cũng đã phát, đều mừng năm mới đã xong, mọi người nhao nhao nói lời cát tường rồi từng người trở về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Đầu năm mới

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Ngày thứ hai, trời vừa mới sáng đã có tiếng pháo vang lên, Sở Thu Nguyệt đang ngủ say cả kinh tỉnh lại, ôm đầu, bọn họ cũng thật có bản lĩnh, tối qua ngủ muộn như thế, sáng nay đã dậy sớm như thế rồi.

Nhưng tỉnh cũng đã tỉnh, lại là năm mới, vì thế cũng không thể nằm ỳ. Nàng gọi Tiểu Lục tới giúp mình trang điểm, Tiểu Lục chải đầu búi tóc cho nàng, nói: “Tiểu thư hôm nay cũng đã bắt đầu tuổi 13 rồi.”

Sở Thu Nguyệt khẽ cười một tiếng: “Có khác gì đâu? Nhưng đường tỳ và a tỳ lại lớn thêm một tuổi, đây mới gọi là có ý nghĩa.”

Tiểu Lục cười hi hi nói: “Tiểu thư chừng hai năm nữa không phải cũng cập kê sao.”

Sở Thu Nguyệt cười cười, không nói gì.

Ra cửa, bọn hạ nhân cũng đã sớm ra quét dọn sạch sẽ, trong tay mỗi người hoặc là cầm chổi lông gà, hoặc cầm khăn lau, quét dọn khắp các phòng. Tất cả đều như sáng bóng lên.

Sau đó giấy đỏ được dán lên trước cửa, mặt trên viết hai chữ “tiếp phúc”, bên dưới có một cái túi, những người khác sẽ đặt danh thiếp vào để chúc tết. Trừ phi là người quen, còn lại đều dùng đến danh thiếp mà không trực tiếp dùng thiệp chúc.

Vào đại sảnh, Sở Thu Nguyệt quy củ chúc phúc một vòng, cái gọi là chúc phúc chính là giống như ở thời hiện đại, “Cung xúc phát tài, xuất tiền li xỉ”.

Có khác cũng chỉ là trưởng bối ở đây không phát lì xì, bởi vì tối qua đã phát trước rồi.

Chúc từng người từng người một, từng trưởng bối cũng mỉm cười nói cát tường, chúc một vòng như thế xong mới có thể ăn điểm tâm.

Món ăn sáng chính là thịt kho tàu, mùi vị không tệ, trong tiết trời rét lạnh này ăn vào lại cảm thấy ấm áp. Không bao lâu sau, ngoài trời bỗng đổ tuyết, tuyết không lớn, mây cũng không dày, phòng chừng sẽ nhanh ngừng rơi.

Sở Liên Đình cười cười, nhìn bên ngoài nói: “Tốt quá, tuyết rơi đúng lúc triệu năm được mùa.”

Ông chỉ ngồi ở đây với mọi người một lát, sau đó đồ ăn sáng cũng chưa ăn đã vội tiến cung, cùng văn võ bá quan chúc năm mới hoàng thượng.

Mọi người ăn sáng xong, gì Trương Tư nói: “Lát nữa chúng ta ra ngoài đi dạo một chút, đi bộ loại trừ bách bệnh. Hơn nữa còn một vài gia quyến khác, cũng cần gặp một lần.”

Những người khác cũng đáp ứng, ăn uống nghỉ ngơi một chút rồi theo gì Trương Tư ra khỏi cửa.

Bởi vì Sở Thu Nguyệt và Sở Xuân Nguyệt cũng không phải là con của Sở Liên Đình, không tính là người nhà chính thức, vì thế cũng không đi cùng họ. Chỉ đi dạo trên đường cùng bọn họ, sau đó sẽ tách ra. Sở Lưu Suong tính tình trẻ con, cũng lười đi xã giao, vì thế đi theo nhà Sở Thu Nguyệt đi dạo.

Kết quả trên đường lại gặp người Sở Thu Nguyệt không muốn gặp nhất, Lâm Khang Dạ.

Hắn dẫn theo hai người hầu, mặc áo màu đen, ánh mắt ngó nghiêng, có vẻ hơi thất thần.

Sở Thu Nguyệt làm như không thấy, chỉ nói chuyện với Sở Lưu Suong, hi vọng chán tầm nhìn của nàng ta để nàng ta không trông thấy Lâm Khang Dạ.

Sở Lưu Suong cũng đáp lời Sở Thu Nguyệt nhiệt tình, ai ngờ Lâm Khang Dạ lại nhìn thấy các nàng, chậm rãi đi tới.

Bây giờ có ngăn cũng không ngăn được nữa, Sở Lưư Sương vừa nhìn thấy hân quả nhiên liền tươi cười nói: “Ồ, không phải là Lâm Nhị công tử đây sao!”

Sở Xuân Nguyệt vốn vẫn ở một bên chọn vòng tay, vừa nghe Sở Lưư Sương nói vậy liền vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Khang Dạ, trên mặt có chút mong chờ.

Lâm Khang Dạ cười với Sở Lưư Sương: “Sở tam tiểu thư.” Lại nhìn Sở Thu Nguyệt, mặt ra vẻ bình thường như chưa có chuyện gì mà nói: “Sở tam biểu tiểu thư.”

Sở Thu Nguyệt ngoài cười nhưng trong không cười mà đáp: “Lâm nhị công tử.”

Sở Xuân Nguyệt cũng quay lại làm ra vẻ muốn nói gì đó với Sở Lưư Sương: “Đường muội...” Lại dừng lại một chút, nhìn Lâm Khang Dạ nói: “Ồ, đây là...?”

Nàng ta ra vẻ có cấp bậc lễ nghĩa...

Sở Lưư Sương giới thiệu nói: “Vị này là Lâm nhị công tử.”

Sở Xuân Nguyệt cười cười, tự giới thiệu: “Lâm Nhị công tử. Ta là tỷ tỷ của Thu Nguyệt.”

Lâm Khang Dạ hiển nhiên cũng không hiểu lắm, nhưng vẫn gật đầu: “Sở đại biểu tiểu thư.”

Mấy người bắt chuyện xong cũng nên đi rồi, nhưng Sở Xuân Nguyệt dường như vẫn chưa muốn đi, mà Lâm Khang Dạ cũng vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Trong lòng Sở Thu Nguyệt kinh ngạc, chẳng lẽ Lâm Khang Dạ vừa ý Sở Xuân Nguyệt rồi? Ánh mắt của hân chắc cũng không đặc biệt như vậy chứ...

Kết quả lại thấy Lâm Khang Dạ đưa mắt qua mình, dường như có việc muốn nói với nàng.

Khóe miệng Sở Thu Nguyệt co lại, đoán được chuyện này nhất định liên quan tới Sở Lưư Uyển, vì thế nàng mặc kệ hân, cho rằng không có gì đáng nói, quay người đi ra chỗ Giang Thiển Thiển.

Thấy Sở Thu Nguyệt rời đi, Sở Lưư Sương cũng không nói gì thêm, tranh thủ đuổi theo, vì thế Sở Xuân Nguyệt cũng đành đi theo, trước khi đi còn không quên cười duyên với Lâm Khang Dạ một cái. Nhưng hân lại căn bản không để ý chút nào.

Sở Thu Nguyệt đi lên phía trước một chút, lại bỗng nhiên có một cánh tay thò ra từ hẻm nhỏ kéo nàng vào, Sở Thu Nguyệt vừa định hô to, lại nghe giọng Lâm Khang Dạ: “Sở tam biểu tiểu thư!”

Trong lòng giận dữ, Sở Thu Nguyệt cũng không thèm quay đầu lại mà dùng sức dẫm mạnh lên chân người sau lưng, Lâm Khang Dạ cũng không phòng bị, hít một hơi rồi thu tay về, có chút áy náy nói: “Ta vừa rồi vụng trộm ám hiệu với ngươi, ngươi lại không thấy, bắt đắc dĩ mới phải dùng cách này.”

Sở Thu Nguyệt nhìn hân: “Lâm nhị công tử có chuyện gì?”

Lâm Khang Dạ nghĩ nghĩ rồi nói: “Ta muốn hỏi, đại đường tỷ của ngươi mở cửa tiệm rồi hả?”

Quả nhiên!

“Đúng vậy.” Sở Thu Nguyệt gật đầu.

“Vậy...” Lâm Khang Dạ hỏi, “Vậy ngươi có biết nàng mở cửa tiệm gì không, có cần giúp đỡ gì không?”

Sở Thu Nguyệt không nhịn được nói: “Ngươi hỏi ta làm gì, không bằng trực tiếp đi hỏi đại đường tỷ của ta! Cho dù ngươi ngại cũng nên hỏi a tỷ của ta, vừa vặn là người ngươi vừa gặp bên kia. Nàng ấy cùng mở cửa tiệm với đại đường tỷ... Tóm lại bất kể thế nào cũng không nên hỏi ta.”

Sắc mặt Lâm Khang Dạ đỏ lên, nói: “Ta ngại hỏi người khác, không tốt lắm.”

Sở Thu Nguyệt buồn cười: “Thật xin lỗi, ta cũng là người khác!”

Lâm Khang Dạ nghẹn một tiếng, nói: “Tuy là vậy, nhưng chung quy lại ta vẫn không quen biết lắm.”

Sở Thu Nguyệt tiếp tục nói: “Ta cũng không quen biết ngươi cho là lắm!”

“Nhưng ngươi cũng hiểu rõ lòng ta rồi, vậy còn tốt hơn.” Lâm Khang Dạ làm bộ như quen thuộc, “Hai người chúng ta cũng gọi là quen thuộc mà, không phải sao?”

Sở Thu Nguyệt âm thầm muốn chụp lấy Lâm Khang Dạ ném vào tường, nửa ngày sau mới nói: “Không phải.”

“...” Lâm Khang Dạ nghẹn lời, nói, “Chuyện này... Ta hỏi ngươi chuyện kia, ngươi trả lời ta là được rồi mà...”

Sở Thu Nguyệt sợ hấn lại tới phiên mình, vì vậy nói: “Không giấu gì ngươi, đại đường tỷ phỏng chừng cũng không cần giúp gì, dù sao Ngũ hoàng tử cũng đã chuẩn bị tốt rồi.”

Cả người Lâm Khang Dạ chấn động, uể oải nói: “Nàng ấy nói với Ngũ hoàng tử, lại không nói với ta.”

Sở Thu Nguyệt nhìn hấn bình thường ngang ngược, bây giờ lại như đứa trẻ bị người ta cuỗ kẻo ngon, cũng cảm thấy buồn cười, vì vậy hỏi: “Ngươi thích đại đường tỷ của ta ở chỗ nào?”

Lâm Khang Dạ gạt mình, nói: “Ta thích bài thơ ‘Cùng say’ kia.”

“...” Sở Thu Nguyệt sững sốt mất nửa buổi, “Hả?”

Lâm Khang Dạ lại không để ý mà bắt đầu đọc thuộc lòng:

“Quân bất kiến, hoàng hà chi thủy thiên thượng lai, bồn lưu đảo hải bất phục hồi.

Quân bất kiến, cao đường minh kính bi bạch phát, triều như thanh ti mộ thành tuyết.

Nhân sinh đắc ý tu tạn hoan, mạc sử kim tôn không đối nguyệt.

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng, thiên kim tán tạn hoàn phục lai.

Phanh dương tể ngư thả vi nhạc, hội tu nhất ẩm tam bách bôi.

Sầm phu tử, đan khâu sinh, tương tiến tửu, quân mạc đình.

Dữ quân ca nhất khúc, thỉnh quân vi ngã trắc nhĩ thính.

Chung cổ soạn ngọc bất túc quý, dẫn nguyện trường túy bất phục tỉnh.

Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch, duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh.

Trần vương tích thi yển bình nhạc, đấu tửu thập thiên tứ hoan húc.

Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiền, kính tu cô thủ đối quân chúc.

Ngũ hoa mã, thiên kim cầu,

Hô nhi tương xuất hoá mĩ tửu, dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.”

Lâm Khang Dạ đọc thuộc lòng bài thơ xong, trên mặt vẫn còn thần sắc cảm thán: “Bài thơ này thay đổi rất nhanh, buồn vui cùng tồn tại, phóng đảng sục sôi, cuối bài dừng ở ‘Vạn cổ sầu’, cả bài thơ như sông Hoàng Hà ‘đổ ra biển không còn quay trở lại’, chia rẽ, khí tượng bất phàm, điều luyện sắc sảo, khiến lòng người rung động, kinh thiên địa, quý thâm khiếp!”

Sở Thu Nguyệt nghe Lâm Khang Dạ phân tích bài thơ, đầu đầy dấu chấm hỏi.

Bài “Cùng say” của Lý Thái Bạch nàng đương nhiên hiểu, nàng cũng từng nghe giáo viên phân tích, nhưng chuyện này dính dáng gì tới chuyện Lâm Khang Dạ thích Sở Lưu Uyên chứ?

Lại nghe Lâm Khang Dạ nói tiếp: “Có thể viết rat hi từ như vậy, tất trong lòng có nhiều điều không thể tâm sự với người ngoài. Nàng tất nhiên có suy nghĩ, có hoài niệm, lại buồn bực thất vọng với thee nhân bên ngoài... Ta lần đầu nghe được bài thơ rung chuyển kinh sư thế này, đương nhiên cho rằng nàng là nữ nhân hào phóng không bị trói buộc, ai biết nhìn thấy Sở Đại tiểu thư, lại thấy nàng dịu dàng như hoa, không hề giống như ta suy nghĩ. Nhưng ta biết, nàng chỉ ngụy trang cho suy nghĩ thật trong lòng...”

Sở Thu Nguyệt ở một bên nghe dường như muốn đập đầu xuống đất, Lâm Khang Dạ ơi là Lâm Khang Dạ, ngươi thật đúng là cao thủ hại não... Tuy rằng bài thơ này chính xác như ngươi nói, chính xác là của người suy nghĩ vô cùng, nhưng cái câu “Nàng chỉ ngụy trang cho suy nghĩ thật trong lòng...” cuối cùng của ngươi, hình như cũng quá không thực tế rồi.

“Được được được, ngươi không cần nói nữa.” Sở Thu Nguyệt sợ hấn còn thao thao bất tuyệt tiếp, tranh thủ khoát tay, “Ta hiểu ý ngươi, ngươi nói đúng, ngươi vì bài ‘cùng say’ mà thích đại đường tỷ của ta.”

“Ừ, có thể nói như vậy.” Lâm Khang Dạ gạt đầu.

Sở Thu Nguyệt buồn cười, bài thơ này là của Lý Thái Bạch đấy, chẳng lẽ Lâm Khang Dạ sẽ thích Lý Thái Bạch sao? Được rồi được rồi, thật báng bổ báng bổ...

“Được rồi, ta bây giờ cũng đã trả lời vấn đề của ngươi rồi, đại đường tỷ của ta quả thật không cần ngươi giúp gì hết, nếu không nàng ấy đã sớm tìm ngươi rồi. Nếu ngươi muốn gặp nàng, ta đoán giữa trưa nàng sẽ quay lại. Dù sao muốn gặp, Sở Lưu Sương cũng biết tâm tư của ngươi, com tắt niên hôm qua

cũng nói tới người rồi.” Sở Thu Nguyệt nói.

“Ồ, nói thế nào?” Lâm Khang Dạ dường như cảm thấy cực kỳ hứng thú.

“...” Sở Thu Nguyệt nhủ mảy một lát, nói: “Quên rồi.”

Lâm Khang Dạ: “...”

“Tóm lại nếu người muốn gặp đại đường tỷ, giữa trưa có thể mượn danh đến chúc năm mới Sở Phủ. Qua năm mới không phải các hộ đều đi chúc mừng nhau sao? Thân phận của người cũng đặc thù, còn có lý do nào tốt hơn nữa.”

Lâm Khang Dạ gật đầu: “Ừ, ta hiểu rồi.”

Sở Thu Nguyệt nhìn ra bên ngoài, thấy những người kia hình như đang tìm mình, tranh thủ thời gian nói, “Ta phải ra ngoài đây, bằng không mọi người sẽ lo lắng.”

Lâm Khang Dạ gật đầu, bỗng nhiên lại nói: “À...”

“Làm sao?” Sở Thu Nguyệt quay đầu.

“Không có gì.” Lâm Khang Dạ đáp ứng, mặt hơi hồng, “Dù thế nào, cảm ơn người, hình như mỗi lần ta tìm người đều gây phiền toái cho người.”

Sở Thu Nguyệt không chút khách khí mà gật đầu: “Người biết là tốt rồi! Người thích đại đường tỷ là chuyện của người, về sau tuyệt đối đừng liên quan tới người khác!”

“Ừ...” Lâm Khang Dạ gật đầu.

Sở Thu Nguyệt cười cười, nghĩ Lâm Khang Dạ cũng không phải người hết thuốc chữa, cũng chỉ là thiếu niên hoài xuân, hi vọng sau này sẽ tốt hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Không như nhau

Chuyển ngữ ♥ Gyanji

Beta ♥ Nhã Vy

Sau khi ra ngoài, Sở Lưu Sương tỉnh mắt nhìn thấy Sở Thu Nguyệt, kinh hô một tiếng rồi vội chạy tới: “Nhị Đường tỷ, tỷ vừa mới đi đâu vậy? Thăm thăm vừa sốt ruột tìm tỷ đây!”

Sở Thu Nguyệt khoát khoát tay: “Vừa thấy hẻm nhỏ bên kia có đồ tốt liền qua xem thử.”

Nếu Sở Thu Nguyệt không có chuyện gì, Giang Thiển Thiển cũng yên tâm, đoàn người tiếp tục đi dạo mua vài thứ trên đường.

Lúc trở về Sở phủ ước chừng giữa trưa, không bao lâu thì Hà Tương Tư về, Sở Liên Bình cũng chậm chậm trở lại. Sở Thu Nguyệt tỉ mỉ chú ý tới sắc mặt không tốt của Sở Lưu Uyển, ngược lại nha hoàn Ngọc Liêm phía sau nàng ta thoạt nhìn đầy vui vẻ, dường như tâm tình rất tốt.

Sở Lưu Uyển vạn phần đè nén tức giận, vì e ngại nhiều người nên không tiện bộc phát. Ngọc Liêm cũng không để ý tới, bản thân còn đang vô cùng vui mừng.

Trên bàn cơm Sở Lưu Uyển đột nhiên phát tác, bỗng nhiên đứng lên, nói với Ngọc Liêm: “Ngọc Liêm, ta không ngồi, người ngồi đi.”

Ngọc Liêm sợ hết hồn, sắc mặt từ hồng chuyển sang trắng: “Tiểu, tiểu thư, người nói... cái gì...?”

Sở Lưu Uyển cười cười, nói: “Người hoảng sợ cái gì? Ta thấy người vốn là muốn thay thế được vị trí của ta. Người làm tiểu thư không tốt sao?”

Ngọc Liêm bị dọa sợ vội quỳ xuống: “Tiểu thư, nô tì không biết người đang nói cái gì...?”

Sở Lưu Uyển cười lạnh một tiếng nói: “Sao người có thể không biết chứ? Ta thấy chuyện của ta người cũng hiểu vô cùng rõ ràng nha, Ngũ hoàng tử hỏi,

ngươi trả lời không sót cái gì, có gì mà người không dám, không biết đây?”

Nghe Sở Lưu Uyên nói tới chỗ này, mọi người đều đã hiểu ra. Hóa ra là Ngọc Liêm không biết tại sao lại nói chuyện phiếm với Ngũ hoàng tử, chưa làm việc xong còn nói chuyện vui vẻ, hơn nữa chuyện hai người nói lại có liên quan đến Sở Lưu Uyên. Cho nên sau khi Sở Lưu Uyên thấy đương nhiên liền bùng bùng tức giận.

“Ngọc Liêm làm sao?” Nghe thấy tên Ngũ hoàng tử, Hà Tương Tư nhú mày nhìn Sở Lưu Uyên.

Sở Lưu Uyên mặt bất đắc dĩ nói: “Con bảo Ngọc Liêm giúp con mua đồ, sau đó thật lâu cũng không thấy trở lại. Con sợ nằng nặc chuyện không may, cho nên đi xem, kết quả phát hiện nằng đang vui vẻ nói chuyện phiếm với Ngũ hoàng tử.”

“Thật sao?” Hà Tương Tư cười cười, “Ngọc Liêm, người thì có chuyện gì để nói với Ngũ hoàng tử?”

“Nô tỳ, nô tỳ chẳng qua là đi mua đồ, gặp Ngũ hoàng tử, nên chào hỏi theo phép tắc. Sau đó Ngũ hoàng tử hỏi nô tỳ tiểu thư đâu rồi, nô tỳ trả lời, Ngũ hoàng tử còn nói, nếu nô tỳ là nha hoàn của tiểu thư chắc chắn sẽ biết tiểu thư thích thứ gì, hẳn định đến lúc cập kê tặng cho tiểu thư.”

Ngọc Liêm nom nớp lo sợ trả lời.

Sở Lưu Uyên cười cười, nói: “Đúng vậy đấy, cho nên ta mới nói người rất hiểu ta.”

Ngọc Liêm lắc đầu: “Nô tỳ chỉ nói không biết, nhưng Ngũ hoàng tử lại hỏi nô tỳ mấy chuyện khác của tiểu thư, nô tỳ không biết phải làm thế nào nên. . .”

Sở Lưu Uyên giận tái mặt, cũng không muốn giả vờ cười nữa: “Ý người là Ngũ hoàng tử quán lấy người sao? Còn lấy ta là lấy có để quán người?”

Ngọc Liêm lập tức quỳ xuống: “Tiểu thư, nô tỳ không có ý này! Thật sự không có!”

Hà Tương Tư nhú mày nói: “Ngọc Liêm, người cứ đứng lên trước đi đã.”

Sở Lưu Uyên nhìn Hà Tương Tư.

Hà Tương Tư nhìn nàng ý muốn nói —— trong đại sảnh này nhiều người như vậy, dạy dỗ hạ nhân cũng hơi khó coi.

Sở Lưu Uyên hít vào một hơi, đè nén cảm giác khó chịu, cũng cười cười với Ngọc Liêm: “Được rồi, ta cũng chỉ là thấy người lâu như vậy không trở lại, lại nói chuyện với Ngũ hoàng tử về ta, còn lại cũng không có gì. . . . Có điều bây giờ nhìn người, ta khó tránh khỏi còn tức giận, trước hết người cứ đợi bên ngoài phòng ta đi.”

Thực ra như vậy cũng chẳng khác nào trừng phạt.

Trong đại sảnh có hương cầu, than đá, cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy lạnh, nhưng Ngọc Liêm nếu như cứ như vậy mà đi ra ngoài, không có áo choàng thì chỉ có nước bị đông đá.

Nhiều nhất cũng chỉ có thể dựa vào hương cầu treo phía ngoài thỉnh thoảng có thể cảm thụ chút cảm giác ấm áp, nhưng thật ra như vậy cũng không có tác dụng lắm.

Nhưng Ngọc Liêm không dám nói thêm cái gì, chỉ gật đầu rồi liền đi ra ngoài.

Những người khác làm như không có chuyện gì xảy ra, lại tiếp tục dùng bữa.

Thức ăn mừng một mừng năm mới cũng rất thịnh soạn, nhưng Sở Lưu Uyên nhìn qua cũng mất hết hứng thú. Sở Thu Nguyệt không rõ, người theo đuổi Sở Lưu Uyên nhiều như vậy, hơn nữa xem ra nằng cũng không thích Ngũ hoàng tử, tại sao Ngũ hoàng tử chuyện trò với Ngọc Liêm một hai câu lại làm Sở Lưu Uyên tức giận như vậy?

Chẳng lẽ đây là loại tâm lý “Đồ của ta ta có thể không thích, nhưng người khác không thể đụng!”?

Sở Xuân Nguyệt vốn đang vui đùa dùng bữa, thấy Ngọc Liêm rời khỏi đại sảnh, bỗng nhiên hô: “Này, Ngọc Liêm, người chờ một chút.”

Dứt lời liền chạy tới, sau đó đưa áo choàng của mình cho Ngọc Liêm: “Ngọc Liêm, phía ngoài gió lớn, người khoác đi.”

Ngọc Liêm sợ hết hồn, vội vàng khoát tay: “Không cần không cần, đường đại tiểu thư, nô tỳ thật sự không cần.”

“Được rồi, không có chuyện gì. Đại đường tỷ cũng nói tỷ ấy chỉ là hơi nóng này một tí, cũng không phải thật sự muốn trừng phạt người. Bây giờ đi ra phía ngoài sẽ lạnh lắm. Đại đường tỷ đoán chừng cũng còn đang tức giận, không nghĩ nhiều như vậy. Nhưng ta nghĩ cũng không nên để bị lạnh!” Dứt lời liền nhét áo choàng vào tay Ngọc Liêm.

Ngọc Liêm lo lắng hãi hùng nhìn Sở Lưu Uyên, sắc mặt Sở Lưu Uyên đã méo xệch, nhưng vẫn hiền hòa cười một tiếng: “Đúng là như vậy, Ngọc Liêm người mang theo đi. Đây là tâm ý của đường muội muội, người cứ cầm lấy đi.”

Ngọc Liềm mừng rỡ, vội vàng cảm ơn một tiếng rồi ra khỏi đại sảnh.

Sở Xuân Nguyệt vui rạo rức trở về chỗ ngồi, trong lòng không biết có bao nhiêu đắc ý —.

Nàng lần đầu tiên, lần đầu tiên chân chính chiến thắng Sở Lưu Uyển!

Nàng mới vừa thành công lay động tâm tư nhà hoàn của Sở Lưu Uyển!

Ha ha ha ha, xem ra cho dù Sở Lưu Uyển bây giờ phong quang vô hạn nhưng sau này cũng sẽ không bì kịp mình. Nhìn bộ dạng cảm kích mang ơn kia của Ngọc Liềm, quả nhiên là đang chứng minh mình chính là nữ chủ vận người mê!

Sở Xuân Nguyệt vui rạo rức ăn cơm, Sở Thu Nguyệt vạn phần bất lực nhìn nàng ta một cái.

Sở Xuân Nguyệt đang suy nghĩ gì, đang tính toán cái gì, Sở Thu Nguyệt và Sở Lưu Uyển cũng hiểu được, nhưng chẳng lẽ Sở Xuân Nguyệt không phát hiện ra những người khác không có ai thấy vui hay sao? Chỉ vì lay động một đứa nhà hoàn mà đắc tội với những người đáng ra nên lấy lòng, logic của Sở Xuân Nguyệt đúng là vô địch.

Sở Thu Nguyệt cũng không để ý tới, tiếp tục ăn món ăn của mình.

Hà Tương Tư nhũ mảy, lại không nói gì, chỉ tiếp tục thu xếp mọi người dùng bữa.

Sau khi cơm nước xong, Sở Xuân Nguyệt vội vã đi về viện nghỉ ngơi, nghe nói là nàng tranh thủ trước tháng giêng sẽ khai trương cửa hàng, cho nên rất vất vả cực nhọc. Mà Sở Lưu Uyển làm ra nhiều tiền như vậy, tự nhiên có thể tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, huống chi bây giờ Sở Lưu Uyển còn muốn đi dạy dỗ Ngọc Liềm.

Sở Thu Nguyệt ngồi ở trong đại sảnh nói chuyện phiếm, không bao lâu thì có hạ nhân thông báo Lâm gia Nhị công tử Lâm Khang Dạ tới chơi. Tới chơi vào lúc này ý đồ cũng rất rõ ràng rồi, hướng chỉ Lâm Khang Dạ cũng không thừa dè dặt lý do khác mà là trực tiếp tới chơi, như vậy nguyên nhân trong lòng mọi người đều hiểu rõ không cần nói nữa.

Hà Tương Tư thoát nhìn rất vui vẻ, Sở Liên Đình cũng không ngừng gật đầu, sai hạ nhân đi mời Lâm Khang Dạ vào, vừa tiến vào, Lâm Khang Dạ liền lần lượt chào hỏi từng người, hẳn cũng phát hiện ra Sở Lưu Uyển không có ở đại sảnh cho nên nhìn xung quanh với bộ dạng không yên lòng.

Hà Tương Tư âm thầm buồn cười, trong lòng thỏa mãn, nói: “À, đúng rồi, Lâm nhị công tử, cháu hẳn quen biết với Lưu Uyển chứ?”

Lâm Khang Dạ gật đầu: “Đúng vậy.”

“Bây giờ Lưu Uyển hẳn là ở trong phòng, ta đưa cháu đi.” Hà Tương Tư nói, “Mặc dù không thể vào khuê phòng nó, nhưng ta có thể gọi nó ra ngoài nói vài lời chúc phúc với cháu.”

Lâm Khang Dạ cầu còn không được, cười cười gật đầu: “Dạ.”

Hà Tương Tư chuẩn bị mang Lâm Khang Dạ đi, suy nghĩ một chút thấy không yên lòng liền gọi Sở Thu Nguyệt đến, nhỏ giọng nói: “Thu Nguyệt, ta sợ con giận của đại đường tỷ cháu còn chưa nguôi, bây giờ có thể đang trừng phạt Ngọc Liềm, cháu cũng hiểu được Ngọc Liềm cũng là không đúng.”

Bà dừng một chút, rõ ràng muốn xem thái độ của Sở Thu Nguyệt, Sở Thu Nguyệt vội vàng gật đầu phụ họa: “Đúng vậy, cháu cũng cảm thấy nàng không đúng lắm, phải làm như thế nào?”

Hà Tương Tư hài lòng cười một tiếng, nói: “Ta sợ nó còn đang trừng phạt Ngọc Liềm, nếu như bị Lâm nhị công tử nhìn thấy mà hiểu lầm thì không được tốt. Hay là bây giờ cháu cũng đi cùng? Sau đó lúc đi vào sân trong viện của đại tỷ cháu thì báo trước cho nó vài tiếng.”

Sở Thu Nguyệt hiểu, gật đầu nói: “Vâng, cháu hiểu ạ.”

Hà Tương Tư là người lớn nên không tiện hô to.

Dứt lời cùng theo Lâm Khang Dạ đi ra, Lâm Khang Dạ thấy Sở Thu Nguyệt cũng theo tới kinh ngạc nói: “Ồ, ngươi cũng tới?”

Sở Thu Nguyệt liếc hân: “Ừ, đúng lúc ta cũng tới tìm đại đường tỷ, yên tâm, ta lập tức đi ngay thôi.”

Lý do này mặc dù hơi miễn cưỡng nhưng Lâm Khang Dạ vì sắp có thể nhìn thấy Sở Lưu Uyển nên không chú ý nhiều như vậy, gật đầu rồi tiếp tục đi vào trong.

Không lâu đã sắp đến viện của Sở Lưu Uyển, Sở Thu Nguyệt hô to: “Đại đường tỷ ~! Ta và Lâm nhị công tử cùng tới thăm tỷ~! Đại đường tỷ ~~”

Lâm Khang Dạ sợ hết hồn, ánh mắt khó hiểu nhìn Sở Thu Nguyệt: “Ngươi bỗng nhiên quát tháo cái gì? Không phải cũng sắp tới nơi rồi sao.”

“Ta thích như vậy.” Sở Thu Nguyệt lười giải thích, vừa hô hai tiếng, lại không nghe thấy Sở Lưu Uyển lên tiếng, trong lòng Sở Thu Nguyệt có chút bất an, thoáng nhìn qua Hà Tương Tư, hai người đều có chút lo lắng. Nhưng đã đến nơi này cũng không thể không để Lâm Khang Dạ vào.

Lâm Khang Dạ vui vẻ đi vào sân, vừa mới đi vào liền ngáy ngẩn cả người, bọn họ nhìn thấy Ngọc Liêm đang mặc một bộ áo đơn, đứng trong gió lạnh cóng, môi của nàng đã hơi tím bầm.

Thấy Hà Tương Tư, Ngọc Liêm lập tức quỳ xuống, khóc ròng nói: “Phu nhân, phu nhân, nô tỳ sai rồi, nô tỳ biết sai rồi, cầu xin ngài cho nô tỳ đứng dậy, nô tỳ lạnh sắp chết rồi, nô tỳ thật sự lạnh sắp chết rồi.”

Hà Tương Tư sợ hết hồn, nói: “Ngọc Liêm, người đang nói linh tinh gì đấy? Còn không mau đi mặc quần áo vào?”

Dứt lời không đợi Ngọc Liêm nói gì nữa đã vội lùi ra ngoài. Vừa kéo vừa nháy mắt ra dấu với Sở Thu Nguyệt, bảo nàng gọi Sở Lưu Uyên mấy câu nữa.

Sở Thu Nguyệt đoán được Sở Lưu Uyên bây giờ đang ngủ bên trong, thử gõ cửa nhưng không có phản ứng, bèn trực tiếp mở cửa, nhẹ giọng nói: “Đại đường tỷ.”

Lời còn chưa nói hết, một tiếng đập phá đồ vọng ra ngoài làm Sở Thu Nguyệt giật mình, may mắn là Lâm Khang Dạ phản ứng nhanh, thuận tay kéo nàng tránh sang một bên thì vật kia mới không nện vào nàng mà đập trên mặt đất vỡ tung.

Sở Thu Nguyệt định thần nhìn lại, ra là một bình sứ, nếu như vật này đập vào mặt thật không phải chuyện đùa. Không chết cũng tàn đấy.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Ngọc Liêm biến mất

Chuyển ngữ ♥ Gyanji

Beta ♥ Nhã Vy

Chưa kịp hết hoảng hồn định cảm ơn Lâm Khang Dạ thì bên trong liền truyền ra giọng nói lười biếng của Sở Lưu Uyên, hiển nhiên là mới vừa tỉnh ngủ: “Ngọc Liêm, người thật to gan, không được ta đồng ý đã mở cửa sao? A, người càng ngày càng không để lời nói của ta trong lòng! Thế nào, vừa câu dẫn Ngũ hoàng tử xong người liền không nghe lời rồi?”

Lâm Khang Dạ nhìn Sở Thu Nguyệt, khuôn mặt cũng đầy nghi vấn, dường như rất khó tiếp nhận thực tế này.

Sở Thu Nguyệt vội vàng nói: “Đại đường tỷ, là ta! Ta mang Lâm gia Nhị công tử tới!”

Ở trong yên lặng.

Hồi lâu, Sở Lưu Uyên khôi phục lại giọng nói trong sáng êm ái: “Ha ha, vậy sao? Vậy chờ ta một lát, ta lập tức ra ngay. Thu Nguyệt, mau mau đóng cửa.”

Sở Thu Nguyệt đáp một tiếng, vội vàng đóng cửa lại.

“Khụ.” Sở Thu Nguyệt nhìn Lâm Khang Dạ còn đang ngẩn người, phát phát tay.

Lâm Khang Dạ như mới tỉnh từ trong mộng cũng nhìn về phía Sở Thu Nguyệt: “Mới, mới vừa rồi. . . là Sở đại tiểu thư?”

Sở Thu Nguyệt nhìn hắn, chậm rãi gật đầu: “. Ừ.”

Lâm Khang Dạ vẫn là bộ dạng không thể tin nổi, Sở Thu Nguyệt vẫy vẫy tay với hắn, bảo hắn đến ngồi vào ghế trong viện với mình.

Lâm Khang Dạ còn đang khê xuất thần, mặt kệ hắn, dù sao đây cũng không phải là chuyện của nàng.

Sở Thu Nguyệt đang nghịch túi thơm lại nghe được Lâm Khang Dạ hỏi: “Sở đại tiểu thư, nàng ấy đối đãi với một hạ nhân như vậy cũng là bởi vì Ngũ hoàng tử?”

A?

Sở Thu Nguyệt khê ngáy người, chẳng lẽ Lâm Khang Dạ kinh ngạc như vậy không phải bởi vì Sở Lưu Uyên trong ngoài không giống nhau, mà bởi vì nguyên nhân Sở Lưu Uyên phát giận là vì Ngũ hoàng tử? Wow, bây giờ còn muốn ghen hả, Lâm Khang Dạ và Sở Lưu Uyên chẳng phải là rất xứng đôi

rồi sao

Sở Thu Nguyệt gật đầu: “Đúng vậy.”

Lâm Khang Dạ lại thờ dài lắc đầu: “Ta thật sự không ngờ Sở đại tiểu thư lại là như vậy”

Về mặt bây giờ của Lâm Khang Dạ khá giống với lần đầu gặp Sở Thu Nguyệt, cũng là về mặt “Thiếu nam ngơ ngẩn” khôi hài này.

Sở Thu Nguyệt nín cười nghe Lâm Khang Dạ nói tiếp: “Nàng bởi vì tư tình nhi nữ mà lại đối đãi với hạ nhân như vậy, nếu là chuyện khác ta có lẽ có thể thông cảm, nhưng mà.”

Sở Thu Nguyệt gật đầu, thì ra là mình hiểu lầm Lâm Khang Dạ. Lâm Khang Dạ chỉ là muốn làm rõ ràng nguyên nhân.

Lâm Khang Dạ vẫn ngẩn người, Sở Thu Nguyệt đang cầm túi thơm nhìn trái nhìn phải, bỗng nhiên lại nói: “Ngươi sớm biết Đường tỷ ngươi là như vậy?”

Sở Thu Nguyệt cho là hẳn là trách cứ mình không nói cho hẳn biết sớm, liền mất hứng trả lời: “Ngươi có ý gì? Chẳng phải là chính ngươi tự tường tượng nữ tử ngươi thích là người như vậy sao? Cho dù ta biết, tại sao phải nói cho ngươi biết? Bây giờ ngươi còn tỏ thái độ chất vấn ta cái gì.”

Lâm Khang Dạ vội vàng lắc đầu: “Ý ta không phải như vậy. Ban đầu lúc ngươi bị cầu đá đã từng nói với ta như vậy. Nhưng ta.”

Sở Thu Nguyệt mới sực nhớ tới là có một việc như vậy, nhớ tới ban đầu hẳn đối với mình vô lễ cực kỳ, cũng buồn cười, nói: “Ngươi biết là tốt rồi. Bây giờ ngươi thử nghĩ xem, lúc đầu sao ta lại nổi nóng thành ra như vậy?”

Lâm Khang Dạ xin lỗi nói: “Là ta không đúng, là ta không đúng.”

Sở Thu Nguyệt khẽ mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Lâm Khang Dạ ngây ngốc chốc lát, gật đầu: “Ngươi nói rất đúng, ta thích trèo cao, đích xác là tự mình tường tượng ra nữ tử như vậy.”

Đại khái là bởi vì Sở Lưu Uyên như thế làm hẳn bị đá kích cho nên hình tượng công tử văn nhã cũng không còn nữa, hẳn chống cằm, làm bộ như con nít: “Ài. Nếu như ta biết sớm hơn một chút thì tốt rồi, cũng bớt ưu sầu trong thời gian dài như vậy.”

Sở Thu Nguyệt buồn cười: “Ngươi thật là. Thích cũng bởi vì một bài thơ mà thích, cũng lại vì đối phương trừng phạt một hạ nhân mà không thích. Thế nào mới thật sự thích?”

Lâm Khang Dạ trợn trừng mắt nhìn nàng: “Ngươi không hiểu! Ta, thật sự cũng là do ta hồ đồ, ta không thích nàng cũng không phải chỉ là bởi vì nàng trừng phạt một hạ nhân. Chẳng qua là những gì nàng biểu lộ ra bên ngoài so với bên trong thật bất đồng, thật làm lòng người lạnh lẽo. Thích một người như vậy không bằng thích nữ hài tử như ngươi, trước sau như một.”

Sở Thu Nguyệt trong lòng bật cười, nàng trước sau như một? Có đúng vậy không.

“Ừ, ta cảm thấy được ngươi cũng rất trước sau như một.” Sở Thu Nguyệt gật đầu.

Lâm Khang Dạ vui vẻ hơn một chút, nét mặt như đưa đám liền mất sạch, nói: “Thật không?”

“Thật.” Sở Thu Nguyệt gật đầu, đứng lên, “Trước sau như một không làm người ta thích nổi.”

“.” Lâm Khang Dạ không nói gì.

Sở Thu Nguyệt nhìn bộ dạng hẳn ngơ ngác, cười cười, nói: “Ngươi ở đây chờ đại đường tỷ đi, ta cũng không nên ở chỗ này làm người thứ ba.”

Dứt lời rồi xoay người rời đi.

Lâm Khang Dạ nhìn bóng lưng Sở Thu Nguyệt chốc lát ngây ngốc, cảm thán: “Sở Thu Nguyệt.”

Sở Lưu Uyên lúc này cũng đi ra, có chút lúng túng cười nói: “Lâm nhị công tử, sao ngươi lại tới đây?”

“À ” dù sao cũng là người từng thích trước kia, Lâm Khang Dạ cũng không biết nên nói cái gì cho phải, cười cười nói, “Không có gì, ta chỉ là bỗng nhiên muốn tới bái kiến Sở bá bá một chút.”

“Vậy sao” Sở Lưu Uyên cũng cười cười.

Hai người đối diện nhau không biết nói gì.

Trong lòng Lâm Khang Dạ bây giờ chỉ oán Sở Thu Nguyệt rời đi quá sớm, để cho hai người nhìn nhau không nói gì, lúng túng vô cùng.

Sau khi tùy ý nói vài câu, trong lòng Sở Lưu Uyên âm thầm lo lắng, nàng hơi sợ việc nàng mới vừa làm, Lâm Khang Dạ biết được sẽ nói lung tung khắp nơi—— nói thật ra , trong suy nghĩ của nàng Lâm Khang Dạ chưa bao giờ trong phạm vi hôn phu tương lai, dù sao bất kể phương diện gì, cũng tại hẳn

quá nhỏ, không đủ thành thực hiểu chuyện, không phù hợp làm một nam nhân xuất sắc Cho nên mặc dù rất có thể Lâm Khang Dạ sẽ vì vậy mà không còn thích nàng, nàng cũng không khổ sở bao nhiêu, chẳng qua là sợ Lâm Khang Dạ nói lung tung, như vậy thì tiếng tăm ôn hòa, thân thiện vốn có của nàng sẽ.

Bởi vì lo lắng như vậy, Sở Lưu Uyển không khỏi hơi trách móc Sở Thu Nguyệt, chẳng lẽ nàng ta không lớn tiếng hơn chút nữa được sao? Chỉ cần mở cửa ra chút nữa, mình có thể sẽ thấy gió lạnh mà giật mình tỉnh dậy, cũng đã không ném bình sứ ra ngoài. Nếu như nàng ta lớn tiếng hơn một chút không phải là sẽ không có chuyện gì rồi sao?

Hừ, nhất định là chính nàng ta cũng vụng trộm thích Lâm Khang Dạ, cho nên cố ý để cho Lâm Khang Dạ thấy mình như vậy. Đáng hận!

Trong lòng Sở Lưu Uyển trăm xoay ngàn chuyển, Lâm Khang Dạ cũng không khá hơn chút nào.

Trước kia nhìn Sở Lưu Uyển thấy thế nào cũng là quốc sắc thiên hương đại gia khuê tú, bây giờ nhìn lại lại làm cho người ta không thích vô cùng, người ta nói tình nhân trong mắt hóa Tây Thi quả nhiên không sai. Tưởng tùy tâm sinh, cho dù ngũ quan Sở Lưu Uyển tinh xảo đẹp mắt đi nữa, bây giờ nhìn lại cũng không phải quá..... Ai.

Thấy hai người cũng không có gì để nói, Lâm Khang Dạ liền nói: “Ta đã làm phiền. Xin cáo từ.”

Sở Lưu Uyển đáp một tiếng, nói: “Vừa nãy thật là xấu hổ.”

Lâm Khang Dạ hiểu được ý của Sở Lưu Uyển, nói: “Không sao, không sao, dù sao cũng là Đại tiểu thư, cũng phải có chút uy nghiêm, không có gì đáng ngại. Ta cũng sẽ không nói lung tung.”

Lúc này Sở Lưu Uyển mới yên tâm một chút, nói: “Ừ. Vậy thì tốt rồi.”

Đã thuyết phục xong, Sở Lưu Uyển cũng yên tâm, đưa Lâm Khang Dạ đi một đoạn đường sau đó liền quay trở lại .

Trong lòng còn kinh hoàng vì chuyện này mà sau mấy ngày cũng không ngủ ngon giấc.

Lâm Khang Dạ trở lại đại sảnh, thấy Sở Thu Nguyệt đang chơi đùa một mình, đáng người xinh đẹp đáng yêu, thật sự không giống Sở Lưu Uyển.

Hắn khó hiểu gãi gãi đầu, Lâm Khang Dạ cáo từ mọi người rồi cũng rời Sở phủ.

Mà sau hôm đó, Sở Thu Nguyệt cũng không nhìn thấy Ngọc Liêm nữa, nàng len lén hỏi thăm qua Hà Tương Tư, nhưng Hà Tương Tư chỉ nói: “Đã về quê nhà rồi.”

Sở Thu Nguyệt đoán được có lẽ mọi chuyện không đơn giản như vậy, nhưng lúc trước là Hà Tương Tư mang Ngọc Liêm đi, Sở Thu Nguyệt chỉ đoán là Hà Tương Tư sẽ đem Ngọc Liêm phạt thêm một lần nữa, nhiều nhất là đuổi đi, cho nên sau khi Hà Tương Tư một mình trở lại, không thấy Ngọc Liêm nữa, trong lòng Sở Thu Nguyệt cũng có chút lo lắng.

Chẳng qua là sau này cũng không thấy Ngọc Liêm, Sở Thu Nguyệt có bảo Sở Triều Sinh len lén giúp tìm Ngọc Liêm nhưng cũng không có tin tức gì.

Sở Xuân Nguyệt thấy Ngọc Liêm biến mất, trong lòng cũng hơi tức giận —— nàng thật vất vả mới lôi kéo được đây! Cứ như vậy mà mất tích? Cứ như vậy mà về quê sao?

Nàng ta cũng chỉ là tức giận, cũng không suy nghĩ nhiều, sau đó chuyện này cũng không được làm sáng tỏ.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Mở cửa tiệm

Chuyển ngữ ♥ Gyanji

Beta ♥ Nhã Vy

Sở Thu Nguyệt cho rằng sau này chuyện lớn nhất chính là chuyện Sở Lưu Uyển và Sở Xuân Nguyệt mở cửa tiệm, ai ngờ được còn xảy ra một chuyện khác——

Quân Triều phái năm ngàn hùng binh chinh phạt dân du mục Lý Đức ở phía tây, tình hình của dân Lý Đức cũng không khác dân Hung Nô trước đây là bao, bọn họ sống theo kiểu du mục, tương đối thiếu thốn quần áo và thức ăn, vì thế thường xuyên vượt biên để đánh cướp của dân, chiếm đoạt phụ nữ,

thình thoảng phát động tàn sát. Thời kỳ thịnh vượng trước kia từng thường hòa thân, giao hảo với quốc gia Trung Nguyên. Nhưng rõ ràng như vậy vẫn không thể thỏa mãn được bọn họ. Cho nên cuối cùng cũng không thể tránh khỏi chiến tranh.

Lần này, phái binh đi không nhiều lắm, bởi vì mục đích không phải là tấn công nội địa Lý Đức, cũng không trực tiếp giao chiến với vua Lý Đức, mà mục tiêu lần này là cánh quân nhỏ của Lý Đức cách biên giới Quân Triều mấy dặm, đặc biệt là Mạt Tây. Bọn chúng làm quá nhiều việc tàn ác nên hoàng thượng buộc lòng phải phái binh đi chinh phạt, trước mắt là trấn áp bọn chúng để có thể yên ổn một thời gian.

Lúc này người được phái đi chính là lão tướng Dương Khánh, còn có Phiếu An Giáo Úy, cũng chính là Lâm An Dạ.

Lần ra đi này của Dương Khánh có hơi bị kịch, vừa bị lạc đường giữa sa mạc, đồng thời vì thị lực không tốt nên đã nhìn nhầm người của đối phương thành thù hằn của mình, vui tươi hơn hờ yêu cầu đối phương tới cứu mình. Kết quả Mạt Tây tướng lĩnh vừa nhìn thấy, hồ hồ, tốt quá, tự nhiên lại tự dâng mình tới tận cửa! Vì thế bắt lão lại luôn, vốn định lấy lão để uy hiếp đứa trẻ con 17 18 tuổi là Phiếu An Giáo Úy kia đầu hàng. Nhưng không ngờ được Phiếu An Giáo Úy quả nhiên nhanh nhẹn dũng mãnh, căn bản cũng không thêm quan tâm, mang theo những binh sĩ còn lại đèn đuốc đảo Hoàng Long, bắt giữ Mạt Tây Huru Tuần Vương.

Đáng thương Huru Tuần Vương lúc ấy còn đang bởi vì Phiếu An Giáo Úy giả vờ đầu hàng mà mừng rơn mở tiệc rượu ăn mừng, kết quả uống đến mơ mơ màng màng. Sau đó một đại đội nhân mã bất chợt lao đến giết người của mình, hơn nữa nhìn qua binh lực rất nhiều —— lúc này, Huru Tuần Vương vô cùng hoảng loạn, rõ ràng hẳn nghe nói đối phương chỉ có năm ngàn người, cộng thêm trận khổ chiến gây tổn thất không ít, lại không thích ứng được khí hậu, ngoài ra một số còn bị bắt đi cùng Dương Khánh. Thực ra Phiếu An Giáo Úy mang theo ngàn tên lính tới đầu hàng cũng là làm trò cho người ta xem, thật ra cũng chỉ có một hai ngàn tên mà thôi, nhưng một hai ngàn người của Phiếu An Giáo Úy quả thực đánh bại năm ngàn binh lính vì đang mải mê ca vũ mà buông lỏng cảnh giác.

Đến khi bọn chúng bại trận bị trói chặt lại thành một đoàn, Lâm An Dạ cũng cho phép các sĩ binh được ăn uống linh đình —— dĩ nhiên là lương thực trong doanh trại của bọn chúng. Lúc ấy mới biết được, thì ra là những binh lính kia, kể cả Lâm An Dạ, bởi vì ở đại mạc, hơn nữa đi tương đối sâu vào sa mạc, lương thực nguồn nước không đầy đủ, lại không có cách nào tiếp tế, cho nên cũng rơi vào trạng thái đói khát kéo dài. Mà bọn họ chính là với trạng thái như vậy mà đánh bại bọn chúng, hơn nữa lại không phải chịu bất kỳ tổn thất gì.

Không chỉ Huru Tuần Vương mà tất cả đều sợ hãi —— bọn chúng đã thật sự thất bại.

Cuối cùng bọn chúng chỉ có thể thả Dương Khánh, còn Huru Tuần Vương bị bắt sống, trong một đêm từ thắng thành bại, thật sự bị kịch.

Hoàng thượng vốn nghĩ là chỉ đe dọa bọn họ một chút, không ngờ kết quả Lâm An Dạ lại dũng mãnh như vậy, lại bắt sống thủ lĩnh Mạt Tây Huru Tuần Vương tới đây. Theo lộ trình, có thể khoảng một tháng sau binh lính sẽ tiến vào kinh thành, còn Lâm An Dạ cười ngửa mang theo Huru Tuần Vương và mấy binh lính tinh nhuệ mau chóng vào trong kinh thành trước nửa tháng. Hoàng thượng đã vừa phái người đi nghênh đón, chào mừng bọn họ khải hoàn trở về.

Thế là, Phiếu An Giáo Úy Lâm An Dạ, năm nay mới 18 tuổi, tung hoành ngang dọc, phút chốc danh chấn kinh thành, về vang vô cùng.

Sau đó bọn trẻ lại hò nhau hát thành một bài đồng dao:

Phiếu An Phiếu An, sử dân tâm an;

An Dạ An Dạ, vô sử ám dạ;

Ai nói chi là tiểu tử ?

Cứ xem tài Giáo Úy.

Tất cả mọi người đều sục sôi, Lâm An Dạ quả thực được tôn sùng như thần thoại. Dù sao thì với chiến tích của hắn thì đó cũng là điều đương nhiên.

Sau cuộc so tài đá cầu, Sở Thu Nguyệt thăm qua một lần, lại không thấy Lâm Khang Dạ trở lại chơi. Đoán chừng là bị ca ca kích động cho tỉnh ngộ, hiểu rằng không thể tiếp tục rong chơi nữa, cho nên cũng trở nên chăm chỉ rồi.

Sở Thu Nguyệt cũng âm thầm bội phục, nhân tài như vậy thật sự là bản lãnh. Bọn họ là người xuyên không, nếu quả thật phải lên chiến trường, ôi, thì chắc cũng không anh hùng được như vậy.

Còn trong lòng Sở Xuân Nguyệt đang vui mừng vô cùng, cửa hàng của nàng ta còn mấy ngày nữa sẽ khai trương, tranh thủ đầu năm mới, lại đang là lúc đánh bại Mạt Tây, làm ăn nhất định náo nhiệt —— mà nàng cũng quên cũng mất là nàng bán băng vệ sinh, chung quy cũng chẳng liên quan gì đến những việc đó.

Không tới mấy ngày sau, cửa hàng của Sở Xuân Nguyệt thuận lợi nổ pháo khai trương, cửa hàng này tên là “Dạ Tử quán”, lấy từ bài thơ “Sở tác” của Sở Lưu Uyển, bởi vì gần đây Lâm An Dạ đánh thắng trận, thêm nữa cửa hàng này là cửa hàng son phấn, cho nên bài “Sở tác” của nàng là vô cùng hợp lý ——

“Hắc vân áp thành thành dục tòng

Giáp quang hướng nhật kim lân khai

Giốc thanh mẫn thiên Thu sắc lý,

Tải thượng yên chi ngưng dạ tử.”

Sở Thu Nguyệt nhớ hình như bài thơ này là Lý Hạ viết, nhưng tên gì cũng không nhớ ra. Hai câu thơ cuối cùng kia vốn rất nổi tiếng nên hiển nhiên không tránh khỏi khiến người ta ca ngợi một phen. Chẳng qua mọi người đều cho rằng bài thơ này là viết để khen ngợi Lâm An Dạ. Nhưng chỉ vì một câu “Tải thượng yên chi ngưng dạ tử” cảm thấy có chút liên quan tới cửa hàng son phấn nên Sở Xuân Nguyệt liền lấy tên cửa tiệm thành “Dạ Tử quán”.

Cũng nhờ thanh danh của Sở Lưu Uyển, cộng thêm Ngũ hoàng tử giúp đỡ, thế nên thu hút rất nhiều người tới. Phần lớn đều là những nữ nhân quyền quý, mỗi người một vẻ xinh đẹp ngút trời, ngồi trong kiệu mà túi thơm tỏa hương vấn vít, khung cảnh này khiến Dạ Tử quán càng thêm vạn phần sinh động.

Là muội muội, Sở Thu Nguyệt đương nhiên cũng phải đi, chỉ thấy Dạ Tử quán này vô cùng tốt, cũng được coi như khu vực hoàng kim, khó trách cần nhiều tiền như vậy. Trang hoàng cũng không tệ, dù sao hai người Sở Lưu Uyển và Sở Thu Nguyệt ở xã hội hiện đại xuyên qua nên cũng hiểu được đặc thù kiến trúc cổ đại để dung hợp, bài trí cực kỳ thu hút mắt nhìn. Ngoài ra tiền vốn của các nàng rất nhiều, Dạ Tử quán vừa tráng lệ, vừa không mất đi sự nhẹ nhàng, cũng khá đẹp mắt.

Trong quán cũng có mấy nữ phó mặc đồng phục cũng rất đẹp mắt.

Sở Xuân Nguyệt và Sở Lưu Uyển bận rộn tiếp đãi những người khác cho nên chỉ chào hỏi Thu Nguyệt một chút rồi cho mấy nữ phó đến mời nàng đi xem bên trong.

Sở Thu Nguyệt đi dạo trong cửa hàng, cũng xem qua một chút phấn, lại thấy những loại phấn này với những loại khác cũng không có gì khác nhau. Trong lòng lập tức hơi nghi ngờ, nàng vốn cho rằng Sở Xuân Nguyệt nhất định sẽ chuẩn bị chút ít mảnh lối ra đây.

Thấy Sở Thu Nguyệt nhìn tới nhìn lui, trên mặt lại không có biểu cảm gì, mấy nữ phó bèn dè dặt hỏi Sở Thu Nguyệt: “Sở tiểu thư, ngoài phấn ra người còn muốn xem những thứ khác không?”

“Thứ gì?” Sở Thu Nguyệt nhú mày, nghĩ thầm không biết Sở Xuân Nguyệt và Sở Lưu Uyển này lại đang cùng nhau làm trò gì.

Người nữ phó kia nói: “Cũng là đồ của phụ nữ thôi. Chẳng qua là hơi tư mật, nói ra không được tiện cho lắm. Tóm lại, nói chung là sẽ tiện lợi hơn khi quỳ thủy(*) đến.”

(*)Quỳ thủy là đèn đỏ nha các nàng!

Sở Thu Nguyệt vừa nghe liền hiểu được là cái gì rồi, trong lòng âm thầm kinh ngạc, không ngờ Sở Xuân Nguyệt lại lấy danh nghĩa bán phấn để kinh doanh băng vệ sinh?!

Vừa kinh ngạc lại vừa buồn cười, Sở Thu Nguyệt nói: “Mang ta đi xem một chút.”

Nữ phó kia đáp một tiếng, xoay người mang Sở Thu Nguyệt sang sảnh bên, sảnh bên không phải là một sảnh lớn mà là chia thành từng gian phòng nhỏ. Nữ phó mang nàng vào một gian phòng không có người, từ bên trong rương lấy ra một khối gì đó màu trắng, trên mặt có hơi thẹn thùng: “Đây, chính là cái này ạ.”

Sở Thu Nguyệt ngẩn người, nói: “Cái này là.?”

“Cái này chính là thứ nô tỳ mới vừa nói, là do Sở cô nương phát minh, gọi tên là can tịnh khó(*).” Nữ phó nói.

(*)Can tịnh khó dịch ra là can tịnh khó, vì nghe hơi thô nên mình để nguyên.

Sở cô nương kia chính là Sở Xuân Nguyệt, nản ta bảo hạ nhân gọi nàng như vậy, cảm giác tương đối uy phong.

”Can tịnh khó? Ủ. Cái đó, dùng như thế nào?” Sở Thu Nguyệt hỏi.

Nữ bộc đem kia khối vải màu trắng run run mở ra, Sở Thu Nguyệt chỉ thấy phía trên là mấy tầng bông vải, bên cạnh dùng chỉ vá, làm thành hình dáng một chiếc quần soọc nhỏ có thể trực tiếp mặc vào.

“Cái này mùa đông có thể sử dụng.” Nữ bộc nói, “Chỉ cần trực tiếp mặc vào là được. Cái này là can tịnh khó, chỉ cần hai cái, có thể thay phiên tắm rửa giặt giũ, trong ngày mùa đông cũng không lo y phục bị vậy bẩn, có thể mua thêm mấy cái. Chẳng qua là sau khi dùng phải giặt sạch sẽ rồi phơi dưới ánh nắng. Sở cô nương nói, bông vải bên trong này đều là bông vải cực kỳ tốt, chỉ cần chú ý giặt sạch sẽ, sẽ không có vấn đề.”

Sở Thu Nguyệt cũng không nhận được mà tán dương: “Thứ này quả là đồ tốt.”

Thật sự không ngờ Sở Xuân Nguyệt cũng bản lĩnh như vậy, lúc trước còn tưởng rằng nàng sẽ không làm được chuyện gì. Xem ra nàng cũng thật sự có mấy phần tư thái của nữ chính, dù sao muốn mở cửa hàng như vậy, làm ra vật như vậy, thật đúng là rất không dễ dàng.

Chẳng qua bán cái này nhìn thế nào cũng rất bất nhã. Mặc dù Sở Xuân Nguyệt tất nhiên sẽ nghĩ cách bán kín đáo cho nữ nhân, nhưng dần dà rồi mọi người cũng sẽ biết.

Nữ phó kia hỏi Sở Thu Nguyệt: “Sở tiểu thư, người cần sao? Sở cô nương đã phân phó, người Sở gia có thể trực tiếp lấy.”

“Ồ” Sở Thu Nguyệt cười khoát tay áo, “Lúc này ta còn chưa cần tới.”

Dứt lời cũng ngượng ngừng cười cười, nữ phó kia hẳn là lần đầu giới thiệu về cái này nên mặt cũng đỏ vô cùng. Có lẽ Sở Xuân Nguyệt cũng đã cẩn thận dạy nàng giới thiệu, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên thực nghiệm của nàng.

Ra khỏi gian phòng nhỏ này, cách phòng bọn họ đang đứng cũng có mấy nữ phó mang theo những nữ nhân khác đi ra, trong tay các nàng cũng cầm lấy một túi màu đen không lớn không nhỏ không nhìn rõ là thứ gì, tất nhiên không phải gì khác ngoài “can tịnh khổ”. Chỉ thấy trên mặt các nàng khê hồng nhưng khóe miệng hàm chứa ý cười, hiển nhiên là cực kỳ vừa ý.

Sở Thu Nguyệt cười cười, không nói gì, vừa đi trong quán, chỉ thấy Sở Xuân Nguyệt đang quan sát sảnh bên, cứ có phòng trống là lại cho nữ bộc mang những người khác đi vào. Sở Lưu Uyên thì ngồi trên ghế ở đại sảnh, ngón giữa không nhanh không chậm gõ mặt bàn, khóe miệng khê cong, nhìn cảnh buồn bán náo nhiệt như vậy cũng là rất hài lòng.

Nhưng nếu cứ như vậy, người mua phần hình như là cũng không có mấy ai.

Đi tới bên cạnh Sở Xuân Nguyệt, Sở Thu Nguyệt cười cười nói: “A tỷ thật bản lĩnh, không ngờ lại làm ra được đồ tình diệu như vậy.”

Sở Xuân Nguyệt ngẩn người nói: “Nữ phó cũng dẫn muội đi rồi?”

“Vâng.”

Sở Xuân Nguyệt nói: “Thật là đàn, muội nhỏ như vậy, dẫn muội đi làm gì?”

Chẳng qua thấy Sở Thu Nguyệt ca ngợi mình như vậy, nàng ta đương nhiên là cực kỳ đắc ý, nói: “Cũng tạm thôi, chẳng qua là chút tài mọn.”

Sở Thu Nguyệt nói: “Nhưng mà bán thứ này, chung quy cũng”

Sở Xuân Nguyệt cười cười nói: “Tỷ biết ngay rằng muội sẽ nói như vậy. Cồ hủ! Chỉ như vậy thì có đáng gì? Tỷ hiện tại tuy lén lút bán, nhưng đến một ngày nào đó sẽ bày bán trên mặt bàn! Còn muốn khua chiêng gõ trống, để cho mọi người đều biết nữa cơ.”

Sở Thu Nguyệt trong lòng hi vọng một ngày kia vĩnh không đến, nhưng cũng không nói gì nữa, chỉ nói: “Vâng, nhưng mẹ và dì đã biết rồi chứ?”

Sở Xuân Nguyệt le lưỡi: “Bọn họ cũng biết rồi nhưng không nói gì. Cũng không biết khi trở về thì như thế nào, aizz, cồ hủ!”

Sở Thu Nguyệt lắc đầu, không nói thêm gì nữa, nói: “Vậy muội đi về trước.”

Sở Xuân Nguyệt đáp một tiếng rồi cũng đến chào hỏi khách khứa.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tay Sinh Tôn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chuyện phức tạp

Chuyển ngữ ♥ Gyanji

Beta ♥ Nhã Vy

Sở Thu Nguyệt trở về Sở phủ, chỉ thấy hai người Giang Thiên Thiển và Hà Tương Tư đều ở trong đại sảnh, vẻ mặt không được vui. Sở Lưu Sương và Sở Yên Ba ngồi một bên, cũng không rõ chuyện gì xảy ra.

Thấy Sở Thu Nguyệt trở về, Giang Thiên Thiển nói: “Thu Nguyệt, có phải con vừa từ Dạ Từ quán của Xuân Nguyệt về không?”

“Vâng.” Sở Thu Nguyệt gật đầu, nói, “Mà con cũng đã biết chuyện rồi.”

Giang Thiên Thiển dừng một chút, lắc đầu nói: “Đứa nhỏ này đúng là làm loạn. Lúc đầu đáng ra mẫu thân không nên tin tưởng nó sẽ thực sự yên phận mà mở cửa hàng son phấn.”

Hà Tương Tư chen miệng nói: “Aizz, đúng là không hiểu được, đứa nhỏ Lưu Uyên này luôn luôn rất có chừng mực, sao lần này lại”

Nói kiểu này chẳng khác nào đang trách móc, như thể đang nói Sở Xuân Nguyệt làm hư Sở Lưu Uyên vậy.

Sở Thu Nguyệt nghĩ, con ruồi không đâm được vô trứng, một cây làm chẳng nên non, nếu như bản thân Sở Lưu Uyên tốt như vậy, làm sao có thể bị mấy lời nói nói ba xạo của Sở Xuân Nguyệt đã động?

Quả nhiên là Giang Thiển Thiển lại đi xin lỗi, nói: “Cũng đều tại Xuân Nguyệt không đúng. Đứa nhỏ này thật là. Aiz.”

Hà Trương Tư lại an ủi Giang Thiển Thiển: “Coi như là trẻ con tuổi còn nhỏ, chúng quy cũng không hiểu chuyện. Lúc đó ở Dạ Từ quán nhiều người như vậy nên cũng không tiện nói, đợi một lát chúng quay về phải dạy bảo lại một phen.”

Giang Thiển Thiển gật đầu: “Đương nhiên phải như vậy rồi.”

Sau đó Hà Trương Tư và Giang Thiển Thiển cũng kể cho Sở Liên Đình và Sở Liên Bình chuyện này, chỉ là vì dù sao chuyện đó cũng liên quan đến thứ đồ nhạy cảm, hai người nói đến chuyện này đều dẫn trương phu tới nơi khác nói, để cho Sở Lưu Sương và Sở Yên Ba biết được cũng không tốt —— thật ra thì Sở Yên Ba lớn hơn Sở Thu Nguyệt nên cũng không có gì, chẳng qua là nàng không thích đến những nơi đông người, tính tình cũng có chút mắc cỡ, e dè nên mới không đi.

Mà Tôn Sát Tiêm bởi vì Sở Nguyên Sơ không thoải mái, cộng thêm cũng không thêm để ý chuyện hai đứa nhỏ mở cửa tiệm cho nên cũng không tới Dạ Từ quán.

Sở Liên Đình và Sở Liên Bình nghe xong cũng dờ khóc dờ cười, nếu chúng đã muốn như vậy thì cũng nên khoan dung một chút, mặc dù hai người họ cũng nghĩ làm như vậy là vô cùng không nên, nhưng nghe Sở Xuân Nguyệt thiết kế can thiệp khổ cũng đều khen phát minh này thật xảo diệu.

Tuy nói đợi bọn họ quay về sẽ dạy dỗ tốt hơn nhưng dù sao Sở Liên Bình cũng là một thương nhân, cảm thấy Sở Xuân Nguyệt có dũng khí đáng khen. Con bé này.thật đúng là không biết nên làm gì, nên nói gì.

Giờ lên đèn, Sở Lưu Uyên và Sở Xuân Nguyệt mới từ từ trở lại.

Thấy bầu không khí căng thẳng, các nàng liền hiểu được mọi người muốn nói chuyện của các nàng, vì thế Sở Xuân Nguyệt vội vàng nói trước: “Con, con làm chuyện đó thật sự là hơi đi quá giới hạn, nhưng dù sao cũng có ý tốt. Con hi vọng mọi người không trách phạt.”

Sở Lưu Uyên lại không nói gì.

Sở Liên Bình cau mày nói: “Vớ vẩn! Thật sự là vớ vẩn! Còn là nữ tử chưa về nhà chồng tại sao lại đi bán thứ đồ như vậy? Chẳng qua là ban đầu các người nói là chỉ bán sơn phần nên chúng ta mới cho các người thử một chút, giờ lại như vậy là sao?”

Sở Liên Đình cũng nói: “Cả hai đứa đều là người hiểu chuyện, sao lần này lại làm chuyện như vậy?”

Sở Xuân Nguyệt há miệng định nói gì đó nhưng Sở Lưu Uyên đã vội nói trước: “Ài nha, cha mẹ, chú thím, thật ra con cũng không không rõ lắm. Lúc bắt đầu, đường muội chỉ nói nàng nghĩ ngoài bán sơn phần còn muốn cùng bán chút ít vật gì đó khác, con cũng thật sự không biết lại là như vậy. Nếu biết trước con đã không tham gia vào chuyện này. Đáng tiếc là đến lúc con biết được thì cũng không còn cách nào.”

Những lời nàng ta nói thật ra cũng có một nửa là sự thật, dù sao Sở Xuân Nguyệt đúng thật là nửa chừng mới bỗng nhiên nghĩ ra ý tưởng bán can thiệp khổ.

Sở Xuân Nguyệt nhìn chằm chằm Sở Lưu Uyên, trong lòng thầm mắng, được lắm, đúng là loại nữ phụ độc ác, lại đẩy trách nhiệm lên người mình? ! Nàng vốn đang tính để cho Sở Lưu Uyên cầu tình, như vậy những người khác sẽ dễ dàng tha thứ một chút, ai ngờ.

Một lát sau nàng lại nghĩ, thôi được thôi được, dù sao mình bây giờ nhịn một chút trước, tương lai rồi cũng sẽ có người hiểu được nỗi khổ tâm riêng của mình.

Thế là nàng yên lặng nhìn sang Sở Lưu Uyên nói: “Đúng, là muội không tốt, là muội nửa chừng mới bỗng nhiên nghĩ ra cách như vậy mới làm liên lụy tới đại đường tỷ, mọi người cũng đừng trách đại đường tỷ, là con không tốt.”

Dừng một chút lại không nhịn được, nói: “Mặc dù đại đường tỷ cũng tích cực.”

Hóa ra Sở Xuân Nguyệt nói những lời đó xong cảm thấy không cam lòng, cho nên lại bồi thêm một câu này.

Sở Lưu Uyên mất hứng nói: “Tỷ tích cực như vậy mới có thể giúp đỡ được muội đấy. Đường muội, muội nói như vậy chẳng phải giống như là đang nói tỷ trốn tránh trách nhiệm sao.”

Chẳng lẽ không đúng sao?

Sở Xuân Nguyệt nghĩ thầm, sau đó nói: “Không đâu, muội không phải là có ý này.”

Hai người trên mặt hòa thuận nhưng trong lòng cũng chĩa ra gì người kia, lúc này hai người đều cảm thấy đối phương là nữ phụ nói xấu hãm hại mình, còn mình là nữ chính Bạch Liên Hoa.

Sở Thu Nguyệt ngồi ở một bên ăn bánh chèo, cảm thấy mùi vị không tệ.

Sở Liên Đình nói: “Aiz, được rồi được rồi, các con đã đã mở ra thì còn có thể làm gì nữa? Chẳng lẽ vì chuyện như vậy mà bắt các con đóng cửa? Chẳng qua là chuyện này. Aiz, nếu truyền đi thì thật là mất mặt.”

“Sẽ không như vậy đâu.” Sở Xuân Nguyệt cười cười nói, “Thật ra thì mọi người chẳng phải rất cần vật này sao. Nói thí dụ như chỉ trong một ngày hôm nay mà đã bán đi được hơn một trăm cái! Trên căn bản, chỉ cần có các tiểu thư mua, mặc dù mọi người đều có chút xấu hổ, nhưng cũng đã len lén nói cho con biết, nhìn qua cũng cảm thấy rất tốt!”

“Thật sao?” Hà Tương Tư nhủ mảy, có chút kinh ngạc, “Như vậy sao? Nói thật là ta cũng vậy cảm thấy cái này rất tốt, nhưng không biết chính con là người nghĩ ra, nên cũng không biết có nên mua hay không.”

Sở Xuân Nguyệt che miệng cười một tiếng: “Con đã hiểu. Nhưng con cảm thấy cái này cũng rất tốt, cho nên có mang về một ít.” Dứt lời liền nói với Tiểu Trúc: “Tiểu Trúc, đem túi cho Ngọc Quyên.”

Ngọc Quyên là nha đầu bên cạnh Hà Tương Tư, Sở phủ vốn có bốn thiếp thân nha hoàn có chữ Ngọc đầu tên, theo thứ tự là Ngọc Liêm, Ngọc Hộ, Ngọc Quyên, Ngọc Cừ, hai người trước là hầu hạ Sở Lưu Uyên, hai người sau là hầu hạ Hà Tương Tư. Bốn nha hoàn này vốn là chính là Hà Tương Tư đã quen dùng, sau lại chia cho Sở Lưu Uyên hai người, sau nữa không biết đã đem Ngọc Liêm đi đâu rồi.

Hà Tương Tư cười cười: “Xuân Nguyệt thật là chu đáo.”

Dứt lời liền phát phát tay để cho Ngọc Quyên nhận lấy túi đem đi cất kỹ.

“Mẹ, người cũng có đấy ạ, lát quay về con sẽ cho người mang đến phòng cho mẹ.” Sở Xuân Nguyệt nói với Giang Thiên Thiên.

Giang Thiên Thiên cười lắc đầu: “Con đó. Con cho rằng như vậy chúng ta sẽ không nói gì nữa sao?”

Sở Xuân Nguyệt đi dõm nói: “Con biết rồi, nhưng cho dù bị nói thì cũng muốn đem đồ tốt cho mẹ dùng mà.”

Hôm nay tâm tình Sở Xuân Nguyệt rất tốt, lại từ Sở Lưu Uyên học được không ít những lời lấy lòng người..., miệng lưỡi như mật như đường, làm cho tâm tình mọi người cũng không tệ. Sở Lưu Uyên ngược lại lại thành vai phụ. Như nàng ta mong muốn, không ai trách cứ nàng ta, nhưng đồng thời cũng không còn người nào chú ý tới nàng ta, việc này đối với nàng ta lúc trước mà nói là vô cùng vô cùng hiếm thấy.

Nhất là khi nàng ta còn viết một bài thơ đặc sắc như vậy.

Kết quả lại không một ai nhắc tới.

Một lát sau, những người khác cũng tới, Tôn Sát Tiêm mang theo Sở Nguyên Sơ tới, không ai nhắc lại chuyện ở Dạ Tử quán, coi như là ngầm đồng ý rồi. Sở Xuân Nguyệt trong lòng vui rạo rực, nhưng trong lòng Sở Lưu Uyên vạn phần không thoải mái, chỉ rầu rĩ ăn cơm.

Vốn là mọi chuyện đều đang rất tốt, thế nhưng lúc ăn cơm xong, Sở Xuân Nguyệt lại nói với Tôn Sát Tiêm: “Tôn di nương, con vừa tự làm ra một thứ đồ mới mẻ vô cùng hữu dụng, có thể cho người một ít. Một lát con sẽ đi lấy cho người tiện thể chỉ người biết cách sử dụng.”

Nói thẳng ra là can thiệp khó đi.

Tôn Sát Tiêm ngăn người, cười nói: “Đa tạ Xuân Nguyệt.”

Xuân Nguyệt vui vẻ nói: “Không có gì!”

Nhìn điệu bộ này của nàng ta hẳn là muốn dựa vào phát minh này để lôi kéo tất cả những nữ nhân có thể lôi kéo được. Sợ rằng ngay cả Bạch Du Du, Giang Ninh cũng có phần.

Nhưng Sở Xuân Nguyệt không để ý chuyện này có quan hệ rất phức tạp, nếu như nàng muốn lên cho thì không có gì, nhưng đang ở trên bàn ăn lại nói chuyện này sẽ chọc cho Hà Tương Tư mất vui.

Nhưng Hà Tương Tư cũng không có biểu hiện gì, chẳng qua lau miệng, mang theo nha hoàn đi xuống.

Sở Xuân Nguyệt không nhận ra, tiếp tục nói chuyện cùng Tôn Sát Tiêm.

Nàng ta nghĩ Tôn Sát Tiêm luôn luôn cơ khổ đáng thương, bỗng nhiên có người đối xử tốt với nàng ấy, đương nhiên nàng ấy sẽ vô cùng mang ơn. Cũng giống như Ngọc Liêm lần trước, rất dễ dàng lôi kéo. Đáng tiếc Ngọc Liêm thoảng cái đã không thấy tâm hơi, nhưng Tôn Sát Tiêm không như vậy, dù sao Tôn Sát Tiêm cũng không thể bị Hà Tương Tư làm cho biến mất được? Cho nên lấy lòng nàng ấy là chuyện vô cùng dễ dàng lại là việc rất có lợi.

Sở Lưu Uyên lạnh mặt nhìn Sở Xuân Nguyệt, cũng đang nghĩ đến chuyện lần trước của Ngọc Liêm.

Sở Xuân Nguyệt lôi kéo người bừa bãi như vậy nhưng lại quên mất “kẻ thù của bạn bè chính là kẻ thù”. Như vậy chỉ sợ rằng cuối cùng sẽ chẳng lấy lòng được bên nào.

Nhưng nàng cũng không muốn nói gì, chỉ cười cười rồi đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Vó ngựa hồn

Chuyển ngữ ♥ Gyanji

Beta ♥ Nhã Vy

Thời gian thoáng một cái đã nửa tháng, công việc làm ăn của Sở Xuân Nguyệt càng ngày càng tốt, đúng là chuyện này từ từ truyền ra ngoài, nhưng người đến mua lại càng ngày càng nhiều. Hôn nữa bởi vì về sau nhiều người đã hiểu được đây là thứ gì cho nên cũng không cần nữ phó dẫn đi, chỉ cần trực tiếp đến mua là được. Mà bởi vì can tịnh khó dùng vô cùng dễ dàng, hơn hẳn phương pháp nguyên bản ngàn vạn lần nên khách hàng rất nhiều. Công việc của Sở Xuân Nguyệt vô cùng bận rộn, số tiền kiếm được mỗi ngày nhiều tới nỗi cười đến nở hoa, nhờ thế cũng nhanh chóng lấy lại vốn.

Hôn nữa mấy nữ phó cũng theo ý Sở Xuân Nguyệt nói cho người khác biết can tịnh khó này là do “Sở cô nương” phát minh, do đó mọi người đều biết được đây là công lao của Sở Xuân Nguyệt, ai ai cũng rất bội phục nàng.

Danh tiếng của Sở Xuân Nguyệt từ từ vang dội, hơn nữa cũng không phải tiếng xấu, ít nhất người khác nói đến cũng sẽ nói “Đường muội của Sở đại tiểu thư, cũng cực kỳ thông minh cơ trí, có thể phát minh ra thứ đồ kỳ diệu như vậy”.

Bài thơ kia của Sở Lưu Uyển cũng chỉ được khen ngợi một thời gian ngắn, hơn nữa người hâm mộ Lâm An Dạ sau khi lan truyền rộng rãi cũng không có động tĩnh gì mới nữa. Trong lúc nhất thời, danh tiếng của Sở Xuân Nguyệt dường như đã áp đảo Sở Lưu Uyển.

Sở Lưu Uyển đương nhiên là cực kỳ tức giận, nhưng ngoài việc tức giận, cũng không nhớ ra nổi bài thơ nào nữa, chỉ có thể mặc kệ Sở Xuân Nguyệt ngày càng về vang.

Dĩ nhiên, ngoài Sở Xuân Nguyệt và Dạ Từ quán, vấn đề càng được quan tâm nhiều hơn hết là Lâm An Dạ.

Hôm nay Lâm An Dạ sẽ về tới, tất cả mọi người đều tập trung hai bên đường, đợi Lâm An Dạ tiến vào kinh thành. Sở Xuân Nguyệt và Sở Lưu Uyển cũng hòa vào dòng người chen chúc ở trên đường. Đối với nhân vật anh hùng như Lâm An Dạ, Sở Thu Nguyệt vô cùng bội phục, cho nên cũng mang theo Tiểu Lục cùng đi xem.

Mọi người đang đợi ở cổng, với Sở Thu Nguyệt, tình trạng chen chúc như vậy cũng tương đối quen thuộc, dù sao kiếp trước, tình huống như thế thật sự không ít.

Tiểu Lục đột nhiên nói với Sở Thu Nguyệt: “Tiểu thư, đầu nô tỳ hơi choáng”

Sở Thu Nguyệt nhíu mày, nhìn chung quanh đám người chật chội, nói: “Chúng ta cứ đi ra ngoài một lát trước đã. Đến nơi ít người một chút.”

Vừa nói liền mang theo Tiểu Lục từ trong đám người đi ra, đến cửa hàng bên cạnh.

Tiểu Lục đang đi nửa chừng, nói: “Không nên. Phiếu An Giáo Úy đã sắp tới rồi, nếu như vậy có lẽ chúng ta sẽ không nhìn thấy được.”

Sở Thu Nguyệt buồn cười nói: “Là nhìn Phiếu An Giáo Úy quan trọng hay là người quan trọng? Cứ nghỉ ngơi trước đi đã.”

Tiểu Lục vẫn không chịu, Sở Thu Nguyệt bắt đầu dĩ, không thể làm gì khác hơn là lại cùng Tiểu Lục đi vào trong đám người. Chẳng qua là chỉ ra vào một lần nhưng đã bị tách khỏi Sở Lưu Uyển và Sở Xuân Nguyệt khá xa.

Sở Thu Nguyệt có chút lo lắng, trông Tiểu Lục rất không ổn.

Bỗng nhiên Tiểu Lục trợn trắng mắt rồi té xỉu.

Sở Thu Nguyệt vội vàng đỡ nàng, nhưng Tiểu Lục lớn hơn Sở Thu Nguyệt nên thân thể này của Sở Thu Nguyệt không thể nào đỡ được. Cả người Tiểu Lục ngã lên người Sở Thu Nguyệt, Sở Thu Nguyệt không ngừng kêu khổ, chỉ có thể dùng cả thân thể đỡ nàng.

Sở Thu Nguyệt vươn cánh tay không bị đè ra dùng sức day day nhân trung của Tiểu Lục, không bao lâu, Tiểu Lục dần tỉnh lại, con ngươi vẫn còn có chút mơ hồ nhìn phía ngoài.

Thấy Tiểu Lục tỉnh, Sở Thu Nguyệt chưa kịp thở phào nhẹ nhõm lại nghe Tiểu Lục kinh ngạc nói: “Đây, đây là nơi nào?”

Sở Thu Nguyệt thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, kinh hãi nhìn Tiểu Lục.

Tiểu Lục lại nói: “Ta, ta xuyên không rồi hả! ?”

Sở Thu Nguyệt suýt nữa ngất luôn.

Lúc này, phía ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa, cửa thành cũng mở ra, đám người reo lên, một trận nhốn nháo. Tiếng reo hò vang dội điếc cả tai.

Tiểu Lục đã tự mình đứng lên, nhìn phía ngoài, tròn to hai mắt ngơ ngác nhìn đội quân từ xa đang đến.

Tiểu Lục nói: “Đây là cái gì?”

Sở Thu Nguyệt theo bản năng trả lời: “Là Phiếu An Giáo Úy trở về.”

Tiểu Lục nở nụ cười: “Giáo Úy. Tại sao chúng ta không đi xem?”

Sở Thu Nguyệt lúc này làm sao còn tâm tình đi xem Phiếu An Giáo Úy, chỉ nhìn chăm chăm Tiểu Lục, không biết “Tiểu Lục” này sẽ làm ra chuyện gì !

Phiếu An Giáo Úy cùng với đội ngũ tinh binh phía sau càng ngày càng gần, tiếng hoan hô của mọi người càng lúc càng lớn, Sở Thu Nguyệt nhìn thấy người kia cười khoái mã, đi đầu xông ào vào cửa thành. Chỉ thấy người nọ tư thế oai hùng, vạn phần khí phách, bởi vì đi suốt đêm, khô giáp cũng không côi xuống, dưới ánh mặt trời chói lọi hiện lên vẻ băng lãnh, quả nhiên là “Ngân an chiếu bạch mã, Táp đập như Lưu tinh”.

Hắn chỉ như vậy nhanh chóng xẹt qua liền đã khiến cho vô số người reo hò chói tai.

Tiểu Lục ngó chăm chăm người ngồi trên ngựa kia, lẩm bẩm nói: “Thật là đẹp trai quá”

Sở Thu Nguyệt cảm thấy không tốt, đang muốn nói chuyện, Tiểu Lục bỗng nhiên đẩy đám đông ra hai bên, xông ra ngoài!

Sở Thu Nguyệt kinh hãi kêu một tiếng, định kéo Tiểu Lục lại thì bị nàng tránh được. Chỉ thấy nàng chạy vội đến chỗ bé trai đang đứng gần đó, bé trai đó đứng hơi nhích ra giữa đường so với mọi người, nhưng ngựa cũng còn khá xa không đến mức sẽ bị đá trúng, nhìn Tiểu Lục như thế, rõ ràng là muốn cứu bé trai kia!

Bệnh thân kinh hãi, muốn làm Thánh mẫu cũng phải nhìn trước tình hình chứ?!

Sở Thu Nguyệt cũng đẩy đám đông trước mặt mình ra, thấy Tiểu Lục nhào tới bên cạnh thằng bé trai, đẩy nó vào đám đông, bản thân cũng bởi vì phản lực mà lùi lại ra ngoài mấy bước. Đúng lúc đó, ngựa của Lâm An Dạ cũng đến, Tiểu Lục còn đứng ở chính giữa, Lâm An Dạ lập tức kéo ngựa, nhưng lại chậm một bước.

Vó ngựa vừa lúc đạp ở trên người Tiểu Lục.

Sau đó nó chạy hai bước về phía trước mới chậm rãi dừng lại.

Mà Tiểu Lục đã phun ra một miếng máu, ngã bịch xuống đất, không nhúc nhích nữa.

Tiểu Lục bỗng nhiên xuất hiện làm cho tất cả mọi người thất kinh, ngựa của Lâm An Dạ một cước liền giết chết Tiểu Lục cũng làm cho người không thể tin. Mọi người vốn đang reo hò bỗng nhiên an tĩnh lại.

Lâm An Dạ quay đầu lại, đưa tay ra dấu, tinh binh phía sau hắn lập tức dừng bước, ở nguyên tại chỗ đợi lệnh.

Lâm An Dạ tự mình xuống ngựa, nhứ chặt mảy nhích tới gần Tiểu Lục. Lúc hắn xuống ngựa, có thể thấy rõ ràng dung mạo của hắn, bởi vì chinh chiến cho nên da không trắng nõn bằng những công tử bột ở kinh thành, là màu lúa mạch, hơi có chút mồ hôi, nhưng lại toát lên vẻ phong tình, cùng khí khái nam tử khiến cho người ta không khỏi có cảm giác an toàn. Hắn giơ tay nhắc chân đều mau lẹ lưu loát, nổi bật lên anh khí vạn phần, phong Lưu phóng khoáng.

Sở Thu Nguyệt cắn cắn đôi môi, bởi vì Tiểu Lục bỗng nhiên lại xuyên không, xong lại bỗng nhiên chết đi, quả thực trong lúc nhất thời sắp hít thở không thông, ngữ khí trì hoãn, Sở Thu Nguyệt đang chuẩn bị tiến lên, chỉ thấy một thân ảnh xanh biếc bỗng nhiên từ trong đám người đi ra, người kia nói: ” Phiếu An Giáo Úy, đây là, đây là thị nữ của ta.”

Sở Thu Nguyệt không giải thích được, lại có người thay nàng nhận thị nữ?

Định thần nhìn lại, ra là Sở Xuân Nguyệt.

Thì ra là Sở Xuân Nguyệt vốn là đang đứng phía ngoài nhìn, vừa thấy Lâm An Dạ tư thế oai hùng, liền lập tức khuynh tâm, bỗng nhiên Tiểu Lục xuất hiện, nàng cũng lấy làm kinh hãi. Lúc Tiểu Lục chết, nàng đầu tiên là kinh ngạc, nhìn chung quanh lại không thấy Sở Thu Nguyệt, cho nên vội vàng giành trước một bước tới nhận Tiểu Lục, lấy cơ hội gần gũi Lâm An Dạ .

Lâm An Dạ nhìn nàng một chút, cau mày nói: “Thị nữ của ngươi tại sao lại bỗng nhiên lao ra?”

Sở Xuân Nguyệt ngẩn người nói: “A, nàng, nàng chắc là muốn cứu người.”

“Cứu người?” Lâm An Dạ lạnh lùng nói, “Ta mới vừa vào cửa thành đã nhìn thấy đứa bé kia rồi, tin chắc sẽ không đã thương đến nó mới tiếp tục đi về phía trước.”

Sở Xuân Nguyệt trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể cười cười xấu hổ, nói: “Là nàng hồ đồ, hồ đồ.”

Tất cả mọi người bàn luận xôn xao, rồi rít nghị luận không biết tiểu thư này đang có tâm tư gì.

Lúc này, Sở Lư Uyển cũng đi ra, hành lễ với Lâm An Dạ: ” Phiếu An Giáo Úy, đây là đường muội ta, thị nữ của nàng cũng đích xác là có chút không hiểu chuyện, mong Phiếu An Giáo Úy không nên trách cứ.”

Lâm An Dạ nhìn Sở Lư Uyển một chút, không nói gì, chỉ nói: “Vô luận như thế nào cũng là ta đã làm mất một mạng người. Bây giờ ta phải đi bái kiến hoàng thượng, không thể nào trì hoãn, chờ sau khi xử lý xong chuyện, ta sẽ đến Sở phủ tạ tội.”

“Cái này thì tội gì chứ.” Sở Lư Uyển vội vàng khoát tay, trong lòng hơi đắc ý, dù sao khi Lâm An Dạ nhìn thấy mình cũng biết được mình là Sở Lư Uyển, còn nói cái gì tạ tội —— không phải là nể mặt mũi của nàng sao!

Sở Lư Uyển cười cười nói: “Là lỗi của nàng, dù sao cũng đã chết rồi.”

Lâm An Dạ ngồi thẳng lên, lạnh nhạt nói: “Người vô tội tại sao phải chết?”

Dứt lời không hề để ý tới Sở Lư Uyển và Sở Xuân Nguyệt nữa, kêu mấy thuộc hạ tới khiêng thi thể Tiểu Lục, còn mình thì lên ngựa, rồi nói hai câu xin lỗi với hai người, lại quát roi giục ngựa chạy về phía hoàng cung.

Nam chính nhà mình đã lên sàn rồi, *tung bông*, ha ha ha!!!!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Phiền Phức

Chuyển ngữ ♥ Gyanji

Beta ♥ Nhã Vy

Sở Lư Uyển có ý tốt muốn giúp Lâm An Dạ, ai ngờ đối phương căn bản không cảm kích, ngược lại mình còn bị cự tuyệt nên có chút kinh ngạc, đành lúng túng giương giương khóe miệng làm bộ như không thèm để ý.

Sở Thu Nguyệt một mực đứng bên cạnh nhìn hai người Sở Lư Uyển và Sở Xuân Nguyệt làm ầm ĩ, nếu bọn họ muốn nói bước Tiểu Lục chết vì Lâm An Dạ thì mình cũng sẽ không quấy rầy. Việc Tiểu Lục chết đi, trong lòng nàng đang rất khổ sở.

Từ lúc xuyên không nàng luôn được Tiểu Lục chăm sóc. Lúc Tiểu Lục làm nha hoàn, tuổi cũng còn rất nhỏ, vì gia cảnh nghèo nàn nên chỉ có thể học làm nha hoàn. Hai người ở chung nhiều năm như vậy, mặc dù chưa bao giờ có cái gì là “Tình cảm như tỷ muội” nhưng luôn ở bên nhau nên mối quan hệ cũng rất tốt.

Mặc dù vẫn còn ranh giới tiểu thư và nha hoàn nhưng cũng thật sự có tình cảm.

Lần trước Sở Xuân Nguyệt xuyên không nàng còn có thể tự an ủi mình có lẽ Sở Xuân Nguyệt phản xuyên đến trên thân người khác, nhưng lần này Tiểu Lục đã chết, là thật sự chết đi ngay trước mắt mình.

Sở Thu Nguyệt cắn chặt đôi môi, từ từ đi tới chỗ Sở Lư Uyển và Sở Xuân Nguyệt cùng mọi người đang vây quanh cạnh Tiểu Lục, từ từ cúi thấp người lại gần Tiểu Lục.

“A, Thu Nguyệt, muội cũng ở đây sao.” Sở Xuân Nguyệt ngẩn người, dù sao lúc này nàng nói Tiểu Lục là nha hoàn của mình cũng là nói lung tung, nàng cho là Sở Thu Nguyệt đang không có ở đây, ai biết thì ra là nàng cũng đang ở bên cạnh, chẳng qua là không hiểu được mới vừa rồi cơ hội tốt như vậy để đến gần Lâm An Dạ sao nàng không đi ra ngoài.

Sở Thu Nguyệt trong lòng oán giận kẻ xuyên qua đến trên người Tiểu Lục—— người kia hẳn cũng là vì muốn hấp dẫn sự chú ý Lâm An Dạ nên mới

khoe khoang sự “Thánh mẫu” của mình. Thằng bé trai kia căn bản cũng không có chút nguy hiểm nào, thế nhưng nàng ta lại tự dung xông ra xô đẩy, căn bản chính là kẻ điên!

Bởi vì chuyện của Tiểu Lục, đối với kẻ xuyên không phiến toái kia Sở Thu Nguyệt cũng không biết phải nói gì, nhân tiện nghĩ đến việc làm nào tàn của Sở Xuân Nguyệt, cũng không muốn để ý tới Sở Xuân Nguyệt nữa, chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng, cầm tay khăn yên lặng lau nước mắt.

Tiểu Lục không lớn hơn nàng mấy tuổi, đúng hơn là một tuổi, lần trước Giang Thiển Thiển còn nói đã đến lúc nên giúp Tiểu Lục Thu xếp một ít chuyện hôn nhân đại sự rồi, Tiểu Lục còn vì vậy mà vui vẻ thật lâu.

Nhưng nàng còn chưa kịp hưởng thụ điều gì đã phải chết rồi.

Sở Xuân Nguyệt và Sở Lưu Uyển thấy hành động của Sở Thu Nguyệt, cũng hiểu được Sở Thu Nguyệt đang rất đau buồn, nghĩ thầm mình cũng không thể yếu thế, cho nên cũng bắt đầu nặn ra chút ít nước mắt cùng khóc nức nở nói: “Tiểu Lục là một nha hoàn không tệ, người tốt đẹp như thế mà lại. . . .”

Sở Thu Nguyệt mặc kệ các nàng, đứng dậy, nhìn phía bóng lưng Lâm An Dạ đang khuất dần.

Tiếng vó ngựa vọng lại, Lâm An Dạ đã đi thật xa, Sở Thu Nguyệt biết chuyện này căn bản không thể trách hấn, khoảng cách gần như vậy, Tiểu Lục lại bỗng nhiên xông ra, trừ phi Lâm An Dạ là thần tiên mới có thể trong nháy mắt kéo ngựa lập tức dừng lại.

Sự việc quán tính này nàng cũng có thể hiểu được .

Nhưng trong lòng Sở Thu Nguyệt vẫn không thể kiềm được một chút không thoải mái.

Lời nói, cử chỉ của Lâm An Dạ tất cả đều vô cùng hợp lẽ, đối với một tiểu nha hoàn không có danh tiếng gì, như vậy cũng đã là vô cùng hữu lễ —— dĩ nhiên ngoài việc đây là nha hoàn Sở phủ, hơn nữa trong đó còn có liên quan đến những chuyện rắc rối phức tạp trong triều đình.

Lâm An Dạ vô tri vô giác đi về phía trước, bóng lưng càng lúc càng xa, một chút cũng không giống như trong tiểu thuyết miêu tả: bỗng nhiên cảm giác được ánh mắt của nàng, sau đó ghìim ngựa ngoảnh đầu nhìn lại .

Hạ nhân của Lâm An Dạ mang theo tiểu Lục trở về Sở phủ, nhìn thấy thi thể Tiểu Lục, tất cả những người khác cũng rất kinh ngạc. Sở Liên Đình đã sớm lâm triều đợi chúc mừng Phiếu An Giáo Úy chiến thắng trở về nên không có nhà.

Sở Thu Nguyệt vốn định giải thích, nhưng Sở Lưu Uyển và Sở Xuân Nguyệt đã tự giác làm việc này, chỉ thấy Sở Xuân Nguyệt sinh động như thật nói: “Ài da, chuyện này nhắc tới cũng thật là làm cho người kinh ngạc, Tiểu Lục bỗng nhiên xông ra ngoài cứu một thằng bé không gặp phải nguy hiểm gì, sau đó đúng lúc ngựa của Phiếu An Giáo Úy đi đến, nhưng không thể ghìim ngựa lại kịp cho nên liền một cước giẫm phải Tiểu Lục, Tiểu Lục cứ như vậy mà đi đời nhà ma.”

“Hà, tại sao có thể như vậy?” Hà Tương Tư nhíu mày, nói, “Tiểu Lục không phải là nha hoàn thiếp thân của Thu Nguyệt sao? Thu Nguyệt, lúc ấy đã có chuyện gì xảy ra?”

Sở Thu Nguyệt nói: “Con cũng không biết. Lúc đầu Tiểu Lục nói đầu nàng hơi choáng, sau đó lại bỗng nhiên chen vào đám người, muốn đi cứu thằng bé trai kia, con ngăn cản cũng ngăn không được.”

Giang Thiển Thiển nhìn thi thể Tiểu Lục ở bên ngoài, thờ dài: “Đúng là chuyện xui ập vào người, Tiểu Lục thật đáng thương, cũng không còn thân nhân gì, đành an táng nàng cho tốt thôi.”

Hà Tương Tư gật đầu, phân phó hạ nhân chu đáo, Sở Thu Nguyệt liền thấy gia đình bọc thi thể Tiểu Lục lại từ từ khiêng đi, trong lòng cảm xúc lẫn lộn.

“Nhưng như vậy cũng làm phiền Phiếu An Giáo Úy xui xẻo.” Hà Tương Tư lắc đầu, “Vốn là trở về vinh quang, phong phong quang quang, tự dung lại đi đập chết một người, việc này.”

Sở Lưu Uyển cười cười nói: “Việc này thì đã là gì, dù sao nếu như hấn thật sự để ý chuyện này mà hỏi tội thì chúng ta cũng có thể lấy việc một bước chân của hấn chính là hàng vạn hàng nghìn tánh mạng người Mạt Tây để mình chứng nhạ.”

Sở Thu Nguyệt nhìn nàng một cái, nói: “Tiểu Lục không phải là người Mạt Tây, nói như vậy thật sự không đúng.”

“À!” Sở Lưu Uyển ngẩn người, gật đầu nói, “Đúng thật, tỷ quên mất.”

Sở Thu Nguyệt nói: “Tiểu Lục là nha hoàn của muội, là muội không quản giáo tốt nàng. Nếu như Phiếu An Giáo Úy thật sự trách tội, muội sẽ gánh chịu.”

Dừng một chút, liền lắc đầu cười khổ: “Nhưng không biết muội có thể gánh nổi tội này không. Sợ rằng lại liên lụy bá bá thăm thăm, con thật xin lỗi.”

Hà Tương Tư lắc đầu: “Nói gì vậy. Chỉ là việc ngoài ý muốn, không quan trọng. Thảm cũng vậy chẳng qua là thuận miệng than vãn một chút mà thôi.”

Sở Lưu Uyển chen miệng nói: “À, hai đường muội không cần phải lo lắng. Theo như tỷ thấy, Phiếu An Giáo Úy đối với chúng ta cũng rất tốt, không có chỗ nào mất hứng. Nếu không hấn cũng không cần phải phải hạ nhân của mình mang Tiểu Lục tới đây đâu.”

Sở Xuân Nguyệt cũng gật đầu: “Cũng là nhờ muội đi ra ngoài nhận Tiểu Lục trước.”

Sở Lưu Uyển cứng đờ, nói: “Là nhờ ta Phiếu An Giáo Úy mới biết được thì ra là Tiểu Lục là nha hoàn của Sở gia. Về phần đường muội, cũng là do nhanh chân hơn một chút —— việc này vốn là việc Thu Nguyệt làm.”

Lúc này rồi mà hai người còn tranh giành nhau chuyện không liên quan này, Sở Thu Nguyệt nghe cũng nghe không nổi nữa, nói với Hà Tương Tư cùng Giang Thiển Thiển: “Con hơi mệt, xin phép mọi người đi nghỉ ngơi trước.”

Giang Thiển Thiển quan tâm nói: “Tiểu Lục và con quan hệ cũng không tệ, hầu hạ con lâu như vậy nhất định là có tình cảm. Thu Nguyệt, trước đi xuống nghỉ ngơi đi, cũng đừng quá đau lòng.”

“Vâng.” Sở Thu Nguyệt đáp một tiếng, xoay người trở về phòng.

Sở Thu Nguyệt một ngời ở trong phòng, suy nghĩ rất nhiều.

Chuyện Tiểu Lục chết đi là một sự đả kích rất lớn với nàng. Trước kia đối với Sở Xuân Nguyệt và Sở Lưu Uyển, nàng quyết định để bọn họ thích làm gì thì làm, chỉ cần hai người không quá giới hạn nàng cũng sẽ làm bộ như không biết gì, còn có thể giúp đỡ đôi chút.

Ngoài nguyên nhân nàng chỉ là một người thân phận nhỏ bé, còn có nguyên nhân chính là nàng cảm thấy trừ lần Sở Xuân Nguyệt hại chết Tiểu Thần ra thì cũng không còn làm ra việc gì ảnh hưởng đến nàng cùng với mọi người trong nhà. Nhưng bây giờ Sở Thu Nguyệt phát hiện, mọi chuyện thật sự không đơn giản như vậy.

Cho dù bây giờ Sở Xuân Nguyệt nhìn như an phận rất nhiều, nhưng nàng ta thật sự sẽ an phận sao? Sợ rằng chưa chắc.

Chẳng qua là lúc này việc Tiểu Thần còn có chút uy hiếp với nàng ta, nhưng bây giờ nàng đã mở Dạ Từ quán, danh tiếng càng lúc càng lớn, sợ rằng trong người cũng càng ngày càng lảng lảng, nàng ta càng ngày càng cả gan tranh cãi với Sở Lưu Uyển.

Sở Thu Nguyệt thở dài một hơi, bây giờ nàng là muội muội của hai người, nàng có thể làm cái gì? Nàng phải làm sao mới có thể khiến cho hai người họ thật sự ngồi yên một chỗ, nói đúng hơn là không thể làm ra được những chuyện loạn cào cào nữa? Nhất là chuyện họ mới vừa “Tranh đoạt nam chính” như vậy, hàng vạn hàng nghìn lần không nên xảy ra thêm nữa. Bọn họ cũng không cần biết người đó có thật sự là người hoàn hảo hay không, nàng cũng không hiểu được hai người họ đang nghĩ gì nữa, thật sự là hết sức nóng nảy.

Vừa tự vấn vừa hồi tưởng đến những chuyện lúc trước của Tiểu Lục, Sở Thu Nguyệt vô cùng rầu rĩ, thở dài, sau đó cũng nằm lên giường nghỉ ngơi.

Đợi đến giữa buổi trưa, Sở Liên Đình trở về, vừa quay về liền nói: “Phiếu An Giáo Úy không cẩn thận giẫm phải Tiểu Lục sao?”

“Đúng vậy,” Hà Tương Tư gật đầu, “Có chuyện gì, không lẽ là làm Phiếu An Giáo Úy mất hứng sao?”

“Không phải chuyện đó.” Sở Liên Đình lắc đầu, “Hắn lên nói với ta, muốn tới Sở phủ tạ tội vì chuyện đã làm chết nữ bộc nhà chúng ta.”

Hà Tương Tư kinh ngạc nói: “Tạ tội? Tại sao lại dùng từ nặng nề như vậy, cũng chỉ là một nữ bộc mà thôi. Đây này, Phiếu An Giáo Úy không phải là nói mất chữ?”

Sở Liên Đình lắc đầu nói: “Phiếu An Giáo Úy tuy còn trẻ tuổi, nhưng về mặt lúc nào cũng lạnh lùng, sẽ không nói đùa, cũng càng không nói mát, vừa nhìn liền biết là chân nam tử hán, huống chi hắn từ nhỏ tập võ, không ở nhiều trong triều không có nhiều kinh nghiệm trên quan trường, quanh năm chỉ ở biên cương đánh giặc, cũng sẽ không bận tâm những chuyện con con này.”

“Vậy là tốt rồi.” Hà Tương Tư gật đầu, cười cười, “Không nghĩ tới Phiếu An Giáo Úy lại tốt như vậy. Lại bởi vì một nữ bộc mà nói cái gì tạ tội.”

“A, chỉ sợ cũng không chỉ đơn giản như vậy.” Sở Liên Đình lắc đầu, “Mặc dù Phiếu An Giáo Úy tâm địa thẳng thắn nhưng hắn cũng có thể hiểu được các bề phái thế lực. Cũng vì phụ thân nàng-Hà đại nhân cùng Lâm đại nhân và ta xưa nay giao hảo, Lâm gia cùng Sở phủ mặc dù địa vị cách nhau khá xa, nhưng cũng coi như là giao hảo. Mặc dù phía sau Phiếu An Giáo Úy kia có Lâm gia, bản thân hắn cũng lập nhiều chiến công, nhưng nhiều bằng hữu thì cũng sẽ có nhiều địch nhân. Huống chi còn có nàng ở đây nữa.”

“Ừ.” Hà Tương Tư gật đầu.

Hai người bọn họ nói lời nói này, bởi vì có chút cơ mật cho nên cũng chỉ nói ở trong lòng, trên bàn ăn chỉ nói Phiếu An Giáo Úy muốn tới Sở phủ, chỉ có vậy nhưng cũng đủ làm cho Sở Lưu Uyển và Sở Xuân Nguyệt hưng phấn không thôi. Sở Lưu Suong cũng lôi kéo Sở Thu Nguyệt hỏi lung tung này kia. Ngày đó lúc hoan nghênh Phiếu An Giáo Úy, nàng vì ngủ nướng cho nên không đi, vì thế cũng không trông thấy hắn.

“Thế nào, Phiếu An Giáo Úy rất tuần tú sao?” Sở Lưu Suong cười hỏi, “Lúc trước khi hắn xuất chinh cũng từng thấy qua hắn, bây giờ không tương tượng được như thế nào.”

“Không thể nhìn rõ ràng nên giờ cũng rất muốn thấy phải không.” Sở Thu Nguyệt cười cười, đáp.

Sở Lưu Suong nhớ tới chuyện của Tiểu Lục, liếc le lưỡi rồi cũng không hỏi nhiều nữa.

Chương 32: Đến tạ tội

Chuyển ngữ ♥ Gyanji

Beta ♥ Nhã Vy

Không quá mấy ngày, quả nhiên Lâm An Dạ tới Sở phủ đúng như đã hẹn. Người trong Sở phủ đã chuẩn bị tốt tất cả. Cũng không quan tâm Lâm An Dạ có ở lại chỗ này ăn cơm trưa hay không đã phân phó trước đầu bếp, làm thức ăn vô cùng tốt để chiêu đãi Lâm An Dạ.

Lâm An Dạ vào thư phòng Sở Liên Đình, ôm quyền với Sở Liên Đình: “Sở học sĩ, trước đó vài ngày là do tại hạ sơ suất, hôm nay đặc biệt đến đây để tạ lỗi.” Dứt lời liền sai hạ nhân đem một ít lễ vật lên, Sở Liên Đình thấy vậy vội vàng nói: “Phiếu An Giáo Úy, hôm trước ta đã đã nói, chuyện này chẳng qua là việc rất nhỏ, thật sự không cần Giáo Úy phí công.”

Lâm An Dạ lắc đầu, không nói gì nữa.

Nhìn thái độ kia chính xác là không muốn nói tiếp về chuyện này nữa. Không nói nữa, không phải là muốn đi chứ?

Chẳng lẽ mới đến đã định đi sao, việc này.

Sở Liên Đình xấu hổ đến toát mồ hôi hột.

Dừng một chút, Sở Liên Đình nói: “Như vậy đi, Phiếu An Giáo Úy, biết hôm nay ngài tới, ta đặc biệt phân phó phòng bếp làm một chút thức ăn ngon, ngài quanh năm viễn chinh biên cương, sợ rằng cuộc sống so với quan văn chúng ta thật sự cực khổ hơn vạn lần. Cho nên ta muốn nhân cơ hội, dùng bữa ăn này để tỏ lòng ngưỡng mộ.”

Lâm An Dạ thần nhiên nói: “Sao có thể nói như vậy được, văn hay võ đều là vì quốc gia, vì cuộc sống ấm no của dân chúng, nào có cái gì so được với không thể so được chứ?”

Sở Liên Đình cười một tiếng: “Đúng thế.”

Lâm An Dạ gật đầu: “Nhưng nếu đại nhân đã mở lời thì tại hạ cũng không thể từ chối.”

Thấy Lâm An Dạ đồng ý ở lại ăn cơm trưa, Sở Liên Đình cười cười, mượn cơ hội hỏi Lâm An Dạ chuyện ở biên cương, nhân tiện nói qua chuyện trong triều. Lâm An Dạ mặc dù là quan võ nhưng học thức uyên bác, nói đến những cuốn sách cao thâm, mặc dù có thể không bì kịp người suốt năm chìm đắm trong sách như Sở Liên Đình, nhưng hần tuổi còn trẻ, kết hợp với việc đi nhiều nên cũng hiểu một chút những quyền sách phức tạp, có rất nhiều những ý kiến sâu sắc, thậm chí còn khiến cho Sở Liên Đình thêm nhiều điều phải suy nghĩ, đúng là làm người ta bội phục vô cùng.

Một lát sau, Sở Triều Sinh trở về, Sở Liên Đình liền cho gọi vào. Sở Triều Sinh và Lâm An Dạ đồng trang lứa, tiếp xúc qua lại tự nhiên càng thêm hiểu ý, cho nên nói chuyện với nhau rất hợp. Những lúc Sở Triều Sinh nhận xét một số kế sách độc đáo, Lâm An Dạ cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười hiếm thấy.

Biết Sở Triều Sinh còn trẻ tuổi như vậy mà đã là Giải Nguyên, mùa xuân tới còn chuẩn bị đi thi hội, Lâm An Dạ cũng lấy làm cảm thán một phen.

Ba người cứ như vậy cười cười nói nói vui vẻ cho đến khi thị nữ tới gõ cửa thông báo thức ăn đã xong xuôi. Hà Tương Tư cũng tới, đứng ở cửa cười cười hành lễ: “Phiếu An Giáo Úy.”

Lâm An Dạ cũng trả lễ: “Sở phu nhân.”

Thấy Lâm An Dạ bộ dáng tuấn lãng vô song, thái độ lại có chừng có mực, trong lòng Hà Tương Tư cũng lấy làm thích thú. Hơn nữa thấy Lâm An Dạ và Sở Liên Sinh mới vừa nói chuyện vui vẻ như vậy bèn quay sang Sở Liên Đình và Sở Triều Sinh nói: “Có chuyện gì lại nói lâu như vậy... Lư Uyên còn muốn trông thấy Phiếu An Giáo Úy đấy.”

Sở Liên Đình cũng hiểu được tâm tư của thê tử và con gái, cười một tiếng đáp: “Bây giờ đi gặp là được chứ gì.”

Hà Tương Tư che miệng cười một tiếng.

Lúc ba người ra đại sảnh đã thấy những người khác đều có mặt, theo lẽ, nhìn thấy một Giáo Úy, những người khác đều là thường dân thì phải hành lễ, nhưng Lâm An Dạ đã nói là hần đến để “Tạ tội” nên cũng không cần đa lễ.

Trên bàn cơm, Sở Lưu Uyên cười cười, giành nói: “Từ lần từ biệt trước đây ở Lưu Ly Lâu, đây là lần đầu tiên ta gặp mặt Phiếu An Giáo Úy.”

Lưu Ly Lâu chính là nơi Sở Lưu Uyên lần đầu tiên thấy Lâm An Dạ.

Lâm An Dạ suy nghĩ chốc lát rồi gật đầu.

Nhìn thái độ của hắn như vậy, Sở Lưu Uyên liền hiểu được người này đã quên mất chuyện kia. Gật đầu rồi không nói gì, rõ ràng là miễn cưỡng.

Người này đầy đủ lễ giáo, thoạt nhìn khách khí, nhưng trong lòng không biết có bao nhiêu ngạo khí, thật là khiến người ta buồn bực.

Trong lòng Sở Lưu Uyên mất hứng nhưng trên mặt vẫn che giấu kĩ càng, hoàn toàn không biểu hiện ra.

Thấy Sở Lưu Uyên ủ rũ, trong lòng Sở Xuân Nguyệt âm thầm vui vẻ, không nhịn được nói: “Vốn nghe danh Phiếu An Giáo Úy và thuộc hạ thân hòa, hôm nay tận mắt thấy mới biết cũng không phải chỉ là tin đồn. Tiểu Lục rõ ràng là tự mình hại mình nhưng lại làm phiền Giáo Úy phải đến đây một chuyện.”

Lâm An Dạ không đồng ý, nói: “Ta và thuộc hạ thân thiết chỉ vì bọn họ cùng ta vào sinh ra tử, so với việc lần này ta tới đây là không giống nhau.”

Sở Xuân Nguyệt “A” một tiếng, nói: “Ha ha, nói rất đúng.”

Lâm An Dạ này thật chỉ thích hợp đi đánh giặc.

Sở Thu Nguyệt cười khỏ một tiếng, đối với chuyện ngựa của hắn đâm chết Tiểu Lục vẫn có chút vướng mắc trong lòng.

Sở Lưu Uyên bỗng nhiên cười một tiếng, nói: “Xưa nay nghe danh Phiếu An Giáo Úy không chỉ am hiểu bày binh bố trận, mà thi từ ca phú cũng vô cùng uyên thâm, hôm qua ta vừa bất chợt nghĩ ra một bài thơ, hôm nay đọc lên bêu xấu, kính xin Phiếu An Giáo Úy chỉ điểm.”

“Chỉ điểm không dám nhận, Sở đại tiểu thư tài hoa có tiếng, sao tại hạ dám múa rìu qua mắt thợ.” Lâm An Dạ nói, lại nhìn sang Sở Triều Sinh, cười một tiếng, “Huống chi còn có Giải Nguyên ở đây.”

Sở Triều Sinh cũng không nhịn được cười, chấp tay với Lâm An Dạ: “Đa tạ Lâm huynh nâng đỡ. Được rồi, đường muội, muội cứ đọc đi.”

Sở Lưu Uyên khẽ mỉm cười nói: “Bài thơ này tên là 《Xuân nhật yến》.”

Dứt lời, bỗng nhiên cầm lấy chiếc đĩa, nhẹ nhàng gõ hàng chén trước mặt, vừa gõ vừa đọc, cùng chiếc đĩa gõ ra nhịp, nửa đọc nửa hát:

“Xuân nhật yến,

Lục tửu nhất bôi ca nhất biến

Tái bán trần tam nguyện.

Nhất nguyện lang quân thiên tuế

Nhị nguyện thiếp thân trường kiện,

Tam nguyện như đồng lương thượng yến,

Tuế tuế nhất trường tương kiến. “

Sở Thu Nguyệt nghe bài 《Xuân nhật yến》này, hơi sững sờ.

Đây là một bài thơ vô cùng danh tiếng, hơn nữa cũng rất ưu mỹ, thanh tân tươi đẹp, từ ngữ tình cảm, dễ hiểu, có phong vị dân ca, cho nên được ưa thích rộng rãi.

Chẳng qua là bài thơ này viết về ngày xuân mở yến, vợ chồng cùng nâng cốc cầu mong hạnh phúc dài lâu. Bài thơ mượn lời nữ phụ biểu đạt mong ước tốt đẹp của mình với phu quân, hai câu cuối lấy Lương Yên Song Tê ví von cho vợ chồng đoàn viên.

Đây là thơ hay, chẳng qua là lấy thân phận Sở Lưu Uyên để đọc ra thì thật sự không thích hợp.

Huống chi nàng còn có ý để cho Lâm An Dạ nghe, lại càng không nên.

Bài thơ này hẳn là có ý với Lâm An Dạ, chẳng qua là một chút cũng không che dấu, không có gì gọi là ngượng ngùng thiếu nữ nên có. Chẳng phải tới thiếu cũng chỉ nên dùng những câu như “Kí kiến quân tử, vân hồ bất hĩ”(1) sao.

Quả nhiên, tất cả mọi người hơi kinh ngạc, Lâm An Dạ lại càng chau mày nói: “Đây quả nhiên là bài thơ hay, chẳng qua là có chút không thích hợp.”

Sở Lưu Uyên cười cười, dường như sớm có dự liệu, nói: “Ta hiểu được, như ta đã nói, chỉ là đem qua bỗng nhiên xuất thần mà viết ra bài thơ này thôi.”

Sở Xuân Nguyệt ở một bên lạnh lùng cười một tiếng, không nói gì.

Những bài thơ nàng thuộc thật sự là ít đến thảm thương, huống chi lại không biết Sở Xuân Nguyệt có gì sai sót hay không cho nên không thể làm gì khác hơn là đành im lặng.

Lâm An Dạ gật đầu: “Nếu chỉ nói đến từ ngữ, đích xác là thơ hay. Từ ngữ thanh lệ, ý cảnh khác sâu.”

Hắn thật sự chỉ nói đến từ ngữ, những khác một mực không bàn đến, Sở Lưu Uyển hơi lúng túng, cười cười, cũng không yêu cầu hắn bình luận về bài thơ này nữa.

Phong ba ngày xuân yến đã qua, mọi người lại tiếp tục ăn cơm, Lâm An Dạ mặc dù không phải là người thích trò chuyện, nhưng lễ nghi thực hiện rất đầy đủ, chỉ cần có người hỏi chuyện hắn cũng sẽ nghiêm túc trả lời.

Nhưng nhìn bộ mặt lạnh tanh kia, trừ Sở Xuân Nguyệt và Sở Lưu Uyển thỉnh thoảng hỏi đáp vài câu, cùng với Sở Triều Sinh thì thật ra cũng chẳng ai có đề tài gì mà nói với hắn nữa?

Ăn cơm xong, Sở Thu Nguyệt định về phòng trước nhưng phía sau có người gọi nàng lại: “Sở tiểu thư.”

Sở Thu Nguyệt nghe giọng nói kia, biết là Lâm An Dạ, không khỏi sững sốt, quay đầu nói: “Phiếu An Giáo Úy? Có chuyện gì không?”

“Tiểu Lục kia, có phải là thị nữ của nàng không?” Lâm An Dạ nói.

“A.” Sở Thu Nguyệt khẽ kinh ngạc, gật đầu nói, “Đúng vậy.”

Trong lòng cũng nghi ngờ, sao Lâm An Dạ lại biết được? Chẳng phải bây giờ hắn vẫn cho rằng Tiểu Lục là nha hoàn của Sở Xuân Nguyệt sao.

Lâm An Dạ chấp tay nói: “Xin lỗi.”

“. Không có gì.” Sở Thu Nguyệt lắc đầu, trong lòng phức tạp, chỉ biết nói, “Chuyện này thật ra cũng không liên quan đến ngài.”

Dừng một chút, nàng hiểu kỳ nói: “Nhưng mà, Lâm công tử sao lại biết được chuyện này?”

“Là Khang Dạ nói cho ta biết.”

“Lâm nhị công tử?” Sở Thu Nguyệt lại càng nghi ngờ, Lâm Khang Dạ sao tự dưng nói đến việc này.

Lâm An Dạ thấy nét mặt Sở Thu Nguyệt có vẻ không giải thích được, liền nói: “Khang Dạ nói với ta tính tình nàng hơi cổ quái, không nên dây vào nàng. Nhưng hôm nay đã gặp mặt, ta lại thấy không phải như thế.”

Sở Thu Nguyệt trong lòng âm thầm buồn cười, tên Lâm Khang Dạ này, thế mà lại nói xấu sau lưng nàng. Nhưng dù sao hắn cũng không phải là thật sự có ý đó, chắc chỉ là nhắc nhở huynh trưởng hắn.

Sở Thu Nguyệt cười một tiếng nói: “Việc kia chỉ sợ là do Lâm nhị công tử hiểu lầm thôi. Huống chi, chuyện này ta cũng thấy rõ ràng là tự Tiểu Lục xông ra ngoài, làm sao có thể trách Lâm công tử? Tính ta mặc dù không quá tốt nhưng vẫn phân biệt rõ phải trái.”

Lâm An Dạ gật đầu, không nói thêm lời nào nữa.

Sở Thu Nguyệt cũng khẽ hành lễ, xoay người rời đi.

(1) Trích đoạn 3 bài Phong Vũ – Trịnh Phong tập – Kinh Thi:

Phong vũ như hồi,

Kê minh bất dĩ,

Ký kiến quân tử,

Vân hồ bất hi.

Dịch thơ:

Gió mưa tới sấm cả trời,

Tiếng gà eo óc mấy lời đầu hiu.

Thấy chàng quân tử mến yêu,

Lòng em hoan lạc khinh phiêu khôn cùng. => Ý nghĩa: khi tình yêu đến, người con gái vạn phần vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Chu Tử Giai

Chuyển ngữ ♥ Gyanji

Beta ♥ Nhã Vy

Việc làm ăn của Sở Xuân Nguyệt phát triển không ngừng, chính xác hơn là náo nhiệt vô cùng. Sở Lưu Uyên oán hận vô cùng nhưng lại không thể phát tác.

Cuộc sống từng ngày từng ngày trôi qua, Sở Thu Nguyệt cứ tưởng nhờ Dạ Tử quán, Sở Xuân Nguyệt cuối cùng cũng đang hoàng, ai ngờ được hôm nay, bỗng nhiên Sở Xuân Nguyệt chạy về nhà nói với mọi người: “Con. . . . Con đã phải lòng một nam nhân.”

Ngoại trừ một mình Sở Xuân Nguyệt vô cùng hưng phấn, tất cả mọi người đều kinh ngạc khó hiểu. Mọi người vừa rồi rít hỏi người nọ là ai, vừa âm thầm trách cứ Sở Xuân Nguyệt nói cái gì mà “Phải lòng một nam nhân” chứ, thật là chẳng ra thể thống gì cả.

Sở Xuân Nguyệt nói: “Dạ Tử quán đang làm ăn tốt như vậy, tất nhiên sẽ không tránh khỏi việc có người từ đến khiếu khích gây chuyện, con đã đi thuê mấy tên hộ vệ cường tráng, nhưng sợ làm cho những nữ nhân mua hàng ngượng ngùng nên không thể làm gì khác hơn là để cho mấy người họ đứng nơi khá xa cửa rồi lúc nào có chuyện hãy đến. Ai biết bọn họ lợi dụng lúc rảnh rồi liền đi đâu mất, căn bản là đi xa đến mức không thấy được động tĩnh gì ở Dạ Tử quán ! Con vốn cũng không biết, sau đó bỗng nhiên có người tới gây chuyện, con đi gọi bọn họ tới nhưng không một ai có mặt, lúc đó con mới biết được chuyện này!”

“Được rồi, đừng kể những thứ ngoài lề này nữa, nói vào điểm chính đi.” Giang Thiển Thiển nhú mày, trong lòng đang sốt ruột chuyện của con gái nên cũng không muốn quản những thứ này.

Sở Xuân Nguyệt đành tiếp tục nói: “Hôm nay lại có người gây chuyện, những người kia cũng không đến, rồi bỗng nhiên có một nam tử, một thân một mình xông tới, đánh những người đó đến tè ra quần, sau đó còn đi tới hỏi con ‘Cô nương, nàng không sao chứ’.”

Nói tới chỗ này, Sở Xuân Nguyệt liền mím môi, ngượng ngùng nở nụ cười.

Mọi người đều đã hiểu, ra là nàng bị cảm phục bởi nam nhân kia.

Sở Lưu Uyên đột nhiên nhú mày, nói: “Nam tử kia tên là gì?”

Không biết sao nghe thấy câu nói của người nọ, Sở Lưu Uyên cũng không tránh khỏi cảm giác có chút quen thuộc.

“A, hần nói hần tên Chu Tử Giai —— Mọi người cũng biết Chu gia, đó chẳng phải là danh gia vọng tộc sao?” Sở Xuân Nguyệt đắc ý nói.

Sở Lưu Uyên sững sốt chốc lát, bỗng nhiên cười lớn: “Hóa ra là Chu Tử Giai.”

Trừ gia đình Sở Liên Bình, những người trong thành ai ai phải lắc đầu bất đắc dĩ.

Riêng Sở Lưu Suong thì ôm bụng cười đến suýt ngã.

Sở Xuân Nguyệt vốn cũng đã hỏi những người khác, biết Chu gia mặc dù không phải tam đại gia tộc, thượng gia, kim gia, hoặc là loại có danh tiếng như thế, nhưng dù gì cũng coi như là một đại gia tộc rồi. Huống chi Chu Tử Giai phong thái bất phàm, tướng mạo cũng anh tuấn, còn tự mình ra tay cứu giúp người khác, lại thêm trên mặt đều là nhu tình. Từ lúc Sở Xuân Nguyệt tới cổ đại vẫn bị luôn coi thường, gần đây mặc dù nhờ danh tiếng Dạ Tử quán, nhưng cũng ít có nam tử chất lượng tốt như thế tới —— mặc dù Chu Tử Giai chưa thật nói gì, nhưng Sở Xuân Nguyệt có thể cảm nhận được ánh mắt đầy tình ý kia của hắn.

Thật vất vả có một nam nhân tốt như vậy, Sở Xuân Nguyệt vội vàng tới Sở phủ khoe khoang, còn chọn riêng lúc đang dùng cơm chính là vì muốn cho mọi người hâm mộ một phen. Chẳng ngờ được lại không có một ai tỏ vẻ ngưỡng mộ với nàng mà sau khi nghe được tên Chu Tử lại còn cười ầm lên như vậy, thật là làm cho nàng không còn mặt mũi nào mà!

Sở Xuân Nguyệt thở gấp, cả giận nói: “Có gì đáng buồn cười chứ? !”

Sở Thu Nguyệt thấy những người khác cười sôi nổi, mà giọng cười còn pha chút bất đắc dĩ, trong bụng sinh nghi, đồng thời nhớ lại: Cái tên “Chu Tử giai”

này, hình như đã nghe qua ở đâu rồi.

A, đúng rồi, hôm thi đã cầu, đi theo phe Bát hoàng tử, Sở Lưu Sương đã nói bên phe Bát hoàng tử, chỉ có Bát hoàng tử và Chu Tử Giai là coi như vừa mất. Nếu là vậy thì có cái gì đáng buồn cười chứ?

Nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của Sở Thu Nguyệt, lại thấy Sở Xuân Nguyệt tức giận như vậy, Sở Lưu Sương cười hì hì lau nước mắt, nói: “Nhị Đường tỷ, tỷ đừng khó hiểu nữa, lúc đầu muội nói là Chu Tử Giai coi như vừa mất, nhưng cũng không nói con người hắn như thế nào.”

Dứt lời, dừng một chút, nói: “Thật ra thì Chu Tử Giai này mặc dù là người Chu gia nhưng lại làm mất hết danh dự của Chu gia. Hắn mọi mặt đều hoàn hảo, nhưng lại là kẻ đào hoa, lại suốt ngày dùng một chiêu chính là anh hùng cứu mỹ nhân.”

“A?” Sở Xuân Nguyệt kinh hô, “Như vậy là có ý gì?”

“Chính là hắn chuyên thuê bọn bắt cóc, quấy rối, gây chuyện để cho các cô gái hắn nhìn trúng lâm vào hoàn cảnh khó khăn, còn hắn thì xuất hiện vào phút cuối đánh lui những người đó rồi mượn cớ để tán tỉnh. Cứ như vậy, những nữ tử thông thường liền sẽ bị chinh phục !” Sở Lưu Sương cười nói, “Hắn chính là dùng cách như thế để làm nữ tử khuyên tâm.”

Sở Xuân Nguyệt lại không nghe ra “Những nữ tử thông thường” có nghĩa là Chu Tử Giai đã sử dụng chiêu như vậy không chỉ một hai lần, ngược lại còn nói: “Thì ra là hắn làm thế để cho mình chú ý, lại còn bỏ ra nhiều công sức như vậy.”

Sở Lưu Uyển cười một tiếng: “Đường muội, muội đừng vội cảm động, tỷ nhớ vào hai năm trước, lúc tỷ đang ngồi trên kiệu cũng bỗng nhiên bị vây lại, rồi cũng Chu công tử xuất hiện giải nguy cho tỷ. Chẳng qua là sau này lại bị tỷ vạch trần, vì mặt mặt nên hắn cũng không dám làm chuyện đó nữa.”

Dứt lời gờ tay áo che miệng cười cười: “Không ngờ hôm nay lại tới quấy nhiễu muội.”

Mọi người buồn cười lắc đầu.

Giang Thiên Thiên bắt đầu dĩ cười nói: “Hóa ra là như vậy. Xem ra Xuân Nguyệt mặc dù sâu sắc, nhưng chung quy không bằng Lưu Uyển sâu sắc đúng lúc, nhìn thấu trò lừa bịp của đối phương. Cũng may là nhờ Lưu Uyển vạch trần.”

Sở Xuân Nguyệt thật vất vả mới có được một “Lang quân như ý” đã bị Sở Lưu Uyển nói thành một nam tử cực kỳ ngu xuẩn, hơn nữa hắn còn từng động tâm với Sở Lưu Uyển —— đó không phải là nói mình nhất đồ Sở Lưu Uyển không cần sao? !

Trong lòng Sở Xuân Nguyệt phẫn hận, nhưng lại không muốn tin Chu Tử Giai nhẹ nhàng như ngọc lại là người như vậy, nói: “Nhưng Việc kia cũng đã ba năm rồi, sợ là hắn cũng sẽ không còn thích Đường tỷ nữa đâu.”

“Dĩ nhiên là không.” Sở Lưu Sương nói xen vào “Ai mà chẳng biết Chu công tử mới mười tám nhưng thể thiếp đã sớm một đàn. Bất luận nhân phẩm tính tình thế nào, chỉ cần đẹp mắt là hắn liền thu!”

“Này, Lưu Sương.” Hà Tương Tư cau mày, “Không được nói tung tung.”

Dù sao Chu gia cũng là một đối tượng lôi kéo rất đáng giá, mặc dù Chu gia đi theo Bát hoàng tử, nhưng trong triều đình không có cái gì gọi là bằng hữu vĩnh viễn, cho nên vì lời nói mà dẫn đến đắc tội làm sút mẻ tình cảm cũng điều là vạn lần không nên.

Sở Lưu Sương le lưỡi, ngậm miệng cười cười.

Nghe Sở Lưu Sương nói như vậy, Sở Xuân Nguyệt giống như bị thiên lôi bổ trúng, nàng đã từng nói nhất định phải nam nữ ngang hàng mới chấp nhận! Huống chi là cùng người khác chung chồng? !

Nàng ta lập tức không hề suy nghĩ nhiều chuyện của Chu Tử Giai nữa, nói: “Ồ, Hóa ra hắn là kẻ giả tạo như vậy, thế thì cũng không cần nhắc tới hắn nữa.”

Dứt lời liền tùy ý kết thúc chủ đề này.

Những người khác cũng hiểu được nàng không muốn nói tiếp nên cũng không nhắc lại chuyện Chu Tử Giai này nữa.

Trong lòng Sở Xuân Nguyệt khổ sở vô cùng, nàng vốn là thích Giang Thành Văn, nhưng Giang thành văn quá không hiểu phong tình nên đành phải thôi; đến Lâm Khang Dạ, vừa nhìn liền thấy quá nhỏ, cũng không có tố chất của nam chính; sau lại thật vất vả tới Lâm An Dạ, ai ngờ lại bị một bài《 Xuân Nhật Yên 》của Sở Lưu Uyển giành trước —— mặc dù hắn có vẻ hắn cũng không để ý lắm đến Sở Lưu Uyển, nhưng dù sao phần thắng của Sở Lưu Uyển cũng lớn hơn mình.

Nghĩ tới đây, trong lòng Sở Xuân Nguyệt càng ưu phiền, lập tức đặt đĩa xuống rồi trở về phòng.

+++

Tuy trong lòng Sở Xuân Nguyệt rất thương tâm vì bị Chu Tử Giai lừa gạt, nhưng ngày hôm sau vẫn đến Dạ Tử quán như mọi ngày, chuẩn bị xong tất cả chỉ chờ khách nhân tới cửa. Chu Tử Giai cũng tập tức xuất hiện.

Nhìn hán một thân áo trắng, khí chất bất phàm, trong lòng Sở Xuân Nguyệt vừa nảy một cái. Nhưng lại nhớ tới những lời hôm qua của Sở Lưu Uyên và Sở Lưu Sương liền hạ quyết tâm sắt đá, không muốn để ý đến hán.

Chu Từ Giai không vẫn không biết chuyện hư hỏng trước kia của mình đã bị vạch trần nên vừa cười vừa tiến đến hỏi han Sở Xuân Nguyệt: “Sở cô nương, hôm qua người bị kinh sợ, không biết hôm nay thế nào rồi?”

Sở Xuân Nguyệt không muốn để ý đến hán, quay đi chỗ khác.... không nói lời nào.

Chu Từ Giai lại cho là nàng đang làm nũng với mình, cười cười, nói tiếp: “Sở cô nương.”

Lời còn chưa nói hết, Sở Xuân Nguyệt liền nói: “Người đi ra ngoài đi, sau này không được đến đây nữa.”

Chu Từ Giai vô cùng kinh ngạc, hôm qua rõ ràng thấy Sở Xuân Nguyệt đã cắn câu rồi, sao hôm nay lại.

Sở Xuân Nguyệt nói xong câu nói kia, trong lòng lại có một chút hối hận, đi đến ngồi ở phía sau quầy thất thần thật lâu. Lúc lâu sau, nàng mới phát hiện có cái gì đó không đúng —— tại sao hôm nay lại không có khách nào cả?

Bình thường vào lúc này, không kể là mua phấn hay là can tịnh khó cửa tiệm cũng đều rất đông!

Dĩ nhiên phần lớn mọi người là đến mua can tịnh khó nhưng thuận tiện cũng sẽ mua phấn. Dù sao Dạ Từ quán của Sở Xuân Nguyệt cũng có danh tiếng, phần ở đây hán là sẽ không kém bất kì nơi nào.

Sở Xuân Nguyệt vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy Chu Từ Giai đang đứng chính ỉnh trong đại sảnh—— đây là cửa tiệm của phụ nữ, hán là một đại nam nhân mà đứng ở chỗ này thì người nào còn dám vào?

Thảo nào đến một vị khách cũng không có.

Sở Xuân Nguyệt vừa giận hán can mình làm ăn, lại vừa vui vẻ vì hán vẫn chưa đi, trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cái gì cũng không nói được. Chu Từ Giai thấy Sở Xuân Nguyệt trên mặt hết đỏ lại trắng, biết trong lòng Sở Xuân Nguyệt cũng không bài xích mình như lời nói, cho nên vội vàng tiến lên phía trước nói: “Không biết ta đã đắc tội gì với Sở cô nương mà lại làm cho Sở cô nương không thích ta đến như vậy?”

Sở Xuân Nguyệt sắc giọng: “Người làm chuyện tốt gì thì trong lòng người tự biết.”

Chu Từ Giai sừng sốt, cuối cùng cũng đoán được là chuyện gì xảy ra, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không đổi, nói: “Ra là Sở cô nương nghe người khác kể về những chuyện phong lưu trước kia của ta.”

Chuyện phong lưu trước kia?

Sở Xuân Nguyệt hơi sững sờ, nói: “Ừ. Người cũng tự biết sao.”

Chu Từ Giai bất đắc dĩ cười một tiếng: “Đây đều là chuyện từ lâu rồi. Khoảng thời gian này ta thanh tâm quả dục, đơn giản là cảm giác sẽ có chuyện kỳ lạ gì đó sẽ xảy ra, thật giống như ta sẽ gặp phải tình yêu chân chính của một nữ tử.”

Sở Xuân Nguyệt trong lòng vừa động, nghĩ, đúng rồi, có loại nam chính vốn là người trăng hoa, nhìn như cao thủ tình trường, phiến điệp không dính thân, nhưng trong lòng vô cùng tịch mịch, đơn giản là hán chẳng bao giờ thật lòng. Sau đó, hán gặp gỡ nữ chính, lúc này hán sẽ vì nữ chính bộc lộ hết thấy, dĩ nhiên là vô cùng chân thành.

Sở Xuân Nguyệt càng nghĩ càng kích động, cảm thấy mình đích thực chính là Thiên Nữ định mệnh của Chu Từ Giai, ngoài mặt còn nói: “Vậy những thê thiếp huynh lấy về trước đây thì sao? Huynh cưới người ta, chẳng lẽ cũng đều là thật lòng?”

Chu Từ Giai lắc đầu: “Dĩ nhiên không phải rồi. Ta mặc dù thê thiếp bên cạnh một đoàn, nhưng không một người nào hiểu ta, có đôi khi ta một mình ngồi ở thư phòng suốt đêm cũng không một ai vào. Các nàng cũng không thể hiểu ta.”

Sở Xuân Nguyệt cười một tiếng, nói: “Đó là bởi vì huynh không chịu đối xử thật lòng, người khác làm sao thật lòng hồi báo cho huynh đây?”

Vừa nói, trong lòng Sở Xuân Nguyệt vừa đắc ý, lời kịch như vậy nàng xem qua không dưới năm sáu lần, bây giờ nói ra căn bản là dễ dàng.

Cho nên tiếp tục nói: “Ta cũng chưa từng thích qua người nào, nhưng tối thiểu ta cũng biết, yêu là từ hai phía. Chỉ khi người thật lòng mới có thể nhận được sự chân thành từ người khác. Huynh nói huynh tịch mịch, chỉ là bởi vì huynh không biết yêu.”

Nói xong còn thở dài một hơi.

Chu Từ Giai nói: “Có đúng là như vậy không?”

Sở Xuân Nguyệt mỉm cười gật đầu.

Nhưng Chu Từ Giai lại lắc đầu: “Nhưng những thứ kia đều là dong chi tục phấn, làm sao đáng giá để ta thật lòng?”

Dứt lời nhìn về phía Sở Xuân Nguyệt: “Đâu như Sở cô nương, mặt như hoa đào, tâm như linh lung, thật đúng là một kỳ nữ hiếm gặp. Ta. Ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.”

Sở Xuân Nguyệt đỏ mặt: “Được rồi, huynh ra ngoài trước đi, ta còn muốn làm ăn.”

Chu Tử Giai khẽ mỉm cười, nói: “Được, một lát nữa ta sẽ trở lại.”

Sở Xuân Nguyệt ngoài miệng nói: “Huynh trở lại làm cái gì chứ?” nhưng cũng không có tỏ vẻ cự tuyệt.

Chu Tử Giai lại càng đắc ý, quay người lại, về mặt tươi cười rồi đi.

Hai người này huynh ta, ta nàng diễn xướng, làm Sở Thu Nguyệt ở gian nhà bên kia đợi Sở Xuân Nguyệt thật là chua chát.

Nàng vốn đang muốn tìm đến Sở Xuân Nguyệt, ai biết nhìn thấy ở cửa có một nam tử đứng ở đó, cũng không ai nói chuyện, mà Sở Xuân Nguyệt lại ngồi quay lưng ra phía ngoài, cũng thật là kì lạ.

Đoán được nam tử kia là Chu Tử Giai, Sở Thu Nguyệt dứt khoát không đi vào, mà đứng nhìn xem Sở Xuân Nguyệt làm thế nào để đối phó Chu Tử Giai. Sau lại nghe phải vài câu đối thoại, quả thực đến cả thức ăn trong bụng cũng muốn nôn ra ngoài.

Một khắc kia, nàng thậm chí còn cho là hai người đều bị thứ gì đó nhập vào.

Nhưng Sở Thu Nguyệt cũng hiểu được, Sở Xuân Nguyệt đang dương dương tự đắc vì những lời thoại nghe nhiều thành thuộc, mà Chu Tử Giai lại là “Đã xà tùy côn”(*), hiển nhiên là tay lão luyện.

Trong lòng Sở Thu Nguyệt cảm thán, không nhìn được lắt đầu.

Nhớ lại hai người vừa rồi nói cái gì mà “Tịch mịch”, “Thật lòng”, “Kỳ nữ” lại càng rung mình dữ dội, dờ khóc dờ cười nói: “Đúng là có bệnh mà.”

Bỗng nhiên phía sau có tiếng hỏi: “Cái gì có bệnh?”

(*)Đã xà tùy côn – Đánh rắn tùy gậy: Câu này không phải do danh nhân nào ghi chép lại, mà chỉ là một câu thoại được Lưu truyền trong dân gian dạy về cách đánh rắn ở vùng Lĩnh Nam. Phía nam có nhiều thứ dịch bệnh và vật độc hại, thường xuyên có rắn rết độc trùng và chuột bọ. Roi trúc mềm, côn cứng. Loài rắn có Sở trường quần quanh những vật cứng, nếu vút gây xuống không đánh trúng ngay điểm yếu của rắn có thể sẽ bị rắn vắn thân, nhe nanh, cắn lại người đánh rắn. Vậy nên phàm là người đánh rắn sẽ không bao giờ dùng côn mà dùng roi trúc để đánh rắn.

“Đã xà tùy côn” kỳ thực là “Mộc côn đánh rắn, rắn tùy loại gậy”.

Câu này ngụ ý con người có thể xem xét thời cơ, Thuận theo thời thế tình hình mà làm, để đạt được lợi ích lớn. Lấy câu “Đã xà tùy côn thượng” để sánh với tranh đấu chốn nhân gian để ám chỉ: Kẻ bị công kích giới về cách dùng mánh khoé thủ đoạn để lợi dụng luôn lách sơ hở, phản kích nhanh nhạy, khiến đối phương cảm thấy khó giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Bài tử ngọc

Edit ♥ Gyanji

Beta ♥ Nhã Vy

Sở Thu Nguyệt sợ hết hồn, quay đầu lại thì thấy Lâm Khang Dạ đang nghi hoặc nhìn mình, mà Lâm An Dạ cũng đứng phía sau Lâm Khang Dạ, chau mày, như thể nhìn phải thứ gì đó không sạch sẽ vậy.

Thực ra bởi vì Lâm An Dạ là người luyện võ, hơn nữa so với võ nghệ của Lâm Khang Dạ còn tinh thuần không kém nên có thể nghe được âm thanh xa hơn người bình thường, mặc dù vừa nãy hắn đứng cách Dạ Tử quán khá xa nhưng vẫn có thể nghe cực kỳ rõ ràng. Lâm Khang Dạ còn đang nghi ngờ, nhưng Lâm An Dạ chắc chắn đã nghe rõ.

Sở Thu Nguyệt thắc mắc một việc, chẳng lẽ Lâm An Dạ không có chuyện gì cũng bày ra vãi về mặt thâm cừu oán hận như thế này sao.

Sở Thu Nguyệt gọi một tiếng “Lâm công tử”, hắn cũng chỉ khẽ gật đầu một cái coi như đáp lễ.

Sở Thu Nguyệt hỏi Lâm Khang Dạ: “Lâm nhị công tử, sao huynh lại ở chỗ này?”

“À, ta đưa đại ca ra ngoài đi dạo, đi ngang qua mà thôi.” Lâm Khang Dạ nói.

Chỗ Dạ Từ quán ở vị trí phố xá vô cùng phồn hoa nên muốn đi dạo trong thành hiển nhiên là cần phải đi qua nơi này.

“Ra là vậy.” Sở Thu Nguyệt gật đầu.

“Không ngờ nhìn thấy cô đang đứng trước cửa hiệu của tỷ tỷ cô nghe lên cái gì.” Lâm Khang Dạ nói, “Sau đó lại nhìn thấy Chu Từ Giai đi ra.”

“Á, không có gì, ta cũng chỉ vừa tới không lâu, thấy a tỷ đang cùng người ta nói chuyện nên chưa đi vào.” Sở Thu Nguyệt đảo tròn mắt nói.

Lâm Khang Dạ gật đầu, mặc dù vẫn còn có chút nghi ngờ nhưng cũng không nói gì nữa.

Bỗng nhiên, Lâm Khang Dạ vỗ tay một cái nói: “Đúng rồi, đại ca.”

Lâm An Dạ đi tới hai bước: “Có chuyện gì?”

“Đại ca, lần trước huynh không phải là không cẩn thận đã đập chết nha hoàn của Sở cô nương sao, mặc dù đã tới Sở gia tạ tội rồi, nhưng vẫn chưa tạ lỗi với Sở cô nương nha.” Lâm Khang Dạ cười cười, nói.

Sở Thu Nguyệt không giải thích được, tên Lâm Khang Dạ này không biết đang suy nghĩ gì, đang yên đang lành tự nhiên lại nhắc tới chuyện kia, lại còn muốn Lâm An Dạ tạ tội với nàng? !

Lâm An Dạ cũng nhìn Lâm Khang Dạ, hỏi: “Thế ta phải làm thế nào?”

Lâm Khang Dạ chỉ chỉ Dạ Từ quán: “Thì mua một ít phần tửng cho Sở cô nương là được.”

Sở Thu Nguyệt vội vàng khoát tay: “Không cần không cần, bây giờ ta cũng không cần phải dùng phần tửng đâu. Hơn nữa để cho Lâm công tử tặng quà thật sự cũng không hợp lẽ. Lần trước Lâm công tử tới Sở phủ đã đầy đủ lắm rồi.”

Lâm Khang Dạ sừng sốt, nói: “Đúng à, cô còn chưa cập kê —— không biết ngươi khi nào cập kê?”

“Còn hai năm nữa.” Sở Thu Nguyệt cười cười, trong lòng nghi ngờ, Lâm Khang Dạ này, chẳng lẽ là quanh co hỏi tuổi nàng sao? Không biết có dụng ý gì đây?

“Ừm.” Lâm Khang Dạ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Lâm An Dạ nói: “Tuy là như thế, nhưng Khang Dạ nói cũng không sai.”

Sau đó hần trăm ngâm nói: “Làm phiền Sở Tam tiểu thư ở chỗ này chờ ta một lát.”

Nói xong cũng xoay người rời đi.

Sở Thu Nguyệt cùng Lâm Khang Dạ bốn mắt nhìn nhau, Sở Thu Nguyệt nói: “Lâm công tử đi đâu vậy?”

“Làm sao ta biết được” Lâm Khang Dạ cũng không hiểu lác đầu, “Có thể là đi mua quà cho cô.”

“A?” Sở Thu Nguyệt ngăn người, nói, “Nếu thật là như vậy ta làm sao dám nhận được? Thôi, ta đi trước, lát huynh nói với huynh trưởng huynh là ta có việc phải đi nhé.”

Dứt lời liền chạy đi.

Lâm Khang Dạ nói: “Này này, cô chạy cái gì, còn cái gì mà không dám nhận. Giờ ta mới phát hiện cô lại cứng nhắc như vậy đấy.”

Sở Thu Nguyệt buồn cười, không muốn lý luận với hần, chỉ nói: “Nếu như công tử ấy tặng quà cho ta, chẳng phải là làm cho người ta hiểu lầm rồi lời ra bèn tán sao?”

“Ta cũng chỉ là thuận miệng nói một chút, đại ca mặc dù hàng năm chinh chiến, không câu nệ tiểu tiết, nhưng những chuyện phép tắc này cũng hiểu được, cô khẩn trương cái gì.” Lâm Khang Dạ buồn cười nói, “Cứ chờ một lát xem sao.”

“Vậy cũng được.” Sở Thu Nguyệt gật đầu, không nói đến chuyện rời đi nữa.

Một lát sau, Lâm An Dạ trở lại, chỉ thấy trong tay của hần cầm lấy một miếng bài tử, bài tử này được làm từ ngọc, là màu lục bích, kiểu dáng mới lạ, cũng hơi có chút kỳ quái. Lâm Khang Dạ nhìn tấm bài tử kia, nói: “A, đây không phải là bài tử của a tỷ cho sao?”

A tỷ trong lời của Lâm Khang Dạ chính là muội muội của Lâm An Dạ, tỷ tỷ Lâm Khang Dạ, tên là Lâm Lạc Thanh. Lâm Lạc Thanh vừa tròn mười sáu, cũng đã vào cung.

“Ừ, đây là lần trước mẹ vào cung, a tỷ cho người tắm bài tử này, nói ngày kinh trập (Mùng 5 hoặc 6 tháng 3) này có thể dùng để vào trong cung ngắm hoa ở ngự hoa viên.” Lâm An Dạ nói.

Lâm Khang Dạ gật đầu: “Đúng rồi, thân thể mẹ không thoải mái, cho nên gần đây cũng sẽ không đi, dặn ta và đại ca nếu là tìm thấy người thích hợp có thể cho nàng. Hội ngắm hoa này, tất nhiên là sẽ có đông đảo nữ quyến tới chơi, có khi Thái hậu và Hoàng hậu cũng sẽ đến, không tệ, cô đi đi.”

“A?” Sở Thu Nguyệt nhìn chằm chằm tắm bài tử, nàng có thể nào cũng không ngờ Lâm An Dạ lại là cho nàng một tắm bài tử để vào cung ngắm hoa, vật này, nói như thế nào đây. Nói quý giá thì một khối bài tử ngọc, cũng không có gì đắt tiền, hơn nữa cũng sẽ không khiến người ta suy diễn lung tung, nhưng cũng không thể nào nói là nói không quý giá.

Sở Thu Nguyệt khoát tay áo nói: “Không cần không cần, Lâm công tử, đa tạ huynh, chỉ là ta cũng không hiểu nhiều lắm về lễ giáo trong cung, nếu quả thật muốn vào cung, tất nhiên phải học mấy thứ kia. Ta tính tình lười nhác, tất nhiên là không muốn. Ý tốt của huynh ta xin nhận, nhưng thứ này. Ta thật không thể nhận.”

Lâm An Dạ thần nhiên nói: “Trong nhà nàng tỷ muội đông như vậy, nếu như nàng không muốn đi có thể cho người khác.”

Dứt lời liền đưa tắm bài tử cho Sở Thu Nguyệt.

Lâm Khang Dạ cũng nói: “Đúng vậy, dù sao chẳng qua chỉ là đi dạo hoa viên ngắm hoa, cũng sẽ có nhiều người đi, ít nhất cũng mười mấy người, huống chi cũng không phải là cô không quen ai. Giống như lần trước, ta nhớ hôm so tài đá cầu, chẳng phải Tư Mã Nhị tiểu thư ngồi ở phía sau cô sao? Nàng chắc chắn cũng sẽ đi.”

. Tư Mã Liên cũng đi?

Vậy nàng càng không đi.

Sở Thu Nguyệt trong lòng chỉ muốn từ chối, nhưng suy nghĩ một chút, dù sao nhận cũng không có chuyện gì. Nếu giờ ở trên đường mà đùn qua đẩy lại còn làm cho người ta tò mò hơn. Cho nên cũng không nói gì thêm, chỉ tạ ơn rồi nhận lấy.

Huống chi Lâm An Dạ đoán chừng cũng cảm thấy vẫn còn cần bồi thường cho nàng chuyện Tiểu Lục, nếu nàng không nhận cũng là quá không hiểu chuyện rồi.

Nói xong, Lâm An Dạ và Lâm Khang Dạ liền cáo từ, trước khi đi, Lâm An Dạ khẽ dừng chân, quay đầu dặn dò Sở Thu Nguyệt: “Sở Tam tiểu thư, nếu như nàng đi, nhất định phải chú ý.”

Sở Thu Nguyệt khẽ mỉm cười: “Ừ, đa tạ Lâm công tử.”

Lâm An Dạ gật đầu, đi theo hướng của Lâm Khang Dạ.

Bởi vì Lâm An Dạ đã rời kinh thành một thời gian khá lâu, Lâm Khang Dạ muốn để cho hắn làm quen nhiều một chút nên liền dẫn hắn đi khắp nơi. Hôm Lâm An Dạ cưỡi ngựa về thành, nhiều người đã cẩn thận quan sát tướng mạo Lâm An Dạ nên lúc này liền nhận ra được hắn. Nhưng Lâm An Dạ lúc nào cũng nghiêm mặt, trung ra bộ mặt “Người lạ chớ quấy rầy” nên mọi người cũng không ai dám đến gần hắn.

Sở Thu Nguyệt thấy hai huynh đệ kia càng lúc càng xa, cảm thấy quanh thân Lâm An Dạ lúc nào cũng phủ khí lạnh thật giống như đông lại tới nơi vậy, buồn cười lắc đầu xoay người bước vào Dạ Từ quán. Sở Xuân Nguyệt còn đang sững sờ, thấy Sở Thu Nguyệt tới, vội vàng hoàn hồn, nói: “Ồ, Thu Nguyệt, sao muội lại tới đây?”

“À, cũng không có gì, là đại đường tỷ bảo muội tới thăm tỷ một lát.” Sở Thu Nguyệt nói, “Tỷ ấy nói muội dù sao cũng không có việc, không bằng tới đây giúp đỡ tỷ, tâm tình tỷ đang không tốt sao?”

Thật ra là Sở Lưu Uyên có ý để cho Sở Thu Nguyệt tới kích động Sở Xuân Nguyệt, dù sao Sở Thu Nguyệt cũng đang nhàn rỗi không có chuyện gì làm nên liền đáp ứng.

Nhưng nhìn bộ dáng mặt mày hồng hào bây giờ của Sở Xuân Nguyệt, có chút nào gọi là không vui chứ?

Sở Xuân Nguyệt quả nhiên lắc đầu nói: “Ta nào có cái gì không vui? Chẳng qua là hơi chán.” Dứt lời lại chống cằm ngồi ngẩn người.

Sở Thu Nguyệt gật đầu, cũng không nói gì, ngồi với Sở Xuân Nguyệt một lát rồi trở về Sở phủ.

Sở Thu Nguyệt tính đem tắm bài tử ngọc kia cho Sở Lưu Uyên, về phần nguyên nhân thì cứ theo sự thật mà nói. Dù sao vốn cũng không có gì đặc biệt.

Kết quả sau khi Sở Thu Nguyệt trở lại Sở phủ, đi đến phòng Sở Lưu Uyên, gõ cửa: “Đường tỷ?”

Sở Lưu Uyên mở cửa, Sở Thu Nguyệt chỉ thấy Sở Lưu Uyên đang vui sướng lựa y phục trong phòng, thấy nàng tới, Sở Lưu Uyên cười nói: “Muội đến vừa đúng lúc, giúp Đường tỷ xem một chút, muội thấy bộ này nhìn có được không?”

Sở Thu Nguyệt nghi ngờ nói: “Đường tỷ, tỷ định đi đâu vậy?”

“Kính trập tỷ sẽ đi ngắm hoa ở ngự hoa viên!” Sở Lưu Uyên hứng chỉ búng búng nói, “Đây là lần đầu tiên tỷ được nhận bài tử đi dự hội trong cung đây!”

Dứt lời từ trong áo lấy ra một tấm bài tử lục bích giống hệt tấm Lâm An Dạ vừa cho.

Sở Lưu Uyên vui vẻ như thế không phải là không có nguyên nhân.

Sở Lưu Uyên mặc dù đang cực kỳ nổi danh trong kinh thành, nhưng suy cho cùng cũng làm nhiều người đổ kỵ, mà Sở phủ cũng không phải là gia tộc lâu đời, trong triều cũng không bất kỳ quan hệ thân thích nào. Tỷ tỷ của Hà Tương Tư vốn cũng là phi tử trong cung, nhưng vừa mới miễn cưỡng vào cung một tháng đã mắc bệnh rồi bỏ mình, cho nên không còn dính líu gì tới hậu cung nữa.

Hội ngắm hoa này, một mặt là chúng phi tần trong hậu cung mang theo một vài nữ quyến thân thích, đồng thời trong đó còn có kết thân bè phái. Từ quần áo cử chỉ đến lời nói, không có chỗ nào không làm cho người ta bắt được nhược điểm cho nên rất phức tạp.

Sở Lưu Uyên đương nhiên là không có cơ hội.

Mặc dù Ngũ hoàng tử, Lâm Khang Dạ cũng có thể giúp, nhưng lúc này quan hệ của hắn và Sở Lưu Uyên vẫn chưa sáng tỏ, tất cả mọi người đều đang nhìn vào, nếu như để hắn giúp sẽ làm cho người ta đàm tiếu.

“Vậy, biểu tỷ, làm sao tỷ có bài tử này?” Sở Thu Nguyệt hơi sững sờ, nói.

Sở Lưu Uyên cười cười nói: “Là Từ Mã Liên cho.”

Thì ra lúc trước Từ Mã Hà muốn giúp muội muội là Từ Mã Liên nên đã xin một tấm tử tỷ tỷ làm phi tử trong cung cho nàng ấy, nhưng bây giờ nhờ quan hệ giữa Từ Mã Hà với Sở Triều Sinh, dĩ nhiên là không cần đến những thứ kia, cũng giúp Sở Lưu Uyên lấy được một tấm.

Sở Lưu Uyên vô cùng vui vẻ, trong lòng định sẽ cảm ơn Sở Triều Sinh, đồng thời cũng cảm ơn Sở Thu Nguyệt —— thật ra thì tấm bảng này đáng nhẽ ra là của Sở Thu Nguyệt, dù sao nàng mới là muội muội ruột thịt Sở Triều Sinh, nhưng Sở Thu Nguyệt cũng không phải là nhân sĩ trong kinh thành, rất nhiều quy củ cũng đều không hiểu, không thích hợp để đi.

Huống chi, Sở Lưu Uyên cũng hiểu được tính tình Sở Thu Nguyệt, thỉnh thoảng nàng cũng thông minh, lại không tranh giành với người khác, cho nên thuận miệng hỏi: “À, thật ra thì tấm bảng này đúng ra là đưa cho muội, chi là tỷ sợ muội không quen đi trong cung. Đường muội, muội có muốn đi không?”

“Không, muội không đi.” Sở Thu Nguyệt lắc đầu, suy nghĩ một chút, móc ra tấm bài tử Lâm An Dạ cho, “Đường tỷ, nhưng một mình tỷ đi cũng không tốt. Muội mới vừa tình cờ đụng phải Lâm công tử cùng Lâm nhị công tử ở trên đường, mẫu thân của bọn họ không được khỏe, không thể đi ngắm hoa, cho nên nhân tiện đem tấm bảng cho muội. Muội vốn định đưa cho tỷ, nhưng tỷ đã đã có, chắc phải đem cho người khác.”

Sở Lưu Uyên sững sờ hồi lâu, mới nói: “A. Ra là như vậy.”

Sau đó nói: “Đã như vậy thì muội và tỷ tỷ cùng đi cũng được.”

“Đường tỷ, tỷ cũng biết là muội không hiểu quy củ lắm, nếu đi chỉ sợ sẽ làm cho bá bá mất mặt.” Sở Thu Nguyệt lắc đầu.

Sở Lưu Uyên cười nói: “Có liên quan gì chứ? Muội chỉ cần để ý làm theo tỷ là được.”

Trong lòng Sở Thu Nguyệt liền hiểu rõ, đối phương là tính đem mình làm lá xanh, nên liền nói: “Không thì như vậy đi, chờ a tỷ trở lại, muội hỏi xem tỷ ấy có muốn đi hay không.”

Nghe được Sở Thu Nguyệt muốn cho Sở Xuân Nguyệt đi, trong lòng Sở Lưu Uyên rất không thoải mái, Sở Thu Nguyệt đúng chuẩn nữ xứng, đi cùng nhau đương nhiên không thể tốt hơn, nhưng cùng Sở Xuân Nguyệt đi. thật là.

Nhưng lại không thể nói gì được, đành nói: “Ừ, tốt thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tôn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Lối đường mật

Beta ♥ Nhã Vy

Sở Xuân Nguyệt từ trong cửa hiệu ra ngoài, tâm tình đang vô cùng tốt. Định cứ như vậy đi về nhà thì lại thấy Chu Từ Giai đứng ở ngõ rẽ đợi mình.

Sở Xuân Nguyệt đi tới, má ửng đỏ, nói: “Sao huynh lại đứng ở đây?”

Chu Từ Giai cười cười: “Tất nhiên là đợi một người rồi.”

“..... Người nào?” Sở Xuân Nguyệt biết rõ còn cố tình hỏi.

“Đợi một người mà ta đã đợi suốt mười tám năm qua.” Chu Từ Giai cười hi hi đáp.

Sở Xuân Nguyệt gắt giọng: “Huynh đừng nói ngọt... ta sẽ không tin đâu!”

Nói thì nói vậy nhưng tất cả tâm tư của nàng đều đã biểu lộ hết ra ngoài cả. Chu Từ Giai làm sao không hiểu được, chuyện như vậy hẳn gặp đã thành quen, chỉ cười một tiếng: “Được rồi, ta không nói nữa, sau này cũng không nói.”

Sở Xuân Nguyệt cười một tiếng, không nói gì.

Chu Từ Giai nói: “Ta mới vừa đi dạo quanh một lát, nhìn thấy một vật cực kỳ hợp với nàng nên đã mua.”

Dứt lời liền lấy một cây trâm bạch ngọc từ trong ống tay áo ra.

Cây trâm bằng bạch ngọc kia được điêu khắc cực kỳ nhẵn nhụi, chất ngọc mượt mà, toàn thân trắng nõn, phía trên có khắc một đóa hoa lan, có ngụ ý là “Ngọc chất lan tâm”.

Sở Xuân Nguyệt thấy cây trâm ngọc kia quả nhiên không tệ, ngay cả người không sành như nàng cũng có thể nhìn ra giá trị của nó không hề rẻ. Nàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt, loại ngọc này trơn bóng thanh khiết, cực kỳ trắng mịn.

“Ngọc này sợ rằng cũng không rẻ.” Sở Xuân Nguyệt mặc dù đưa tay sờ sờ nhưng không nhận lấy, chỉ nói, “Huynh dùng nhiều tiền mua cho ta cái này làm gì?”

“Người ta thường nói: ‘Dịch đắc vô giới bảo, nan đắc hữu tình lang’ (Bảo vật vô giá dễ tìm, người tình xứng đôi khó kiếm), ta cũng vậy, ngàn vàng muốn bao nhiêu cũng có nhưng lại khó có được người vợ hiền.” Chu Từ Giai cười cười, sau đó chạm nhẹ vào Sở Xuân Nguyệt đem cây trâm ngọc kia cài lên tóc, tóc đen và bạch ngọc, thật vô cùng đẹp mắt.

Chu Từ Giai hài lòng cười một tiếng, nói: “Quả nhiên rất hợp với nàng.”

Bây giờ Sở Xuân Nguyệt hoàn toàn biến thành tiểu nữ nhân, chỉ biết cười mà không nói gì.

“Đúng rồi, ngày mai là kinh trập, ta có một nơi để đi, nàng có muốn đi cùng ta không?” Chu Từ Giai nói.

Sở Xuân Nguyệt sững sốt, nói: “Ta. Ta và huynh ...hai người?”

“Đúng vậy, đi chơi xuân.” Chu Từ Giai gạt đầu, “Nàng không muốn sao?”

“Cũng không phải như thế.” Sở Xuân Nguyệt tính toán trong lòng, thật ra ngày mai cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ cần nói dối mọi người mình tới Dạ Tử quán là được. Dù sao Dạ Tử quán đã có hạ nhân lo liệu, cũng không có gì to tát. Chẳng qua là Chu Từ Giai liệu có thừa lúc không có người rồi làm gì mình không?

Chu Từ Giai nhìn Sở Xuân Nguyệt, không rời mắt chút nào.

Sở Xuân Nguyệt nhìn Chu Từ Giai mặt mũi xem ra cũng anh tuấn, nghĩ hẳn làm sao có thể dùng sức đối với mình? Chỉ sợ là tự mình suy nghĩ nhiều rồi, hổng chi nếu như hẳn không có, hai người cứ bình thường phát triển, nếu có rồi, đó chính là ngược luyến tình thâm. Dù sao cuối cùng hai người cũng yêu nhau, dù là mẹ ruột hay là mẹ kế đều cũng sẽ nắm giữ toàn cục.

Nghĩ tới đây nơi, Sở Xuân Nguyệt cười một tiếng, nói: “Được, ta đồng ý. Lúc nào?”

“Sáng mai ta sẽ tới Dạ Tử quán đón nàng, trước lúc lên đèn chắc chắn sẽ đưa nàng về Sở phủ.” Chu Từ Giai thấy Sở Xuân Nguyệt đáp ứng, trong lòng rất vui mừng.

Sở Xuân Nguyệt gạt đầu: “Vậy thì được.”

Chu Từ Giai cười nói: “Thật tốt là nàng đã đồng ý, ta còn sợ nàng không chịu.” Dứt lời liền gọi người, bảo bọn họ mang kiệu đưa Sở Xuân Nguyệt về nhà, còn mình thì nói: “Trong nhà của ta còn có chuyện cần phải xử lý, hổng chi sợ rằng lúc trước ta cùng với Sở Đại tiểu thư có chỗ hiểu lầm. Trước mắt ta vẫn không nên đến.”

Nói tới đây, trong lòng Sở Xuân Nguyệt hơi động một chút, nói: “Đứng rồi, Đường tỷ ta nói trước kia huynh đã từng thuê người khi dễ nàng rồi sau đó ra mặt cứu giúp, chuyện đó có thật không?”

“Là thật.” Chu Tử Giai gật đầu.

Sắc mặt Sở Xuân Nguyệt trầm xuống, đang định nổi giận, nhưng Chu Tử Giai đã nói tiếp: “Nhưng ta đã nói với nàng rồi, ta trước kia cũng chỉ là nhất thời hồ đồ, cứ cảm thấy cái này đẹp mắt liền muốn cái này, nhìn cái kia đẹp mắt liền muốn cái kia, nhưng bây giờ tuyệt đối không như vậy.”

Sở Xuân Nguyệt vui mừng, nói: “Ý huynh là huynh trước kia chẳng qua là coi trọng Đường tỷ ta vì vẻ bề ngoài xinh đẹp thôi đúng không?”

“Ừ.”

“Nhưng Đường tỷ tài hoa như thế, huynh cũng khâm phục đúng không?” Sở Xuân Nguyệt ngoài mặt cười hỏi, nhưng trong lòng nghĩ, nếu như Chu Tử Giai trả lời “Đúng” nàng sẽ trở mặt luôn.

Cũng may Chu Tử Giai giỏi nhất là quan sát nét mặt, mà quan sát nét mặt nữ nhân để lấy lòng hẳn lại càng nắm rõ trong lòng bàn tay: “Cũng chỉ một chút. Sở đại tiểu thư quả nhiên có tài, chẳng qua là ta thế nào lại chỉ vì tài hoa mà thích một nữ nhân đây? Chỉ sợ là quá không thực tế. Huống chi, Sở đại tiểu thư không sâu sắc bằng nàng, Dạ Tử quán lại náo nhiệt hưng thịnh như vậy, ai có thể sánh bằng?”

Từng câu từng chữ Chu Tử Giai nói ra đều chạm đến tâm tư Sở Xuân Nguyệt, Sở Xuân Nguyệt cười nói: “Được rồi, ta đã hiểu.”

Nói xong cười một tiếng rồi bước lên kiệu, kiệu đã đi được một đoạn còn không nhìn được đưa tay vén màn lên nghiêng đầu ngoái lại nhìn một lát, thấy Chu Tử Giai còn đang đứng đó, trong lòng lại càng vui mừng.

Chu Tử Giai đứng ở rất xa phía sau, thấy cỗ kiệu càng lúc càng đi xa, khẽ mỉm cười xoay người bước đi.

+++

Sở Xuân Nguyệt vừa về tới nhà, Sở Thu Nguyệt đã chạy tới nói: “A tỷ, trước kia không phải là tỷ từng muốn vào cung một lần sao? Lúc này có dịp rồi đây.”

Sở Xuân Nguyệt cả kinh, nói: “Cái gì?”

“Ngày mai kinh trập là ngày dạo chơi ngắm hoa, trong cung Thái hậu, hoàng hậu, các phi tần cũng sẽ đi. Lần này Tư Mã Liên cho đại đường tỷ một tấm bài tử để vào cung. Vì chuyện của Tiểu Lục nên Phiếu An Giáo Úy Lâm công tử đã cho muội một tấm, muội không muốn đi lắm nên định cho tỷ.” Dứt lời lấy ra tấm bài tử bằng ngọc, còn cẩn thận dặn dò “A tỷ, tỷ đi đến nơi này phải ngàn vạn lần an phận một chút, nhớ đi theo đại đường tỷ, tỷ ấy làm cái gì thì tỷ làm cái đó, tỷ ấy không làm, tỷ ngàn vạn lần không nên một mình tự tiện hành động.”

Sở Thu Nguyệt dặn dò xong lại thấy Sở Xuân Nguyệt sững người, cũng không vui mừng chụp lấy tấm bài tử như nàng tưởng tượng.

Nàng đâu biết kinh trập đi dạo ngắm hoa và ngày Chu Tử Giai hẹn nàng ta chơi xuân lại vừa vận dụng nhau, nàng ta bây giờ đang đầu tranh đây.

Suy nghĩ một chút, Sở Xuân Nguyệt hỏi: “Trừ Thái hậu, hoàng hậu, phi tần, những người khác không đi sao? Hoàng thượng hoàng tử, còn cả đại thần nữa.”

Sở Thu Nguyệt nói: “Chôn hậu cung làm sao để nam tử đi được? Về phần hoàng thượng và hoàng tử, bọn họ cũng sẽ không đi, đây là nơi vui chơi của nữ quyền.”

Sở Xuân Nguyệt gật đầu: “Nếu đã như vậy. tỷ sẽ không đi.”

“A?” Sở Thu Nguyệt sững sốt, “Tại sao?”

Sở Xuân Nguyệt nói: “Ngày mai Dạ Tử quán có thể có mấy đơn hàng làm ăn lớn, nhất định tỷ phải ở bên cạnh trông chừng những thứ này, những người kia tay chân vụng về sao có thể làm được?”

Sở Thu Nguyệt lúc này cũng bị làm cho sững sốt, nàng thế nào cũng không nghĩ ra, vì việc làm ăn của Dạ Tử quán mà Sở Xuân Nguyệt lại bỏ qua một cơ hội lớn để gặp nhiều mỹ nam như vậy.

Phải biết rằng chỉ là hoàng thượng cùng hoàng tử không đi, nhưng chuyện ngoài ý muốn cũng có thể xảy ra.

Huống chi Sở Xuân Nguyệt hoàn toàn có thể làm một vài tiết mục “Lạc đường”, “Trượt chân”, rồi cả “Trẹo chân” để gia tăng tỷ lệ gặp mỹ nam cơ mà.

Thấy Sở Xuân Nguyệt nói như vậy, Sở Lưu Uyển đứng một bên ừ ừ nãy giờ lập tức vui vẻ, nói với Sở Thu Nguyệt: “Đúng vậy, nếu như vậy, Thu Nguyệt, muội theo ta đi đi.”

Sở Thu Nguyệt “vâng” một tiếng, bắt đầu đi thờ dài.

Cả ngày đó Sở Thu Nguyệt giúp Sở Lư Uyển lựa y phục, Sở Lư Uyển mua thêm son phấn, trang điểm không đậm cũng không nhạt. Sở Lư Uyển nói phải giúp Sở Thu Nguyệt chọn y phục, nhưng những y phục được chọn đều vô cùng đơn giản, Sở Thu Nguyệt cũng không nói gì, chỉ gặt đầu rồi tự mình chọn một vài túi thơm.

Ngày hôm sau là kinh trập, ngoài vườn lan huệ tỏa hương, thụy hương(*) vườn cảnh, đào thụy xanh tươi, ngọc lan nở rộ. Hoa anh đào vừa hé nụ, địa lan cũng xanh mướt. Từ kinh um tùm, nụ hạnh hoa e ấp. Hoa lê rụng đầy sân, cảnh mạn nở hoa trắng muốt. Đào cảnh, đào hoa tường vi nở thành chùm rực rỡ. Dương liễu cùng lục Bình tươi tốt trên sông. Trong lúc hải đường còn đang say ngủ thì tú cầu đã vội tàn.

(*)

Hoa thụy hương hay còn gọi là hoa thiên đường

Hoa vừa mới nở, hoa nở từ lâu.

Giống như trước đây, xế chiều hôm nay là lúc dạo chơi kinh trập ngắm hoa trong cung.

Biết Sở Thu Nguyệt và Sở Lư Uyển muốn đi vào cung, Hà Tương Tư và Giang Thiển Thiển rất kinh ngạc. Hà Tương Tư liền dặn dò kỹ càng một số quy củ, nhắc nhở Sở Lư Uyển và Sở Thu Nguyệt phải nhớ kỹ. Thật ra thì Sở Lư Uyển đã sớm biết, trước giờ nàng luôn trông đợi ngày nào đó mình có thể vào cung nên những thứ này dĩ nhiên đã biết. Còn Sở Thu Nguyệt thì chăm chú lắng nghe, sợ mình gây ra điều gì sai sót.

Thật ra bây giờ suy nghĩ một chút thì mình đi cũng chưa chắc là không tốt, nếu như Sở Xuân Nguyệt đi, không biết chừng còn làm ra những chuyện gì nữa.

Bởi vì bài tử là do Tư Mã Hà cho, nên buổi trưa Tư Mã Hà tới đón Sở Lư Uyển. Vì Sở Thu Nguyệt có bài tử nên cũng mời Sở Thu Nguyệt cùng đi. Sở Thu Nguyệt trong lòng có chút thấp thỏm, nhưng Sở Lư Uyển lại vô cùng hăng hái.

Tư Mã Hà đang ngồi trong kiệu, nhìn Sở Lư Uyển khẽ mỉm cười, thấy Sở Thu Nguyệt, nói: “Đây chẳng phải là nhị muội yêu quý của Sở công tử sao? Thật đáng yêu.”

Biết đây là lời nói xã giao nên Sở Thu Nguyệt chỉ cười cười, đáp: “Tư Mã tiểu thư.”

Tư Mã Hà không thận trọng như Sở Thu Nguyệt, cũng không háo hức như Sở Lư Uyển bởi nàng thường xuyên đi hội ngắm hoa, hội thưởng tuyết, cả hội ngắm trăng. Dù sao hậu cung nữ nhân nhiều như vậy, tất cả mọi người đều nhàm chán, chỉ có thể cử hành nhiều hoạt động một chút để thay đổi không khí.

“Tư Mã Nhị tiểu thư đâu?” Sở Lư Uyển nhìn chung quanh, hỏi.

Tư Mã Hà cười một tiếng: “Liên Nhi đã một mình đi trước rồi.”

“À...” Sở Lư Uyển hiểu được Tư Mã Liên vẫn còn có hiềm khích với mình nên không muốn cùng mình ngồi chung xe, đành cười cười, không nói gì nữa.

Tư Mã Hà tròn mắt, nói: “Lư Uyển, năm nay muội cũng đến lúc cập kê rồi, thế đã có ý trung nhân chưa?”

Sở Lư Uyển sững sờ, cười cười, thẹn thùng nói: “Làm sao lại hỏi đến chuyện này rồi?”

“Chỉ là hỏi một chút thôi mà.” Tư Mã Hà ôn hòa cười một tiếng, “Muội không muốn trả lời cũng không sao. Dù sao những loại tâm sự này cũng không tiện nói với người ngoài.”

Sở Lư Uyển cười cười, cũng không nói nữa.

Nàng hiểu được, Tư Mã Hà đang nói qua chuyện khác để đỡ cho muội muội của mình, nhưng dù sao thì thật sự Sở Lư Uyển cũng chưa nghĩ ra muốn cùng người nào chung một chỗ.

Mặc dù nhiều người theo đuổi nhưng toàn là lũ người ngu ngốc, không đáng nghĩ tới. Nhìn bộ dạng Lâm Khang Dạ mỗi lần thấy mình kia đều là một bộ dạng lúng ta lúng túng cho nên có thể loại. Thượng Thanh Phong đối với mình vẫn còn khách khách khí khí, cũng không có ấn tượng gì lắm. Bây giờ nàng tương đối hài lòng cũng chỉ có Ngũ hoàng tử cùng Lâm An Dạ thôi.

Dĩ nhiên là đối với lại Lâm An Dạ hơn một bậc, chẳng qua là thoát nhìn Lâm An Dạ đối với nàng cũng không có ý gì —— đương nhiên là trước mắt tạm thời cũng chỉ có thể như vậy.

Phải biết rằng, thân là vai nữ chính, đó chẳng phải chính là có bàn tay vàng sao, Lâm An Dạ thoát nhìn chính là băng sơn nam chủ hoặc nam xứng, nhưng có một ngày sẽ bị chinh phục bởi sự dịu dàng âm áp như gió xuân của mình —— dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là Lâm Khang Dạ không nói huyền thuyên.

Nhưng Lâm Khang Dạ dầu gì cũng là nam tử hán, sẽ không đến nỗi như thế, tuy nói Lâm An Dạ đối với nàng lạnh nhạt nhưng cũng không đến mức ghét bỏ, thế nên cũng không cần phải lo lắng.

Vì câu hỏi của Tư Mã Hà mà gọi lên trong lòng Sở Lưu Uyên biết bao suy nghĩ. Thở dài một tiếng, Sở Lưu Uyên nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người.

Trong đầu Sở Thu Nguyệt vẫn còn đang nhẩm lại những quy củ mà Hà Tương Tư đã dặn dò, cái này cái kia thật phiền toái vô cùng, nhưng nhất định phải tuân thủ. Nàng nhẩm đi nhẩm lại vô số lần, chỉ sợ mình làm sai cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Ngọc Liêm đến

Chuyển ngữ ♥ Phong Anh

Beta ♥ Nhã Vy

Ba người tiến vào nội cung, vén rèm lên để cho thị vệ nhìn lướt qua, sau đó đưa ba miếng ngọc bài từ ra rồi tiến vào, hoàng cung này rất khác với những cung cổ mà Sở Thu Nguyệt thấy kiếp trước, tuy cùng là tường đỏ ngói xanh, khí thế khoáng đạt, nhưng xem bố cục, vị trí gì đó đều khác nhau.

Hơn nữa nội cung này người ngoài lại rất dễ vào, chẳng phải là thuận tiện cho hoàng đế bị vợ cấm sùng sao? Thật kỳ lạ...

“À, Tư Mã tiểu thư, cửa ở đây đều luôn thế này sao?” Sở Thu Nguyệt hỏi.

Tư Mã Hà cười cười nói: “Không, chỉ có hôm nay mới mở cửa ra như vậy, sau đó phải thị vệ trông coi, ngày xưa vẫn thường khóa chặt. Ngay cả mẫu thân hay tỷ muội muốn vào thăm thì trước đó cũng phải được phê chuẩn mới được vào đây.”

“Thì ra là vậy.” Sở Thu Nguyệt gật gật đầu, không hỏi nhiều nữa.

Kiến trúc nội cung là kiểu vàng son lộng lẫy, lượn vòng phức tạp, đan xen, chông chéo lên nhau, khiến cho Sở Thu Nguyệt hoa cả mắt, Sở Lưu Uyên cũng liếc vài cái, cảm thấy Ngũ hoàng tử cũng không tồi, chỉ là nếu Ngũ hoàng tử bại bởi Bát hoàng tử thì... Vì thế lại ngồi buồn rầu một góc.

Xe ngựa càng đi vào trong càng có thể thấy được hoa cỏ ven đường rất nhiều, hương thơm luồn vào mũi, nhìn trông rất đẹp mắt.

Mấy người xuống xe ngựa chỉ thấy tất cả mọi người đã lục tục đến đông đủ, toàn bộ tụ lại ngoài một cái cửa, đây đều là nữ quyến ngoài cung của phi tần, vì nếu cứ ai đến lại vào thì thật chẳng ra thể thống gì, thế nên mới quy định các nàng đều chờ ở ngoài cửa, đợi đến hết sẽ vào cùng một lúc, ai đến chậm sẽ không được vào.

Tư Mã Hà dẫn Sở Lưu Uyên và Sở Thu Nguyệt xuống xe ngựa liền hấp dẫn ánh mắt của vài người, đương nhiên, một ít là nhìn Tư Mã Hà, một ít thì nhìn Sở Lưu Uyên.

Trong lòng Sở Lưu Uyên thầm đắc ý, cổ ngang cao vô cùng, ở đây có rất nhiều người, nàng đều biết hết, trước kia cùng tham gia yến hội gì đó, ví dụ như nữ tử áo vàng đang lom lom nhìn mình tên là Lưu Tiên Nguyệt, tỷ tỷ là Lưu Quý Phi, tài hoa nàng ta không tệ nhưng lại thua Sở Lưu Uyên, mỗi lần thua Lưu Tiên Nguyệt đều ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: “Lưu Uyên thật tài hoa, nếu có cung yến trong cung nếu có nàng thì chắc chắn sẽ rất nổi bật.”

Ý là Sở Lưu Uyên chưa từng được tham gia mấy cung yến như vậy.

Những người khác nhìn thấy cũng học theo được, lần nào cũng như vô tình vô ý mà ám chỉ chuyện cung yến này, khiến Sở Lưu Uyên sàu muộn vô cùng.

Lần này các nàng bỗng nhiên trông thấy Sở Lưu Uyên và Tư Mã Hà đi cùng, đương nhiên là vô cùng kinh ngạc.

Không chỉ kinh ngạc mà còn là phần hận.

Sở Lưu Uyên mỉm cười với Lưu Tiên Nguyệt, khiến nàng ta tức đến giờ chân đầm tay, nhưng đang ở trong nội cung thì có thể nói được cái gì?

Tư Mã Liên thấy tỷ tỷ đã đến liền đi qua, nói với Tư Mã Hà: “Tỷ tỷ tới rồi,” Lại nhìn Sở Thu Nguyệt một chút: “Ồ, Sở Tiểu Tiểu tỷ cũng tới?” Nhưng lại xem Sở Lưu Uyên như người vô hình.

Trong lòng Sở Lưu Uyên có hơi tức giận nhưng lại không để lộ ra, chỉ một mực mỉm cười – không khiến người ghen tị chính là người tài trí bình thường.

Sau khi tới thời gian, mọi người đồng loạt đi vào, chỉ thấy các vị phi tần đã ở đó. Tất cả mọi người ngay ngắn vây chung quanh bên cạnh Thái Hậu và Hoàng Hậu, thì thầm nói không ngừng.

Vốn Sở Thu Nguyệt nhìn thấy những người khác đã trang điểm đủ xinh đẹp rồi, lại nhìn các phi tần trong cung lại càng xinh đẹp hơn vạn phần, mặc dù không phải quá chói mắt mà nhưng trang sức quần áo không có cái nào là không phải vật cực kỳ trân quý, kim quang long lánh, dường như khiến người ta không mở nổi mắt.

Các nàng cũng không phải ưu thích mang nhiều trang sức, dù sao các loại trang sức này cũng rất khó mang, người mang nhất định phải có đầy quý khí, nếu có thì có thể nổi bật phú quý cao sang, nhưng nếu không đủ quý khí, quần áo không đồng bộ với trang sức thì coi như xong, hoàn toàn là loại nhà giàu mới nổi.

Hơn nữa mang kim sức cũng phải rất chú ý tới làn da, quan hệ trong đó hết sức phức tạp.

Nhưng đồ phiền toái như vậy nhưng tất cả mọi người vẫn phải cố gắng đeo lên chỉ vì hai điểm, thứ nhất là thái hậu rất thích, thứ hai là những thứ này phần lớn đều do hoàng thượng ban thưởng, đeo nhiều chứng tỏ mình được ân sủng.

Khiến Sở Thu Nguyệt phải chắc lưỡi vẫn là tuổi của những phi tần này, từ mười ba mười bốn, nhỏ nhất đoán chừng cũng mới tuổi cập kê, mặc dù biết hậu cung đều như thế nhưng nhìn thấy vẫn giật mình.

Thái hậu tóc đã hoa râu nhưng bảo dưỡng rất tốt, trên mặt tuy có nếp nhăn nhưng làn da vẫn khá đẹp, cười lộ lên mặt mũi hiền lành, nhìn thế nào cũng có điểm giống lão phật gia trong hoàn châu cách cách...

Tất cả mọi người hành lễ, Thái Hậu mỉm cười nói: "Đều tới rồi à."

Một đoàn người liền đi qua bên kia, Sở Thu Nguyệt nhắm mắt theo đuôi, đi sau lưng Sở Lư Uyển, nói thật nàng vẫn cảm thấy khá mất mặt, vì trong những người ở đây nàng vẫn là người ăn mặc keo kiệt nhất, trên mặt trắng thuần không nói, trên đầu cũng chỉ dùng một cây mai trầm bằng vàng trắng nho nhỏ.

Nhưng thế này cũng không sao cả, dù sao cũng rất nhiều người ganh đua sắc đẹp, cũng chỉ là cách ăn mặc của một người thấp bé nhẹ cân, không khiến người khác chú ý cũng không gây náo loạn, chính ra cũng đỡ phiền. Thật ra Sở Thu Nguyệt ăn mặc như vậy nhưng lại cảm giác rất nổi bật, cũng may tuổi nàng nhỏ, bên người lại là Sở Lư Uyển hấp dẫn ánh nhìn như thế, mọi người bên này cũng không chú ý tới nàng, cũng không có người nào chỉ trích trang phục của nàng cả.

Yến tiệc lần này bày ở ngự hoa viên, Hoàng đế hoàng tử đương nhiên không tới. Hoa viên phải nói là lớn đến dọa người, trong đó tất cả các loại hoa đều có, vô kể là đúng hay không đúng mùa, người làm vườn cũng phải dùng kỹ thuật cao siêu của mình giữ lại vẻ tươi đẹp cho chúng.

Con đường tương đối chật hẹp nhưng là lại khá dài và quanh co, ngoại trừ cung nữ đi đầu, Thái Hậu đi tuốt đằng trước, chung quanh là hoàng hậu và mấy phi tử bà ưa thích, hai tỷ muội Tư Mã Hà và Tư Mã Liên cũng rất được yêu thích, được đi bên người bà, Sở Thu Nguyệt đi phía sau, chỉ thấy người bên cạnh Thái Hậu líu ríu nói không ngừng, khiến bà cười tươi như hoa nở.

Sở Lư Uyển tuy cũng rất muốn khiến Thái Hậu chú ý tới mình nhưng lại không dám tiến lên phía trước vì như thế rất không hợp quy củ, đành phải thành thành thật thật đi phía sau.

Sở Thu Nguyệt không có người quen biết nên liền chuyên tâm ngắm hoa, lúc này hoa mai đã dần úa tàn nhưng hoa đào lại nở rộ, ngàn đoá vạn đoá giâm cành thấp, hoa Hạnh, hoa Lê, Ngọc Lan cũng đều bung nở hết, treo đầy đầu cành, hoa khoe màu đua sắc, quả thật nhìn rất mê người.

Bên ngoài chắc chắn không thấy được cảnh đẹp tới vậy. Trong lòng Sở Thu Nguyệt vui đến mức cười như hoa nở, Sở Lư Uyển thấy Sở Thu Nguyệt vui vẻ đến vậy thì hoàn toàn không hiểu được sao chính mình lại phải phiền muộn, trong lòng càng thêm không thoải mái.

Đi một lát Thái Hậu thấy mệt mỏi nghỉ trong một đình viện, đình viện này rất lớn, bên ngoài còn có ghế đá, hiển nhiên là đặc biệt chuẩn bị vì hôm thưởng hoa này, mọi người cùng nhau ngồi xuống, chỉ nghe Thái Hậu nói: "Hoa vừa nở tới, hương hoa nồng đậm, năm mới tuyết rơi nhiều, vì thế hoa cũng nở rộ hơn, mọi người cứ theo lệ cũ, hát mấy khúc nhạc, làm mấy bài thơ, cùng nhau vui cười đi."

Dứt lời liền quay người nói với hoàng hậu: "Hoàng Hậu người làm trước đi."

Hoàng Hậu cúi đầu nói vâng, nhìn qua cả vườn hoa xuân trầm ngâm một lát, nói:

"Hoa sắc mạn thiên

Thụy tuyết phong niên

Quân chính hậu, quân chính hảo

Thiên hạ hi khai nhan."

(Sắc hoa đầy trời

Tuyết đúng mùa rơi

Nắng vàng vừa vãn

Thiên hạ cùng vui.)

Bài thơ này tuy bình thản nhưng lại có hàm ý thiên hạ yên vui, Hoàng Thượng trị quốc có đạo, thiên hạ trăm họ an cư lạc nghiệp, thật không hổ là mẫu nghi thiên hạ.

Thái hậu cười cười, nói: “Con ấy à, lúc nào cũng vậy, chẳng bao giờ chịu đi quá giới hạn. Mọi người đừng như vậy, ngắm hoa thôi mà, tùy ý, tùy ý.”

Hoàng Hậu cười cười, nói:” Thái Hậu đã nói như vậy, mọi người liền theo đi.”

Về sau mọi người đều nháo nhác mở miệng, Sở Thu Nguyệt lại buồn rầu, nàng không có khướu làm thơ, cũng may ở đây ai cũng tranh nhau nói, cũng chưa chắc cần nàng phải mở miệng.

Sở Thu Nguyệt quay đầu nhìn nhìn Sở Lưu Uyển, chỉ thấy Sở Lưu Uyển nhìn chăm chăm một cây hoa đào như muốn găm xuyên ánh mắt qua thân cây vậy, sau đó thấy mọi người đã nói xong, Sở Lưu Uyển nhân cơ hội đứng lên nói: “Tiểu Sở Lưu Uyển, xin bêu xấu một chút.”

Thái Hậu nói: “A? Sở Lưu Uyển? Cái tên này nghe rất quen, hình như là kinh thành đệ nhất tài nữ đúng không. Bài ‘Hoa mai’ kia là do cô làm đúng không? Ta rất thích bài này đây.”

Sở Lưu Uyển vừa thấy Thái Hậu nói thích thơ của mình liền cười đến híp cả mí, nói:” Đúng là chuyết tác(*) của tiểu nữ.”

(*)Chuyết tác: Tác phẩm kém cỏi

Thái Hậu cười cười: “Không cần khiêm tốn, nhanh, nhanh đọc nghe xem.”

Sở Lưu Uyển gật đầu nói:

“Mãn thụ như kiều lạn mạn hồng

Vạn chi đan thái chúc xuân dung

Hà đương kết tác thiên niên thực

Tương kỳ nhân gian tạo hóa công?”

(Đào hồng rực rỡ đỏ đầy cây

Đốt lửa vạn cảnh mừng xuân tới

Ngàn năm kết trái, ngàn năm thực

Nhân gian chốn ấy có còn không?)

Mọi người nghe xong trước hai câu liền không nhịn được mà gật đầu, nghe xong hai câu kể lại liền sững sờ, Thái Hậu nói: “Hai câu sau liền có ý gì?”

“Chính là nói diên đảo ngàn năm mới có trái, nhưng ngàn năm sau chốn nhân gian cũng đã khác. Nô tỳ cũng chỉ là nhìn hoa mà tức cảnh sinh tình mà thôi.”

Sở Thu Nguyệt nghe xong bài thơ kia liền hơi sững sờ, nàng cũng không biết bài thơ này có phải do cổ nhân sáng tác không, nhưng hai câu cuối nghe hoàn toàn không hiểu.

Thái Hậu khẽ gật đầu: “Ý tưởng rất mới.”

Dứt lời cười cười:”Chắc chắn là thơ hay.”

Sở Lưu Uyển thì đắc ý nhưng Lưu Tiên Nguyệt và mấy người chung quanh lại ghen tị đến đỏ cả mắt, trừng mắt với nàng ta, Sở Lưu Uyển nhếch mép, quay lại kiêu ngạo cười, càng khiến cho mấy người kia ức chế hơn.

Sở Lưu Uyển đang định rên sát khi còn nóng, nói ít lời dễ nghe để Thái Hậu vui vẻ, lại nghe một giọng nói tao nhã nhưng quen thuộc truyền tới: “Thái Hậu, tiện thiếp tới chậm”

Sở Lưu Uyển và Sở Thu Nguyệt đều giật mình, quay đầu lại liền thấy người tới là Ngọc Liềm!

Nàng ta không giống một thân nha hoàn trước kia, trên người mặc y phục trắng toát, trên mặt cũng trở nên hoàn mỹ hơn, khuôn mặt vốn đã thanh tú, lại thêm xiêm y hoa mỹ và đồ trang sức làm nổi bật, dung nhan như ngọc, chung quanh là hoa đào, quả xứng với người đẹp được hoa đào làm nổi bật.

Hơn nữa, Ngọc Liềm xuất hiện ở đây rất không hợp lý, nàng ta không thể từ ngoài cung vào được, vậy chẳng lẽ nàng ta ở trong cung? Nhưng nhìn thế nào cũng không thấy giống cung nữ.

Thái Hậu thấy nàng, khẽ mỉm cười nói: “Ngọc Liêm, con chắc hẳn cũng vừa làm cái gì đó đúng không? Không phải là vì gạt cho ta vui vẻ sao? Ta cũng không trách con.”

Ngọc Liêm mỉm cười, đi tới vấn an thái hậu và các phi tần, chỉ thấy mọi người dường như rất quen thuộc với nàng, hơn nữa nàng cũng rất được thái hậu ưa thích, dường như ở đây cũng không ai đổ kị với nàng ta, chỉ mỉm cười đáp lễ.

Những người ngoài cung đến không riêng gì Sở Thu Nguyệt và Sở Lưu Uyển, tất cả đều thấy nghi hoặc, Sở Thu Nguyệt còn cảm thấy được cả người Sở Lưu Uyển ở bên cạnh đang phát run.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đoạt danh tiếng

Chuyển ngữ ♥ Phong Anh

Beta ♥ Nhà Vy

Thái Hậu nhìn những người khác tỏ vẻ kinh ngạc, khẽ mỉm cười nói: “Kỳ thật ta hôm nay muốn giới thiệu Ngọc Liêm với mọi người. Ngọc Liêm vốn là thị nữ của Ngũ hoàng tử, ngày ấy ta không thoải mái, Ngọc Liêm giúp đỡ hầu hạ ta, thấy ta không có tinh thần đã kể vài câu chuyện, ta nghe liền bắt đầu hứng thú, bệnh cũng khá hơn phân nửa, về sau dứt khoát bảo Ngũ hoàng tử nhường Ngọc Liêm cho ta, giữ nàng hầu hạ bên người, kể mấy câu chuyện, những người khác nghe kể qua đều muốn tới nghe lại.”

Thái Hậu vuốt vai Ngọc Liêm cười nói: “Những câu chuyện kia đều mới lạ, ta trông thấy Ngọc Liêm liền thích, còn có thể thêm thùa, thêm chút ít cho ta xem. Lúc này tới chậm cũng bởi vì những việc kia theo.”

Thật ra các nàng đến cũng chẳng ưu thích gì nhiều, chỉ là Thái Hậu cảm thấy hứng thú, các nàng còn có thể không hứng thú sao?

Sắc mặt Sở Lưu Uyển xanh lét, trầm nghĩ, ngày ấy Ngọc Liêm đã bị Hà Tương Tư đuổi đi rồi, nghe khẩu khí của Hà Tương hẳn là phái người ném nàng đến bên ngoài cùng ngoại ô rồi, nàng ấy mặc lại rất ít, trên người không có tiền tài gì, vùng ngoại ô người ở lại thưa thớt, về sau không bao lâu thì tuyết rơi nhiều bay toán loạn, nàng ấy đáng ra đã bị đông lạnh chết rồi.

Ai ngờ nha đầu kia lại không chết, còn mệnh tốt mà gặp được Ngũ hoàng tử, thật đáng ghét. Nhưng dù sao chuyện này cũng chứng minh nàng ta không oan uổng Ngọc Liêm, Ngọc Liêm quả nhiên có chút gì đó với Ngũ hoàng tử, bằng không thì Ngũ hoàng tử sao tự nhiên lại thu nàng ấy làm thị nữ? Hơn nữa về sau nàng ta còn gặp lại Ngũ hoàng tử mấy lần, Ngũ hoàng tử lại có chút gì đó bất hòa, không nhiệt tình giống trước kia, cũng không nói cho nàng ta biết chuyện hẳn đã thu nhận Ngọc Liêm, chỉ sợ là Ngọc Liêm đã nói cho Ngũ hoàng tử biết nàng ta

Chuyện này coi như xong rồi, nàng áp ủ chốn hoàng cung bao nhiêu lâu, lại bị Ngọc Liêm treo lên trong nháy mắt, còn trực tiếp trở thành người bà già kia thích nhất! Chuyện này coi như chẳng còn gì để nói nữa, về sau cho dù là ai đăng cơ, quan hệ của Ngọc Liêm với Thái hậu tốt như vậy, xem ra sau này chẳng có gì là ảnh hưởng được tới nàng ta nữa.

Thôi thôi, cũng không cần tự mình dọa mình.

Vừa nghĩ đến đây, Ngọc Liêm liền bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Sở Lưu Uyển, mỉm cười nói: “Thị nữ của Sở đại tiểu thư ta nghe danh đã lâu, quả thực rất hay, không biết ta có nên tự bêu xấu hay không?”

Sở Lưu Uyển nói: “Ha ha, đâu có, Ngọc Liêm cô nương, xin mời.”

Ngọc Liêm liền hướng lạnh lùng cười cười với nàng ta, quay mặt lại với Thái Hậu lại thay đổi thành bộ dạng ngọt ngào:

“Vấn quân hà ý tề bích sơn,

Tiểu nhi bất đáp tâm sự nhân.

Đào hoa lưu thủy yểu nhiên khứ,

Biệt hữu thiên địa phi nhân gian.”

(Hỏi sao lại đến ở non cô,

Ta cười không đáp, dạ thành thôi.

Hoa đào xuôi nước trôi xa mãi,

Chiếm đất trời riêng khác cõi đời)

Bài thơ này đương nhiên hay, tìm Sở Thu Nguyệt đập mạnh một cú, biết rõ đây căn bản là câu thơ của Lý Bạch.

Ngọc Liêm nhìn Sở Lưu Uyên một cái, quá nhiên Sở Lưu Uyên trợn mắt há hốc mồm, nhưng Ngọc Liêm cũng không hề nhìn nàng ta, đọc xong lại dịu dàng cười nói: “Làm không hay, xin Thái Hậu đừng trách.”

Thái Hậu cười nói: “Nha đầu này, không hay chỗ nào chứ? Rất hay là đằng khác.”

Ngọc Liêm cũng cười vui vẻ, bỗng nhiên quay đầu nói: “Đúng rồi, Thái Hậu, ngài không phải cực ưu thích bài đấy sao? Nô tỳ vẫn vãn vương mãi một câu trong lòng, bây giờ tiện gặp Sở cô nương ở đây, vậy tiện nói luôn vậy.”

Thái Hậu liếc nhìn Sở Lưu Uyên, nói với Ngọc Liêm: “Con cứ nói đi.”

Ngọc Liêm cười hi hi đối với Sở Lưu Uyên nói: “Nô tỳ muốn nói, bài cũng không phải quá hay.

‘Lạc thành mấy cánh mai,

Lăng Hàn một mình nô.

Xa biết không phải tuyết,

Vì hương thoảng đâu đây.’

Toàn bộ thơ đương nhiên rất hay, nhưng đã là mai, cần gì phải là Lạc thành? Lạc thành nổi danh bởi vẻ đẹp của mai, thiên hạ điều biết, người có học đều biết, không người nào không hiểu, nhưng ‘Lăng Hàn một mình nô’ là ở đâu?”

Thái Hậu vừa nghe vừa gật đầu, nói: “Ngọc Liêm nói không sai.”

Sở Lưu Uyên cũng không nói gì, sắc mặt tái nhợt đứng ở một bên.

Ngọc Liêm thấy Thái Hậu gật đầu, cười cười nói tiếp: “Thế nên nô tỳ cho rằng, hai chữ ‘Lạc thành’ nên sửa thành ‘góc tường’. Hoa mai trên thiên hạ phẩm tính đều như nhau, cho dù Sở đại tiểu thư nghe bằng hữu miêu tả về cảnh tượng Lạc thành cũng không cần dùng Lạc thành viết nên bài thơ này. Dùng hai chữ ‘góc tường’ mới thể hiện được hết phẩm cấp của hoa mai.”

Nghe xong lời mà Ngọc Liêm nói, Thái Hậu liên tục gật đầu: “Hai chữ ‘góc tường’ sửa hoàn toàn chính xác, sửa hoàn toàn hay!”

Những người khác vốn tập trung tinh thần để hòa theo Thái Hậu, Thái Hậu đã nói, các nàng cũng nói tuyệt vời, huống chi rất nhiều người đã sớm ghi hận trong lòng vì Sở Lưu Uyên danh tiếng bậc nhất, bây giờ nhìn Ngọc Liêm chen ép Sở Lưu Uyên không ngóc đầu lên được, lấy đầu ra người nói tốt cho nàng ta? Lập tức dốc sức liều mạng khích lệ Ngọc Liêm, đồng thời trong lòng nói tiện thể nhấn Sở Lưu Uyên không đủ cẩn thận gì gì đó...

Sở Thu Nguyệt ở một bên nghe mà buồn cười, Sở Lưu Uyên sửa đổi thơ Vương An Thạch rồi bây giờ lại đến Ngọc Liêm sửa lại...

Chỉ là nàng bây giờ không có tâm tư cười, Ngọc Liêm bây giờ rõ ràng đã xuyên không rồi, hơn nữa dường như vẫn còn có trí nhớ, bằng không cũng không gây phiền toái cho Sở Lưu Uyên như vậy, hơn nữa nàng ta còn hiểu được phải tìm Ngũ hoàng tử, càng chứng tỏ Ngọc Liêm vẫn chưa quên gì hết.

Sở Lưu Uyên một mực đứng bên cạnh vừa mới được khen thưởng, danh tiếng vô hạn, bây giờ lại lập tức rơi xuống ngàn trượng, chuyện này quả thật là bầu không khí đặc trưng trong hoàng cung.

Nàng ta không nói một lời, không phải là không có lời nào để nói, chỉ là trong lòng sợ hãi Ngọc Liêm nói ra chuyện nàng ta bắt Ngọc Liêm quỳ trong tuyết, nếu Ngọc Liêm trực tiếp nói ra việc này trước mặt nhiều người, tất cả đều là những vị tiểu thư có uy tính danh dự trong kinh thành, trong đó có không ít người đối đầu với mình, nhất định sẽ một đồn mười, mười đồn trăm, đương nhiên cũng ảnh hưởng không nhỏ

Sở Lưu Uyên không nói một lời, chỉ là ánh mắt lạnh đi, Lưu Tiên Nguyệt cười đắc chí, chỉ có thể nói là ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây.

Ngọc Liêm không hề nhìn Sở Lưu Uyên, chỉ đứng bên người Thái Hậu mà cười, hai người thì thầm nói, Thái Hậu cười gật đầu, có thể thấy Ngọc Liêm rất được sủng ái.

Những người khác nhìn thấy cũng không khỏi hâm mộ

Thái Hậu đối với Ngọc Liêm nói: “Đúng rồi, thừa dịp tất cả mọi người đều ở đây, con kể chuyện gì nghe đi.”

“À? Vâng, được ạ.” Ngọc Liêm nhẹ gật đầu: “Nhưng chuyện này cũng có không ít người chưa nghe qua phần đầu, nô tỳ mạn phép kể lại một chút.”

Dứt lời liền nhìn chung quanh, thực tế là nhìn Sở Lưu Uyên, cười nói: “Câu chuyện này được gọi là Tây Du Ký, có bốn thầy có nhiệm vụ đến Tây Thiên

thình kinh,..."

Sở Lưu Uyên và Sở Thu Nguyệt đồng thời mở to hai mắt, Sở Lưu Uyên ngơ ngác nhìn Ngọc Liêm, Sở Thu Nguyệt thì thu liễm thần sắc rất nhanh, sợ bị người khác nhìn ra manh mối.

Ngọc Liêm trông thấy thần sắc của Sở Lưu Uyên liền cười đắc ý, tiếp tục giễu thích, quả nhiên câu chuyện không giống với Tây Du Ký của Ngô Thừa Ân.

Thật ra Sở Thu Nguyệt vẫn rất bội phục Sở Lưu Uyên, dù sao nhớ nhiều thì từ như vậy cũng không dễ dàng, nhưng bây giờ nàng lại càng bội phục Ngọc Liêm, có thể nhớ rõ ràng rành mạch từng chi tiết của Tây Du Ký, nhiều yêu quái vậy mà nàng ấy cũng nhớ hết tên, trên cơ bản Sở Thu Nguyệt thì chỉ nhớ rõ bốn thầy trò, còn có cái gì Bạch Cốt Tinh, Nữ Nhi quốc vương, con nhện tinh,... đều là mấy con yêu quái nổi danh mới nhớ tên.

Ngọc Liêm kể qua một chút, nhưng hình như đã xóa đi việc Ngô lão đại nhân bắt mẫn châm chọc đối với xã hội, cho nên Thái Hậu và mọi người cũng đều vẫn nghe rất vui vẻ

"Lần trước nô tỳ kể đến Thi Ma nhiều lần đùa giỡn Đường Tam Tạng, Đường tăng lúc ấy đã rất hối hận vì đuổi Mỹ Hầu Vương..." Chỉ thấy trên mặt Ngọc Liêm mang nụ cười, giọng nói trầm bổng du dương thay nhau nổi lên khắp nơi, cảm tình dẫn dắt không phải chỉ hay bình thường, mà ngay cả Sở Thu Nguyệt đã biết câu chuyện ra sao mà cũng nghe đến mê mẩn, càng không nói đến mọi người dường như chưa từng nghe qua.

Đoán chừng khắp hoa viên cũng chỉ có Sở Lưu Uyên là không yên lòng.

Ngọc Liêm một lần kể là nửa canh giờ, nàng ta nói đến miệng đắng lưỡi khô, mọi người nghe cũng lưỡi khô miệng đắng, sau khi nghe xong vẫn chưa thỏa mãn, liên tục nói về sau phải năng dạo chơi trong hoa viên, mọi người đều nhưng nhớ không bỏ đối với câu chuyện Ngọc Liêm kể.

Có thể nói, kinh trận lần này Ngọc Liêm trở thành người thắng lớn, mà Sở Lưu Uyên rất không may trở thành kẻ thua thảm...

Chả trách sắc mặt nàng ta từ đầu tới đuôi hết xanh rồi lại đen.

Bên ngoài xuân ý hòa thuận vui vẻ, muôn hoa đua nở, nàng ta một mình trầm mặc. Thái Hậu về sau cũng không nói chuyện nhiều với Sở Lưu Uyên, lại khiến nàng ta càng thêm khó chịu.

Lần kinh trận này khép lại như vậy, Sở Thu Nguyệt vô cùng vui vẻ, về phần lại có thêm một người xuyên không, Sở Thu Nguyệt cũng không có cảm giác gì đặc biệt cả.

Vừa nghĩ đến Tướng Tiểu Cường, Sở Xuân Nguyệt, Sở Lưu Uyên, Tiểu Lục đều là bốn người xuyên đến, nàng đã bình tĩnh rồi, huống chi bản thân nàng cũng là một kẻ xuyên không đấy thôi...

Thứ hai, Ngọc Liêm bây giờ ở trong cung, ngoại trừ Sở Lưu Uyên thì cũng không hề dính dáng nhiều gì đến việc bên ngoài cả, cũng không có quan hệ gì lớn với nàng. Tuy nhiên dường như Ngọc Liêm cũng chỉ muốn dọa nạt Sở Lưu Uyên một chút, giết chết uy phong của nàng ta, bằng không thì đã không dễ dàng buông tha tới vậy.

Cho nên kẻ thứ năm xuyên không này thật vất vả không phải là người bên cạnh mình, Sở Thu Nguyệt sao có thể tự tìm phiền não, không phải còn có một người đang rầu rĩ không vui đấy sao?

Sở Lưu Uyên có chút buồn bực, trên đường trở về một mực không nói gì, Tư Mã Hà hiểu được là chuyện gì xảy ra, cũng cười cười không đáp lời.

Hai người trở về nhà, Hà Tương Tư hỏi Sở Lưu Uyên dạo chơi hoa viên như thế nào, Sở Lưu Uyên cười cười nói: "Cũng may con làm một bài thơ, Thái Hậu đã khen không thôi."

Đây cũng là tốt khoe xấu che rồi.

Hà Tương Tư vui cười sờ lên đầu Sở Lưu Uyên.

Sở Thu Nguyệt ở một bên nghe cũng không vạch trần nàng ta.

Bây giờ chuyện khiến nàng để ý hơn chính là chuyện Sở Xuân Uyên không biết đã đi đâu.

Vốn lần trước vào ban đêm nghe được những lời nói kia ở cửa quán rồi, nàng đã rất lo lắng, sợ Sở Xuân Nguyệt không có đầu óc, thoáng cái đầu óc nóng lên, phát nhiệt, cho rằng Châu Từ Giai trúng mục tiêu nam chính, lại có mối quan hệ không trong sáng với hắn ta. Vốn muốn khuyên bảo nàng ta chút lại bị cuộc dạo chơi ở hoa viên cản trở, đến giờ vẫn chưa thấy Sở Xuân Nguyệt trở về, thật rất kỳ quái.

Thời gian càng ngày càng muộn, cả Hà Tương Tư và Giang Thiển Thiển cũng bắt đầu nghỉ ngơi, ai ngờ lại thấy Sở Xuân Nguyệt mặt mày đầy ý xuân không chút che lấp trở về.

Giang Thiển Thiển nhũn mày, nói: "Xuân Nguyệt, có chuyện tốt gì mà con vui vẻ vậy?"

Sở Xuân Nguyệt cười cười, nói: "Không có gì, có đơn hàng lớn thôi ạ."

Giang Thiên Thiên liền không hỏi nhiều, nhẹ gật đầu.

Chỉ có Sở Thu Nguyệt lại hiểu được mọi chuyện cũng không đơn giản như vậy, ôm một bụng đầy tâm sự đi ăn cơm, xong liền đi tìm Sở Xuân Nguyệt, Sở Xuân Nguyệt đang ngồi bên hồ nước lấm nhấm ca từ, Sở Thu Nguyệt tỉnh tề nghe xong, hình như là cái gì: “I love you, yêu lấy anh, tựa như Chuột Yêu Gạo...”

Sở Thu Nguyệt khẽ run rẩy, bất đắc dĩ tiến lên: “A tỷ.”

Sở Xuân Nguyệt nghe được có người đến liền vội miệng, quay đầu lại nói: “À, Thu Nguyệt đấy à, sao muội lại đến đây

“A tỷ chó gạt muội, sáng sớm hôm qua muội đến tìm tỷ đã nghe tỷ nói chuyện với Chu công tử rồi.” Sở Thu Nguyệt đi thẳng vào vấn đề.

Sở Xuân Nguyệt sững sờ, mặt đỏ hồng lên, nói “... Làm sao vậy.”

Sở Thu Nguyệt phát bực: “Cái gì làm sao vậy hả, A tỷ, Chu công tử là người như thế nào, đại đường tỷ và Lưu Sương đều đã nói cho tỷ biết, sao tỷ còn nói chuyện cùng hắn? Muội nhìn tỷ bây giờ, thật không biết hôm nay tỷ tới cửa tiệm hay đi một mình với Chu công tử?”

Sở Xuân Nguyệt cả kinh nói: “Muội chó nói lung tung!”

“Vậy tỷ nói muội biết đi, có đúng không?” Sở Thu Nguyệt không thuận theo, không buông tha hỏi.

Trông mặt Sở Xuân Nguyệt chuyển động, nói: “Phải.”

Sở Thu Nguyệt ngồi ở bên người nàng: “Muội biết mà. A tỷ, tỷ làm mà phải ra ngoài với hắn? Thanh danh của hắn không tốt, tỷ làm như vậy không sợ chịu thiệt sao?”

Trong lòng Sở Xuân Nguyệt lại muốn gào thét, ta còn ngại hắn hôm nay quá an phận nữa đấy, ngay cả tay cả cũng không dám nắm, nói: “Loại chuyện đồn đại này thật sự không thể tin. Hôm nay ta ra ngoài cùng hắn, ta cố ý ám chỉ hắn, hắn còn không dám tới gần, ngay cả ôm ta cũng không dám. Chân tay cứ co cứng.”

Sở Thu Nguyệt nghe xong liền thảm than, Sở Xuân Nguyệt này thật đúng là...!

Vì vậy nói: “A tỷ, dầu gì tỷ cũng là nữ tử, sao lại còn cố ý để người ta ôm? Tỷ nghĩ cái gì vậy?!”

Sở Xuân Nguyệt không nhịn được nói: “Cổ hủ! Muội không biết sao, nam theo đuổi nữ cách tặng núi, nữ theo đuổi nam cách tặng sa!”

“Đạo lý này muội chưa từng nghe qua, muội cũng không muốn biết. A tỷ, muội không biết tỷ lấy đâu ra cái lý luận kỳ quái như thế, nhưng trong lòng tỷ cũng biết tỷ làm vậy là không đúng, không phải sao?” Sở Thu Nguyệt chất vấn Sở Xuân Nguyệt, “Nếu không lúc mẹ và sư huynh hỏi tỷ đi đâu, tỷ cũng sẽ không nói dối. Chính tỷ cũng biết tỷ sai, tại sao lại không chịu sửa sai?”

Sở Xuân Nguyệt cười cười nói: “Ta làm sao hả? Ta cũng không làm sai. Ta không nói vì sợ bọn họ chịu không được, sau đó còn gọi người cảm thút đánh ta.”

Sở Thu Nguyệt cả giận nói: “A tỷ, tỷ có ý gì, tỷ còn ghi hận sao? Chuyện hại chết Tiểu Thần tỷ còn cho rằng tỷ đúng sao? Tỷ dám nói tỷ không đáng bị đánh sao?”

Sở Xuân Nguyệt trong ngán nói: “Cái gì cũng cần được giáo dục đúng cách biết chưa? Dùng cách xử phạt về thể xác như vậy là không đúng rồi!”

Cả việc giáo dục đúng cách cũng bị nàng ta nói ra thành như vậy, Sở Thu Nguyệt thật sự dở khóc dở cười, đúng là không nên dùng cách xử phạt thể xác, nhưng một người có thể hại chết một người như vậy sao? Đây không phải là cách cư xử cũng có vấn đề sao? Đáng ra nên bị trừng trị bằng pháp luật rồi kia!

Giang Thiên Thiên trầm cay vạn khổ bình thân dè nỗi đau này xuống, cũng do hai người ban đầu đều đối tốt với hạ nhân, thân nhân của Tiểu Thần mới bằng lòng dần xẹp ổn thỏa... Sở Xuân Nguyệt này còn không biết tốt xấu!

Sở Thu Nguyệt biết rõ nói với nàng ta cũng không xong, lập tức nói: “A tỷ, muội cũng không nói thêm gì nữa, dù sao tỷ cũng chỉ biết nói muội cổ hủ. Nhưng muội muốn nói cho tỷ biết, Chu công tử có nhiều thế thiếp đều là sự thật, không phải lời đồn đãi. Ta nhớ A tỷ trước kia luôn trắng trợn tuyên dương việc nam nữ ngang hàng cơ mà, vậy mà tỷ còn có thể dễ dàng ghen tương phụ với những người khác được sao?”

Sở Xuân Nguyệt ngán người, lập tức cười nói: “Muội yên tâm đi, hắn thật sự không thích những người kia.”

“Mặc kệ có thật hay không thì cũng đã cưới hỏi đăng hoàng, đây là sự thật.” Sở Thu Nguyệt nhắc nhở Sở Xuân Nguyệt: “Huống chi chính thế của Chu công tử là tiểu thư Kim gia, hắn không thể vứt bỏ chính thế vì tỷ được, phải biết rằng mối quan hệ như vậy rất lớn.”

Trong lòng Sở Xuân Nguyệt vừa nghe lời Sở Thu Nguyệt nói liền phát hỏa, chỉ khoát tay áo nói: “Được rồi, ta biết rồi, muội đừng nói nữa.”

Nàng ta mà dễ bị thuyết phục vậy thì đúng là gặp quý!

Trong lòng Sở Thu Nguyệt âm thầm lắc đầu, nói: “Được, muội chỉ nói một lần vậy thôi. Lần sau nếu muội còn gặp, muội sẽ nói với phụ thân và mẫu thân.”

Dứt lời liền quay người lại bỏ đi. Chỉ để lại mùi thơm từ túi thơm tản mát ra không khí.

Sở Xuân Nguyệt Ở phía sau trốn mất há hốc mồm nhìn bóng lưng Sở Thu Nguyệt, thầm nghĩ, muội muội này! Rõ ràng là cản trở tỷ tỷ đi tìm con đường tình ái mà!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tôn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Thời gian rất nhanh đã tới kỳ thi mùa xuân, Sở Triều Sinh mấy ngày nay đêm nào cũng đọc sách, không có việc gì thì nhìn trúc, hoa hoa cỏ cỏ, trời xanh mây trắng đến ngẩn người, vốn là một người trong sáng, bây giờ lại tăng thêm vài phần ngờ nghệch, cũng làm cho Sở Thu Nguyệt tự nhiên nhớ tới bộ dạng có chút chất phác của Giang Thành Vãn.

Nhưng thấy huynh ấy như vậy như vậy, chẳng lẽ là đang noi theo cổ nhân, đến “Truy nguyên?”

Sở Thu Nguyệt an ủi Sở Triều Sinh nói: “Đại ca, huynh không cần khẩn trương như vậy, có thể như vậy đã là tốt rồi.”

Sở Triều Sinh cười cười, nói: “Học vấn không bờ, nào có cái gì gọi là tốt?”

Sở Thu Nguyệt là lừa: “Được rồi, muội không tranh luận chuyện này với huynh. Nhưng mà đại ca à, tuổi huynh còn nhỏ, loại chuyện công danh này cũng không nên gấp.”

Sở Triều sinh nói: “Ta tuổi còn nhỏ thì đã sao, muội xem Lâm công tử đi, chỉ lớn hơn ta một chút đã mặc áo giáp cầm thương, ra trận giết địch, máu đã nhuộm cát vàng rồi. Nhỏ tuổi cũng không phải là cái có tốt.”

“Cũng đúng.” Sở Thu Nguyệt nhẹ gật đầu: “Nhưng chiến tranh không giống thi cử. Chiến tranh dựa trên năng lực chân thật, nhưng thi cử lại còn phải suy tính các phương diện, về sau nếu thành tích thi cử tốt thì sẽ trực tiếp làm quan trong triều, đại ca trẻ như vậy, quan khảo thí cũng không bỏ mặc.”

Sở Triều Sinh cười nói: “Ta hiểu.”

Về sau quả nhiên buông lỏng không ít, lại khôi phục thái độ bình thường, đợi đến ngày kỳ thi mùa xuân bắt đầu, Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển, còn có Sở Xuân Nguyệt Sở Thu Nguyệt đều đi kèm, chỉ là thủ vệ trường thi nghiêm ngặt, độ cảnh gác cao nên không thể xem thường, chỉ có thể đứng từ xa ngắm. Kỳ thi mùa xuân khảo sát ở ba địa điểm, mỗi địa điểm ba ngày, tính liền là chín ngày, mọi người đều không đồng nhất chờ đợi, chỉ là thay phiên đưa đón.

Kỳ thật Sở Triều Sinh lớn như vậy rồi, còn cần phải đưa đón sao? Chẳng qua là mọi người quan tâm thôi.

Sở Triều Sinh khảo sát xong cũng không có người hỏi thành tích của hắn, chỉ cho hắn ăn nhiều chút, ngủ nhiều chút, bộ dạng như vậy khiến để cho Sở Thu Nguyệt hốt hoảng nhớ tới kỳ thi Đại Học.

Trong khoảng thời gian này, Sở Thu Nguyệt và Sở Lưu Uyển đều cho rằng Ngọc Liêm sẽ gây chuyện gì đó, nhưng kỳ quái là ngoại trừ những người vào trong cung, vẫn không có người nào biết được Ngọc Liêm. Chỉ sợ là Ngọc Liêm dừng lại ở trong cung, không đi ra ngoài, tài hoa cũng không cách nào tiết lộ ra ngoài được, cho nên cũng không có động tĩnh gì lớn.

Điều này làm cho Sở Lưu Uyển có chút yên tâm- cuối cùng quân cờ Ngọc Liêm chênh lệch một chiêu, nàng một lòng muốn thấy người sang bắt quàng làm họ, kết quả ngược lại cũng thành trời buộc, không uy hiếp được mình.

Về phần nàng ta sau này cho dù có vào cung cũng tự có cách lộ thì từ ra ngoài, không giảm chút phong quang nào

Nhưng lần trước Ngọc Liêm uốn nắn nàng chính là chữ “góc tường” lại được tuyên dương trắng trợn, đây cũng khiến cho tên tuổi Ngọc Liêm bỗng chốc nổi lên, cũng may cái này có thể khéo léo sửa lại, nhưng chung quy vẫn là thơ Sở Lưu Uyển làm.

Kỳ thi mùa xuân thoáng cái đã qua, Sở Triều sinh liền bắt đầu chờ đợi thành tích, cuối cùng thi quả nhiên không đậu, nhưng bài thi của Sở Triều Sinh ngẫu nhiên được Hoàng Thượng nhìn thấy, Hoàng Đế đương triều sau khi xem xong liền cười nói: “Người này thật đáng tiếc vì thiếu kinh nghiệm, đợi một thời gian tức thành châu báu.”

Về sau còn nghe ngóng tên Sở Triều Sinh, việc này truyền ra, người đến nhìn bọ Sở Triều Sinh cũng không ít, nhưng Sở Triều Sinh ngược lại suốt ngày

một vẻ không sợ vinh nhục, cho dù gặp gỡ nhiều cũng không sinh kiêu, cũng không siểm nịnh.

Sở Thu Nguyệt hỏi việc này, Sở Triều Sinh liền cười nói: “Đây là Lâm công tử dạy ta.”

“A?” Sở Thu Nguyệt có phần kinh ngạc: “Huynh ấy dạy huynh?”

“Ừ, huynh ấy nói loại chuyện này không thể miễn, chỉ là hôm nay bọn họ ca tụng, tặng quà, ta nhận rồi sau này luôn phải trả lễ.” Sở Triều Sinh cười nói.

“Haha.” Sở Thu Nguyệt cũng cười lắc đầu, “Thật đúng là không thể tưởng tượng được, Lâm công tử thoát nhìn nghiêm túc như vậy cũng có tâm tư như thế.”

Sở Triều Sinh cũng nói: “Còn không phải sao, hơn nữa đặc biệt chính là diệu bộ, lúc huynh ấy nói với ta những điều này còn tỏ vẻ nghiêm túc, giống như huynh ấy đang nói việc thiên kinh địa nghĩa(đạo lý hiển nhiên) vậy.”

Sở Thu Nguyệt cười cười, cũng không nói về việc khoa cử, chỉ nói: “Đại ca, bây giờ mọi người đều nịnh bợ huynh, Tư Mã gia cũng rất thỏa mãn với huynh, chỉ sợ Tư Mã đại tiểu thư cũng vậy... cũng không biết đại ca bây giờ suy nghĩ như thế nào?”

Sở Triều Sinh cười cười nói: “Bây giờ thành tích đều đã thông báo, ta đương nhiên muốn quay về thành gian khổ học tập tiếp ba năm, chuyện này...Hết thầy đến lúc đó rồi nói sau. Ba năm, có thể thay đổi được rất nhiều.”

“Vâng.” Sở Thu Nguyệt nhẹ gật đầu.

Hoàn toàn chính xác, bọn họ ở Sở phủ cũng đủ lâu rồi, Sở Liên Bình cũng ngừng buôn bán lâu rồi, không quay về nữa chỉ sợ tiểu nhị trong tiệm cũng tạo phản luôn.

Vấn đề là quán Dạ Từ của Sở Xuân Nguyệt nên làm sao bây giờ?

Sở Xuân Nguyệt lo lắng mình bỏ đi hạ nhân sẽ quản lý một mình, nàng ta quan tâm tiệm này vô cùng, lại cảm thấy tiểu nhị không thông minh bằng mình, cho nên bắt buộc đi làm ẩm thực một trận, cuối cùng lại thương lượng một phen, Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển đành đồng ý cho Sở Xuân Nguyệt ở lại chỗ này.

Sở Thu Nguyệt nhìn bộ dạng vô cùng cao hứng của Sở Xuân Nguyệt như vậy, cảm giác rằng nàng ta ở lại kinh thành chỉ sợ không chỉ liên quan tới Dạ Từ quán. Ý nghĩ thoáng quá, Sở Thu Nguyệt không thể không nhớ tới Chu Từ Giai.

Chỉ là lần trước Sở Thu Nguyệt nói chuyện Chu Từ Giai với Sở Xuân Nguyệt, đến nay Sở Thu Nguyệt cũng không gặp lại Chu Từ Giai, có đôi khi vụng trộm tới Dạ Từ quán, cũng không phát hiện Sở Xuân Nguyệt tình chàng ý thiếp với Chu Từ Giai, chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ nàng đã nghỉ rồi?

Sở Thu Nguyệt đang nghi hoặc, Sở Lưu Uyển bên kia bỗng nhiên gọi tới Sở Thu Nguyệt, nói: “Thu Nguyệt, mấy ngày nữa muội đi rồi, hôm nay chúng ta đi dạo phố được không?”

Sở Thu Nguyệt ngẩn người, cảm thấy cũng không tệ, mua chút gì đó đặc sản của kinh thành về cũng tốt, vì vậy nhẹ gật đầu: “Muội đi gọi A tỷ, hai đường tỷ và đường muội.”

“A, không cần...” Sở Lưu Uyển nói: “Chỉ hai người chúng ta, Ok?”

Sở Thu Nguyệt hiểu Sở Lưu Uyển muốn mượn chuyện dạo phố làm gì đó, vì vậy nhẹ gật đầu, đi theo Sở Lưu Uyển ra cửa.

Sở Lưu Uyển mang theo Sở Thu Nguyệt đi đến khu mua bán sầm uất rồi cũng không có động tĩnh khác, chỉ là chọn lấy đồ trang sức bình thường cùng Sở Thu Nguyệt, còn có mấy thứ đồ chơi nhỏ.

Sở Thu Nguyệt có phần yên tâm, lại thấy một bóng người quen thuộc phía trước, nhìn kỹ lại là Lâm Khang Dạ.

Sở Thu Nguyệt còn chưa nghĩ ra muốn gọi hay không gọi hắn, chỉ thấy Sở Lưu Uyển đã nhẹ giọng mở miệng: “Lâm nhị công tử.”

Lâm Khang Dạ nghe tiếng quay đầu lại, nói: “A, Sở đại tiểu thư.”

Dứt lời đã đi tới, lại nhìn Sở Thu Nguyệt một chút: “Sở tiểu thư.”

Sở Thu Nguyệt nhẹ gật đầu: “Lâm nhị công tử.”

Ba người hai mặt nhìn nhau, cảm giác rất quái dị, Sở Lưu Uyển bỗng nhiên che miệng mà cười, nói: “Trước đó vài ngày vừa hay gặp Lâm nhị công tử ở Yến hội, ta nói với huynh ấy mọi người phải quay về Lễ thành, Lâm nhị công tử cảm thấy nên làm một bữa tiệc tiễn biệt muội.”

Lâm Khang Dạ cười cười với Sở Thu Nguyệt: “Cô phải đi... Sao không nói với ta. Chúng ta cũng coi như có quen biết đúng không, nếu ta không gặp Sở đại tiểu thư thì hẳn giờ cũng chưa biết chuyện.”

Sở Thu Nguyệt lại ngẩn cả người, liếc qua Sở Lưu Uyển ở bên cạnh cười ha hả, trong lòng khẽ động, đoán được Sở Lưu Uyển có lẽ là muốn tác hợp mình với Lâm Khang Dạ!

Trời ạ...

Đầu Sở Thu Nguyệt phình to ra, Sở Lư Uyển này đúng thật là ăn no rồi việc, trước kia không phải mắt mặt trước mặt hấn ta còn oán mình sao?

Tâm tư của Lâm Khang Dạ cũng không tỉnh tể như Sở Thu Nguyệt, dường như không có tí cảm giác nào, còn nói với Sở Thu Nguyệt: “Sở tiểu thư, chúng ta mặc dù cũng tính là quen biết nhưng cũng không quá quen thuộc, chẳng hay hôm nay cô định đi đâu?”

Sở Thu Nguyệt trầm nghĩ, huynh cũng biết chúng ta không quen thuộc à... Trên mặt lại cười cười: “Ta cũng không muốn đi đâu cả, chỉ là đang dạo phố với đường tỷ thôi. Lát nữa còn phải về thu thập hành lý.”

“Ừ...” Lâm Khang Dạ mở miệng, đang định nói chuyện, Sở Lư Uyển liền chen lời hấn, nói: “Áy, ta chợt nhớ tới còn có chuyện muốn làm, vô cùng khẩn cấp, Lâm nhị công tử, đường muội ta giao cho huynh, huynh đưa muội ấy đi dạo phố hộ ta nhé. Nếu như kịp ta sẽ lập tức trở về, nếu không kịp, liền phiền huynh đưa muội ấy về Sở phủ rồi.”

Lâm Khang Dạ sững sờ, sau đó gật đầu nói: “Đương nhiên là được.”

“Áy, đường tỷ...” Sở Thu Nguyệt cực kỳ lúng túng, muốn giữ chặt Sở Lư Uyển, Sở Lư Uyển lại cười cười rồi chuồn nhanh.

Sở Thu Nguyệt lại không thể nhanh chân đuổi theo, chỉ quay đầu lại nhìn Lâm Khang Dạ: “Huynh ấy, thật là...”

Vốn Lâm Khang Dạ vẫn còn đang suy tư không biết nên dẫn Sở Thu Nguyệt đi chỗ nào chơi- quả thật chuyện này cũng không dễ tính, hai người bọn họ cô nam quả nữ, tuy tuổi không lớn, sau lưng còn có hạ nhân, cũng không thể đến nơi nào quá náo nhiệt, miễn bị người ta bàn tán.

Bầu không khí kinh thành tương đối cởi mở, cũng không phải cứ nam nữ sống vai đi trên đường thì người khác liền nghĩ quan hệ bọn họ không trong sáng, nhiều lắm cũng chỉ nghĩ là bạn bè hay tri kỷ – đương nhiên, về sau xuất giá cũng không thể đi lung tung với nam tử khác được.

Hai người một chưa tới tuổi cập kê, một không đội nón quan, còn nét trẻ con, hai người như vậy đương nhiên không có gì lạ để cho người nhìn chăm chú rồi.

Chỉ bỗng nhiên nghe Sở Thu Nguyệt vừa nói vậy, Lâm Khang Dạ ngẩn người, nói: “Ta sao?” Lại có chút không vui nói: “Cô đối với người khác đều hòa nhã, sao cứ hung thần ác sát với ta như vậy.”

Sở Thu Nguyệt buồn cười: “Cái này cũng gọi là hung thần ác sát hả? Ta đã nói với huynh, ta chính là hung thần ác sát như vậy mà, huynh phải cẩn thận chút, coi chừng sau này lại lấy phải người cũng hung thần ác sát như ta.”

“Có ý gì?” Lâm Khang Dạ vẫn không hiểu.

Sở Thu Nguyệt giải thích: “Đại tỷ của ta hôm nay đặc biệt mời ta ra ngoài, lại đột nhiên có chuyện quan trọng, huynh nghĩ là ngẫu nhiên hả? Còn có ý hèn huynh ở đây...” Dứt lời lại thờ dài “Chỉ sợ là tỷ ấy có ý.”

Lâm Khang Dạ sững sờ nói: “Vậy ý cô là...”

“Đương nhiên là.. muốn làm mai ấy.” Sở Thu Nguyệt tận lực uyển chuyển mà nói, “Cho nên ta mới nói, nếu huynh không cẩn thận chút, mỗi lần tỷ tỷ ta nói gì huynh cũng tin, về sau lại “hung thần ác sát” với ta thì chết.”

Mặt Lâm Khang Dạ hơi đỏ lên, nói: “Ta không phải mà... chỉ là muốn làm tiệc tiễn biệt cô... Lại nói, cho dù là sư tử hà đông cũng có cái hay của nó..”

Sở Thu Nguyệt thật là vừa bực vừa buồn cười, nàng coi như tận lực hiền thực ôn hòa rồi, lại còn bị nói là sư tử Hà Đông, Lâm Khang Dạ này cuối cùng là đang suy nghĩ cái gì vậy?!

Vì vậy cười nói: “Tùy huynh thôi... Mà ta cũng đâu muốn gả cho huynh.”

Dứt lời liền nhìn trái ngó phải hỏi: “Mà huynh nói muốn đưa ta đi đâu, ta không nhìn ra chỗ này là chỗ nào.”

Nhìn hồi lâu, người bên cạnh lại không trả lời, Sở Thu Nguyệt quay đầu nhìn Lâm Khang Dạ, đã thấy Lâm Khang Dạ trầm mặt đứng ở đằng kia, má hơi phồng lên, dường như đang giận.

Ô, Lâm Khang Dạ tức giận?

Sở Thu Nguyệt sững sờ, Lâm Khang Dạ vì sao lại tức giận, nàng vừa nói cái gì không dễ nghe sao?

Lại nhớ lại, hình như nàng chỉ mới nói “mà ta cũng không muốn gả cho huynh” thôi mà.

Quýnh 囧 rồi...

Quả nhiên, Lâm Khang Dạ trầm mặt một lát rồi nói: “Vì sao cô lại không muốn gả cho ta?”

Sở Thu Nguyệt “Hả” một tiếng rồi nói: “Cũng không phải là vì cái gì hết...”

Lý do cực kỳ khó nói, nàng cũng rất khó để nói...

Lâm Khang Dạ nói: “Lúc nào cũng lý do!”

Sở Thu Nguyệt thấy hấn hùng hồ vậy, trong lòng thầm nghĩ, nếu Lâm Khang Dạ thật thích nàng thì đúng là bi kịch rồi, lúc hấn thích Sở Lưu Uyên thì ăn nói khép nép, bây giờ lại hùng hùng hồ hồ với mình

Sở Thu Nguyệt trầm ngâm một lát nói: “Huynh thật sự muốn nghe?”

Lâm Khang Dạ gật đầu: “Đương nhiên!”

“Vậy thì được, ta cho huynh biết, chính là vì lúc đó huynh đá bóng vào mặt ta còn hung dữ với ta!” Sở Thu Nguyệt mở to hai mắt nhìn, không nhanh không chậm mà nói.

“...” Lâm Khang Dạ tròn mắt há hốc mồm nhìn Sở Thu Nguyệt.

Sở Thu Nguyệt mỉm cười: “Thế nào, lý do đầy đủ chưa?”

Lâm Khang Dạ nuốt nước miếng nói: “Nhưng mà, nhưng mà việc kia đã qua lâu vậy rồi, sao cô vẫn còn nhớ...”

Thấy hấn lấp ba lấp bắp, Sở Thu Nguyệt buồn cười nói: “Ta đương nhiên nhớ. Đã mang thì rồi mà ỉ.”

Lâm Khang Dạ ấp úng không dám nói gì, chỉ là rất phiền muộn, nhìn bộ dạng này của hấn, trong lòng Sở Thu Nguyệt đã cười đến đau cả ruột rồi, nhưng trên mặt vẫn chỉ mơ hồ mang theo nét cười.

Kỳ thật nàng nói cũng không phải hoàn toàn nói dối.

Ngay từ đầu Lâm Khang Dạ đã để lại cho nàng ấn tượng không tốt, về sau cũng không có tốt hơn, hai người một lần trở mặt, sau đó mới dần cải thiện, Sở Thu Nguyệt cũng chỉ là ôm tâm tư “Nhiều kẻ thù không bằng nhiều một người bạn”, chưa từng có hướng muốn phát triển tình cảm.

Vì trong mắt nàng, Lâm Khang Dạ cùng lăm cũng chỉ là một tiểu quỷ mà thôi, làm sao mà nghĩ nhiều như vậy?

Ai ngờ hấn lại...

Nhưng nói cho cùng cũng chỉ là tiểu quỷ mà thôi, nói thích hay không thích cũng thật dễ dàng...

Phong ba đi qua, Lâm Khang Dạ cũng không muốn làm ầm ĩ nữa, chỉ hỏi: “Cô muốn đi chỗ nào? Muốn đi dạo phố hay là đi đập thanh (đi chơi trong tiết thanh minh) - cái này ta không ủng hộ, hai người chúng ta đi đập thanh chỉ sợ không được tốt.”

“Sao lại thế?” Sở Thu Nguyệt ngẩn người, “Vì sao không được tốt?”

Lâm Khang Dạ nói: “A..., không gạt cô, trước kia ta tình cờ thấy có người làm máy chuyện không sạch sẽ trong rừng...”

Sở Thu Nguyệt tròn trắng mắt, mấy người này cũng quá không bảo thủ rồi, chỉ có điều người cô đại tụy nói rằng tương đối bảo thủ, nhưng càng là việc bị cấm lại càng hay có phạm vào đúng không, chính vì hay phạm vào nên lại càng hay bị cấm...

Sở Thu Nguyệt nhìn bốn phía, dạo cũng đã dạo hết rồi, trong lòng cảm thấy hơi ngán ngẩm, vì vậy nói: “Bây giờ trời còn sớm, chắc cũng ít người đi, mà sáng sớm thế này chắc cũng không có ai ở đó. Chúng ta đừng đi sâu vào, đi thoáng qua một cái là được rồi.”

Lâm Khang Dạ nhẹ gật đầu: “Ừ, được.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Động lòng

Chuyển ngữ ♥ Phong Anh

Beta ♥ Nhã Vy

Thời gian rất nhanh đã tới kỳ thi mùa xuân, Sở Triều Sinh mấy ngày nay đêm nào cũng đọc sách, không có việc gì thì nhìn trúc, hoa hoa cỏ cỏ, trời xanh

mây trắng đến gần người, vốn là một người trong sáng, bây giờ lại tăng thêm vài phần ngờ nghệch, cũng làm cho Sở Thu Nguyệt tự nhiên nhớ tới bộ dạng có chút chất phác của Giang Thành Vãn.

Nhưng thấy huynh ấy như vậy như vậy, chẳng lẽ là đang noi theo cổ nhân, đến “Truy nguyên?”

Sở Thu Nguyệt an ủi Sở Triều Sinh nói: “Đại ca, huynh không cần khẩn trương như vậy, có thể như vậy đã là tốt rồi.”

Sở Triều Sinh cười cười, nói: “Học vẫn không bờ, nào có cái gì gọi là tốt?”

Sở Thu Nguyệt lè lưỡi: “Được rồi, muội không tranh luận chuyện này với huynh. Nhưng mà đại ca à, tuổi huynh còn nhỏ, loại chuyện công danh này cũng không nên gấp.”

Sở Triều Sinh nói: “Ta tuổi còn nhỏ thì đã sao, muội xem Lâm công tử đi, chỉ lớn hơn ta một chút đã mặc áo giáp cầm thương, ra trận giết địch, máu đã nhuộm cát vàng rồi. Nhỏ tuổi cũng không phải là cái cớ tốt.”

“Cũng đúng.” Sở Thu Nguyệt nhẹ gật đầu: “Nhưng chiến tranh không giống thi cử. Chiến tranh dựa trên năng lực chân thật, nhưng thi cử lại còn phải suy tính các phương diện, về sau nếu thành tích thi cử tốt thì sẽ trực tiếp làm quan trong triều, đại ca trẻ như vậy, quan khảo thí cũng không bỏ mặc.”

Sở Triều Sinh cười nói: “Ta hiểu.”

Về sau quả nhiên buông lỏng không ít, lại khôi phục thái độ bình thường, đợi đến ngày kỳ thi mùa xuân bắt đầu, Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển, còn có Sở Xuân Nguyệt Sở Thu Nguyệt đều đi kèm, chỉ là thủ vệ trường thi nghiêm ngặt, độ cảnh gác cao nên không thể xem thường, chỉ có thể đứng từ xa ngắm. Kỳ thi mùa xuân khảo sát ở ba địa điểm, mỗi địa điểm ba ngày, tính liên là chín ngày, mọi người đều không đồng nhất chờ đợi, chỉ là thay phiên đưa đón.

Kỳ thật Sở Triều Sinh lớn như vậy rồi, còn cần phải đưa đón sao? Chẳng qua là mọi người quan tâm thôi.

Sở Triều Sinh khảo sát xong cũng không có người hỏi thành tích của hắn, chỉ cho hắn ăn nhiều chút, ngủ nhiều chút, bộ dạng như vậy khiến để cho Sở Thu Nguyệt hốt hoảng nhớ tới kỳ thi Đại Học.

Trong khoảng thời gian này, Sở Thu Nguyệt và Sở Lư Uyển đều cho rằng Ngọc Liêm sẽ gây chuyện gì đó, nhưng kỳ quái là ngoại trừ những người vào trong cung, vẫn không có người nào biết được Ngọc Liêm. Chỉ sợ là Ngọc Liêm dừng lại ở trong cung, không đi ra ngoài, tài hoa cũng không cách nào tiết lộ ra ngoài được, cho nên cũng không có động tĩnh gì lớn.

Điều này làm cho Sở Lư Uyển có chút yên tâm- cuối cùng quân cờ Ngọc Liêm chênh lệch một chiêu, nàng một lòng muốn thấy người sang bắt quàng làm họ, kết quả ngược lại cũng thành trời buộc, không uy hiếp được mình.

Về phần nàng ta sau này cho dù có vào cung cũng tự có cách lộ thì từ ra ngoài, không giảm chút phong quang nào

Nhưng lần trước Ngọc Liêm uốn nắn nàng chính là chữ “gốc tường” lại được tuyên dương trắng trợn, đây cũng khiến cho tên tuổi Ngọc Liêm bỗng chốc nổi lên, cũng may cái này có thể khéo léo sửa lại, nhưng chung quy vẫn là thơ Sở Lư Uyển làm.

Kỳ thi mùa xuân thoáng cái đã qua, Sở Triều Sinh liền bắt đầu chờ đợi thành tích, cuối cùng thi quả nhiên không đậu, nhưng bài thi của Sở Triều Sinh ngẫu nhiên được Hoàng Thượng nhìn thấy, Hoàng Đế đương triều sau khi xem xong liền cười nói: “Người này thật đáng tiếc vì thiếu kinh nghiệm, đợi một thời gian tức thành châu báu.”

Về sau còn nghe ngóng tên Sở Triều Sinh, việc này truyền ra, người đến nhìn bọ Sở Triều Sinh cũng không ít, nhưng Sở Triều Sinh ngược lại suốt ngày một vẻ không sợ vinh nhục, cho dù gặp gỡ nhiều cũng không sinh kiêu, cũng không siểm nịnh.

Sở Thu Nguyệt hỏi việc này, Sở Triều Sinh liền cười nói: “Đây là Lâm công tử dạy ta.”

“À?” Sở Thu Nguyệt có phần kinh ngạc: “Huynh ấy dạy huynh?”

“Ừ, huynh ấy nói loại chuyện này không thể miễn, chỉ là hôm nay bọn họ ca tụng, tặng quà, ta nhận rồi sau này luôn phải trả lễ.” Sở Triều Sinh cười nói.

“Haha.” Sở Thu Nguyệt cũng cười lắc đầu, “Thật đúng là không thể tưởng tượng được, Lâm công tử thoát nhìn nghiêm túc như vậy cũng có tâm tư như thế.”

Sở Triều Sinh cũng nói: “Còn không phải sao, hơn nữa đặc biệt chính là diệu bộ, lúc huynh ấy nói với ta những điều này còn tỏ vẻ nghiêm túc, giống như huynh ấy đang nói việc thiên kinh địa nghĩa(đạo lý hiển nhiên) vậy.”

Sở Thu Nguyệt cười cười, cũng không nói về việc khoa cử, chỉ nói: “Đại ca, bây giờ mọi người đều nhìn bọ huynh, Tư Mã gia cũng rất thỏa mãn với huynh, chỉ sợ Tư Mã đại tiểu thư cũng vậy... cũng không biết đại ca bây giờ suy nghĩ như thế nào?”

Sở Triều Sinh cười cười nói: “Bây giờ thành tích đều đã thông báo, ta đương nhiên muốn quay về thành gian khổ học tập tiếp ba năm, chuyện này...Hết thảy đến lúc đó rồi nói sau. Ba năm, có thể thay đổi được rất nhiều.”

“Vâng.” Sở Thu Nguyệt nhẹ gật đầu.

Hoàn toàn chính xác, bọn họ ở Sở phủ cũng đủ lâu rồi, Sở Liên Bình cũng ngừng buôn bán lâu rồi, không quay về nữa chỉ sợ tiểu nhị trong tiệm cũng tạo phản luôn.

Vấn đề là quán Dạ Từ của Sở Xuân Nguyệt nên làm sao bây giờ?

Sở Xuân Nguyệt lo lắng mình bỏ đi hạ nhân sẽ quản lý một mình, nàng ta quan tâm tiệm này vô cùng, lại cảm thấy tiểu nhị không thông minh bằng mình, cho nên bắt đặc đi làm âm ỉ một trận, cuối cùng lại thương lượng một phen, Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển đành đồng ý cho Sở Xuân Nguyệt ở lại chỗ này.

Sở Thu Nguyệt nhìn bộ dạng vô cùng cao hứng của Sở Xuân Nguyệt như vậy, cảm giác rằng nàng ta ở lại kinh thành chỉ sợ không chỉ liên quan tới Dạ Từ quán. Ý nghĩ thoáng quá, Sở Thu Nguyệt không thể không nhớ tới Chu Từ Giai.

Chỉ là lần trước Sở Thu Nguyệt nói chuyện Chu Từ Giai với Sở Xuân Nguyệt, đến nay Sở Thu Nguyệt cũng không gặp lại Chu Từ Giai, có đôi khi vụng trộm tới Dạ Từ quán, cũng không phát hiện Sở Xuân Nguyệt tình chàng ý thiếp với Chu Từ Giai, chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ nàng đã nghỉ rồi?

Sở Thu Nguyệt đang nghi hoặc, Sở Lưu Uyên bên kia bỗng nhiên gọi tới Sở Thu Nguyệt, nói: “Thu Nguyệt, mấy ngày nữa muội đi rồi, hôm nay chúng ta đi dạo phố được không?”

Sở Thu Nguyệt ngẩn người, cảm thấy cũng không tệ, mua chút gì đó đặc sản của kinh thành về cũng tốt, vì vậy nhẹ gật đầu: “Muội đi gọi A tỷ, hai đường tỷ và đường muội.”

“A, không cần...” Sở Lưu Uyên nói: “Chỉ hai người chúng ta, Ok?”

Sở Thu Nguyệt hiểu Sở Lưu Uyên muốn mượn chuyện dạo phố làm gì đó, vì vậy nhẹ gật đầu, đi theo Sở Lưu Uyên ra cửa.

Sở Lưu Uyên mang theo Sở Thu Nguyệt đi đến khu mua bán sầm uất rồi cũng không có động tĩnh khác, chỉ là chọn lấy đồ trang sức bình thường cùng Sở Thu Nguyệt, còn có mấy thứ đồ chơi nhỏ.

Sở Thu Nguyệt có phần yên tâm, lại thấy một bóng người quen thuộc phía trước, nhìn kỹ lại là Lâm Khang Dạ.

Sở Thu Nguyệt còn chưa nghĩ ra muốn gọi hay không gọi hắn, chỉ thấy Sở Lưu Uyên đã nhẹ giọng mở miệng: “Lâm nhị công tử.”

Lâm Khang Dạ nghe tiếng quay đầu lại, nói: “A, Sở đại tiểu thư.”

Dứt lời đã đi tới, lại nhìn Sở Thu Nguyệt một chút: “Sở tiểu thư.”

Sở Thu Nguyệt nhẹ gật đầu: “Lâm nhị công tử.”

Ba người hai mặt nhìn nhau, cảm giác rất quái dị, Sở Lưu Uyên bỗng nhiên che miệng mà cười, nói: “Trước đó vài ngày vừa hay gặp Lâm nhị công tử ở Yến hội, ta nói với huynh ấy mọi người phải quay về Lễ thành, Lâm nhị công tử cảm thấy nên làm một bữa tiệc tiễn biệt muội.”

Lâm Khang Dạ cười cười với Sở Thu Nguyệt: “Cô phải đi... Sao không nói với ta. Chúng ta cũng coi như có quen biết đúng không, nếu ta không gặp Sở đại tiểu thư thì hẳn giờ cũng chưa biết chuyện.”

Sở Thu Nguyệt lại ngẩn cả người, liếc qua Sở Lưu Uyên ở bên cạnh cười ha hả, trong lòng kẻ động, đoán được Sở Lưu Uyên có lẽ là muốn tác hợp mình với Lâm Khang Dạ!

Trời ạ...

Đầu Sở Thu Nguyệt phình to ra, Sở Lưu Uyên này đúng thật là ăn no rồi việc, trước kia không phải mắt mặt trước mặt hắn ta còn oán mình sao?

Tâm tư của Lâm Khang Dạ cũng không tinh tế như Sở Thu Nguyệt, dường như không có tí cảm giác nào, còn nói với Sở Thu Nguyệt: “Sở tiểu thư, chúng ta mặc dù cũng tính là quen biết nhưng cũng không quá quen thuộc, chẳng hay hôm nay cô định đi đâu?”

Sở Thu Nguyệt trầm nghĩ, huynh cũng biết chúng ta không quen thuộc à... Trên mặt lại cười cười: “Ta cũng không muốn đi đâu cả, chỉ là đang dạo phố với đường tỷ thôi. lát nữa còn phải về thu thập hành lý.”

“Ừ...” Lâm Khang Dạ mở miệng, đang định nói chuyện, Sở Lưu Uyên liền chen lời hắn, nói: “Áy, ta chợt nhớ tới còn có chuyện muốn làm, vô cùng khẩn cấp, Lâm nhị công tử, đường muội ta giao cho huynh, huynh đưa muội ấy đi dạo phố hộ ta nhé. Nếu như kịp ta sẽ lập tức trở về, nếu không kịp, liên phiên huynh đưa muội ấy về Sở phủ rồi.”

Lâm Khang Dạ sững sờ, sau đó gật đầu nói: “Đương nhiên là được.”

“Áy, đường tỷ...” Sở Thu Nguyệt cực kỳ lúng túng, muốn giữ chặt Sở Lưu Uyên, Sở Lưu Uyên lại cười cười rồi chuồn nhanh.

Sở Thu Nguyệt lại không thể nhanh chân đuổi theo, chỉ quay đầu lại nhìn Lâm Khang Dạ: “Huynh ấy, thật là...”

Vốn Lâm Khang Dạ vẫn còn đang suy tư không biết nên dẫn Sở Thu Nguyệt đi chỗ nào chơi- quả thật chuyện này cũng không dễ tính, hai người bọn họ cô nam quả nữ, tuy tuổi không lớn, sau lưng còn có hạ nhân, cũng không thể đến nơi nào quá náo nhiệt, miễn bị người ta bàn tán.

Bầu không khí kinh thành tương đối cởi mở, cũng không phải cứ nam nữ sóng vai đi trên đường thì người khác liền nghĩ quan hệ bọn họ không trong sáng, nhiều lắm cũng chỉ nghĩ là bạn bè hay tri kỉ – đương nhiên, về sau xuất giá cũng không thể đi lung tung với nam tử khác được.

Hai người một chưa tới tuổi cập kê, một không đội nón quan, còn nét trẻ con, hai người như vậy đương nhiên không có gì lạ để cho người nhìn chăm chú rồi.

Chỉ bỗng nhiên nghe Sở Thu Nguyệt vừa nói vậy, Lâm Khang Dạ ngẩn người, nói: “Ta sao?” Lại có chút không vui nói: “Cô đối với người khác đều hòa nhã, sao cứ hung thần ác sát với ta như vậy.”

Sở Thu Nguyệt buồn cười: “Cái này cũng gọi là hung thần ác sát hả? Ta đã nói với huynh, ta chính là hung thần ác sát như vậy mà, huynh phải cẩn thận chút, coi chừng sau này lại lấy phải người cũng hung thần ác sát như ta.”

“Có ý gì?” Lâm Khang Dạ vẫn không hiểu.

Sở Thu Nguyệt giải thích: “Đại tỷ của ta hôm nay đặc biệt mời ta ra ngoài, lại đột nhiên có chuyện quan trọng, huynh nghĩ là ngẫu nhiên hả? Còn cố ý hẹn huynh ở đây...” Dứt lời lại thở dài “Chỉ sợ là tỷ ấy cố ý.”

Lâm Khang Dạ sững sờ nói: “Vậy ý cô là...”

“Đương nhiên là.. muốn làm mai ấy.” Sở Thu Nguyệt tận lực uyển chuyển mà nói, “Cho nên ta mới nói, nếu huynh không cẩn thận chút, mỗi lần tỷ tỷ ta nói gì huynh cũng tin, về sau lại “hung thần ác sát” với ta thì chết.”

Mặt Lâm Khang Dạ hơi đỏ lên, nói: “Ta không phải mà... chỉ là muốn làm tiệc tiễn biệt cô... Lại nói, cho dù là sư tử hà đông cũng có cái hay của nó...”

Sở Thu Nguyệt thật là vừa bực vừa buồn cười, nàng coi như tận lực hiền thực ôn hòa rồi, lại còn bị nói là sư tử Hà Đông, Lâm Khang Dạ này cuối cùng là đang suy nghĩ cái gì vậy?!

Vì vậy cười nói: “Tùy huynh thôi... Mà ta cũng đâu muốn gả cho huynh.”

Dứt lời liền nhìn trái ngó phải hỏi: “Mà huynh nói muốn đưa ta đi đâu, ta không nhìn ra chỗ này là chỗ nào.”

Nhìn hồi lâu, người bên cạnh lại không trả lời, Sở Thu Nguyệt quay đầu nhìn Lâm Khang Dạ, đã thấy Lâm Khang Dạ trầm mặt đứng ở đằng kia, má hơi phồng lên, dường như đang giận.

Ô, Lâm Khang Dạ tức giận?

Sở Thu Nguyệt sững sờ, Lâm Khang Dạ vì sao lại tức giận, nàng vừa nói cái gì không dễ nghe sao?

Lại nhớ lại, hình như nàng chỉ mới nói “mà ta cũng không muốn gả cho huynh” thôi mà.

Quýnh 囧 rồi...

Quả nhiên, Lâm Khang Dạ trầm mặt một lát rồi nói: “Vì sao cô lại không muốn gả cho ta?”

Sở Thu Nguyệt “Hả” một tiếng rồi nói: “Cũng không phải là vì cái gì hết...”

Lý do cực kỳ khó nói, nàng cũng rất khó để nói...

Lâm Khang Dạ nói: “Lúc nào cũng lý do!”

Sở Thu Nguyệt thấy hấn hùng hổ vậy, trong lòng thầm nghĩ, nếu Lâm Khang Dạ thật thích nàng thì đúng là bi kịch rồi, lúc hấn thích Sở Lưu Uyển thì ăn nói khép nép, bây giờ lại hùng hùng hổ hổ với mình

Sở Thu Nguyệt trầm ngâm một lát nói: “Huynh thật sự muốn nghe?”

Lâm Khang Dạ gật đầu: “Đương nhiên!”

“Vậy thì được, ta cho huynh biết, chính là vì lúc đó huynh đá bóng vào mặt ta còn hung dữ với ta!” Sở Thu Nguyệt mở to hai mắt nhìn, không nhanh không chậm mà nói.

“...” Lâm Khang Dạ tròn mắt há hốc mồm nhìn Sở Thu Nguyệt.

Sở Thu Nguyệt mỉm cười: “Thế nào, lý do đầy đủ chưa?”

Lâm Khang Dạ nuốt nước miếng nói: “Nhưng mà, nhưng mà việc kia đã qua lâu vậy rồi, sao cô vẫn còn nhớ...”

Thấy hấn lấp ba lấp bắp, Sở Thu Nguyệt buồn cười nói: “Ta đương nhiên nhớ. Đã mang thì rồi mà lị.”

Lâm Khang Dạ ấp úng không dám nói gì, chỉ là rất phiền muộn, nhìn bộ dạng này của hấn, trong lòng Sở Thu Nguyệt đã cười đến đau cả ruột rồi, nhưng trên mặt vẫn chỉ mơ hồ mang theo nét cười.

Kỳ thật nàng nói cũng không phải hoàn toàn nói dối.

Ngay từ đầu Lâm Khang Dạ đã để lại cho nàng ấn tượng không tốt, về sau cũng không có tốt hơn, hai người một lần trở mặt, sau đó mới dần cải thiện, Sở Thu Nguyệt cũng chỉ là ôm tâm tư “Nhiều kẻ thù không bằng nhiều một người bạn”, chưa từng có hướng muốn phát triển tình cảm.

Vì trong mắt nàng, Lâm Khang Dạ cùng lăm cũng chỉ là một tiểu quý mà thôi, làm sao mà nghĩ nhiều như vậy?

Ai ngờ hấn lại...

Nhưng nói cho cùng cũng chỉ là tiểu quý mà thôi, nói thích hay không thích cũng thật dễ dàng...

Phong ba đi qua, Lâm Khang Dạ cũng không muốn làm âm ỉ nữa, chỉ hỏi: “Cô muốn đi chỗ nào? Muốn đi dạo phố hay là đi đập thanh (đi chơi trong tiết thanh minh) - cái này ta không ủng hộ, hai người chúng ta đi đập thanh chỉ sợ không được tốt.”

“Sao lại thế?” Sở Thu Nguyệt ngẩn người, “Vì sao không được tốt?”

Lâm Khang Dạ nói: “A..., không gạt cô, trước kia ta tình cờ thấy có người làm mấy chuyện không sạch sẽ trong rừng...”

Sở Thu Nguyệt tròn trắng mắt, mấy người này cũng quá không bảo thủ rồi, chỉ có điều người cổ đại tuy nói rằng tương đối bảo thủ, nhưng càng là việc bị cấm lại càng hay có phạm vào đúng không, chính vì hay phạm vào nên lại càng hay bị cấm...

Sở Thu Nguyệt nhìn bốn phía, dạo cũng đã dạo hết rồi, trong lòng cảm thấy hơi ngán ngẫm, vì vậy nói: “Bây giờ trời còn sớm, chắc cũng ít người đi, mà sáng sớm thế này chắc cũng không có ai ở đó. Chúng ta đừng đi sâu vào, đi thoáng qua một cái là được rồi.”

Lâm Khang Dạ nhẹ gật đầu: “Ừ, được.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Phá vỡ

Chuyển ngữ ♥ Phong Anh

Beta ♥ Nhã Vy

Cây cỏ mùa xuân đua nở, mùi thơm tươi mát truyền tới, cảnh ở ngoại ô rất này hiếm có trong thành, người tới xem không tránh khỏi tán thưởng. Cảnh sắc ngoài thành không như ngự hoa viên hôm kinh trập đỏ, hoa trong ngự hoa viên tuy đẹp đẽ, chọn lựa kĩ càng nhưng lại quá nhiều người quản lí, không giống nơi này không ai giới hạn.

Ngoài thành đâu đâu cũng có những đóa hoa bung nở, cỏ dại sinh trưởng, ngược lại nhiều sức sống hơn, đỏ đỏ xanh xanh khiến cho người đi ngang qua vùng ngoại ô cũng nhìn không được phải dừng ngựa dừng chân, xuống ngựa quan sát

Kinh trập có ba mùa, một mùa hoa đào, mùa tiếp theo là muôn chim cất tiếng hót, mùa cuối cùng ung hóa thành cừu.

Lần trước Sở Thu Nguyệt đi ngự hoa viên là vừa vào Kinh Trập, mặc dù hoa đào đã nở nhưng vẫn chưa nhiều mà chỉ là loáng thoáng, mà lúc này hoa đào đã nở rộ. Địa thế trong núi tương đối cao, cũng vừa lúc đến lúc hoa nở, mỗi một đóa hoa nở sống động biết bao, tràn ngập sắc hồng, đỏ thắm điểm trắng, dường như đang chào đón mùa xuân.

Sở Thu Nguyệt vô cùng xúc động, mắt cười tí không mở nổi ra, khắp núi đồi đều là màu hồng nhạt của hoa đào, bên cạnh còn có cây cỏ xanh ngát làm cho người xem cảm thấy thiên nhiên thật điều luyện sắc sảo, cho dù là người làm vườn thượng đẳng tới đâu cũng không làm ra nổi vườn hoa thế này.

“Lần trước ta thấy hoa đào trong nội cung đã đẹp rồi, giờ nghĩ lại mới hiểu cái gì là thật sự đẹp.” Sở Thu Nguyệt nói: “Thủy Lễ thành bốn phía đều là núi, ta lại chưa từng nhìn thấy quang cảnh như thế này.”

Lâm Khang Dạ cười cười: “Cô thích hoa đào sao?”

“Ah, cũng tạ,... chỉ là vẻ đẹp như vậy dễ làm người khác lóa mắt.” Sở Thu Nguyệt cười cười: “Khách quan mà nói, ta thích hoa mai hơn. Hoa mai làm bạn với tuyết, hương thơm từng đợt đủ làm cho tâm người vừa vui vừa nể.”

Lâm Khang Dạ gật đầu một cái: “Thì ra là thế. Vậy cô nhất định rất thích hoa mai ở Lạc thành đúng không?”

“Ta chưa đến đó, cũng không biết thế nào.” Sở Thu Nguyệt lắc đầu, “Nhưng đã nghe nói qua, nơi đó hình như rất đẹp.”

“Đúng vậy, ta đã nhìn qua.” Lâm Khang Dạ gật đầu, “Quả thật là rất đẹp.”

Sở Thu Nguyệt cười không nói tiếp.

Tuy nói có hạ nhân bên người không có gì trở ngại nhưng dù sao đi nữa, hai người cũng không dám đi quá xa, Sở Thu Nguyệt thường thức cảnh núi non, đi một chút liền ngừng, thần trí của Lâm Khang Dạ không ở đây, hai người lại không giỏi ngâm thơ cho nên không khí càng lúc càng ngưng ngập.

Vì vẫn còn nhớ việc Sở Thu Nguyệt nói lúc nãy nên thoát nhìn Lâm Khang Dạ không có nhã hứng, Sở Thu Nguyệt mỉm cười đi về phía trước, kết quả...

Nàng nghe thấy được âm thanh kỳ quái.

Kỳ thật nói kỳ quái thì có hơi quá đáng, chỉ là một nam một nữ đang nói chuyện phiếm bình thường thôi, nhưng là...!

Giọng nữ kia, rõ ràng là Sở Xuân Nguyệt...

Trong lòng Sở Thu Nguyệt rung một cái, men theo hướng âm thanh kia đi đến, trốn đằng sau một gốc cây, không hiểu sao mà mấy hôm nay cứ phải nghe lén miết, nhưng vẫn yên lặng nhìn ra ngoài xem xét, quả nhiên có một nam một nữ đang ngồi phía bên kia, nam chính là Chu Tử Giai, mà nữ từ mặt dạt dào ý xuân chính là Sở Xuân Nguyệt...

Bên tai Sở Xuân Nguyệt cài một nhánh hoa đào, thoát nhìn chẳng ra cái gì cả, nhưng Chu Tử Giai còn nói là mỹ nhân như hoa các loại, khen ngợi đến mức làm cho Sở Xuân Nguyệt không ngậm miệng được, trên mặt cũng đỏ ửng, không hề cười, quả nhiên nếu so sánh với núi đồi khắp nơi đều xuân này còn muốn xuân hơn...

“Cũng may, ta có Hắc Tử quán, nếu không thì cũng phải quay về cùng bọn họ rồi.” Sở Xuân Nguyệt cười cười, nhẹ nhàng miết miết đóa hoa đào trong tay, ôn nhu nói: “Thiếu chút nữa đã không gặp nhau được rồi.”

Chu Tử Giai cười nói: “Cũng chưa chắc, trời không theo đất thì đất phải theo trời, ta cũng có thể đến Thủy Lẽ thành.”

Sở Xuân Nguyệt cười: “Vậy cũng khổ sở quá, nếu để cho muội muội tình quái kia biết được,... Ai, nó cũng thiệt quán đông quán tây, mẹ ta cũng không quán ta như nó.”

Hừ, đó là do mẹ không biết thôi!

Sở Thu Nguyệt yên lặng liếc mắt, chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân, vừa quay đầu lại quả nhiên thấy Lâm Khang Dạ và hai hạ nhân của hắn đi đến, Sở Thu Nguyệt vội vàng đi qua nói: “Lâm nhị công tử, bây giờ huynh đi về phía đông 200 bước, chờ một lát, ta, ta lập tức có bất ngờ cho huynh!”

Lâm Khang Dạ không hiểu: “À? Bất ngờ gì vậy?”

“Trời ạ, nói cho huynh biết thì đâu còn là bất ngờ nữa?” Sở Thu Nguyệt khoát tay nói với hắn: “Nhanh đi nhanh đi!”

“... Ồ.”

Lâm Khang Dạ trừng mắt, nhìn Đông Tây Nam Bắc, sau đó liền mang bọn hạ nhân đi về phía Đông...

Thấy Lâm Khang Dạ đi xa, Sở Thu Nguyệt liền nhẹ nhàng thở ra, việc xấu trong nhà không thể để người ngoài biết được, vẫn là không cho Lâm Khang Dạ thấy thì tốt hơn.

Đuổi Lâm Khang Dạ đi, Sở Thu Nguyệt lại rón ra rón rén đi về phía trước. Đúng lúc Sở Xuân Nguyệt và Chu Tử Giai đang nói về Sở Thu Nguyệt, cũng không biết hai người nói gì nhưng đều đang cười rất vui vẻ, Sở Thu Nguyệt vẫn núp ở cái cây khi nãy, chỉ nghe thấy Sở Xuân Nguyệt nói: “... Ta đoán là muội muội của ta có hứng thú với chàng rồi...”

Sở Thu Nguyệt thiếu chút nữa cười ra tiếng. Nàng? Có ý với Chu Tử Giai?

Đầu óc của Sở Xuân Nguyệt...

Mà Chu Tử Giai cũng rất tự tin đối với mỹ lực của bản thân, cười cười nói: “Muội muội còn nhỏ, nàng ấy không hiểu chuyện.”

Sở Xuân Nguyệt nói: “Nhỏ cũng có kiểu của nhỏ, ai biết về sau chàng có thay đổi hay không?”

Chu Tử Giai đành mặt lại: “Xuân Nguyệt!”

Chu Tử Giai cứ như vậy mà gọi thẳng tên của Sở Xuân Nguyệt, làm cho Sở Thu Nguyệt âm thầm thờ dài một cái, xem ra mình đã đi nhầm một bước rồi, vốn cho rằng Sở Xuân Nguyệt và Chu Tử Giai đã không còn liên hệ nữa, ai ngờ bọn họ vẫn cứ vương vấn không dứt...

Sở Thu Nguyệt đảo mắt vài vòng, dù sao bây giờ cũng không có cách nào, nếu như cứ tùy tiện lao ra còn có thể bị diệt khẩu nữa ấy chứ... nhưng Chu Tử Giai đang ở đó, nếu hấn kinh sợ thì không chừng Sở Xuân Nguyệt sẽ xảy ra chuyện.

Dù sao thì Chu Tử Giai và Sở Xuân Nguyệt cũng không làm gì quá phận, Sở Thu Nguyệt nhìn lâu như vậy, bọn họ cùng lắm là đụng đụng chạm chạm vào cánh tay,... cũng không làm gì khác với những người khác.

Sở Thu Nguyệt suy nghĩ, vậy đã chứng minh Sở Xuân Nguyệt và Chu Tử Giai giao du kiểu “nửa bình thương nửa không bình thường”, nếu vậy thì không có gì quá đáng. Dù sao Sở Xuân Nguyệt cũng phải lập gia thất, bây giờ mà ngăn cản nàng ấy, không chừng về sau nàng ấy còn gặp phải hai ba tên Chu Tử Giai nữa cũng nên, cái này khó lòng mà phòng bị nổi.

Nếu như Sở Xuân Nguyệt và Chu Tử Giai đã như vậy... khi trở về Sở Thu Nguyệt sẽ nói với Giang Thiển Thiển một tiếng, để cho Giang Thiển Thiển và Sở Xuân Nguyệt nói chuyện với nhau...

Sở Thu Nguyệt cũng đã dự đoán trước kết quả, đơn giản là Sở Xuân Nguyệt sẽ không đồng ý việc rời bỏ Chu Tử Giai, còn mắng mình lắm miệng, đến lúc đó Giang Thiển Thiển cũng không nhẫn tâm chia rẽ bọn họ... Nếu Sở Xuân Nguyệt gả cho Chu Tử Giai, con gái gả đi cũng như bát nước hắt ra ngoài, Sở Xuân Nguyệt tách ra khỏi bọn họ thế giới sẽ liền thanh tịnh lại...

Như vậy cũng không tệ.

Bây giờ nàng và Sở Xuân Nguyệt là quan hệ tỷ muội tình thân, đành bó tay bó chân, về sau nếu Sở Xuân Nguyệt gả cho Chu Tử Giai, chỉ sợ Sở Xuân Nguyệt đem lại nguy hại cho Chu gia rồi, còn mình ngược lại sẽ sống dễ chịu hơn.

Sở Thu Nguyệt liếc nhìn Sở Xuân Nguyệt rồi lắc đầu, quay người đi về phía đông, trên đường nàng nghĩ đến một vấn đề, lúc này nàng luôn miệng nói sẽ cho Lâm Khang Dạ một bất ngờ, bây giờ nàng phải cho hắn cái gì đây...

Nhìn trái nhìn phải, Sở Thu Nguyệt chợt nhớ tới mình còn giữ trên người miếng ngọc bài tử, thò tay vào sờ quả nhiên vẫn còn.

Sở Thu Nguyệt cười cười đi về phía trước, quả nhiên thấy Lâm Khang Dạ ở đằng kia, thấy Sở Thu Nguyệt, Lâm Khang Dạ liền đi tới, nói: “Cô đến rồi, điều bất ngờ là gì?”

Sở Thu Nguyệt đưa ngọc bài tử cho Lâm Khang Dạ: “Ừ, ngọc bài này ta luôn mang theo bên người, bây giờ trả lại cho huynh.”

Lâm Khang Dạ hoàn toàn không hiểu: “Cái này chính là bất ngờ..”

“Hà, đúng hơn là, đồ đặc huynh cho ta ta vẫn coi trọng. Đúng không?” Sở Thu Nguyệt cười cười, kỳ thật hôm nay thu dọn đồ đặc nàng mới nghĩ đến ngọc bài này, không biết nên để lại Sở phủ, trả lại cho huynh đệ Lâm gia, hay là mang theo, đang suy nghĩ đã bị Sở Lưu Uyển gọi đi, liền thuận tay mang theo bên người.

Nhưng nịnh nọt như vậy cũng tính là một điều bất ngờ đúng không?

Sắc mặt Lâm Khang Dạ không đổi nhận lấy ngọc bài, Sở Thu Nguyệt khó hiểu nhìn sắc mặt ngày càng khó coi của hắn, nửa ngày mới nghe thấy Lâm Khang Dạ gần như là nghẹn ra một câu: “... Ngọc bài tử này là đại ca ta cho cô mà.”

....

....

Sở Thu Nguyệt ngẩn người, nói: “Ồ, huynh đệ các huynh cần gì phải phân biệt lẫn nhau..”

Lâm Khang Dạ tức giận nói: “Đương nhiên cần phải phân biệt rồi!”

Dứt lời liền tức giận mà bỏ miếng ngọc bài tử vào bên hông, nói: “Đạp thanh cũng đạp xong rồi, cô còn muốn đi đâu chơi nữa không?”

“Không.” Sở Thu Nguyệt nhìn sắc mặt đen sì của Lâm Khang Dạ, làm gì còn tâm tư đi chơi, xấu hổ cười khoát tay áo.

“Ừ..., chúng ta nên trở về kinh thành, ta sẽ bảo người đưa cô trở về.” Lâm Khang Dạ nói.

Sở Thu Nguyệt gật đầu cười “...Ừ.”

Trên đường về không ai nói gì, Sở Thu Nguyệt trở về Sở phủ chỉ thấy Sở Lưu Uyển cười dịu dàng nhìn nàng: “Thế nào, Lâm nhị công tử mang muội đi chơi vui chứ?”

“Khá tốt.” Sở Thu Nguyệt nhẹ gật đầu, “Bọn muội ra ngoài chơi một chút, kết quả là thấy A tỷ và Chu Tử Giai công tử.”

“À?” Sở Lưu Uyên sững sờ, ban đầu còn định hỏi Sở Thu Nguyệt cảm thấy Lâm Khang Dạ như thế nào, bây giờ liền vội hỏi: “Bọn họ ở ngoại ô?”

Sở Thu Nguyệt nhẹ gật đầu, thờ dãi: “Thật ra bọn họ cũng không làm cái gì ngoài trò chuyện... Nhưng muội vẫn lo lắng nên muốn đi nói với mẹ.”

Sở Lưu Uyên cười cười: “Trước kia ta cũng khuyên nhủ Xuân Nguyệt rồi, nhưng đáng tiếc muội ấy không nghe lời ta.”

Nhìn thấy bộ dạng hã hê của Sở Lưu Uyên, trong lòng Sở Thu Nguyệt liền không vui, dù sao thì Sở Xuân Nguyệt vẫn là a tỷ của nàng. Lần trước Sở Lưu Uyên nói những lời kia cũng chưa chắc muốn Sở Xuân Nguyệt cảnh giác mà là muốn khoe khoang mình từng được Chu Tử Giai theo đuổi, cũng uyển chuyển nói với Sở Xuân Nguyệt rằng hẳn có cái gì tốt chứ? Ta không thích mà thôi.

Sở Thu Nguyệt cũng lười nói chuyện với Sở Lưu Uyên, dù sao cuối cùng cũng đều là vô ích, vì vậy dứt khoát đi tìm Giang Thiển Thiển để kể cho bà ấy nghe chuyện hôm nay.

Nàng chỉ vừa nói: “Hôm nay con và Lâm nhị công tử ra vùng ngoại ô...”

Giang Thiển Thiển đã liền kinh ngạc nói: “Lâm nhị công tử? Đệ đệ của Phiêu an giáo úy sao?”

“Vâng.” Sở Thu Nguyệt nhẹ gật đầu.

“Sao con lại ra ngoại ô với hắn, hơn nữa chỉ có hai người các con sao?” Giang Thiển Thiển vô cùng kinh ngạc, cau mày nhìn Sở Thu Nguyệt.

Sở Thu Nguyệt liền giải thích: “Không phải, trước kia con và Lâm nhị công tử đã nói chuyện nhiều lần, trong hội xúc cức hắn lại không cẩn thận đá bóng vào mặt con, mẹ không nhớ sao?”

“Nhớ rõ chứ.” Giang Thiển Thiển đau lòng sờ đầu Sở Thu Nguyệt: “Đứa nhỏ này, con quả thật không may.”

Sở Thu Nguyệt nhún vai: “Cho nên về sau hắn đã xin lỗi con, cũng coi như biết sai. Lần này đại đường tỷ cố ý giúp hắn đến gặp mặt con, nói là đưa con ra ngoài dạo chơi, cuối cùng lại bỏ đi. Con chỉ có thể cùng hắn ra ngoại thành ngắm cảnh.”

Giang Thiển Thiển sững sờ nói: “Làm sao lại có chuyện như vậy, chỉ e là đại đường tỷ con giúp con thu xếp rồi.”

Dứt lời lắc đầu nói: “Chỉ có điều Lâm gia, không khỏi quá...”

“Mẹ, mẹ đừng lo,... Con và Lâm nhị công tử không có gì, chỉ là do đại đường tỷ đa nghi thôi.” Sở Thu Nguyệt an ủi.

Giang Thiển Thiển cười cười: “Con và hắn đi ra ngoại ô rồi sao nữa?”

“Sau đó con nhìn thấy A tỷ và Chu công tử.” Sở Thu Nguyệt thành thật nói: “Lời nói và hành động của bọn họ có phần thân mật, xem ra thân thiết đã lâu.”

Giang Thiển Thiển vô cùng kinh ngạc: “Cái gì? Sao lại như thế...”

“Đúng vậy, con cũng kinh ngạc, liền bảo Lâm nhị công tử đi trước, không để hắn nhìn thấy cảnh đó.” Sở Thu Nguyệt thờ dãi: “Không biết A tỷ nghĩ cái gì, rõ ràng đại đường tỷ đã nói cho tỷ ấy biết Chu công tử không tốt, vậy mà tỷ ấy vẫn qua lại với Chu công tử.”

Giang Thiển Thiển lắc đầu: “Không thể dễ như vậy được. Chỉ sợ Xuân Nguyệt đòi ở lại vì Hắc Từ quán là còn vì có nguyên nhân khác.”

Dứt lời lại nói: “Hai đứa nó không làm gì chứ?”

“Không ạ.” Sở Thu Nguyệt vội vàng khoát tay.

Giang Thiển Thiển nhẹ nhõm thở ra, nói: “Chờ một lát Xuân Nguyệt về, mẹ phải bảo nó dừng lại ngay.”

“Vâng, nhưng mà mẹ ơi, mẹ cũng biết tính tình a tỷ cố chấp, con sợ tỷ ấy không chịu nghe lời.” Sở Thu Nguyệt nhìn = sắc mặt Giang Thiển Thiển, muốn biết thái độ của bà ấy có kiên quyết không.

Giang Thiển Thiển thờ dãi: “Chuyện này cho dù nó cố chấp cũng phải đồng ý với mẹ.”

Sở Thu Nguyệt gật đầu, không nói gì nữa rồi lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Xuân Nguyệt xuất giá

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Lúc chàng vạng tối, Sở Xuân Nguyệt mang khuôn mặt tràn đầy xuân sắc trở về, vừa về tới nơi đã bị Giang Thiển Thiển gọi vào phòng, Sở Xuân Nguyệt khó hiểu, nhìn sang Sở Thu Nguyệt, chỉ thấy nàng nhún vai về không biết.

Không bao lâu sau, tiếng tranh cãi âm ỹ truyền ra ngoài.

Sở Liên Bình nghe thấy liền nhíu mày nói: “Có chuyện gì vậy?”

Sở Thu Nguyệt cũng không dám nói gì, chỉ nói: “Con đi xem xem.”

Dứt lời liền vội vàng chạy qua gõ cửa phòng của Giang Thiển Thiển, tiếng tranh cãi ngưng bật, lát sau tiếng của Giang Thiển Thiển vang lên: “Ai đó?”

“Mẹ, là con.” Sở Thu Nguyệt nói.

“Ừ, vào đi.” Giang Thiển Thiển đáp lời.

Sở Thu Nguyệt vội bước vào, chỉ thấy Sở Xuân Nguyệt không vui ngồi trên ghế, Giang Thiển Thiển ngồi một bên, vẻ mặt khó coi, có phần mệt mỏi.

Nhìn thấy Sở Thu Nguyệt, Sở Xuân Nguyệt lập tức nói: “Thu Nguyệt, sao muội lại nói với mẹ được chứ?!”

“Tỷ còn không biết xấu hổ mà nói muội sao, không phải tỷ đã đồng ý với muội sẽ không dính dáng gì tới Chu công tử nữa sao? Hôm nay muội vô tình nhìn thấy tỷ ở cùng hắn ta ngoài ngoại ô, rất không hợp quy củ... Bây giờ còn hắt nước bẩn cho muội, lúc trước muội chẳng đã nói nếu tỷ còn qua lại với Chu công tử, muội sẽ nói với mẹ đấy sao, tỷ cho rằng muội không dám làm sao?”

Sở Thu Nguyệt hiểu Sở Xuân Nguyệt không phải loại người ăn mềm, loại người này chính là loại người không thích uống rượu mồi, chỉ thích uống rượu phạt, đồ ngon đồ ngọt nàng ta càng không nghe, đánh mắng thì nàng ta còn có thể sợ chút chút.

Quả nhiên Sở Xuân Nguyệt không dám cự lại, chỉ hừ lạnh.

“Mẹ, tỷ tỷ nói gì vậy? Sao sắc mặt mẹ khó coi vậy?” Sở Thu Nguyệt nhìn Giang Thiển Thiển, “Có cần con đi gọi cha không?”

Sở Thu Nguyệt vừa nói xong, Sở Xuân Nguyệt đã sợ hãi, tuy rằng người quản hai nàng chủ yếu là Giang Thiển Thiển, nhưng dù sao bà ấy cũng là mẹ, vì thế dễ mềm lòng, chỉ ai biết tốt xấu mới biết phải tôn kính bà ấy, Sở Xuân Nguyệt mới dám lớn tiếng với Giang Thiển Thiển. Nhưng Sở Liên Bình hay nghiêm mặt, lại là đàn ông, Sở Xuân Nguyệt đương nhiên có ít nhiều sợ ông ấy.

“Chuyện này tạm thời chưa cần nói với cha,” Sở Xuân Nguyệt vội nói, “Ta chỉ nói với mẹ, ngoài Chu công tử ra, ta sẽ không lấy ai nữa! Bây giờ trong lòng ta chàng ấy đã là ý trung nhân rồi, nếu mẹ nhất định tách chúng ta ra, chúng ta cho dù phải chết cũng không chia lìa.”

Sở Thu Nguyệt cảm thấy buồn cười: “Tỷ tỷ, tỷ có chết cũng không chia lìa, nhưng đôi phương cũng vậy sao? Trong lòng tỷ có hắn, vì hắn mà cái gì cũng có thể từ bỏ, không quan tâm, mù quáng tới vậy, nhưng đôi phương thì thế nào? Nhà Chu công tử thê thiếp thành đàn, còn có việc buôn bán, còn người nhà nữa, tỷ cảm thấy hắn ta sẽ vì tỷ mà buông xuôi tất cả đi tìm cái chết sao?”

Nàng nói trúng tim đen như thế, nhưng Sở Xuân Nguyệt chỉ cười lạnh nói: “Thu Nguyệt, muội chỉ là đồ trẻ con vắt mũi chưa sạch, làm sao mà hiểu được? Sức mạnh của tình yêu chân chính chính là vô tận!”

Được rồi, lại lời tình yêu chân chính ra sao...

Sở Thu Nguyệt đứng là vừa bực mình vừa buồn cười, quay đầu nói với Giang Thiển Thiển: “Vậy được, đã như vậy, mẹ, mẹ cũng đừng cản tỷ ấy.”

Nghe Sở Thu Nguyệt nói vậy, Giang Thiển Thiển đột nhiên không hiểu nổi.

Sở Xuân Nguyệt thì lại vô cùng đắc chí, thậm nghĩ quả nhiên mị lực của mình rất lớn, ngay cả muội muội mà nàng ta cũng có thể cảm động được.

Sở Thu Nguyệt cười nói: “Nhưng chuyện này muội muốn nói với cha, tỷ tỷ, năm nay tỷ cũng cập kê rồi nhỉ? Đã yêu đương với Chu công tử, vậy bảo hắn cưới hỏi đăng hoàng, kiệu tám người khiêng đón tỷ vào Chu gia đi. Tỷ nói tình yêu chân chính, muội đúng là hiểu, nhưng ít nhất muội có thể hiểu được danh phận rất cần thiết.

Sở Xuân Nguyệt sững sờ nói: “Chuyện này, chuyện này cũng không sai...”

Sau đó lại gật đầu nói: “Được, vốn ta cũng có ý này, chỉ là Chu công tử nói bây giờ nhà chàng ấy vẫn còn chính thê, nếu ta vào cửa cũng chỉ có thể làm thiếp, rất không công bằng với ta. Hắn nói đợi đến khi chúng ta đủ lòng đủ cánh rồi sẽ trực tiếp đón ta vào cửa, trở thành thiếu phu nhân nhà họ Chu!”

Lời kịch này sao mà quen tới vậy chứ!

Trong lòng Sở Thu Nguyệt yên lặng cảm thán, chẳng lẽ Sở Xuân Nguyệt không hiểu được tất cả đàn ông đều nói vậy với tiểu tam sao?

Sở Xuân Nguyệt không phải muốn nam nữ bình đẳng, toàn tâm toàn ý sao?

Sao nàng ta có thể tin Chu Tử Giai kia được, cái gì mà thiên mệnh phu quân... Nào nàng ta rốt cục bé cỡ nào vậy, đúng thật là...

Sở Thu Nguyệt đứng đó yên lặng bĩu môi, Giang Thiển Thiển đã mở miệng: “Loại chuyện này rất khó nói, mẹ không rõ quan hệ dây mơ rễ má trong kinh thành, nhưng muốn Chu công tử hưu thê là chuyện không có khả năng!”

“Tại sao lại không có khả năng?” Sở Xuân Nguyệt cười cười, nhìn Giang Thiển Thiển, “Mẹ, không gạt mẹ, trên đời này có rất nhiều kỳ tích, bản thân con cũng đã là kỳ tích rồi.”

Sở Xuân Nguyệt đương nhiên đang ám chỉ chuyện nàng ta xuyên không.

Sở Xuân Nguyệt cũng gật đầu: đúng rồi, cô thật đúng là kỳ tích mà...

“Nếu không thì như vậy đi, a tỷ đã có lòng tin với Chu công tử như vậy, vậy trước tiên cứ làm thiệp đi. Dù sao cũng chẳng có gì khác nhau, về sau nếu hẳn thực bỏ vợ, tỷ cứ lên làm chính thê là được. Dù sao bây giờ tỷ cũng chỉ muốn ở bên hẳn, hôm nay muội nhìn thấy thì không sao, nhưng nếu để sau này người khác thấy rồi truyền đi thì còn ra thể thống gì nữa? Nếu thành thân rồi thì sẽ không sao nữa rồi.”

“Ừ, cũng đúng.” Sở Xuân Nguyệt do dự một chút, cười cười, “Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, Thu Nguyệt, ta thấy muội nói không sai.”

Giang Thiển Thiển lo lắng nhìn Sở Xuân Nguyệt, nhất thời không nghĩ được gì cả, kỳ thật Thu Nguyệt nói đúng, nếu Xuân Nguyệt gả cho Chu Tử Giai thì cũng tốt hơn là mẹ con cãi nhau bây giờ. Huống chi con gái cũng đã lớn, đã vậy...

Thờ dài, Giang Thiển Thiển nói: “Được rồi, Chu Gia cũng không tồi, chỉ là để con làm thiệp thì tui thân cho con. Nếu con thật sự cho rằng Chu công tử sẽ bỏ vợ vì con, vậy con cứ gả đi. Nhưng sau này con lập gia đình thì coi như là người Chu gia rồi, về sau có chịu tui thân cách mấy, cha mẹ cũng không thể làm chủ cho con nữa.”

Sở Xuân Nguyệt nở nụ cười tự tin: “Con có thể chịu tui thân gì chứ? Huống chi có tui thân bằng trời cũng có Chu công tử gánh hộ con.”

Giang Thiển Thiển thờ dài, không nói gì thêm,

Vấn đề này coi như đã định, Giang Thiển Thiển gọi Sở Liên Bình tới, nói chuyện của Sở Xuân Nguyệt với ông, mấy chuyện vặt vãnh trong đó đương nhiên cũng không nói ra làm gì, dù sao cũng chỉ tỏ cái nhau mà thôi. Bà chỉ nói Sở Xuân Nguyệt và Chu Tử Giai tâm đầu ý hợp, chắc hẳn mấy ngày nữa Chu Tử Giai sẽ tới cửa cầu thân, hỏi Sở Liên Bình xem thế nào.

Sở Liên Bình chau mày nói: “Chu công tử kia thanh danh không tốt, chẳng phải lần trước chúng ta đã nghe thấy ở đại sảnh rồi sao?”

“Lúc đó chẳng phải Xuân Nguyệt cũng nghe thấy sao?” Giang Thiển Thiển thờ dài, “Nhưng nó vẫn cứ thích đó thôi, còn cách nào khác đâu? Huống chi đứa nhỏ Xuân Nguyệt này cũng không phải là chàng không rõ, tính tình nó không tốt, chỉ sợ nếu chúng ta không đồng ý, nó lại làm chuyện gì đại dột không chừng. Ban đầu thiệp khuyên nó, nó còn bảo thà chết chứ không chịu chia lìa!”

“Có lý nào lại như vậy?” Sở Liên Bình nhíu mày, “Nàng cứ nuông chiều nó vậy sao?”

“Nuông chiều gì chứ, thiệp cũng hết cách rồi.” Giang Thiển Thiển lắc đầu, “Đứa nhỏ Xuân Nguyệt này bấy lâu vẫn không bình thường, bây giờ dù sao cũng tới tuổi cập kê rồi. Ta thấy nó yêu thích Chu công tử như vậy, hơn nữa còn nói Chu Công tử đối với nó rất tốt, vậy có gì mà không cho nó xuất giá chứ?”

Sở Liên Bình thờ dài: “Điều này cũng đúng.” Dứt lời lại thờ dài lần nữa, “Aiz, nó cũng không làm người ta bớt lo đi được.”

Giang Thiển Thiển lắc đầu, cũng không nói gì nữa.

Ngày hôm sau Sở Xuân Nguyệt nói chuyện này với Chu Tử Giai, hẳn ta vốn giật mình, sau đó lại vui vẻ nói: “Điều này đương nhiên là được, bây giờ ta về chuẩn bị, mấy hôm nữa sẽ mang sính lễ qua!”

Sở Xuân Nguyệt thấy Chu Tử Giai vội vàng như vậy, trong lòng không khỏi cười thầm, thấy chưa, nhìn hẳn muốn lấy ta như vậy, không phải là vì hẳn yêu thích ta sao, về sau ta còn phải chịu tui thân gì? Aiz, mẹ và Thu Nguyệt cứ lo lắng không đâu!

Hơn nữa cũng chỉ là nạp thiệp, cần gì vội vàng như vậy, cái gì mà mấy thủ tục sính lễ gì đó, lúc cưới vợ chính mới cần, Chu Tử Giai lại chủ động dùng cách này mà đón nàng vào cửa, điều này càng khiến trong lòng nàng ta ngọt như đường, về nhà cũng trắng trợn tuyên bố với người khác.

Chuyện này tốt xấu gì cũng khiến Giang Thiển Thiển và Sở Liên Bình thả lỏng một chút, dù sao để con gái vào làm thiệp nhà người ta cũng thấy không đành lòng.

Vì chuyện kết hôn này, việc bọn họ về Lễ thành cũng hoãn lại.

Sở Liên Đình và Hà Tương Tư biết Sở Xuân Nguyệt muốn gả cho Chu Tử Giai cũng rất ngạc nhiên, nhưng thấy Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển

không nói gì nên cũng không nói nhiều, chỉ hi vọng Sở Xuân Nguyệt sống tốt ở Chu gia.

Sở Lưu Uyên và Sở Lưu Sương thì cười muốn rách cả miệng, một người thì cảm thấy đều là người xuyên không, sao Sở Xuân Nguyệt lại ngu xuẩn tới vậy, một lại cảm thấy đại đường tỷ này cũng quá kỳ lạ rồi, người như Chu Tử Giai mà còn muốn theo làm thiếp? Đúng là cười chết mất!

Qua mấy ngày, Chu gia quả nhiên đưa sinh lễ tới.

Người đưa sinh lễ cùng bà mỗi theo tục phải là song thân nhà trai, nhưng ngày đó cũng chỉ có cậu mợ của Chu Tử Giai tới, thoát nhìn như thể coi trọng, nhưng Sở Thu Nguyệt đoán nếu không phải do nề mặt Sở Liên Đình, hẳn là đến cậu mợ cũng chẳng thèm tới, nói không chừng lại đào bà con xa nào tới ấy chứ.

Sinh lễ được đưa vào, theo thứ tự là lụa đỏ thêu chữ vàng, kim trâm, nhẫn vàng, vòng tai vàng, dê, heo, đèn cầy, pháo mừng, bánh lễ, chậu hoa sớm sinh quý tử... nhìn chung chỉ là những thứ bình thường, nhưng Sở Liên Bình cũng không so đo, dù sao cũng chỉ là cấp bậc lễ nghĩa mà thôi.

Huống chi loại chuyện này cũng không phải Chu Tử Giai có hề làm chủ, hết thảy còn phải xem ý Chu lão gia.

Chỉ là nạp thiếp mà thôi, còn dùng lễ nghi cưới chính thể, vậy cũng đã rộng lượng lắm rồi.

Sở Gia nhận sinh lễ rồi cũng án theo quy củ mang quà đáp lễ ra.

Sau đó là nạp thái, nạp tỳ rồi hết sinh.

Sinh lễ của Chu gia tuy đầy đủ nhưng cũng chỉ là mấy thứ bình thường. Hơn nữa Chu gia là nhà quan, sinh lễ ắt không thể thiếu búi tóc châu ngọc, đoàn quan châu ngọc, quan hoa bốn mùa, tuy đã xếp đủ nhưng quà thực cũng chỉ đẹp mắt bình thường.

Sở Liên Đình về sau có hỏi qua Chu lão gia, hỏi xem ông ta biết Chu Tử Giai nạp thiếp là người nhà ông hay không, Chu lão gia lúc này mới nói: “À? Nó nạp con gái lớn nhà đệ sao?”

Hỏi ra mới biết, thì ra Chu Tử Giai nạp thiếp nhiều quá, hơn nữa lần nào cũng lừa bịp chồng chất, Chu lão gia cũng không muốn quản nữa, chỉ mắng vồn mấy câu, nhưng Chu Tử Giai ngoài việc đam mê nữ sắc thì những thứ khác đều làm rất tốt, ông ta nghĩ ai mà không có khuyết điểm, vì thế cũng không quản nhiều, chỉ cần hắn quản lý tốt chính sự thì muốn cái gì chứ cho hắn cái đó.

Vì thế tất thảy mọi chuyện đều do Chu Tử Giai chuẩn bị hết.

Sở Xuân Nguyệt không tin, nhưng nạp lễ xong nam nữ không thể gặp mặt, mỗi ngày nàng ta chỉ có thể bị nhốt trong Sở phủ, không thể đi hỏi Chu Tử Giai, đành phải động viên bản thân, cần gì quản mấy thứ nghi thức này? Thấy Chu Tử Giai nóng vội như vậy, chỉ sợ khó tìm được đồ tốt, ài, cũng không trách hắn được!”

Nghĩ vậy rồi, Sở Xuân Nguyệt cũng bình thường trở lại, vui mừng rạo rức chờ đợi.

Sở phủ sau khi nhận sinh lễ xong sẽ phải hoàn lễ.

Những lễ vật này sẽ do bà mồi mang tới Sở phủ.

Sinh lễ lúc này cũng có vẻ long trọng: lễ thiếp, hôn thư, sinh kim, bánh nướng, đường phèn đông trảo, bánh kết, bánh thị, phúc hoàn, chân giò, kẹo cưới, hai con gà thiên, hai con vịt cái, một đôi đèn cầy, hai bó lễ hương, còn có lễ phục tân nương, vòng tay, nhẫn vàng các loại...

Sinh lễ tới, Sở phủ án theo quy củ đốt pháo, báo với tổ tông, mở tiệc dùng sinh lễ do Chu gia tặng. Sau đó Sở phủ sẽ gửi lại sinh lễ giống như đã nhận, chỉ có điều thay trang phục tân nương bằng trang phục tân lang.

Mấy chuyện này quá phiền phức, tuổi Sở Thu Nguyệt còn nhỏ nên cũng không để ý nhiều, chỉ nhìn người lớn bận rộn qua lại.

Xử lý xong hết thảy chính là lúc nhà trai chọn ngày cưới, tục xưng là “ngày đưa tiền” hay là “ngày dè”.

Chu gia dùng mực đỏ viết ngày sinh của tân lang tân nương, cái này gọi là Lễ thư, sau đó bà mồi sẽ mang tới Sở gia, thương lượng ngày giờ với Giang Thiên Thiên. Sau khi mọi người đồng ý, Chu gia sẽ đốt Lễ thư bằng đèn cầy, Sở gia sẽ phát bánh lễ mừng ngày vu quy.

Thời gian định vào ngày cuối tháng. Nghe như hơi lâu, nhưng thực sự là rất nhanh.

Bây giờ đã gần cuối tháng rồi, nhà trai vốn phải chuẩn bị ít nhất một tháng.

Bà mồi thảo luận thời gian phòng chừng đã bị Chu Tử Giai sai sử, không ngừng nói càng sớm càng tốt, căn cứ vào họ tên hai người mà tính, ngày sớm nhất chính là cuối tháng này.

Vừa hay Sở Xuân Nguyệt cũng muốn giả nhanh một chút, đã lâu không gặp Chu Tử Giai, trong lòng nàng ta rất khó chịu, vì thế mặc dù Giang Thiên Thiên thấy hơi vội nhưng cũng chỉ có thể đồng ý.

Nhoáng cái đã tới đêm trước hôn lễ, trong lòng Giang Thiên Thiên vẫn thấy buồn bực, vào phòng Sở Xuân Nguyệt rồi gọi Sở Thu Nguyệt tới, ba mẹ con

ngồi trong phòng, ai cũng có nỗi lòng riêng.

Giang Thiển Thiển nuôi dưỡng Sở Thu Nguyệt mười lăm năm, mắt thấy con gái sắp lập gia đình, trong lòng buồn ngủi mãi không thôi. Vốn Sở Xuân Nguyệt là một đứa trẻ biết điều, sao tự nhiên lại trở thành thế này, nhưng dù sao nàng ta cũng vẫn không thay đổi tâm tư muốn gả cho người nhà giàu, tuy rằng bây giờ còn thừa ra tình yêu chân thành cái gì đó...

Ngược lại Sở Xuân Nguyệt lại nghĩ bây giờ nàng sắp lập gia đình rồi, không cần để ý tới mẫu thân và muội muội cổ hủ nữa, cho dù hai người nói gì cũng đều đáp qua cho xong, dù sao sau này hai người cũng không xen vào chuyện của mình được nữa.

Sở Thu Nguyệt chống cằm nhìn xung quanh, trong lòng hiểu được đây hẳn là thời khắc trước ly biệt... Nhưng nàng biết nói gì với Sở Xuân Nguyệt đây?

Thời điểm ly biệt thật sự với Sở Xuân Nguyệt thật sự cũng đã xảy ra khá lâu rồi.

Bây giờ đối với người không có điểm nào khiến người ta ưa thích được, thậm chí còn khiến người ta ghét này, Sở Thu Nguyệt chỉ hi vọng nàng ta không quá bất hạnh, dù sao đây cũng là cơ thể nguyên bản của Sở Xuân Nguyệt.

Hơn nữa Sở Xuân Nguyệt gả qua Chu gia cũng sẽ không về đây quay rồi nữa, chỉ sợ sau khi nàng ta gả đi vẫn gây chuyện, mặc dù Giang Thiển Thiển nói không xen vào nhưng đến lúc đó thì không ai biết sẽ thế nào.

Giang Thiển Thiển buồn ngủi nói với Sở Xuân Nguyệt: “Xuân Nguyệt, ngày mai con gả vào Chu gia rồi, mẹ vẫn rất lo cho con. Trong nhà, tính tình của con không tốt, nhưng chúng ta là người thân của con, có thể hiểu con vẫn còn nhỏ mà nhường nhịn con, nhưng đến Chu gia lại không như thế.”

Sở Xuân Nguyệt cười nói: “Con hiểu.”

Nhưng trong lòng lại cười thầm: Tính cách của nàng có gì không tốt? Kính nhờ! Tính tình nàng rất tốt, chỉ là họ không thấy được tốt ở đâu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hôn lễ loạn xạ

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

CUNGUANGHANG.781283

Giang Thiển Thiển thấy nàng ta gật đầu liền cười nói: “Ta cũng hiểu con lúc này có lẽ là nghe không vào, nhưng con phải biết rằng, thê thiếp Chu công tử thành đàn, không phải ai cũng là người tốt. Lần này con lấy chỉ lễ chính thê vào cửa làm cho bao nhiêu thiếp thất đỏ mắt cũng không nói, nhưng chính thê Kim gia kia của hân sợ rằng từ nay cũng sẽ coi con là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.”

Sở Xuân Nguyệt và Sở Thu Nguyệt đều sửng sốt, các nàng trước nay đều không nghĩ tới chuyện này.

Sở Thu Nguyệt không khỏi âm thầm bội phục Giang Thiển Thiển, xem ra mặc dù tính tình Giang Thiển Thiển nhu hòa nhưng nhìn nhận sự việc còn vô cùng rõ ràng.

“Mẹ cũng không phải dạy con đâu đó cái gì, chỉ là con cần phải cẩn thận, tính tình cũng phải thu lại. Chu công tử thích con, ta cũng hiểu được, nhưng hân thích con chưa chắc đã bảo vệ được con.” Giang Thiển Thiển thở dài, “Ta và cha con lúc đó cũng chỉ là người đứng, vì thế ở chung cũng dễ hơn nhiều, nhưng con và Chu công tử không như thế, bất luận thân phận của hân, chung quanh hân có những nữ nhân khác cũng là vấn đề vô cùng quan trọng.”

Sở Xuân Nguyệt “Vâng” một tiếng, nói: “Mẹ, con hiểu mà... Mẹ đừng lo lắng.”

Sau đó mỉm cười, tự tin nói: “Không dối gạt mẹ, kỳ thực con cũng biết, dù sao chung quy vẫn có vương trở ngại, nếu không thì mọi việc làm sao phát triển được? Yên yên ổn ổn không phải thành điển văn rồi sao? A, con cũng chẳng thêm đâu.”

Giang Thiển Thiển: “?”

Sở Thu Nguyệt: “...”

Xem ra Sở Xuân Nguyệt này nghĩ dù sao cũng đi nên tối nay cứ nói thoải mái rồi đẩy nhĩ...

Sở Thu Nguyệt đứng đắn không nói gì, cũng không biết nói cái gì, chỉ làm bộ nghe không hiểu như Giang Thiển Thiển.

Sở Xuân Nguyệt thấy hai người đứng u u mê mê, mỉm cười, nói: “Được rồi, mẹ, Thu Nguyệt, nói chung mọi người yên tâm, không có ai ức hiếp được con đâu, cũng chỉ có con ức hiếp người ta được thôi.”

“Vây cũng không được, cây to đón gió lớn, huống chi nhà mẹ đẻ của con cũng không có thế lực, tuy nói thúc thúc thăm thăm của con rất có địa vị, nhưng dù sao cũng không phải quan hệ trực tiếp.” Giang Thiển Thiển khuyên nhủ, “Con ghi nhớ kỹ, không nên quá phớt lờ, cũng không được ức hiếp người khác.”

“Vâng, con biết con biết.” Sở Xuân Nguyệt chỉ gật đầu.

Sở Xuân Nguyệt nhìn nhìn Sở Thu Nguyệt, nói: “Thu Nguyệt, sau này chúng ta không thể thường gặp mặt. Ngay từ đầu tỷ oán muội nói chuyện này với mẹ, nhưng bây giờ lại thấy may mắn, ngay từ đầu cứ như vậy, không có danh phận chuẩn đích, như vậy cũng không hoàn toàn đúng.”

Sở Thu Nguyệt cười cười, nói: “A tỷ không trách muội là được rồi. A tỷ gả cho người Chu gia rồi thì là người Chu gia... Ai.”

Sở Xuân Nguyệt cười, nói: “Muội thờ dài cái gì? Dù sao sau này muội cũng sẽ tìm được phu quân như ý.”

Mặc dù chắc chắn không tốt như của mình.

Sở Thu Nguyệt cười, không nói thêm gì nữa.

Thấy lời từ biệt đã nói xong, Giang Thiển Thiển cười nói với Sở Thu Nguyệt: “Thu Nguyệt, con đi ra ngoài trước, ta còn có việc nói với a tỷ của con, là loại việc con không thể nghe.”

Sở Thu Nguyệt sững sốt, gật gật đầu, cũng đoán được hai người là muốn nói gì —— trước khi kết hôn, mẫu thân dường như cũng sẽ nói cho nữ nhi một chút về đêm động phòng hoa chúc cần phải chú ý chuyện gì... Vì thế vẫn rất tư mật. Sở Thu Nguyệt đương nhiên không thể nghe.

Vì thế nàng cười cười đi ra ngoài.

Một đêm này trong lòng Sở Thu Nguyệt trôi qua rất bình yên, không phải nghĩ ngợi gì, chỉ chốc lát sau đã ngủ, sớm ngày thứ hai liền bị gọi dậy, phải ăn « com tỷ muội », tức là bữa cơm bịn rịn chia tay, toàn bộ Sở Phủ, kể cả Bạch Du Du cũng tới.

Ăn mấy miếng cơm, Sở Liên Bình nhắc nhở Sở Xuân Nguyệt: “Chăm chỉ cẩn thận, sớm tối nghe lời cha mẹ, lời trượng phu”; Giang Thiển Thiển nhắc nhở Sở Xuân Nguyệt: “Tất kính tất giới, tam tông tứ đức[1].”

Những lời này thực chất chỉ là lời nói khách sáo, những việc chân chính muốn nói, tối hôm qua bọn họ đã nói rồi.

Đồng thời, ngoài Sở phủ chiêng trống rung trời, diễn tấu sáo và trống, đó là Chu Tử Giai mang theo bà mối và sáu người thân bằng đón dâu đến, ăn “Canh trứng”, Sở phủ liền đốt pháo tó về đã chuẩn bị xong. Chu Tử Giai liền đứng ở cửa chờ.

Sở Xuân Nguyệt mặc dù hận không thể lập tức bay lên kiệu hoa nhưng vẫn ẩn theo quy củ làm bộ lưu luyến không rời, bà mối tiến lên giục nàng ta mới lễ bái tổ tiên, khấu biệt cha mẹ, chia tay tỷ muội huynh đệ, được bà mối dắt tới bên người tân lang, theo tân lang rời khỏi tây giai.

Theo Chu Tử Giai đến là một đám nữ tử lớn tuổi làm “người hảo mệnh” đến đỡ Sở Xuân Nguyệt lên kiệu hoa.

Mới lên kiệu hoa, liền nghe được bên trong mớ hồ truyền ra tiếng khóc của Sở Xuân Nguyệt, đây cũng là tục xưng “khóc hảo mệnh”, lấy một đời tốt số.

Sở Xuân Nguyệt đã ra khỏi cửa thì chính là nữ đã gả, Giang Thiển Thiển và Sở Liên Bình nhìn đám người kia đi xa thật lâu, trong lúc nhất thời đều cảm khái muôn vãn.

Sở Xuân Nguyệt ngồi trong kiệu hoa, trong lòng tràn đầy vui mừng, thật muốn len lén ló đầu ra xem Chu Tử Giai ngồi trên ngựa ở bên ngoài. Vừa rồi Chu Tử Giai dắt mình ra khỏi Sở phủ, tay hấn nắm chặt tay của mình, thực sự ấm áp đến vô cùng.

Kiệu hoa đi được một đoạn đường, Sở Xuân Nguyệt buông quạt giấy trong tay xuống, tục xưng là “Phóng phiến”, “Tống phiến”, bày ra vẻ hoài niệm, cũng có nghĩa là vứt bỏ những chuyện không tốt, cầu cuộc sống hòa thuận.

Sở Xuân Nguyệt cảm thấy buồn cười, mọi chuyện nàng đều đã làm tốt, còn cần buông bỏ cái gì nữa.

Nghĩ vậy, nàng ta lại vụng trộm nhặt lên, nhưng thoáng cái lại cảm thấy bị người ta thấy thì không tốt, vì vậy lại buông xuống... giằng co mất một lúc lâu.

Tiếng vang bên ngoài rất lớn, điều này khiến cho Sở Xuân Nguyệt rất hài lòng, cảm thấy xem như Chu Tử Giai rất có tâm ý, tựa trong kiệu hoa, một đường xóc nảy, Sở Xuân Nguyệt lại bắt đầu có phần mờ mịt — có phải là quá nhanh rồi không?

Còn chưa gặp nam phụ, còn chưa bị tranh đoạt, nàng liền bỗng nhiên gả cho một nam nhân...

Thực kỳ quái, nàng xuyên không đến đây dường như cũng chỉ mới mở quán, phát minh can tịnh khổ mà thôi.

Nhưng... Dù sao chuyện này sẽ không nhanh hẳn như vậy, chung quy nàng vẫn có cơ hội đụng phải nam phụ, bây giờ là ngày tốt, không nên nghĩ nhiều như vậy.

Sở Xuân Nguyệt sửa sang lại nghĩ, một lát sau, cổ kiệu hơi dừng lại, có lẽ đã tới Chu gia, chỉ nghe bên ngoài vang lên mấy tiếng tĩnh tể, Sở Xuân Nguyệt không rõ chân tướng, lại không thể lộ đầu ra nhìn gì hỏi gì, chỉ lo lắng ở trong kiệu, không tới một lát, Sở Xuân Nguyệt cảm thấy kiệu của mình lại được nâng đầu lên, lại bắt đầu đi, mặc dù tiếng chiêng trống vẫn có nhưng đã nhỏ hơn rất nhiều.

Trong lòng chán kinh, Sở Xuân Nguyệt vội vàng lên lên nhấc một góc trước kiệu, hé một con mắt nhìn ra bên ngoài, lại thấy kiệu của mình lại đi vào từ cửa hông!

Sở Xuân Nguyệt tức giận trong lòng, vào từ cửa hông? Đây không phải là tiêu chuẩn của tiểu thiếp sao?! lúc trước Chu Tử Giai luôn miệng nói muốn để mình vào từ cửa chính cơ mà!

Lập tức nàng ta cũng chẳng quan cái gì mà cấp bậc lễ nghĩa gì gì đó nữa, xóc khăn voan đỏ lên, hô to với bên ngoài: “Dừng!”

Hai kiệu phu coi như đã thân chinh bách chiến, nâng kiệu vô số lần, nhưng vẫn là lần đầu tiên thấy tân nương tự lộ đầu ra hô ngừng, liền lập tức hoảng sợ, còn thực sự dừng bước, sau đó hai kiệu phu lại tưởng là tiếng chiêng trống to quá nên nghe nhầm, vì vậy vẫn đi về phía trước như cũ, đi được vài bước, vài kiệu lại đột nhiên phát ra, Sở Xuân Nguyệt hét lên một tiếng, sau đó nàng ta chỉ cảm thấy cơ thể nghiêng một cái.

Tất cả đổ trong nháy mắt...

Sở Xuân Nguyệt thoát cái đã nghiêng người, cổ kiệu ngã sang một bên, khiến cho mọi người cả kinh hoảng sợ, mấy kiệu phu cũng hiểu đã xảy ra đại họa, đều hai mặt nhìn nhau, đứng tại chỗ không dám động, trong lúc nhất thời không ai dám lại đỡ Sở Xuân Nguyệt.

Ở phía trước, Chu Tử Giai vốn đang ngồi ở trên ngựa thành thoi đi trước xe ngựa, sau khi nghe thấy giọng hét cũng liền vội quay đầu lại, liền thấy kia cổ kiệu ngã sang một bên, mà đương nhiên cũng bị xóc lên, có thể trực tiếp thấy Sở Xuân Nguyệt té trên mặt đất, mắt mở to tròn, không biết có phải là ngã choáng rồi không.

Người người vây xem chung quanh, ầm ỹ cả một phương, tất cả mọi người ồn ào cười to, vừa sợ vừa kinh ngạc vừa buồn cười, Chu Tử Giai cảm thấy mặt đen thui lúi, vội vàng xuống ngựa, răn đe mấy kiệu phu: “Còn không đi đỡ di nương đứng lên?!”

Sở Xuân Nguyệt như phình cả đầu, cũng cảm giác thấy mấy kiệu phu đến nâng mình dậy, vừa nghe đến từ “Di nương”, cũng không biết sức từ đâu ra, đẩy ra mấy kiệu phu, tự mình bò dậy, chỉ vào mũi Chu Tử Giai hô to: “Chu Tử Giai! Ngươi khinh người quá đáng!”

Chu Tử Giai thấy Sở Xuân Nguyệt bỗng nhiên như rỗng như hồ đứng lên, còn rỗng lên với mình, còn gọi thẳng tên mình liền cũng thấy tức giận — nếu chỉ có hai người, Chu Tử Giai cũng có thể nhịn chút, nhưng đây là ngày đại hôn, đang nhiều người như vậy, thế này còn ra thể thống gì? Còn để hân sống không đây?!

Vì thế cũng cả giận nói: “Xuân Nguyệt! Nàng làm cái gì vậy, mau trở lại trong kiệu đi! Để cho người khác chế giễu sao? Hơn nữa nàng gọi thẳng tên ta như vậy cũng quá đáng lắm!”

“Quá đáng, ta quá đáng sao?” Sở Xuân Nguyệt cười lạnh mấy tiếng, cảm hơi chóng mặt nên đưa tay lên che đầu, nói, “Ta thấy ta không phải quá đáng mà là bị coi thường!”

“Nàng, nàng nói cái gì thế, sao lại la lối như thế?!” Chu Tử Giai kinh hãi, trước đây gặp mặt Sở Xuân Nguyệt, hai người đều ta ta chàng chàng, đồ ngon đồ ngọt không hết, đừng nói đến cãi lộn như vậy, Chu Tử Giai còn chẳng hề hay biết Sở Xuân Nguyệt còn có một mặt như vậy, bị dọa cho lắp bắp cả lên.

Sở Xuân Nguyệt nói: “Nếu không phải ta bị coi thường, sao lại để ta phải làm thiếp, còn phải trải qua những chuyện thế này?! Ngươi đã nói, nhất định sẽ để ta vào từ cửa chính, cũng đã nói, sau này hạ nhân Chu gia thấy ta cũng gọi ta là Phu nhân, giờ thì sao đây?! Ngươi để ta vào cửa hông, còn gọi ta là « di nương »?! Chu Tử Giai, ngươi có phải là người không há, sao lại lừa ta như vậy?!”

Nàng ta không đợi Chu Tử Giai nói chuyện, càng nói càng tủi thân: “Hu hu, ta sao mà số khổ thế này...”

Vốn nàng còn thấy kỳ lạ mà, cuộc sống của nàng sao lại như điên văn vậy được, tình cảm phát triển ầm ập thuận lợi như vậy, thì ra là mật đường trước roi vọt, kịch tính bây giờ mới bắt đầu...

Chu Tử Giai thấy nàng khóc sụt sướt thì càng không nói gì, lại không kiên nhẫn, nói: “Nàng khóc cái gì? Vào kiệu đã rồi ta giải thích sau.”

Sở Xuân Nguyệt lau nước mắt, ngẩng đầu, nghiêm nghị nói: “Được, ta lại tin chàng một lần... Chu Tử Giai, chàng đừng có khiến ta thất vọng, không được lừa dối ta...”

Chu Tử Giai thấy Sở Xuân Nguyệt tự nhiên khóc, lại tự nhiên nghiêm nghị như vậy, quả thực là phình cả não, nhưng thấy nàng ta không làm loạn nữa liền vội gật đầu: “Đương nhiên.”

Kiệu được nâng lên, Sở Xuân Nguyệt mang theo khăn voan đỏ vào kiệu hoa, ngồi rong kiệu rồi lại nghĩ, nàng như vậy thật quá chua xót... Chỉ hi vọng Chu Tử Giai ngàn vạn đừng cô phụ nàng... Chớ ép nàng hận hận! Nếu vậy thì thành truyện ngược luyến tình thâm rồi...

Không hiểu sao Sở Xuân Nguyệt lại có phần chờ mong...

Cỗ kiệu cuối cùng cũng đi vào từ cửa hông, lúc bà mới đỡ nàng cũng gọi là di nương, nhưng Sở Xuân Nguyệt đều nhìn, tốt xấu gì, Chu Tử Giai cũng còn muốn bái thiên địa cùng nàng, còn cao hơn các tiểu thiếp khác một bậc.

Sở Xuân Nguyệt cảm thấy cỗ kiệu ngừng lại không bao lâu, Chu Tử Giai đã tới trước kiệu, vươn tay ra, chấp tay mời Sở Xuân Nguyệt đi ra. Sở Xuân Nguyệt đặt tay mình vào tay Chu Tử Giai, nhéo vào lòng bàn tay hắn một chút, đối với Sở Xuân Nguyệt mà nói, vậy cũng coi như là có tình thú, nhưng đối với Chu Tử Giai mà nói, đây lại là một loại biểu hiện cố tình gây sự của Sở Xuân Nguyệt.

Theo Chu Tử Giai tới trước hương án, bên ngoài bắt đầu tấu nhạc đốt pháo, Sở Xuân Nguyệt mơ hồ có thể cảm giác được ở đây lại không có cao đường, cũng chính là cha mẹ Chu Tử Giai.

Vốn vì mình là thiếp, vì thế Sở Liên Bình và Giang Thiên Thiên của Sở gia mới không thể đến, nhưng phụ thân và mẫu thân của Chu Tử Giai sao lại cũng không có ai? Sở Xuân Nguyệt tâm sự đầy bụng, nhưng vẫn theo Chu Tử Giai thấp nền tổ tiên, quỳ dưới đèn cây, thấp hương, quỳ lạy rồi trở về vị trí cũ.

Sau đó nàng quỳ dập đầu với bài vị, rồi lại dập đầu thêm ba cái nữa.

Cuối cùng cũng tới truyền thống “Tam bái”, Sở Xuân Nguyệt theo tiếng hô của bà mới mà làm nhất bái thiên địa, nhị bái song thân, phu thê giao bái! ~

Cuối cùng đã nghe “Tiến vào động phòng”. Nghi thức Bái đường đến đây là kết thúc.

Sở Xuân Nguyệt bị dẫn ra ngoài đi quanh co, cũng không hiểu được là đi nơi nào, chỉ nghe tiếng cười đùa trong sảnh đường mình vừa bái đường, không khỏi cảm thấy đổ kị, nữ tử cổ đại thật đáng thương, rõ ràng là thịnh yến thuộc về mình nhưng lại chỉ có thể nghe người khác vui thích.

Mà nàng còn phải ngồi lê loi trở trời một mình trong phòng tân hôn, đúng thật là quá đáng thương.

Sở Xuân Nguyệt vừa vào tân phòng liền bức bối lời khẩn oan xuống, đánh giá chung quanh tân phòng này, đây dù sao cũng là nơi sau này nàng ta ở đây.

Đánh giá một lát, Sở Xuân Nguyệt thấy gian phòng cũng chỉ bình thường không có gì lạ, không có gì quá đặc biệt nhưng cũng không tồi, cũng không quá kém gian phòng mình ở trước đây, còn lớn hơn một chút, xem ra... ừ, cũng coi là tốt đi.

Dù sao sau này nàng ở đây cũng có thể mua thêm đồ.

Một lát sau, có tiếng cười nói tiến lại gần, Sở Xuân Nguyệt hiểu ra là người nào động phòng đến, lòng nghĩ nhất định phải để bạn bè của Chu Tử Giai thất vọng, vì vậy lập tức đeo khăn voan lên, ngồi nghiêm chỉnh chờ bọn họ đến.

Quả nhiên nghe thấy Chu Tử Giai mang theo mấy người bạn vào phòng tân hôn, đám người kia cười hi hi, Chu Tử Giai cũng cười mở nói cười, dù sao cũng là ngày thành hôn, mặc dù có mấy việc không thoải mái nhưng vẫn khiến người ta vui vẻ.

Mấy người kia và bà mới đều tiến vào, thấy Sở Xuân Nguyệt ngồi ở mép giường liền cười đùa nói: “Chu huynh thật may mắn, tân nương đoan trang như vậy, đáng người cũng đẹp lắm.”

Náo động phòng chính là như thế, phải dùng ngôn ngữ hài hước khiến tân lang tân nương càng xấu hổ thì khách náo càng vui vẻ.

Sở Xuân Nguyệt cũng thấy vui trong lòng, nghĩ thầm, coi như đám bạn này của hắn biết nhìn hàng.

Chu Tử Giai cười, nói: “May mắn, đương nhiên là may mắn rồi, ha ha ha.”

Lại có người nói: “Nghe nói tân nương rất giỏi giang, mở được quán làm ăn nữa cơ, mấy nương tử trong nhà ta đều rất thích đấy. Thực sự là tài mạo song toàn, tài mạo song toàn!”

Kỳ thực bọn họ khen Dạ Từ quán của Sở Xuân Nguyệt, chủ yếu là vì không hiểu biết Sở Xuân Nguyệt nên cũng chẳng biết khen cái gì, Dạ Từ quán cũng khá nổi danh, vì vậy đành sôi nổi nói chuyện quán xá, lại nói đúng tâm ý của Sở Xuân Nguyệt.

Sở Xuân Nguyệt dịu dàng cười, nói: “Đa tạ mấy vị khách lệ. Tiểu nữ bất tài, chỉ tùy ý thử một chút mà thôi.”

Những người khác cười to, uống trà ngọt, lại bắt đầu ngâm thơ đối nghịch, thơ từ văn thơ đối ngẫu đều là vui mừng, kèm thêm có phần trêu chọc cô dâu chú rể ý, vì thế phần lớn đều không nghiêm túc, quả thực có thể coi là « đám từ diễm khúc », nhưng Chu Tử Giai và đám hồ bằng cầu hữu(*) này đã náo quen, cũng không ngăn cản bọn họ, chỉ vui tươi hơn hờn nhìn xem, trong lòng còn nghĩ, có lẽ có thể mượn cơ hội khiến cho Sở Xuân Nguyệt hiểu tính cách của mình, đừng có làm âm ỷ nữa.

(*)Hồ bằng cầu hữu: bạn bè như cáo như chó, ý bảo đám bạn xấu

Chỉ thấy Sở Xuân Nguyệt chỉ ngồi nghe, không nói lời nào, mọi người đều nghĩ tân nương tử xấu hổ, sôi nổi cười ha ha, ai có thể đoán được, kỳ thực Sở Xuân Nguyệt bây giờ còn muốn bỗng nhiên nổi tiếng, vì vậy thừa dịp mọi người nghỉ hơi, Sở Xuân Nguyệt đứng lên nói: “Mọi người hưng trí vậy, vậy ta cũng làm một khúc, khiến mọi người chê cười rồi.”

Đây cũng là lần đầu tiên thấy có tân nương tự làm thi từ hồi báo người động phòng, mọi người đều cười cười, nhao nhao nói: “Được được được, đương nhiên được!”

Sở Xuân Nguyệt dịu dàng cười, nói:

”Ngũ nguyệt đoan ngo thị ngã sinh thân đáo,

Thân xuyên trước nhất lĩnh lục la áo,

Tiểu cước khỏa đắc tiêm tiêm kiều,

Giải khai hương la đài,

Bác đắc xích điều điều,

Sáp thượng nhất căn sao nhi dã,

Bà nô hồn thân thượng hạ lai giáo..”

Bài này mình chỉ dịch được đại ý thôi ạ

« Tháng năm đoan ngo sinh thân ta

Người mặc lớp áo xanh tiến vào,

Chân nhỏ phủ lớp áo tầng không,

Cởi ra thơm đượm đậm mùi hương

Lột ra cho hết, phồng trần truồng

Chen vào một mũi dùi như không.

Toàn thân cần đến đủ pháp phòng. »

Sở Xuân Nguyệt đọc bài này so ra còn « đám từ diễm khúc » hơn hết, kỳ thật đám bạn xấu của Chu Tử Giai cũng chưa từng nghe qua bao giờ, vì vậy Sở Thu Nguyệt mới đành thu liễm lại chút, ai ngờ đám người kia còn thấy tân nương tử hào phóng hơn họ nghĩ nghìn lần, còn tự nói mấy thứ này

Trong lúc nhất thời, cả phòng đều lặng im

Chu Tử Giai cũng đỏ mặt hơi lạnh, đang êm đẹp, sao nàng ta lại làm bài thơ quý quá gì vậy?! Sau này hẳn biết giấu mặt vào đâu đây?!

Thấy mọi người đều an tĩnh, Sở Xuân Nguyệt biết hiệu quả như mình muốn rồi, lại cười nói: “Đây là nói về bánh chưng đó ~ ha ha ha.”

Ha ha ha, có cái gì tốt mà ha ha ha...

Chu Tử Giai càng tức giận trong lòng, chỉ có thể miễn cưỡng nói: “Ha hả, Xuân Nguyệt thích náo ấy mà.”

Những người khác cũng bưng tỉnh, sôi nổi nói Sở Xuân Nguyệt thú vị, đương nhiên trong lòng vẫn còn có chút dư chấn...

Sở Xuân Nguyệt cách một tầng khăn voan, thấy không rõ sắc mặt trên mặt những người bên ngoài, chỉ dựa vào lời nói của bọn họ để phán đoán, càng cảm thấy mình rất giỏi.

Náo loạn động phòng rồi, những người đó sôi nổi tan đi, Chu Tử Giai yên lặng nâng khăn voan của Sở Xuân Nguyệt lên, sau đó không thể chờ đợi được mà lấy “Hi khăn” ra, hi khăn này là lấy ra để nghiệm chứng tân nương tử có phải là lần đầu hay không.

Hai người trong lúc nhất thời cũng quên mất đầu không thoải mái, một phòng kiều diễm, tự không cần nhiều lời...

(1) Tắt kính tắt giới, tam tông tứ đức: Phải kính trọng bề trên, phải cẩn trọng cẩn thận, tam tông tứ đức:

Tại gia tông phụ (在家從父): người phụ nữ khi còn ở nhà phải nghe theo cha.

Xuất giá tông phụ (出嫁從夫): lúc lấy chồng phải nghe theo chồng.

Phu tử tông tử (夫死從子): nếu chồng qua đời phải theo con trai.

Quy định tam tông khiến người phụ nữ khi xuất giá lấy chồng thì hoàn cảnh tốt hay xấu thế nào cũng đã trở thành người nhà chồng, chứ không được nương nhờ ai nữa.

Tuy nhiên vào giai đoạn sơ khai “Tam tông” chỉ dùng để định vị trí của người phụ nữ trong gia đình khi làm nghi lễ. Khi ở nhà thì đứng sau lưng cha, lấy

chồng đứng sau lưng chồng, chồng chết đứng sau lưng con

Với người phụ nữ, tứ đức gồm phụ công (婦功), phụ dung (婦容), phụ ngôn (婦言) và phụ hạnh (婦行):

Công: nữ công, gia chánh phải khéo léo. Tuy nhiên các nghề với phụ nữ ngày xưa chủ yếu chỉ là may, vá, thêu, dệt, bếp núc, buôn bán, với người phụ nữ giỏi thì có thêm cầm kỳ thi họa.

Dung: dáng người đàn bà phải hòa nhã, gọn gàng, biết tôn trọng hình thức bản thân

Ngôn: lời ăn tiếng nói khoan thai, dịu dàng, mềm mỏng

Hạnh: Tính nết hiền thảo, trong nhà thì nết na, kính trên nhường dưới, chiều chồng thương con, ăn ở tốt với anh em họ nhà chồng. Ra ngoài thì nhu mì chín chắn, không hợm hĩnh, cay nghiệt.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tiêu hàn đồ

Chuyển ngữ ♥ Mr Gà

Beta ♥ Nhã Vy

phongtinhcung.com (74)

Sở Xuân Nguyệt xuất giá không lâu, người Sở gia liền về Thủy Lễ thành, vốn sau tân hôn ba ngày, tân nương từ nên cùng chú rể lại mặt, nhưng ngày ấy chỉ có một hạ nhân Chu gia chạy đến, nói là Sở Xuân Nguyệt bệnh nhẹ, cho nên không tới.

Giang Thiên Thiên và Sở Liên Bình cũng có phần tức giận, biết rõ mới ba ngày mà thôi, sao Sở Xuân Nguyệt đã bệnh được? Đơn giản là không muốn đến mà thôi, nhưng đã gả con gái ra ngoài rồi, còn có cái gì để nói đâu? Bất đắc dĩ bắt đầu chuẩn bị trở về Thủy Lễ thành.

Đoạn đường này cực khổ bốn ba không cần phải nói, trở về từ Sở gia quen ở hơn nửa năm mới hiểu, Sở Thu Nguyệt nhìn rường cột chạm trổ kia quen thuộc, trong lòng thật sự là cảm khái muôn phần.

Từ phương Bắc về tới Thủy Thành, trong lòng Sở Thu Nguyệt lại vô cùng vui vẻ, nói cho cùng, mọi người đều rất nhớ nhà, mặc dù người nhà đều bên người, nhưng vẫn ở quen địa phương làm cho lòng người an tâm nhất.

Lúc rời đi, hết thấy đều tựa hồ như mộng, tỷ tỷ tốt của mình kỳ kỳ lạ lạ trở thành người xuyên không, khi trở về, người xuyên không kia đã lưu lại kinh thành, mở cửa hàng, gả cho một Công Tử đào hoa làm thiếp.

Tiểu Lục cũng tự dung thành người xuyên không, vui buồn thất thường, sau đó chết dưới móng sắt của ngựa của Lâm công tử.

Mình và Lâm Khang Dạ cũng coi như quen thuộc, hai người từ chán ghét nhau đến quen thuộc, Lâm Khang Dạ lại còn thích nàng.

...

Hết thấy cũng chỉ là chuyện trong nửa năm mà thôi.

Quả thật là thế sự vô thường mà...

Người một nhà trở về Sở gia, mọi người đều đang ngóng chờ. Thấy lão gia, phu nhân, Nhị tiểu thư, Đại công tử đều đã trở về cũng không khỏi vui vẻ vạn phần. Lại không thấy Sở Xuân Nguyệt, còn nhìn không được hỏi Sở Xuân Nguyệt đi đâu. Giang Thiên Thiên cười, kể lại chuyện Sở Xuân Nguyệt gả cho Chu công tử, mọi người đương nhiên cũng rất kinh ngạc, nhưng bọn họ không biết trong đó cong thẳng thế nào, chỉ biết Chu gia là một gia đình không tồi, lại là trong kinh thành, cho nên đều cảm thấy vui mừng thay Sở Xuân Nguyệt.

Giang Thiên Thiên cười cười, tốt hay là không tốt, là nên vui mừng hay là nên khổ sở... Ai biết được?

Trở về Sở gia, sau khi chuẩn bị, mọi người cũng đều mệt mỏi, ngủ một giấc trước, ngày thứ hai mới bắt đầu... Sở Thu Nguyệt còn có chút hoảng hốt, suýt nữa đi lầm đường, tiểu Lục vốn làm bạn bên cạnh mình cũng không thấy, bây giờ nha hoàn hầu hạ của nàng là Tiểu Trúc, vốn Tiểu Trúc là của hồi môn quá khứ, nhưng Sở Xuân Nguyệt nói không cần, Tiểu Trúc cũng muốn hỏi Thủy Lễ thành, cho nên dứt khoát để Tiểu Trúc phục sức (hầu hạ về quần áo và trang điểm) cho Sở Thu Nguyệt.

Tiểu Trúc mặc dù không có quan hệ với Sở Thu Nguyệt tốt như Tiểu Lục, nhưng làm việc đều ổn thỏa hơn Tiểu Lục, Sở Thu Nguyệt cũng không có dị nghị gì.

Sở gia tuyệt đối không xa hoa bằng Sở phủ, cũng không có nhiều ẩm lộ để sưởi ấm, nhưng ngủ ở trong chăn ấm mà hạ nhân chuẩn bị, nhìn mặt trời chiếu lên từng nhánh cây ngọn cỏ quen thuộc trong nhà, cảm giác lại tốt hơn nhiều.

Sở Triều Sinh lại bắt đầu khổ học, nhưng không chỉ là khổ học, rốt cục cũng đã từng quan hệ với bên ngoài nên Sở Triều Sinh thường xuyên ra ngoài, hơn nữa thỉnh thoảng còn nhận được thư từ Tư Mã gia.

Từ sau Sở Triều Sinh thi rớt, Tư Mã gia quả nhiên đúng hẹn chờ Sở Triều Sinh ba năm, thật ra chờ hay không chờ cái gì cũng là nói dễ nghe, Sở Triều Sinh được thánh thượng thưởng thức, đương nhiên là thanh danh đại chấn, ba năm sau chắc chắn có thành tựu, chưa chắc Tư Mã Hà đã chịu thiệt.

Hơn nữa Tư Mã Hà và Sở Triều Sinh cũng bắt đầu đã có thư vãng lai (thư qua lại nhưng không thường xuyên, không cố định), hai người cũng không đánh mất đưa tình, nhưng chỉ là đàm thơ luận họa, Tư Mã Hà thưởng nhỏ cùng nữ sinh đọc sách, tiểu thư khuê các, mặc dù không lợi hại như Sở Lưu Uyển, nhưng cơ sở tri thức mạnh hơn nàng ta.

Hai người ngay từ đầu chỉ nói thi từ, cũng không nói chuyện khác, về sau thỉnh thoảng cũng sẽ nói một chút hiểu biết gần đây, Sở Triều Sinh cũng dần dần có hảo cảm với Tư Mã Hà. Sở Thu Nguyệt qua chuyện kinh trập lần trước cũng hơi có hiểu biết Tư Mã Hà, hiểu được nàng là nữ tử có trí thức hiểu lễ nghĩa, mặc dù có tâm tư, lại cũng tài tình, hơn nữa tuyệt không như Sở Lưu Uyển, Sở Xuân Nguyệt, cũng không giống muội muội nàng là Tư Mã Liên, bởi vậy cảm thấy cũng không tồi.

Trở về Sở gia không bao lâu, hết thấy vừa mới đi vào quỹ đạo, Tường gia sát vách liền truyền đến tin tức.

Thì ra là Tường Tiểu Cường kia suốt ngày ở nhà tu sinh dưỡng tức, rốt cục nghĩ ngơi đã khá hơn chút lại có chút xao động tịch tịch, không nhận được bên ngoài phồn hoa, rốt cục tìm một cơ hội, thừa dịp không người phát hiện chạy ra ngoài, vụng trộm mang theo một sợi dây thừng nhảy xuống sơn nhai.

Hắn còn lưu lại một phong thư, nói là mình muốn đi tìm bí tịch, tu luyện nửa năm sau tất trở về.

Nhưng hắn không hiểu sợi dây leo kia sinh trưởng ở trên vách núi, thoát nhìn kiên cố dị thường nhưng bám vào liền gãy...

Tường lão gia về sau trông thấy lá thư này liền vội muốn chết, vội dùng dây thừng buộc ngang lưng hạ nhân, bảo hạ nhân giữ rồi leo xuống. Cuối cùng thật đúng là bị bọn họ phát hiện dưới núi có một nơi nổi bật, nhưng chỗ kia đừng nói là bí tịch gì, ngay cả chút đồ ra dáng cũng chẳng có, chỉ có một miếng đất hơi lồi ra, ngay cả chỗ đứng còn không đứng nổi, dưới núi ẩm ướt, lộ rêu xanh cổ đại, bên trên có một thi thể, chính là Tường Tiểu Cường.

Hạ nhân kia ôm thi thể Tường Tiểu Cường lên, thật nhìn thấy mà giật mình vô cùng, người bên ngoài nhìn đều rất không đành lòng. Tường lão gia càng khóc thiên đập địa, không biết làm sao, tuy từ khi Tường Tiểu Cường đi về sau, ông đã bắt đầu nạp thiếp, cố gắng cày cấy, tiểu thiếp cũng không phụ nhờ vả mang thai, nhưng chung quy ông sinh dưỡng Tường Tiểu Cường hơn mười năm, huống chi Tường Tiểu Cường lúc trước vẫn rất tốt, kết quả lại...

Tường lão gia người đầu bạc tiễn kẻ tóc xanh, làm sao chịu nổi!

Tường lão gia cũng biết không thể làm gì, chỉ ôm thi thể con khóc rất lâu, sau đó hậu táng Tường Tiểu Cường.

Ngày ấy chôn cất Tường Tiểu Cường, Tường gia mời đội khóc tang đi phía trước, tiếng khóc cùng tiếng kèn vô cùng chói tai, vì Tường gia và Sở gia là hàng xóm nên Sở Liên Bình và Giang Thiên Thiên cũng đi tang, Sở Thu Nguyệt vì tuổi còn nhỏ lại là nữ hài tử cho nên không tiện đi, thế nên không đi. Chỉ đứng ở cửa ra vào nhìn mấy lần, thấy khắp nơi đều là giấy màu trắng tròn, khiến người ta đau lòng.

Chuyện Tường gia xong rồi, Giang Thiên Thiên vẫn rất sợ hãi, một lần chợt nghe bà lơ đãng nói: “Thật ra ta cảm thấy Tường công tử thay đổi có phần giống Xuân Nguyệt... Cũng may Xuân Nguyệt không khoa trương như vậy.”

Sở Thu Nguyệt vội vàng an ủi Giang Thiên Thiên: “Mẹ, đừng lo lắng..., a tỷ đã lập gia đình, bây giờ cuộc sống cũng không tồi, bằng không thì sớm tới tìm chúng ta rồi, không phải sao?”

Giang Thiên Thiên cười cười nói: “Ừ.”

Sau khi bọn họ trở về, cũng đã lâu như vậy Sở Xuân Nguyệt cũng không viết thư lấy một lần. Bằng tính cách Sở Xuân Nguyệt, Sở Thu Nguyệt cảm thấy nếu nàng ta chịu chút xúi tui thân thôi cũng đã oán giận số mệnh, làm không tốt còn có thể trốn về nhà mẹ đẻ để Chu Tử Giai đuổi theo, cho nên nếu như Sở Xuân Nguyệt không có động tĩnh gì thì nhất định là vui đến quên cả trời đất rồi, bây giờ Chu Tử Giai đoán chừng đang hầu hạ Sở Xuân Nguyệt ấy chứ.

Nói cách khác, bây giờ người vì Sở Xuân Nguyệt nổi khổ, đã biến thành Chu Tử Giai, bất quá cũng là kết cục tương đối trọn vẹn ah.

Ước chừng là một hai tháng sau, Tiền Mộng mang Giang Thành Văn tới, nhưng Giang Phàm không tới, nói là Giang Phàm đi phía tây nghiên cứu y thuật rồi, đoán chừng còn lâu mới có thể trở về, Tiền Mộng và Giang Thành Văn dù sao cũng không có chuyện gì làm, nghe nói một nhà Sở Liên Bình đã trở về nên mới tới Sở gia.

Giang Thiên Thiên và Sở Liên Bình đương nhiên nhiên là vô cùng hoan nghênh, Sở Thu Nguyệt cũng rất vui mừng, nhìn thấy Sở gia như thế, nàng vẫn là thích tiểu gia đình như vậy, ít nhất nhìn thật ấm áp.

Sau khi biết Sở Thu Nguyệt xuất giá, Tiền Mộng vội vàng tỏ vẻ chúc mừng, lại trêu ghẹo nói mình không có chia bánh hi, thật đáng tiếc.

Hơn nửa năm không thấy, Giang Thành Văn lại có phần khác hơn, cường tráng đường cong của nam nhân càng bắt đầu lộ rõ..., chỉ là vô luận thế nào cũng chỉ giống thư sinh, không lợi hại được như Lâm An Dạ.

Giang Thành Văn thấy Sở Thu Nguyệt cũng rất vui vẻ, hàn huyên xong còn len lén vẩy tay với nàng, giống như có chuyện gì muốn nói với nàng.

Sở Thu Nguyệt cười cười, theo hắn đi hậu viện liền thấy Giang Thành Văn lấy ra một quyển họa, hắn cười cười, vẫn ngai ngừng nói: “Biểu muội, lần trước ta đã nói với muội ta biết chút hội họa, muội muốn nhìn tất cả hoa mai ở Lạc thành, ta đương nhiên làm không được, nhưng ta đã tận lực vẽ nên.”

Dứt lời liền lật bức họa ra, Sở Thu Nguyệt thấy quả nhiên là một bộ Tuyết Mai đồ.

Bức họa rất dài, trên điểm một chút hoa mai, dưới giấy trắng phụ trợ hết sức xinh đẹp, nơi hẻo lánh chỗ có chút kiến trúc cất hình, còn có vài cái bóng mờ hồ của người đi đường, cả bức họa góc độ hơi cao, hình như là từ lầu hai nhìn xuống, từ đó mà vẽ ra, đáng quý chính là tranh này mặc dù lấy cảnh làm chủ, tái hiện lại những gì họa sĩ lúc ấy đoán, lại đều họa xuống dưới, cũng không giảm bớt mỹ cảm, lại phiêu nhiên như cảnh vật lúc ấy hiện ra trước mắt.

Sở Thu Nguyệt mở to hai mắt, có thể nào cũng không ngờ tới một câu nói trước kia Giang Thành Văn vẫn đặt ở trong lòng, hơn nữa còn vẽ đẹp như vậy.

Bây giờ đã vào Hạ, thời tiết cũng dần nóng lên..., nhưng nhìn bức tranh này lại giống như thường mai trong ngày tuyết lạnh, cảm giác đều hiện lên rõ rệt.

Sở Thu Nguyệt nhìn không được cảm thán: “Vẽ đẹp quá!”

Nghe Sở Thu Nguyệt nói như vậy, Giang Thành Văn ngai ngừng cười: “Muội thích là được rồi.”

Lại nói: “Ở trong bức họa này, cảnh hoa mai có chín chín tám mươi một cánh, là căn cứ theo tranh Cửu cửu tiêu hàn đồ của cổ nhân mà vẽ (Tranh cửu cửu tiêu hàn là tranh có 9 chữ, mỗi chữ đều có chín nét, bắt đầu từ ngày đông chí, mỗi ngày viết một nét, viết xong chín chữ này mùa đông sẽ trôi qua. Gồm 9 chữ: Đình, tiền, thủy, liễu, trân, trọng, đài, phong, xuân). Vốn nên vẽ một cảnh Tô Mai, trên cảnh họa hoa mai có chín đóa, mỗi đóa hoa mai chín cánh hoa, tính ra tám mươi một cánh, như vậy mới tính là chính thống, chẳng qua nếu như vậy thì không phải mai Lạc thành rồi, nhưng ở trong đó vẫn có tám mươi một cánh hoa mai, lúc đông chí, muội có thể dùng bút tô màu, mỗi một ngày tô lên 1 cánh, nhuộm hết chín cánh, chín cánh kéo tới tận ngày xuân là mùa xuân đã tới rồi.”

Sở Thu Nguyệt lấy làm kỳ lạ nói: “Thật thú vị!”

Vào đông không có chuyện gì làm, nếu có tiêu hàn đồ thì thật thú vị.

Giang Thành Văn cười nói: “Ừ, ta lần đầu nghe nói cũng lấy làm thú vị.”

Sở Thu Nguyệt gật đầu, Giang Thành Văn lại cất kỹ bức họa, sau đó đưa cho Sở Thu Nguyệt: “Này.”

Sở Thu Nguyệt nhận bức họa, lại nhìn vết nứt da trên mu bàn tay của Giang Thành Văn, không khỏi âm thầm nghi hoặc. Mặc dù nhà Giang Phàm không đến mức đại phú đại quý, nhưng cơ bản cuộc sống cũng không tệ lắm, túi thơm tất nhiên là mua nổi, êm đẹp như thế, sao Giang Thành Văn lại bị đông lạnh kỹ vậy?

Thấy Sở Thu Nguyệt nhìn tay mình, Giang Thành Văn có phần không được tự nhiên, Sở Thu Nguyệt tròn mắt nói: “Biểu ca, không phải là huynh vì vẽ bức tranh này mà tay thành ra thế này chứ?”

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có khả năng này.

Về cảnh này phải đứng gần cửa sổ ngắm cảnh, sau đó mới vẽ được, vậy cửa sổ tất nhiên phải mở, gió lạnh sẽ thổi vào, mà vẽ tranh tay nhất định phải để lộ. Mà để được bức họa tinh tế đẹp đẽ như thế này, chỉ sợ Giang Thành Văn cũng phí hết không ít tinh lực và thời gian, bởi vậy trên tay không nứt da mới là lạ!

Giang Thành Văn lắc đầu, rồi lại không biết nên nói dối thế nào, chỉ nói: “A, không phải.”

Nói dối gì mà vô lực vậy, Sở Thu Nguyệt không đành lòng vạch trần, chỉ thờ dài, Sở Thu Nguyệt nói: “Thật ra về sau muội cũng không phải không thể đi Lạc thành một mình, huynh tội gì phải khổ như thế chứ.”

Giang Thành Văn cười nói: “Đã đồng ý với người khác thì phải thực hiện.”

Sở Thu Nguyệt cười cười, hỏi: “Huynh là y sư, phải biết dùng thuốc rồi chứ?”

“Bôi rồi,” Giang Thành Văn gật đầu, “Nhưng phải một thời gian nữa đã.”

Sở Thu Nguyệt gật đầu, cầm bức họa Giang Thành Văn cho mình cuộn tròn trong tay, nhìn khuôn mặt Giang Thành Văn vẫn có chút ngây ngô như trước, trong lòng cảm giác là lạ.

Giang Thành Văn đích thực rất tốt, rất tốt...

Có thể nói, Giang Thành Văn là nam tử thuận mắt Sở Thu Nguyệt nhất rồi.

Nhất là sau khi gặp những người ở kinh thành.

Chu Tử Giai thì không cần phải nói, nam nhân ngựa giống cận bã.

Lâm Khang Dạ kỳ thực rất tốt, nhưng dù sao cũng là con út trong đại gia đình, luôn có chút bốc đồng, Sở Thu Nguyệt hiểu được tính tình của mình cũng không coi là tốt lắm, làm bạn cùng Lâm Khang Dạ thực ra rất tốt, nhưng nếu quả thật ở cùng một chỗ, chỉ sợ có phần phiền, huống chi nàng cũng không có tình cảm gì với Lâm Khang Dạ.

Ngoài ra còn có Ngũ hoàng tử, Bát hoàng tử, mấy người kia quá xa xôi, không cần suy tính.

Cũng xa xôi như vậy còn có Thượng Thanh Phong và Lâm An Dạ, nhưng hai người này cho Sở Thu Nguyệt ấn tượng không tồi, nhất là Thượng Thanh Phong khi đó “đã cứu” mình một mạng, chỉ là về sau lại chưa từng gặp lại Thượng Thanh Phong, vì thế chỉ có thể nói là cảm tạ hắn, cũng không cần nghĩ nhiều.

Về phần Lâm An Dạ, đương nhiên là tốt.

Nói thật ra, ngay cả Hà Tiên Tử cũng hi vọng người yêu của nàng là một cái thể anh hùng, chân đạp Thất Thái tường vân... có nữ hài tử nào không thích người như vậy đâu chứ?

Áo giáp trên yên ngựa, gió roi nơi sa trường, kiếm chỉ quân địch, được nhiều người ủng hộ, toàn thắng mà về, thiên hạ cùng vui.

Phong cảnh như vậy, hơn nữa người này còn tạo ra một cảm giác vô cùng an toàn, hẳn có thể bảo vệ một quốc gia, đương nhiên cũng có thể bảo vệ một người.

Mà Lâm An Dạ còn trẻ tuổi, về sau chỉ sợ càng làm được thêm nhiều việc, mà hắn ngoại trừ gương mặt cứng ngắc ra, cấp bậc lễ nghĩa gì cũng đều làm rất tốt.

Nhưng Sở Thu Nguyệt có thể thấy được, Lâm An Dạ này dù nhiều hay ít cũng có phần tâm cao khí ngạo, nhưng đây cũng là chuyện bình thường, dù sao cũng chỉ sợ tìm không được mấy người như hắn trong dòng chảy dài của lịch sử.

Nhưng người như vậy vô cùng lợi hại, lợi hại đến mức còn khó với hơn cả “hoàng tử”.

Bạn thích hắn, nhưng cũng sẽ có nhiều người nữa sẽ thích hắn.

Đối với người tầm như hắn mà nói, chuyện “ngang hàng” rất khó chấp nhận, Lâm An Dạ không có chủ nghĩa đại nam tử, đối với nàng cũng rất khách khí, nhưng khí chất kia muốn người ta bỏ qua cũng vô cùng khó khăn. Tính cách lại là cực kỳ nghiêm túc, thật khó tiếp cận vô cùng.

Vì vậy Sở Thu Nguyệt trừ bỏ lúc đứng xa xa trong đám người trông thấy Lâm An Dạ, tim nhảy lên một cái ra thì không có nhiều thời gian tìm cách nghĩ đến hắn. Huống chi tim nhảy lên lại vì Tiểu Lục chết nên bị dọa chấn kinh, khổ sở nên đã sớm không để ý hắn nữa rồi.

Suy tính một phen, không thể nghi ngờ Giang Thành Văn là người nàng thân thiết nhất và thấy đáng yêu nhất.

Nhất là khi Giang Thành Văn giúp nàng vẽ bức cửu cửu tiêu hàn đồ, hảo cảm của Sở Thu Nguyệt với Giang Thành Văn càng tăng không ít. Nhưng là dù thế nào, đối phương cũng là biểu huynh của mình, nàng không còi mở như Sở Xuân Nguyệt, nàng vẫn không thích việc này lắm.

Huống chi, Giang Thành Văn phỏng chừng cũng không có ý gì đối với nàng, mặc dù hắn về tới nứt da tay bức tranh này. Nhưng như hắn nói, hắn chỉ làm chuyện đã hứa mà thôi.

Sở Thu Nguyệt cười, không hề suy nghĩ nhiều nói: “Chúng ta tới tiền sảnh đi?”

Giang Thành Văn gật đầu: “Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Chuyện cũ

Hai người cùng đi đến tiền sảnh thì không thấy Giang Thiển Thiển và Tiền Mộng đâu, Sở Thu Nguyệt hơi nghi ngờ, đoán là Giang Thiển Thiển và Tiền Mộng đang ở cùng nhau, chắc có chuyện gì muốn nói.

Đáng lẽ Sở Thu Nguyệt không nên đến quấy rầy Giang Thiển Thiển, nhưng bây giờ trong tay Sở Thu Nguyệt đang cầm bức họa, muốn tìm Giang Thiển Thiển nhờ người giữ giúp mình để tránh không cẩn thận bị vò nát thì thật rất đáng tiếc.

Sở Thu Nguyệt nói với Giang Thành Văn, huynh ấy liền đáp: “Huynh cũng có việc muốn tìm mẹ.”

Sở Thu Nguyệt gạt đầu, hai người liền đi đến phòng của Giang Thiển Thiển, kỳ lạ là, trong phòng phát ra một tiếng vang nhỏ, mà ngoài cửa lại chẳng có lấy bóng hạ nhân nào.

Cảm thấy kỳ lạ, Sở Thu Nguyệt đang định gõ cửa lại bị Giang Thành Văn ngăn cản, Sở Thu Nguyệt khó hiểu nhìn Giang Thành Văn, hắn nói: “Chờ một lát!”

Dứt lời, hắn lặng lẽ tựa vào cửa, xem chừng là muốn nghe trộm.

Không biết vì lý do gì mà Giang Thành Văn lại làm như vậy, Sở Thu Nguyệt buồn cười làm theo hắn dựa vào cửa, nghe thấy tiếng của Tiền Mộng: “Chao ôi... Gần đây càng ngày càng không thoải mái.”

Sau đó là tiếng của Giang Thiển Thiển: “Thế nào rồi, lại vẫn là bệnh cũ sao?”

“Vâng.” Tiền Mộng bất đắc dĩ nói: “Đều trách tỷ khi đó mang thai không an phận một chút, lên lút theo tướng công lên núi, bây giờ thì hay rồi, con cũng không có, lại cũng không thể mang thai, còn mang một thân bệnh tật.”

Sở Thu Nguyệt ngạc nhiên, nhỏ giọng hỏi Giang Thành Văn: “Ồ, không ngờ mẹ lại từng có con trước khi sinh huynh.”

Giang Thành Văn không trả lời, chỉ tỏ ra rất nghiêm túc tiếp tục nghe.

Sở Thu Nguyệt đảo tròn mắt, lập tức nảy ra suy nghĩ, Sở Thu Nguyệt nghĩ thầm, sẽ không phải cầu huyết như vậy chứ... lại nghe thấy Giang Thiển Thiển nói: “Tỷ cũng quá dễ ý rồi, tỷ xem bây giờ không phải Thành Văn rất tốt sao? Cháu nó nghe lời như vậy, đúng là không tệ mà.”

Tiền Mộng cười cười nói: “Vậy cũng tốt. Muội muội của ta nếu biết được Thành Văn bây giờ nghe lời như vậy, có lẽ sẽ rất vui, đáng tiếc nàng lại mệnh khổ, vừa sinh hạ được Thành Văn liền qua đời.”

Giang Thiển Thiển an ủi: “Nhưng hai người đối với Thành Văn nào có khác gì so với cha mẹ ruột thịt? Tình nhi bây giờ cũng sẽ không còn điều gì hối tiếc. Tỷ ấy à, thân thể đã không thoải mái, phải nghỉ ngơi nhiều, đừng có suy nghĩ nhiều như vậy có được không?”

Tiền Mộng thấp giọng đáp lời, hai người lại nói qua chuyện khác, Sở Thu Nguyệt nghe thấy rất kinh ngạc, nhìn lại chỉ thấy Giang Thành Văn sững sờ cả người, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Sở Thu Nguyệt hít một hơi, trong lòng tự nhủ quả nhiên là bị nàng đoán trúng, lại thấy hai người bên trong sắp đi ra, liền tranh thủ thời gian dẫn Giang Văn Thành đi khỏi đó.

Giang Văn Thành vô thức đi theo Sở Thu Nguyệt, bước chân không vững, đợi đi đến chỗ an toàn, Sở Thu Nguyệt mới buông tay áo Giang Văn Thành ra, nhìn Giang Văn Thành, chỉ thấy hắn vẫn còn đang ngẩn người.

Sở Thu Nguyệt thờ dãi nhìn Giang Văn Thành nói: “Biểu ca, huynh, huynh vẫn ổn chứ?”

Giang Thành Văn sững sờ nhìn Sở Thu Nguyệt không nói gì.

Biết Giang Thành Văn vẫn chưa định thần, Sở Thu Nguyệt liền im ngâm miệng lại, im im lặng lặng đứng một bên, không nói chuyện, chỉ là chú ý đến biểu hiện của Giang Thành Văn.

Qua một lúc lâu Giang Thành Văn mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn Sở Thu Nguyệt: “Biểu muội...”

Sở Thu Nguyệt liền gạt đầu: “Có chuyện gì?”

Giang Thành Văn lại không nói tiếp, ngồi xuống ghé đá ngây ngốc.

Sở Thu Nguyệt nghĩ ngợi rồi cũng ngồi xuống bên cạnh hắn nói: “Biểu ca, huynh đừng suy nghĩ nhiều, muội cảm thấy mẹ nói không sai. Kỳ thật huynh vừa rồi cần gì phải nghe lén, cậu mẹ đối với huynh vô cùng tốt mà, ngay cả muội cũng nhìn ra được, hai người đều xem huynh như con ruột thịt của họ. Chẳng lẽ, huynh liền vì nguyên nhân kia mà ghét bỏ hai người họ sao?”

Giang Thành Văn lần này đã tỉnh táo hơn, liền lắc đầu: “Làm sao như vậy được.”

“Vậy thì đúng rồi!” Sở Thu Nguyệt nói: “Biểu ca, huynh vừa rồi là do tò mò nên mới nghe lén, chắc là do trước đó cũng đã có nghi ngờ. Bây giờ đã xác

nhận, cũng đừng để tâm nhiều quá, hay nói cách khác, nếu huynh sống không vui về thì cậu mợ cũng sẽ khổ sở.”

Giang Thành Văn gật đầu nhẹ: “Ừ, huynh hiểu rồi.”

Ngừng một chút, hắn nói: “Kỳ thật trước kia huynh cũng đã từng có một hai lần không cẩn thận nghe được chút gì đó, nhưng là phụ mẫu luôn phát hiện ra huynh rất nhanh, sau đó thì liền không nói gì nữa. Vừa rồi huynh lại nghe thấy hai người họ nhắc đến tên muội muội của mẹ huynh, liền nhin không được muốn nghe lên...”

Sở Thu Nguyệt nói: “Muội thấy huynh lúc này thất thần, cho nên mới kéo huynh đi, sợ bị mẹ và mợ phát hiện. Bây giờ huynh mau mau tỉnh táo lại, ngàn vạn lần đừng để cho mợ biết. Hai người không muốn nói cho huynh biết cũng chỉ vì muốn tốt cho huynh, huynh liền xem như cái gì cũng không biết đi, bằng không nếu biết sự thật, khó tránh khỏi có khoảng cách, tội gì phải như vậy.”

“Ừ, huynh hiểu mà.” Giang Thành Văn gật đầu, xem biểu hiện của hắn so với lúc trước quả thật tốt hơn nhiều, thế nhưng vẫn có chút mơ màng, trong lòng Sở Thu Nguyệt có chút lo lắng, thực sự không biết phải nói cái gì, đành phải chờ dài một tiếng, cùng hắn ngồi ngẩn người.

Một lát sau, hạ nhân tìm tới nơi, lại nói đồ ăn đã chuẩn bị xong, muốn mời bọn hắn đi dùng cơm, Sở Thu Nguyệt thấy Giang Thành Văn vẫn không để tâm đến, nói: “Nếu không huynh liền nói trong người mệt mỏi, muốn đi ngủ một chút trước?”

Giang Văn Thành gật đầu: “Ừ.”

Dứt lời liền làm như thế. Sở Thu Nguyệt đưa bức họa cho hạ nhân để hắn đi tìm thợ thủ công bên ngoài dán lại cho đẹp, vốn dĩ Sở Thu Nguyệt muốn để Giang Thiên Thiên xem trước, nhưng bây giờ cũng không còn lòng dạ nào, rồi đi về phía tiền sảnh.

Nhìn thấy Tiền Mộng, lúc đầu cũng không biết, nhưng lúc này nghe bà nói như vậy, Sở Thu Nguyệt cũng biết sắc mặt Tiền Mộng nhìn không được khỏe, da vàng như nến, thần sắc cũng có chút mơ màng, Sở Thu Nguyệt nhin không được nói: “Sắc mặt mợ có vẻ không được tốt.”

Tiền Mộng cười cười nói: “Con cũng nhìn ra được à? Ấy da, bệnh cũ thôi, đúng lúc lại tái phát.”

Sở Thu Nguyệt nói: “Sao mợ lại không dùng thuốc? Con cũng biết y thuật của mợ giỏi lắm đấy nhé!”

Tiền Mộng buồn cười nói: “Con bé này, chẳng lẽ con không biết, thầy thuốc thì khó tự chữa cho mình sao?”

Sở Thu Nguyệt ngậy người nói: “Ra thế. Nhưng cậu và biểu ca có thể giúp mà. Nếu thật sự vẫn không được, có thể tìm danh y bên ngoài.”

Tiền Mộng lắc đầu nói: “Bệnh này ấy à, kỳ thật cũng không phải là có gì xấu, chỉ là không tốt ở chỗ khiến cho cơ thể không thoải mái. Nhưng cũng không gây nguy hiểm. Huống hồ, đã có tuổi trị cũng không dễ, mà cũng không thể trị được tận gốc.”

Sở Thu Nguyệt gật đầu: “Ra là vậy!”

Tiền Mộng cười cười, gấp đồ ăn: “Ừa.”

Dùng cơm xong, Sở Thu Nguyệt đang định trở về thì đã thấy Giang Thành Văn đang đi đến đây, thoạt nhìn thấy hắn đã tốt hơn nhiều, khỏe miệng theo thói quen hơi khê mím môi, chột nhìn có vẻ như đang cười, nhưng Sở Thu Nguyệt hiểu được lúc này chắc chắn Giang Thành Văn cười không nổi. Quả nhiên, Giang Thành Văn chỉ là hơi mím môi suy nghĩ chứ không mím cười.

Sở Thu Nguyệt giờ tay quơ quơ trước mặt hắn: “Biểu ca!”

Giang Thành Văn ngẩn người: “Biểu muội... Có chuyện gì sao?”

“Huynh đi ăn cơm sao?” Sở Thu Nguyệt nhìn nhìn hắn hỏi.

“Ừ.” Giang Thành Văn gật đầu: “Vừa mới ở trong phòng ngủ một lát, đã tốt hơn nhiều, bây giờ thấy hơi đói.”

Nói đến đây, hắn vẫn không có ý muốn cười, Sở Thu Nguyệt thấy hắn không sao liền gật đầu nói: “Vậy huynh mau đi đi.”

Hai người phân ra đi, Sở Thu Nguyệt trở về phòng của mình, Giang Thành Văn thì chậm rãi đi đến tiền sảnh.

Đáng tiếc Sở Thu Nguyệt không nhìn thấy, vừa rời khỏi ánh mắt Sở Thu Nguyệt, Giang Thành Văn liền có vẻ mặt suy sụp.

+++++

Mấy ngày sau đó, Giang Thành Văn cũng không xảy ra chuyện lớn gì, mà thần thể của Tiền Mộng cũng bắt đầu tốt hơn... cũng không phát hiện ra Giang Thành Văn có gì không đúng, ngược lại là Giang Thiên Thiên nhìn thấy bức họa của Giang Thành Văn, cũng nghe Sở Thu Nguyệt nói trong bức họa có chứa Huyền Cơ, không khỏi khen ngợi trước mặt của Tiền Mộng.

Tiền Mộng nghe xong, chỉ cười nói: “Vốn dĩ bức họa của Thành Văn là vẽ cho Thu Nguyệt đấy, lúc đó bọn tỷ đang ở lầu hai của nhà trọ để thưởng mai, cháu nó lại lại chịu đựng cái lạnh, đơn giản chỉ để vẽ tranh, lúc đó bọn ta còn có chút khó hiểu, nghĩ là hắn muốn lưu lại làm kỷ niệm, không ngờ nguyên nhân lại là thế này.”

Dứt lời lại cười thích thú.

Giang Thiển Thiển nghe Tiền Mộng nói như vậy, tự nhiên cũng hơi suy xét, đánh giá Giang Thành Văn vài lần, lại nhìn đến nhân vật chính đang vui đầu ăn com là Sở Thu Nguyệt, rồi lại cười cười với Tiền Mộng: “Thành Văn thật đúng là có lòng!”

Sở Thu Nguyệt vẫn chưa phát hiện bên vành tai ửng đỏ, nàng kiếp trước cũng không phải chưa từng yêu đương, nhưng bây giờ chỉ vừa bị người ta nói liền xấu hổ, trước kia cũng không thể xảy ra loại việc này. Chỉ là làm trẻ con lâu như vậy, khó tránh khỏi hoàn toàn không nhiễm tính trẻ con, lại vì trước đó Giang Thành Văn trong lòng nàng cũng tăng thêm vài phần tốt đẹp, cho nên bị hai vị đại nhân đây nói như vậy liền đỏ mặt.

Tiền Mộng nghe thấy Giang Thiển Thiển nói như vậy, cũng chỉ che miệng cười cười: “Đúng là vậy!”

Giang Thành Văn vốn đang dùng com, bây giờ cũng ngẩng đầu lên, có hơi ngạc nhiên nhìn mọi người, sau đó thì nhìn Sở Thu Nguyệt, Sở Thu Nguyệt giả vờ như không biết, Giang Thành Văn chỉ cười, cũng không nói chuyện gì.

Giữa hai người có chút kỳ lạ, cũng không tránh khỏi ánh mắt của Giang Thiển Thiển và Tiền Mộng, hai người cũng nhìn nhau cười, ai cũng có tâm tư.

Dùng com xong, Giang Thiển Thiển nói với Sở Thu Nguyệt bức họa đã được dán tốt, muốn Sở Thu Nguyệt đến phòng mình, kỳ thật, nếu như muốn đưa bức họa thì có thể trực tiếp đưa cho Sở Thu Nguyệt là được, nhưng Giang Thiển Thiển lại muốn Sở Thu Nguyệt đến phòng mình cảm về, nói là có chuyện cần nói, còn về phần là chuyện gì, trong lòng Sở Thu Nguyệt ước chừng cũng đã đoán ra.

Quả nhiên, vừa cảm bức họa, Giang Thiển Thiển liền mở miệng nói: “Thu Nguyệt, con... cảm thấy Thành Văn thế nào?”

Sở Thu Nguyệt “hả” một tiếng rồi nói: “Biểu ca Thành Văn đúng là không tệ.”

Giang Thiển Thiển lại cười cười: “Mẹ thấy nó cũng cảm thấy con không tệ đấy!”

Sở Thu Nguyệt có chút xấu hổ nói: “Huynh ấy cảm thấy như thế nào, con đâu biết được.”

Giang Thiển Thiển lại cười cười: “Con và biểu ca, nếu quả thật... không cần phải gạt mẹ, mẹ cũng sẽ không ngăn cản, ngược lại còn tán thành.”

Sở Thu Nguyệt đỏ mặt nói: “Mẹ! Mẹ, mẹ nói đi đâu vậy, không phải như mẹ và mợ nói đâu...”

Nhìn thấy Sở Thu Nguyệt đỏ mặt, Giang Thiển Thiển cười cười nói: “Được rồi, mẹ hiểu rồi.”

Dứt lời lại có chút cảm thán nói: “Tỷ tỷ của con gả vào kinh thành, mọi người nhìn vào đều nói là nỡ mảy nỡ mặt, chỉ có chúng ta mới hiểu được kỳ thật cũng có nhiều việc không tốt như vậy. Chỉ là, đây là con đường do nó lựa chọn, chúng ta cũng chẳng thể làm được gì? Phụ thân và mẹ cũng không phải là người ham phú quý, chỉ cần có thể bình an qua ngày, đủ ăn đủ mặc, có nơi để che mưa tránh gió là đã đủ rồi. Cho nên mẹ nghĩ nếu con thật sự thích ai đó, chỉ cần người đó thật sự là người có phẩm chất tốt, như vậy là đủ rồi.”

Biết là Giang Thiển Thiển đang nhớ đến sự việc của Sở Xuân Nguyệt, không khỏi xúc động, Sở Thu Nguyệt gật đầu nói: “Con hiểu. Con cũng không muốn gả vào nhà quan lớn.”

Giang Thiển Thiển “Ồ” một tiếng nói: “Tại sao vậy?”

“Con cảm thấy như vậy rất tốt, nhà quan lớn rất phức tạp... nếu như con gả đi, đoán chừng cũng sẽ giống như thăm thăm, bên trong thì phải lo đối phó với thiếp thất, bên ngoài thì lại lo trời buộc phu quân tránh xa các nữ nhân khác, làm gì nói gì đều phải cẩn thận từng ly từng tý, tuyệt đối không thể tự do tự tại.” Sở Thu Nguyệt nói.

Hơn nữa trên thực tế, trong lòng nàng còn một điều là nàng tuyệt đối không thể cùng với người khác chia sẻ phu quân của mình.

Nàng sống ở đây lâu như vậy, vẫn là có một ít nguyên tắc không thể thay đổi. Chế độ một vợ một chồng đã cắm rễ trong lòng nàng, hơn nữa còn có Giang Thiển Thiển và Sở Liên Bình làm gương, nàng càng không thể tưởng tượng được cảnh cùng chia sẻ phu quân với người khác, thậm chí là cảnh làm thiếp thân.

Tuy nàng cũng không phải lúc nào cũng âm ỉ việc nam nữ bình đẳng trong tình yêu, nhưng nàng cảm thấy việc đó đã là tối thiểu.

Nếu như không thể lựa chọn thì cũng thôi đi, cuộc đời còn mong muốn gì hơn, nhưng bây giờ nàng có thể lựa chọn được, thì làm gì phải nhờ đến phụ thân và người khác tranh giành tương phu.

Nghe Sở Thu Nguyệt nói vậy, Giang Thiển Thiển cười cười, quả nhiên rất vui mừng: “Thu Nguyệt, con có thể nghĩ như vậy thì tốt rồi. Mẹ thật rất sợ con lại học theo tỷ tỷ của con.”

“Không đâu ạ, chính vì nhìn thấy tỷ tỷ như vậy mới khiến cho con nghĩ lại.” Sở Thu Nguyệt dựa vào người Giang Thiển Thiển cười: “Mẹ, về sau con cũng muốn sống giống như cha mẹ, yên ổn lại thoải mái dễ chịu, như vậy là đủ rồi.”

Giang Thiển Thiển liên tục gật đầu: “Rất tốt Thu Nguyệt!”

Sở Thu Nguyệt cười cười, lại cùng Giang Thiển Thiển nói một ít chuyện, rồi cảm bức họa trở về phòng mình, treo nó lên tường, bây giờ cách Đông Chí không còn xa, lần sau có thể dùng rồi.

Nhìn thấy cảnh sắc hoa mai của bức họa rất sống động, Sở Thu Nguyệt không nhịn được mỉm cười.

Cuộc sống cứ như vậy qua đi được vài ngày, thì ở kinh thành truyền đến tin tức động trời.

Ban đêm, quán trọ của Sở Xuân Nguyệt bị niêm phong, Sở Xuân Nguyệt và Sở Lưu Uyên đều bị truy bắt, mà Sở Xuân Nguyệt lại còn đánh Chu Tử Quân một trận trong phòng lớn của Kim Hồng Nhạn, chống lại lệnh truy bắt mà bỏ trốn!

Bạn đang đọc truyện *Sở Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Chuyện lớn

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy Nhã Vy: Aiz, lâu nay quả thật đã bê trễ bộ này rồi, từ chương này trở đi mình sẽ post đều theo lịch nhé. Cảm ơn mọi người đã xem ạ

...

Đây đúng thật là tin tức bó tay rồi!

Lúc nhận được tin tức này, hai mắt Giang Thiển Thiển mở hết cỡ, lập tức hôn mê bất tỉnh, Sở Thu Nguyệt và Tiền Mộng cũng bị dọa rơi cả đĩa, mà Giang Thành Văn thì ngốc người mất một lát, lúc Sở Liên Bình nhớ mới nhớ ra mà bắt mạch giúp Giang Thiển Thiển.

Sở Liên Bình dặn dò hạ nhân chuẩn bị hành lý, cả nhà lập tức tới kinh thành, lúc này Giang Thành Văn cũng đi, chỉ là Tiền Mộng vì thân thể không thoải mái nên không đi cùng, mà Sở Triều Sinh cũng bị Sở Liên Bình cưỡng chế bắt ở nhà học, bốn người còn lại lập tức chạy tới kinh thành.

Lần đi trước mọi người còn có tâm tư du sơn ngoạn thủy, vui vẻ vì sắp gặp Sở Triều Sinh, nhưng lần này trong lòng ai cũng thấp thỏm không yên.

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì, trong thư của Sở Phủ đưa tới cũng nói rất rõ ràng.

Thì ra một tiểu thư nhà quan dùng can tịnh khó được hai tháng thì phát hiện hạ thân mình xuất hiện bệnh trạng kỳ lạ, chỗ tư mật mẩn đỏ, hơi ngứa, đôi khi còn đau. Nhưng nàng cũng không phải là người đầu tiên, trước đó cũng có vài người nhưng không ai dám nói, lúc này mọi người tụ nhau lại, phát hiện ra có không ít người cũng gặp phải vấn đề này, vì thế cùng nhau tới tìm đại phu, kết quả là đều dò ra là do can tịnh khó.

Chuyện này cũng cho xong đi, đáng sợ nhất là tiểu thư Ngụy Tô Tô nhà quan đại lý tự cũng bởi vậy mà sốt cao trúng độc, cuối cùng hương tiêu ngọc vãn, chưa đến mười tám tuổi đã chết.

Quan Đại Lý Tự nổi giận truy cứu, kết quả phát hiện ra những người dùng can tịnh khó đều gặp vấn đề này, truy ra mới biết, thì ra vài lát trong can tịnh khó của Dạ Tử Quán rất bẩn, những sợi bông bên trong đều là những sợi bông đã vứt đi hoặc là bông dùng qua trong ngành y, còn có vài chất liệu may mặc vứt đi, chỉ giặt tùy tiện, thậm chí còn không phơi dưới nắng mặt trời.

Cẩn thận nghị lại, can tịnh khó ấy là, đây là đồ vật quan trọng biết bao nhiêu chứ!

Sở Xuân Nguyệt vì món lợi kékéchù mà không tiếc hiềm độc dùng vài độc, đương nhiên sẽ xảy ra tình huống như vậy, da người dùng sẽ phải chịu kích thích, nhẹ thì nổi mẩn đỏ, ngứa ngáy, nặng thì xuất hiện bệnh vẩy, các loại bệnh ngoài da, thậm chí trúng độc.

Huống chi quân can tịnh kia còn dùng cho nơi tư mật quan trọng nhất chứ !

Lợi nhuận càng nhiều, Sở Lưu Uyên cũng càng dễ bụng, dù nàng ta không hiểu chuyện này lắm nhưng dù sao bây giờ nàng ta cũng không thoát khỏi liên quan nữa, hơn nữa quan Đại Lý Tự còn muốn tự những tay vào những chuyện này, tự thân xuất mã bắt Sở Lưu Uyên lại, tuyệt không bận tâm đến thể diện của Sở Liên Đình.

Sở Xuân Nguyệt cũng biết chuyện, Đại Lý Tự còn chưa kịp tới bắt nàng ta, nàng ta đã mò tới phòng Kim Hồng Nhạn(*) trước, đánh cho Kim Hồng Nhạn đang mang thai một trận, sau đó ôm hết đồ cưới, đồ tích lũy trốn mất tăm...

(*)Kim Hồng Nhạn: Chính thể của Chu Tử Giai...

Kim Hồng Nhạn còn sống, nhưng đứa trẻ kia lại chết non.

Vì vậy, đồ điên Sở Lưu Nguyệt khiến vô số người vạ lây, Ngụy Tô Tô chết, Sở Lưu Uyển bị bỏ tù, Kim Hồng Nhạn sinh non mất con.

Càng nhìn càng kinh hãi, hai tay Giang Thiển Thiển run rẩy, hệt hơi mấy lần, may có Giang Thành Văn ở bên chăm sóc, cho bà ngửi thuốc bạc hà.

Sở Liên Bình xem xong, gân xanh trên trán nổi dày đặc, liên tục nói: “Ta đã gây ra tội nghiệt gì mà lại sinh ra đứa con gái như vậy?!”

Sở Thu Nguyệt càng thêm kinh hãi, chuyện gì đã xảy ra, Sở Thu Nguyệt mới chỉ trung thực được mấy tháng mà sao đã xảy ra nhiều chuyện như vậy?!

Sau khi sợ hãi, an ủi Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển, Sở Thu Nguyệt cũng không nhịn được mà tự hỏi, hình như trong này có quá nhiều vấn đề, rất bất thường.

Sở Xuân Nguyệt vẫn không viết thư cho bọn họ, Sở Thu Nguyệt vẫn cho rằng vì nàng ta sống rất tốt, vui tới nỗi quên cả trời đất nên mới như thế, nhưng nếu nàng ta sống tốt thì tại sao lại phải đối vật liệu làm can tịnh khó?

Dạ Từ Quán đã làm ăn được hơn nửa năm, nhưng chuyện này cũng chỉ xảy ra mới mấy tháng gần đây, trước đây không có chuyện như vậy, bằng không thì làm sao Dạ Từ Quán lại có thanh danh tốt như vậy được. Nói cách khác, sau khi Sở Xuân Nguyệt gả vào Chu gia khoảng lâu thì Sở Xuân Nguyệt bắt đầu rất cần tiền, hơn nữa còn cần rất gấp, mà vật liệu làm can tịnh khó cũng tốn rất nhiều, không thể thỏa mãn số tiền nàng ta cần, vì thế nàng ta mới phải làm ra chuyện thế này.

Vậy nói cách khác, nàng ta sống ở Chu gia cũng không được tốt, hoặc là nói vô cùng không tốt. Đãi ngộ này nhất định có quan hệ với Kim Hồng Nhạn. Bằng không tại sao trước khi chạy trốn nàng ta còn đánh Kim Hồng Nhạn một trận, hơn nữa còn ra tay rất nặng, Sở Thu Nguyệt còn hoài nghi khiến Kim Hồng Nhạn sinh non chính là mục đích của Sở Xuân Nguyệt.

Bởi vậy cũng có thể thấy, hẳn là đứa con trong bụng Kim Hồng Nhạn có quan hệ tới Sở Xuân Nguyệt (Đương nhiên vấn đề của Sở Xuân Nguyệt là lớn nhất), khiến cho Sở Xuân Nguyệt sống ở Chu gia không được tốt, nàng ta mất hứng, cũng không chịu yếu thế viết thư về nhà, vậy nên tự tích lũy tiền chạy trốn, sau đó dùng tới cách này, ai ngờ tiền còn chưa tích lũy được thì đã xảy ra vấn đề lớn như vậy.

Còn một vấn đề nữa là Sở Lưu Uyển. Rốt cục Sở Lưu Uyển có biết chuyện Sở Xuân Nguyệt đối vật liệu hay không?

Theo lý mà nói, Sở Lưu Uyển thật ra rất thông minh, cũng rất quý thanh danh, sẽ không dễ dàng để hình tượng của mình rơi xuống đáy cốc, như vậy nàng ta hẳn là không biết chuyện.

Nhưng so ra Sở Lưu Uyển cũng rất khôn khéo, có lẽ không đến mức không cẩn thận như vậy, nhưng tại sao nàng ta lại phải mở một mắt nhắm một mắt như vậy?

Có vô số vấn đề trong chuyện này ép Sở Thu Nguyệt tới hít thở không thông, Sở Thu Nguyệt gãi đầu, khẽ tựa vào bên người Giang Thiển Thiển, vỗ nhẹ lưng bà để bà an tâm một chút.

Bây giờ Sở Lưu Uyển bị bắt, không biết mấy người Ngũ Hoàng tử có xuất lực hay không, nhưng chức quan Đại Lý Tự này cũng cần phải nịnh bợ, chỉ vì một cô gái mà đi đắc tội người ta, vị trí bây giờ của Ngũ Hoàng Tử cũng còn chưa chắc chắn, hẳn là hẳn sẽ không làm như vậy.

Aiz, chỉ đáng thương cho nhà Sở Liên Đình, một đứa con gái như châu ngọc lại thành ra như vậy, hẳn là cũng đang vật vờ lắm. Hơn nữa không ngờ đầu sỏ gây chuyện lại là Sở Xuân Nguyệt, bọn họ bây giờ chắc chắn là hận chết Sở Xuân Nguyệt, đoán chừng cũng hận lây nhà bọn họ...

Tuy không đến mức biểu hiện ra ngoài nhưng nhìn thái độ viết trên thư thì cũng có thể nhìn ra được mấy phần rồi.

Sở Liên Bình vật vờ lắm mới coi bỏ được khúc mắc với Sở Liên Đình, huynh đệ lại vui vẻ, nhưng bây giờ lại xảy chuyện như vậy... Sở Thu Nguyệt nhìn phụ thân đang cau mày, trong lòng lại thở dài không thôi.

Lần này tốt nhất là Sở Xuân Nguyệt vĩnh viễn đừng trở về nữa, chết bên ngoài là tốt nhất!

Trong lòng Sở Thu Nguyệt giận Sở Xuân Nguyệt tới cực đỉnh, trước kia chuyện Tiểu Thần, Sở Xuân Nguyệt làm vậy còn có thể nhịn, nhưng bây giờ...!

Sở Thu Nguyệt nhịn không nổi nữa, ngẩng đầu nhìn trắng nguyên rửa Sở Xuân Nguyệt.

Một đoàn người phong trần mệt mỏi chạy tới kinh thành, dọc đường này, tâm trạng của Giang Thiển Thiển hết sức sa sút, Sở Liên Bình cũng sốt ruột, tình hình sức khỏe của Giang Thiển Thiển bình thường cũng khoảng mấy tốt, cũng may có Giang Thành Văn ở bên giúp đỡ, cũng mang đủ thuốc, trong lòng Sở Thu Nguyệt cảm tạ huynh ấy vô cùng, Giang Thành Văn cũng không nói gì, cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết là biểu tỷ Sở Xuân Nguyệt kia gây chuyện, hơn nữa còn vô cùng nghiêm trọng, vì thế một đường đi cũng chỉ im lặng không hỏi nhiều.

Đến Sở phủ, vừa vào cửa đã thấy Sở Thiên Đình đã đứng ở đó, có lẽ ông ấy cũng đoán được bọn họ hôm nay sẽ tới cho nên mới đi ra, nhưng khác lần trước cả Sở Phủ đều ra, lần này chỉ có Sở Liên Đình và Tôn Sát Tiêm.

Sở Liên Đình vẫn niệm tình huynh đệ, nhưng gì Trương Tư luôn kiêu ngạo vì con gái thì thâm rồi, đương nhiên là không chịu ra gặp bọn họ.

Trong lòng Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển đều áy náy, vì thế vừa thấy Sở Liên Đình liền tới tạ tội, chỉ nghe ông thở dài một hơi: “Chuyện này sao trách mọi người được? Nhà đầu Xuân Nguyệt làm ra chuyện không nên, nhưng đệ cũng không biết mà... Nhưng Lưu Uyển, ai, Lưu Uyển!”

Nghe ông nói vậy, trong lòng Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển càng đủ chua cay mặn ngọt đắng, lại khổ sở áy náy, dường như bây giờ bọn họ không muốn xem Sở Xuân Nguyệt là con của mình nữa, huống chi Sở Xuân Nguyệt cũng đã trốn, bọn họ cũng lười quản, chỉ là muốn giúp Sở Lưu Uyển ra ngoài.

Mấy người vào đại sảnh, Sở Liên Đình liền nói: “Ta bây giờ đang cố gắng vận dụng quan hệ, chỉ là chuyện này ngoằn ngoèo lắt léo, quả không dễ. Huống chi Đại Lý Tự cũng không có thâm giao với ta, cùng lắm cũng chỉ quen biết sơ mà thôi. Giữa chúng ta không có liên hệ thế lực gì, ông ta vẫn một mực trung lập, lần này vì chuyện con gái, lại chưa bắt được Sở Xuân Nguyệt nên đành trút giận lên đầu Lưu Uyển. Huống chi chuyện lần này không chỉ có tiểu thư nhà ông ấy, còn có tiểu thư các quan viên khác nữa đều gặp chuyện, chỉ là chưa liên lụy tới tính mạng mà thôi. Bởi vậy, ta càng khó có cách để Lưu Uyển ra ngoài! Aiz!”

Dứt lời ông lại thở dài một hơi, nói tiếp: “Lưu Uyển vào đó cũng đã mười ngày rồi, xưa nay nó được nuông chiều từ bé, bây giờ ở trong lao ngục, tuy ta đã phái người chuẩn bị tốt, vào phòng giam sạch sẽ một chút, đồ ăn tốt một chút, nhưng trong lao ngục nào có phải là nơi tốt đẹp gì? Cho dù tốt hơn cũng có thể tốt hơn được là bao chứ?”

Nói xong ông lại liên tục thở dài.

Sở Liên Bình cũng gật đầu: “Đúng vậy, Lưu Uyển nhất định phải ra ngoài, vấn đề này là Xuân Nguyệt không đúng, Lưu Uyển chỉ giúp đỡ một chút việc chuẩn bị, lại thêm có tham dự một chút mà thôi... Aiz. Chuyện vật liệu kia dường như là một tay Xuân Nguyệt làm, chúng đệ cũng hiểu... Nhưng, quan Đại Lý Tự kia không biết có ý gì?”

Sở Liên Đình lắc đầu nói: “Chúng ta đã nói chuyện nhiều lần rồi, nhưng Đại Lý Tự nói bất luận như thế nào thì Lưu Uyển cũng không thể không có chút trách nhiệm nào, nhưng cũng có một vài người bạn của ta lên tiếng nên ông ta cũng không làm gì quá đáng, không thăm vấn Lưu Uyển, chỉ nhốt nó lại mà thôi.”

Sở Liên Bình nhẹ gật đầu hỏi: “Vậy... Nếu muốn thăm vấn Lưu Uyển thật, đại ca đoán kết quả sẽ thế nào?”

Sở Liên Đình ngậy người nửa ngày mới chậm rãi lắc đầu: “Làm sao ta biết được? Ta cũng không biết... Nhưng, chỉ sợ trách nhiệm không nhẹ, Đại Lý Tự thăm vấn lúc nào cũng không lưu tình, đánh gậy, kẹp tay... Thậm chí...”

Nói đến đây, Sở Liên Đình cũng không nói được nữa, chỉ đành đỡ trán, khoong nói thêm gì.

Sở Liên Bình thở dài: “Còn cách nào không ạ?”

Sở Liên Đình nói: “Thật ra cách thì cũng có, chỉ là nói ra...”

“Đại ca cứ nói đừng ngại.”

“Phải tìm ra Xuân Nguyệt, để tự nó khai ra.” Sở Liên Đình nói, “Nếu Xuân Nguyệt đầu thú, Đại Lý Tự chỉ cần phạt nó là được, nhưng Xuân Nguyệt không thể so với Lưu Uyển, Đại Lý Tự cương trực công chính, tuy bây giờ vô cùng tức giận nhưng cũng không thể trái luật, cũng biết phân biệt tốt xấu, vì vậy ta mới có thể vững tin được là Lưu Uyển còn giữ được mạng, dù sao người chết vì chuyện này cũng có quan hệ tới nó. Nhưng nếu muốn Xuân Nguyệt ra đầu thú, chỉ sợ nó sẽ phải ra đời chém đầu...”

Sở Liên Bình nói: “Như vậy sao...”

Giang Thiển Thiển ngồi bên nghe hai người nói chuyện cũng rất lo lắng, nghe Sở Liên Đình nói tới chém đầu thì tim cũng đập loạn, trong lòng bà lúc này vô cùng mâu thuẫn, muốn cứu Sở Lưu Uyển ra ngoài, nhưng cũng không muốn đưa nhỏ Xuân Nguyệt chịu tội, muốn nó nhanh xuất hiện nhận phạt, nhưng nếu hình phạt này là chém đầu thì cũng quá... Sở Xuân Nguyệt tốt xấu gì cũng là con gái bà cơ mà!

Có điều, có điều đứa con gái này cũng quá lắm, ba lần bốn lượt gây chuyện, bà sao có thể khoan dung cho nó.

Trong lòng Giang Thiển Thiển bùi ngùi, nếu như không phải vì bà nhiều lần mềm lòng, dung túng Sở Xuân Nguyệt thì sự cũng không đến thế này.

Thật ra chỉ là Giang Thiển Thiển nghĩ nhiều mà thôi, dựa vào tính cách của Sở Xuân Nguyệt, đánh chửi nàng ta, nàng ta càng phản kháng, đến lúc đó, chỉ sợ nàng ta vẫn làm ra những chuyện này, hơn nữa còn sớm hơn.

Giang Thiển Thiển cứ do dự tự trách như vậy, hai tay nắm chặt, móng tay cũng đâm vào thịt.

Sở Xuân Nguyệt thấy sắc mặt Giang Thiển Thiển tái nhợt, thái dương rịn mồ hôi lạnh liên tục liền thầm nghĩ không hay rồi, quả nhiên một khắc sau, Giang Thiển Thiển vì lo lắng quá độ nên đã té xỉu.

Thấy Giang Thiển Thiển té xỉu, Sở Liên Bình và Sở Liên Đình cũng cả kinh, vội đỡ bà, gọi hạ nhân đưa bà vào phòng. Giang Thiển Thiển vẫn không hề hay biết, tuy Sở Liên Bình còn muốn nói với Sở Liên Đình vài lời nhưng lại vẫn không an tâm, thấy thần sắc ông như vậy, Sở Liên Đình liền nói: “Đệ đi chăm sóc đệ muội trước đi, chúng ta ở đây nói những chuyện này cũng chỉ là nói suông. Mọi người đi lại mệt mỏi, cũng nên nghỉ ngơi một chút rồi.”

Sở Liên Bình lại lắc đầu: “Nghỉ ngơi gì chứ? Chỉ có bà ấy nên nghỉ ngơi một chút thôi, nhưng đệ, đệ là trụ cột gia đình, Xuân Nguyệt như vậy, trách nhiệm của đệ là không thể tránh, chốc nữa Thiển Thiển không sao rồi đệ sẽ tới tìm huynh.”

Sở Liên Bình thở dài một tiếng rồi gật đầu.

Sở Thu Nguyệt vẫn đứng một bên, trong lòng cũng rất sốt ruột, Sở Xuân Nguyệt đúng là nên đầu thú, nàng ta là đầu sỏ, dựa vào cái gì mà lại nhón nhơ ngoài vòng pháp luật chứ? Cho dù Sở Lưu Uyên cũng khó ưa nhưng Sở Xuân Nguyệt mới đáng bị phạt.

Vốn là nên ở hiền gặp lành, ác giả ác báo cơ mà!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đại Lý Tự

Chuyển ngữ ♥ Phong Anh Beta ♥ Nhã Vy

Chờ Sở Liên Bình chăm sóc Giang Thiển Thiển xong thì vừa gặp hạ nhân thông báo có thể đi thăm Sở Lưu Uyên, Sở Lưu Uyên bị bỏ tù mười ngày, đây là lần thứ ba có thể gặp nàng ta.

Sở Liên Bình và Sở Liên Đình đều cho người lập tức thu xếp một chút rồi đi, Sở Liên Bình hỏi: “Đại ca, đại tẩu không đi sao?”

Sở Liên Đình lắc đầu: “Hai lần trước đi gặp Lưu Uyên, đại tẩu đều khóc suốt mướt, hai lần trước tình hình Lưu Uyên tương đối tốt, lần này đoán chừng hồngбет rồi, ta vẫn gạt bà ấy, không cho bà ấy nhìn thấy.”

Sở Liên Bình thở dài, gật đầu không nói gì nữa.

Kỳ thật ông cũng hiểu Sở Liên Đình nói như vậy cũng có nguyên nhân, trong trường hợp này, nguyên nhân lớn nhất là không muốn cho mình và Hà Tương Tư gặp mặt, đến khi vào nhà lao, thấy Sở Lưu Uyên rồi, đoán chừng Hà Tương Tư cũng chẳng sót chút lý trí nào nữa mà phát giận với nhà mình, đến lúc đó thì rất khó coi.

Hai người chuẩn bị đi ra ngoài liền thấy Sở Thu Nguyệt đi tới, nói: “Cha, thúc thúc, con cũng muốn đi.”

Sở Liên Bình nói: “Nơi đó là nhà lao, lại âm u lạnh lẽo, một tiểu cô nương như con đi làm cái gì?”

Sở Thu Nguyệt nói: “Con muốn gặp đại đường tỷ.”

Lời nàng nói đều là sự thật, bây giờ nàng có việc muốn nói với Sở Lưu Uyên.

Sở Liên Đình gật đầu nói: “Nếu như cháu muốn đi thì cùng đi đi.”

Thấy Sở Liên Đình nói như vậy, Sở Liên Bình cũng không nói thêm gì nữa, mang theo Sở Thu Nguyệt đến Đại Lý Tự.

Muốn gặp Sở Lưu Uyên cũng phải khó khăn mất một phen, nhưng Sở Thu Nguyệt không để ý, chờ đợi vào nhà tù, quả nhiên toàn bộ đều đóng kín, không có một chút ánh sáng mặt trời, đều đen kịt, chỉ có một chút ánh nến dùng để chiếu sáng.

Trong địa lao cũng không biết có bao nhiêu người đã chết, âm khí hòa lẫn hơi ẩm, Sở Thu Nguyệt có phần sợ hãi đi theo quan coi ngục và hai đại nhân ở sau lưng, chân nàng ngắn hơn chân Sở Liên Đình và Sở Liên Bình nhiều, ở nơi này chỉ có thể bước nhanh, bằng không sẽ tụt lại phía sau.

Đi qua mấy phòng giam, nghe bên trong có người lúc khóc lúc cười, cực kỳ đáng sợ.

Quanh co ngoằn ngoèo một lúc, quan cai ngục dẫn đầu vất và dừng lại nói: “Là ở đây.”

Sở Liên Đình lên tiếng, tiện tay kín đáo đưa cho hai quan cai ngục mỗi người một ít tiền, hai quan cai ngục mặt không biểu tình nhận lấy, lại nói: “Chúng ta ở bên ngoài trông coi, đại nhân, thời gian có hạn.”

Sở Liên Đình gật đầu, cùng Sở Liên Bình và Sở Thu Nguyệt tiến vào bên trong vài bước, chỉ thấy một bóng người màu trắng đi tới, đứng trước cửa nhà lao.

Men theo ánh nến xem xét, đúng là Sở Lưu Uyên.

Bây giờ nàng ta nào còn một thân hào quang, lúc nào cũng cao cao tại thượng quần áo ngắn ngủi xinh đẹp nữa?!

Ở trong lao ngục, dù cho Sở Liên Đình đã hết sức chuẩn bị nhưng vô luận thế nào thì toàn thân cũng sẽ bẩn thỉu, huống chi Sở Lưu Uyên cũng không thể thay quần áo rửa mặt, bây giờ nàng ta đứng ở cạnh cửa, đầu còn một thân tóc dài mềm mại đen nhánh nữa, áo trắng cho tù nhân cũng đã biến thành màu

đen, trên người mang theo một mùi hôi chua khó chịu.

Thấy Sở Liên Đình đến, Sở Lưu Uyên bị cánh cửa ngăn cách liền khóc lớn lên: “Cha! Cha! Cha nhanh nghĩ cách đi, mau giúp con ra ngoài với! Hu hu hu, cha!”

Tiếng hét cực kỳ thê lương này còn có hơi khàn, xem ra là không có đủ nước để uống, có lẽ còn hơi cảm mạo, Sở Liên Đình nghe xong càng khổ sở, không ngớt lời an ủi: “Lưu Uyên, Lưu Uyên, con chớ hoảng sợ... Cha chắc chắn sẽ có cách.”

“Lần trước cha đến đây cũng nói vậy! Hu hu, con không muốn ở lại chỗ này nữa, ta không muốn! Nhanh nhanh bắt Sở Xuân Nguyệt lại, nó mới là đầu sỏ gây nên, là nó!!!” Sở Lưu Uyên muốn được đi ra ngoài hết mực nên toàn tâm toàn ý nói với Sở Liên Đình mà không chú ý ở bên cạnh còn có Sở Liên Bình và Sở Thu Nguyệt, càng không có kỳ kèo la phải bắt được Sở Xuân Nguyệt.

Trong lòng Sở Liên Bình cũng không đành lòng, ông biết so với đứa con gái bất trị của mình, Sở Lưu Uyên có quan hệ tốt hơn nhiều, nàng ta chính là hòn ngọc quý của kinh thành, theo lời Sở Liên Đình thì đâu đáng phải chịu nỗi trừng phạt?

Tuy bây giờ nghe Sở Lưu Uyên ồn ào như vậy nhưng cũng cảm thấy Sở Lưu Uyên ở trong lao quá lâu nên có phần điên rồ, rối loạn, bởi vậy ông cũng không mất hứng, chỉ mở miệng nói: “Lưu Uyên cháu đừng hoảng hốt, nghe cha cháu nói, ta sẽ cố gắng tìm cho được Xuân Nguyệt.”

Nghe Sở Liên Bình nói, Sở Lưu Uyên sững sờ, lật tức quát to lên: “Ta không tin ông! Ta không tin ông! Tiệt nhân Sở Xuân Nguyệt kia, chính nàng ta hại ta thành ra như vậy!!!”

Nghe Sở Lưu Uyên trách mắng “tiệt nhân tiệt nhân”, Sở Liên Đình và Sở Liên Bình liền không nhịn được nhú mày, nhưng trong tình huống nàng ta chán nản như vậy, bọn họ cũng không đành lòng trách cứ, chỉ nói: “Tuy Xuân Nguyệt đi không có tin tức gì nhưng Đại Lý Tự là nơi nào chứ? Huống chi một mạng con gái quan Đại Lý Tự ở đây, quan Đại Lý Tự sẽ không ngồi yên đâu, bây giờ ông ta đã phải rất nhiều người truy nã Xuân Nguyệt. Xuân Nguyệt mặc dù trốn xa cũng không có gì chi tiêu. Chỉ là túi thân con, bây giờ con tạm ở trong lao.”

Sở Lưu Uyên nghe xong lập tức liên tục lắc đầu: “Cha, không được đâu, không được đâu! Cha không biết đâu, bọn họ đều là người điên, mỗi ngày đều vừa khóc vừa cười, rất đáng sợ, cha, con nhớ mẹ, cha...”

Sở Liên Đình lắc đầu thở dài: “Cha cũng không có cách...!”

Sở Lưu Uyên yên tĩnh một lát rồi nói: “Cha đi tìm Ngũ hoàng tử đi!”

“Ngũ hoàng tử?” Sở Liên Đình ngăn người, kỳ thật ông cũng hiểu được chuyện giữa Ngũ hoàng tử và Sở Lưu Uyên, khi Sở Lưu Uyên gặp chuyện không may, ông đã đi tìm Ngũ hoàng tử rồi, ai ngờ Ngũ hoàng tử lại tránh không gặp mặt, còn nói cái gì thân thể ốm bệnh, chỉ đều nói qua loa.

Chỉ có điều nhìn Sở Lưu Uyên bây giờ, Sở Liên Đình lại đâu dám nói cho nàng ta biết chuyện này, chỉ nói: “Bây giờ Ngũ hoàng tử đang rất bận, chỉ sợ không giúp được.”

Sở Lưu Uyên vẫn rất thông minh, nghe thấy Sở Liên Đình nói như vậy thì trong lòng lập tức lạnh hơn phân nửa.

Tại sao lại có thể như vậy được?

Nàng ta vốn là người mà toàn bộ người trong kinh thành đều phải xưng là Sở đại tiểu thư, kinh thái tuyệt diệu, tiền nữ hạ phạm, ai ai không biết, ai ai không hiểu?

Đang êm đẹp như vậy... nhưng trong một đêm đã thành tù nhân?

Hơn nữa nàng ta muốn tự mình vào cung, cũng đã buông tha cho Ngũ hoàng tử rồi, nhưng trong lòng vẫn đinh ninh là Ngũ hoàng tử vẫn còn thích mình.

Kết quả là mình thì tính là cái gì? Thì ra những thứ quan trọng hơn mình lại nhiều đến như vậy!

Sở Lưu Uyên chán nản ngồi xuống, đưa mắt nhìn bốn phía, trong lòng mờ mịt.

Bỗng nhiên nàng ta thoáng thấy Sở Thu Nguyệt đứng ở một bên, lập tức đứng dậy, nói: “Sở Thu Nguyệt.”

Vốn là Sở Thu Nguyệt đang suy nghĩ nên làm thế nào, chợt nghe Sở Lưu Uyên dùng giọng lạnh lạnh gọi mình, bị hù dọa liền nói: “Hả?! Đại đường tỷ, làm sao vậy?”

“Đều tại mày!” Sở Lưu Uyên nói, dường như khóc không ra tiếng, nói: “Nếu không vì mày, sao tao lại biến thành như vậy? Nếu như không phải mày buộc tao lại cùng một chỗ với Sở Xuân Nguyệt thì làm sao tao có thể thành ra như thế? Cho dù lần trước là tao kéo mày can cầu cho tao là không đúng, nhưng mày, nhưng mày...”

Sở Thu Nguyệt quả nhiên muốn xỉu, sao tự nhiên lại nói thành tại nàng rồi?

Nhưng ngoài miệng lại nói: “Đại đường tỷ, sao tỷ có thể nói như vậy, lúc trước do tỷ đồng ý. A tỷ hại tỷ thành như thế này, trong lòng muội cũng rất khổ sở rất áy náy, nhưng làm sao muội biết được A tỷ sẽ làm ra loại chuyện này? Huống chi lúc vừa mới bắt đầu tỷ cũng chỉ đầu tư tiền, nếu như về sa cũng vẫn như vậy thì đâu có chuyện gì liên quan tới tỷ...”

Nói tới chỗ này, Sở Thu Nguyệt liền dừng lại, bây giờ Sở Lưu Uyên đã như vậy, nếu nói những câu có lý cũng không khác gì bỏ đá xuống giếng, vì vậy liền nói chậm lại, khuyên như: “Đại đường tỷ, tỷ đừng nghĩ nhiều quá. Càng đừng hối hận, không bằng cân nhắc xem a tỷ sẽ đi nơi nào?”

Sở Lưu Uyên ngán người, nói: “Nó sẽ đi nơi nào..”

Nàng ta đứng yên tại chỗ, suy tư một lát liền lập tức ngừng đầu: “Ta sao biết nó đi đâu?” Sở Thu Nguyệt “Ồ” một tiếng, trong lòng tự nhủ, Sở Xuân Nguyệt có suy tư tính toán, đoán chừng Sở Lưu Uyên cũng không ngờ được.

Sở Lưu Uyên vẫn trầm mặc, nhưng so với lúc trước thì bình thản hơn nhiều, nàng ta được Sở Thu Nguyệt nói cho bưng tỉnh rồi, mấy ngày nay nàng ta vẫn oán trách Sở Xuân Nguyệt, Sở Thu Nguyệt, oán trách từng người một, bây giờ mới bưng tỉnh đại ngộ, tuy là nàng ta ở trong địa lao nhưng tốt xấu gì cũng hiểu rõ Sở Xuân Nguyệt, bên ngoài quan sai đều truy lùng khắp nơi, sao nàng không ngầm xem Sở Xuân Nguyệt đi đâu?

Nhìn thấy Sở Lưu Uyên an tĩnh lại như nghĩ tới cách gì, trong lòng Sở Liên Đình và Sở Liên Bình liền khá liên một chút, Sở Liên Đình nhìn Sở Thu Nguyệt, nói: “Thu Nguyệt, cháu làm tốt lắm”

Sở Thu Nguyệt miễn cưỡng cười, nàng vừa rồi chỉ thuận miệng nói như vậy.

Sở Lưu Uyên ngồi dưới đất suy nghĩ, mặc kệ ba người bên ngoài lao, vừa vận quan coi ngục tới thúc giục mọi người đi ra, Sở Lưu Uyên bỗng nhiên vỗ tay một cái hô: “Ta biết rồi!”

Sở Liên Đình sững sờ: “Cái gì?”

“Con biết làm sao để bắt được Sở Xuân Nguyệt rồi!” Sở Lưu Uyên vui sướng hơn hờ nói: “con nghĩ ra rồi!”

Dứt lời, nàng ta nói với Sở Thu Nguyệt: “Thu Nguyệt, ghé lại đây.”

Sở Thu Nguyệt gật đầu, nhưng trong lòng lại nghi hoặc, tại sao Sở Lưu Uyên không nói cho Sở Liên Đình và Sở Liên Bình nghe, vì sao chỉ nói cho mình mình? Lại nhớ tới trước kia xem chuyện xưa, có người thừa cơ đối phương ghé lại mà cản tai. . . Bị tưởng tượng của mình làm kinh sợ, Sở Thu Nguyệt lắc đầu, không sợ chết xông qua: “Đại đường tỷ, có chuyện gì?”

Sở Lưu Uyên nhỏ giọng nói: “Thu Nguyệt, không đối gạt gì muội, A tỷ của muội, Sở Xuân Nguyệt vốn có bệnh tâm thần.” Sở Thu Nguyệt “Ồ” một tiếng, không hiểu Sở Lưu Uyên nói cái này thì làm được gì.

Sở Lưu Uyên tiếp tục nói: “Nhưng ta có thể lợi dụng điểm này.”

Sở Thu Nguyệt gật đầu: “Vậy thì làm thế nào?”

“A tỷ muội nhất định biết một câu, ‘nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất’, cho nên ta hoài nghi, Sở Xuân Nguyệt vẫn không có bị bắt không phải là vì nàng ta trốn quá xa, mà vì nàng ta vốn không trốn!” Sở Lưu Uyên cười lạnh nói.

“À!” Sở Lưu Uyên sững sờ, đứng vậy, sao nàng lại không nghĩ tới điểm này?

Sở Xuân Nguyệt tin tưởng tình tiết trong tiểu thuyết và kịch truyền hình, câu này đã bị dùng nát rồi, chắc chắn nàng ta đã khắc sâu vào tâm rồi.

Trước kia nàng cũng thấy kỳ lạ, Sở Xuân Nguyệt tuy có chút khả năng nhưng lại không thật sự lợi hại, nhưng quan phủ cũng đều không bắt được nàng ta, nhưng sau khi nghe Sở Lưu Uyên nói ra nguyên nhân, nàng thấy cái đó cũng có thể.

Thấy Sở Thu Nguyệt sững sờ, trong lòng Sở Lưu Uyên có phần không yên, chỉ giải thích lời nói rõ ràng cho nàng: “Tóm lại muội về Sở phủ, bắt đầu điều tra các hạ nhân. Nếu như Sở phủ không thì liền đến Chu gia đi.”

Sở Thu Nguyệt ngán người, gật đầu: “Vâng, muội đã hiểu.”

Sở Lưu Uyên cười cười: “Ta cũng không tin nàng ta có thể chạy trốn được!”

Nhìn gương mặt dương dương tự đắc của Sở Lưu Uyên, trong lòng Sở Thu Nguyệt có chút do dự.

Tuy rằng Sở Xuân Nguyệt nên phạt, hoặc nói là... đáng chết, nhưng cũng chưa chắc Sở Lưu Uyên đã là người tốt. Nếu như muốn cứu Sở Lưu Uyên mà dâng mạng của Sở Xuân Nguyệt, như vậy có quá đáng không?

Chẳng lẽ không có cách nào khác, có thể để hai người kia đồng thời không ảm ỉ nữa không?

Cũng chưa hẳn là phải hai người đều chết, ví dụ cùng vào lao ngục một thời gian, như vậy cũng tốt mà...

Sở Lưu Uyên cười cười, nói với Sở Liên Đình: “Cha, con đã nói cách với Thu Nguyệt rồi, muội ấy sẽ biết phải làm gì.”

Nàng ta nói cho Sở Thu Nguyệt chứ không trực tiếp nói cho Sở Liên Đình là vì không muốn làm cho Sở Liên Đình ngạc nhiên về câu ‘Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất’. Dù sao những lời này cũng không giống những chuyện nàng ta nên biết. Nhưng ở thế kỷ hai mươi mốt, trên tv ngày nào cũng có

câu này.

Sở Liên Đình ngạc nhiên nói: “Thật sao?”

Sở Lưu Uyên gật đầu, nói: “Con cũng không biết có được hay không, nhưng so với không làm gì thì như vậy vẫn tốt hơn.”

Sở Liên Đình nhẹ gật đầu, nói: “Con tự bảo trọng, nếu tìm ra Sở Xuân Nguyệt thì mấy ngày nữa con có thể ra ngoài rồi.”

Sở Lưu Uyên liên tục gật đầu: “Con hiểu!”

Vừa vận quan coi ngục bên ngoài vào thúc giục lần hai, lần thứ nhất còn có thể kéo dài, nhưng lần thứ hai thì không được, ba người Sở Liên Đình, Sở Liên Bình và Sở Thu Nguyệt liền theo đường cũ đi ra ngoài, vừa ra khỏi ngục lao, Sở Liên Đình không nhịn được liền hỏi Sở Thu Nguyệt: “Thu Nguyệt, Lưu Uyên vừa mới nói gì với cháu vậy?”

Sở Thu Nguyệt nhìn thoáng qua Sở Liên Bình, thấy Sở Liên Bình gật đầu với nàng, Sở Thu Nguyệt liền nói: “Đại đường tỷ nói, có thể A tỷ không trốn xa, dù sao Đại Lý Tự nắm bắt rất nhanh, A tỷ tuổi cũng không lớn, không đến mức trốn nhanh như vậy, cho nên A tỷ có thể đang ở Chu gia hoặc là Sở phủ, chỉ là trốn rất kỹ.”

Nghe Sở Thu Nguyệt nói như vậy, Sở Liên Đình và Sở Liên Bình đều sững sờ, sau đó liếc nhau: Đúng vậy, sao bọn họ đều không nghĩ tới?! Sở Liên Đình liên tục gật đầu: “Tốt, chúng ta bây giờ về Sở phủ!”

Dứt lời, ba người lập tức lên xe ngựa quay về Sở phủ.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Bị bắt

Chuyển ngữ ♥ Phong Anh Beta ♥ Nhà Vy Sở phủ, trong một kho củi bị bỏ đi.

Sở Xuân Nguyệt đang ngồi trên đồng rom rạ, có phần uể oải không phấn chấn.

Trong tay chính là mấy cái màn thầu và lương khô, đây là do nàng ta mang theo khi quay về Sở phủ.

Vốn là trước khi đến đây, nàng ta cứ tưởng mình sẽ như Tiểu Lý trực tiếp đến phòng bếp Sở phủ trộm đồ ăn, ai biết có lần chán lương khô muốn đi trộm đồ ăn trong bếp, còn chưa đi được vài bước đã bị phát hiện, may mà nàng ta chạy nhanh mới không bị bắt lại, nhưng cũng đủ để kinh hồn bạt vía rồi.

Aiz, sao lại khác với những gì nàng ta tưởng tượng như vậy chứ? Sở Xuân Nguyệt nhìn màn thầu trong tay, lăm vào trầm tư.

Khi đó, vừa gả vào Chu gia không lâu, Chu Tử Giai vẫn đối xử với nàng ta như những gì y đã nói, chỉ phí ăn mặc không hề thiếu, đối với nàng ta cực kỳ sủng ái. Vui vẻ đến không thấy Bắc Nam, những lúc Chu Tử Giai bận rộn, nàng ta đều không so đo.

Nhưng không được bao lâu lại có người tìm đến để bôi móc.

Người này không phải ai khác chính là Kim Hồng Nhạn.

Tuy Sở Xuân Nguyệt là thiếp thất, nhưng lại xem bản thân mình là phòng lớn, vậy nên cũng không để bụng nhiều với Kim Hồng Nhạn, chỉ cảm thấy đối phương rất phiền.

Kim Hồng Nhạn đầu gì cũng là tiểu thư khuê các, hiểu được chút đạo lý, nhiều năm như vậy, Chu Tử Giai lần nào nạp thiếp đều không nở mày nở mặt sao? Lúc bắt đầu thì bối rối, sợ hãi, nhưng nàng ta phát hiện Chu Tử Giai sủng ái một nữ nhân cũng không lâu, dài lắm cũng hai ba năm, còn ngắn thì không mấy tháng liền không thấy người đâu nữa.

Cho nên Kim Hồng Nhạn cũng nói thẳng, Chu Tử Giai là loại người nào chứ, đó là kẻ háo sắc, ưa thích đủ loại nữ nhân. Mà lúc trước nàng ta cũng yêu thích Chu Tử Giai, nhưng về sau đã nhìn thấu thì cũng đã thành vô vị, mỗi lần nghe Chu Tử Giai nạp thiếp, vô luận nghi lễ long trọng, thoát nhìn là muốn thay thế chính mình, nàng ta cũng đều không nóng giận nữa.

Dù sao, gia thế nhà mẹ vẫn ở phía sau, nàng ta ở phía trước, Chu Tử Giai vô luận như thế nào cũng không thể hưu mình. Huống chi có đôi khi, Chu Tử Giai chơi chán cũng vẫn ân ái với mình một thời gian ngắn rồi mới đi ra ngoài hái hoa ngắt cỏ.

Lần này Chu Tử Giai nạp thiếp không phải cũng là tuổi còn nhỏ, lại là hoa thơm của lạ hay sao? Cũng là bị Chu Tử Giai ba hoa chích chòe lừa gạt, còn cho rằng Chu Tử Giai thật sự thích mình mà thôi.

Bây giờ Kim Hồng Nhạn cũng chỉ muốn đùa giỡn, ngẫu nhiên giúp đỡ giáo huấn tiểu nha đầu này thôi, như vậy là đủ rồi.

Hơn nữa bởi vì Chu Tử Giai hứng thú không lâu, cho nên những năm gần đây cũng không có ai mang thai, kể cả Kim Hồng Nhạn, đây cũng là điều duy nhất Kim Hồng Nhạn lo lắng, nếu có người hoài thai trước nàng ta, điều này không thể xảy ra.

Lần này, Kim Hồng Nhạn cũng theo lệ cũ đợi thiếp thất nhập môn vài ngày liền tới biệt viện xem.

Thiếp thất lần này chưa vào nhà được mấy ngày nhưng thanh danh cũng lại rất lớn, là bà chủ Dạ Từ quán, Kim Hồng Nhạn cũng đã dùng qua can tịnh khô của Dạ Từ quán, cũng hiểu nó rất sạch sẽ, thuận tiện, cho nên cảm thấy Sở Xuân Nguyệt là một nữ tử thông minh, có thể cùng mình trở thành bạn.

Bất kể thế nào, đừng phải nữ nhân thông minh có thể nghe lời còn tốt hơn đừng phải nữ nhân ngu xuẩn không thay đổi.

Nhưng Sở Xuân Nguyệt nhập môn không bao lâu lại nghe hạ nhân Sở Xuân Nguyệt nói nàng ta tính tính ngang bướng, xem mình là quan trọng nhất, đối với hạ nhân là quyền đâm cước đá, đúng là dạng điều ngoa, nhưng Chu Tử Giai lại thích loại này...

Kim Hồng Nhạn dở khóc dở cười, thật không thể tin Chu Tử Giai lại lấy nữ nhân như vậy về nhà, trước kia nạp thiếp cũng không thiếu dạng kiêu căng tùy hứng, nhưng tốt xấu gì trước mặt Chu Tử Giai cũng vẫn đúng mực, đối với hạ nhân không tốt thì cũng bình thường, nhưng luôn miệng nói mình là người Chu Tử Giai yêu thích như thế này cũng quá kiêu ngạo rồi nhỉ?

Ôm tâm tư ‘Sở Xuân Nguyệt rốt cục là dạng người nào’, Kim Hồng Nhạn đi tìm Sở Xuân Nguyệt, kết quả Sở Xuân Nguyệt không quan tâm lại để cho hạ nhân nói giúp thân thể mình không thỏa mái, cần nghỉ ngơi, không thể gặp.

Kim Hồng Nhạn nghe hạ nhân hồi đáp, đúng là vô cùng muốn cười, Sở Xuân Nguyệt rốt cục nghĩ mình là ai? Nàng ta muốn khiêu chiến sao?

Nàng là chính thất, các nàng chỉ là thiếp thân, vậy mà...

Chủ tử muốn thấy các nàng, các nàng cũng chỉ nỏ tài mà thôi, cho dù bệnh sắp chết cũng phải từ trên giường gượng dậy mà quỳ xuống!

Vì vậy Kim Hồng Nhạn vẫn đi vào gặp Sở Xuân Nguyệt, cũng mặc kệ Sở Xuân Nguyệt có nguyên ý hay không.

Sở Xuân Nguyệt thấy Kim Hồng Nhạn đến, trong lòng cũng không thích, chỉ cảm thấy Kim Hồng Nhạn quá kiêu ngạo, lại nghĩ tới sau này mình sẽ thay thế nàng ta cho nên cố ý lãnh đạm không quan tâm, việc này làm Kim Hồng Nhạn xác định được, Sở Xuân Nguyệt quả nhiên là thứ không có đầu óc lại tự cho mình là đúng, không giáo huấn là không được.

Đêm đó, Kim Hồng Nhạn ở cùng Chu Tử Giai làm cho Sở Xuân Nguyệt náo loạn không ngừng, mỗi ngày đều đến ầm ỹ mấy lần, cho nên Chu Tử Giai cũng thuận theo ý Kim Hồng Nhạn, liên tiếp mấy đêm ở lại chỗ của Kim Hồng Nhạn.

Sở Xuân Nguyệt vừa giận vừa sợ, chất vấn Kim Hồng Nhạn và Chu Tử Giai ở trước mặt nhiều người Chu gia, đến nỗi kích động đẩy ngã Kim Hồng Nhạn, khi mời đại phu đến mới phát hiện Kim Hồng Nhạn có mang!

Đối với Chu gia từ trên xuống dưới, đây chính là tin mừng.

Nhưng đứa bé cũng khó giữ được, đơn giản là do cái dây của Sở Xuân Nguyệt, cho nên các đại phu cũng thật khổ sở gian nan mới giữ được đứa bé lại, cũng như lấy đi của Kim Hồng Nhạn nửa cái mạng, mãi vẫn không khỏe được.

Đáng kinh ngạc là việc này động tới Chu lão gia và Chu lão phu nhân, hai người họ cho gọi Sở Xuân Nguyệt tới chuẩn bị dạy dỗ, nhưng Sở Xuân Nguyệt còn dứt khoát không nhận sai, chỉ nói là mình đẩy nhẹ nàng ta, là do nàng ta cố ý ngã, lại còn nói là do các người tự tìm lấy.

Cái này còn chịu nổi sao?

Vốn là Chu Tử Giai đầy một bụng tức giận, bởi vì thấy cha mẹ muốn giáo huấn Sở Xuân Nguyệt mới giảm đi một chút, bây giờ nhìn thấy Sở Xuân Nguyệt dứt khoát không chịu nhận sai, còn càng ngày càng quá đáng, mà tình yêu gì đó đã sớm bị phiền chán thay thế, dứt khoát để cho Sở Xuân Nguyệt một mình dọn đến tiểu viện vắng vẻ, bên người chỉ có tiểu nha hoàn.

Tiểu viện kia đã lâu không có người ở, bần thiêu lem luốc, thậm chí còn có cả mạng nhện, Sở Xuân Nguyệt đâu chịu nổi loại tủi thân này. Khóc lớn mấy trận nhưng Chu Tử Giai lại không nhen lòng chút nào.

Sở Xuân Nguyệt bắt đầu tuyệt vọng lại đau lòng, chỉ cảm thấy bất công, trong đầu lại có ý niệm chạy trốn. Bắt đầu là hướng tới nhóm người Sở Lưu Uyên: muốn bọn họ giúp đỡ, nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại cảm thấy không thể yếu thế, cho nên đặt hết tâm tư vào Dạ Từ quán.

Bỗng nhiên nghĩ tới ở hiện đại có bông vải kém vệ sinh, nàng ta liền cảm thấy phương pháp này dễ dàng thực hiện, cho nên lặng lẽ thực hiện, chi phí rất thấp, Sở Lưu Uyên có hôm tình cờ xem sổ ghi chép liền phát hiện thu nhập được rất nhiều, trong lòng nghi hoặc liền điều tra thêm, phát hiện nguyên nhân chi phí hạ thấp liền đi hỏi, Sở Xuân Nguyệt chỉ qua loa giải thích, Sở Lưu Uyên rõ ràng không tin, nhưng lợi ích đến đâu Sở Lưu Uyên vẫn trầm mặc, hơn nữa cũng để ý Dạ Từ quán nhiều hơn.

Trong lòng Sở Xuân Nguyệt rất ghét Sở Lưu Uyên, chỉ cảm thấy người này thật phiền, ban đầu Dạ Từ quán ra sao cũng mặc kệ, giờ lợi ích tăng lên liền để bụng há? Hừ!

Nhưng đồng thời, trong lòng Sở Xuân Nguyệt cũng vẫn còn có thêm kỳ vọng với Chu Từ Giai- rất nhiều cuốn tiểu thuyết viết về những chuyện thế này mà, không phải sao? Nữ chính bởi vì sự ác độc của nữ phụ mà bị hiểu nhầm, nam chính trừng phạt nữ chính cả về thể xác lẫn tinh thần, tâm hoảng ý loạn nản lòng thoái chí, nhưng vào thời điểm mấu chốt, nam chính mới phát hiện ra nữ chính vô tội, mà nữ phụ kia lòng dạ hiểm ác, sau đó bắt đầu bù đắp cho nữ chính...

Sở Xuân Nguyệt cảm thấy ý nghĩ của mình rất có đạo lý, đơn giản là kiểu tác giả mẹ kế, còn cảm thấy rất hứng thú nữa!

Kim Hồng Nhạn, tiểu tử kia, các người cứ đắc ý đi, về sau sẽ khóc thê thảm đấy!

Nghĩ như vậy, Sở Xuân Nguyệt vừa dựa vào chiếu bông vải kém chất lượng để kiếm tiền, vừa chờ mong Chu Từ Giai hồi tâm chuyển ý, nhưng đợi tới đợi lui cũng không thấy đối phương phát hiện ra chân tướng mọi chuyện, Sở Xuân Nguyệt dần dần không có kiên nhẫn.

Ngay lúc đó lại xảy ra chuyện con gái quan Đại Lý Tự chết do nhiễm độc bông vải kém chất lượng, tuy biết có hại đối với thân thể, nhưng nàng ta tuyệt đối không nghĩ đến sẽ xảy ra hậu quả nghiêm trọng như vậy.

Sở Xuân Nguyệt cực kỳ hoang mang bối rối, lại nghe được Sở Lưu Uyên bị bắt, biết rõ Đại Lý Tự sẽ bắt tới mình, mà bây giờ dựa vào thái độ của Chu Từ Giai đối với mình, chắc chắn sẽ giao mình ra ngay, chuyện này...

Sở Xuân Nguyệt vội vàng thu dọn hành lý, những thứ đáng giá đều mang theo, sau đó rời Chu phủ.

Trước khi đi, nàng ta còn nghĩ tới kẻ đầu sỏ biến mình thành như vậy- Kim Hồng Nhạn.

Vì vậy nàng ta thừa dịp tất cả hạ nhân Chu gia đang đi tìm mình liền vụng trộm đi tới phòng Kim Hồng Nhạn, lần trước Kim Hồng Nhạn bị đẩy như vậy, thân thể không được tốt, đều nhờ vào thuốc nuôi dưỡng, lúc này nha hoàn đã đi lấy thuốc, Kim Hồng Nhạn lại nằm trên giường, không có sức sống gì hết, có thể nói đây là trời ban cơ hội tốt!

Sở Xuân Nguyệt cười cười, la lên một câu “Con gái phải tự cường”, rồi đi vào phòng của Kim Hồng Nhạn, Kim Hồng Nhạn vốn đang chớp mắt, bỗng nhiên thấy nàng ta xuất hiện cũng hoảng sợ, liền tục hỏi: “Người muốn làm gì?”

Sở Xuân Nguyệt không trả lời, tiện tay cầm bức họa bên cạnh, dùng hết sức đánh vào Kim Hồng Nhạn, hơn nữa còn đánh vào bụng không chút lưu tình.

Kim Hồng Nhạn đau nhức đến mức kêu cũng không kêu nổi, cả người đều run rẩy, nhìn thấy hạ thân Kim Hồng Nhạn chảy máu, Sở Xuân Nguyệt mới cười hài lòng, lại thấy bên ngoài hạ nhân nghe có tiếng động chạy đến, vì vậy liền vội vàng xông ra khỏi phòng, điên cuồng chạy trên đường rồi trốn ở một hẻm nhỏ, sau đó mới đi mua bánh bao, màn thầu, mới có thể chèo chống lâu dài được, rồi thừa lúc Sở phủ đại loạn mà trốn vào Sở phủ.

Bỗng nhiên nửa đường có chủ ý, nàng ta vốn định tự tìm nơi bỏ trốn, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy không được, bản thân không biết “khinh công” hay “võ công”, sợ sau này đi ra ngoài cũng rất phiền toái, huống chi nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, tại sao lại không quay về Sở phủ?! Haha, chỉ sợ khi đó cũng không có ai tìm thấy mình, đợi đến khi mọi việc yên ổn liền thừa cơ chạy trốn.

Ôm tâm tư đó, Sở Xuân Nguyệt vụng trộm vào Sở phủ, sau đó dựa theo trí nhớ tìm được kho chứa củi nhỏ bị vứt đi, liền trốn ở đó.

Cũng do Sở phủ to lớn, mà gần đây có nhiều việc xảy ra nên bản thân mới không bị phát hiện, chỉ là trong nháy mắt cũng đã hơn mười ngày phải ở phòng củi, nàng ta cũng không biết Kim Hồng Nhạn ra sao, càng không biết chuyện bông vải kém chất lượng đã xử lý như thế nào... Còn nàng ta chỉ có thể ở trong kho củi, cũng không thể tắm rửa ăn uống gì tốt, bên người mang theo nhiều bạc như vậy cũng không dùng được, đúng là làm người khác khổ sở.

Thế này thì có khác gì ngồi tù đâu đâu?!

Ai...

Bây giờ mình thế này, không biết nội dung sẽ phát triển theo hướng thế nào nữa, có phải sẽ theo hướng đại hiệp không, ví dụ như kiểu siêu trộm Chi Mai ấy...

Nhưng cho dù chuyện này có xảy ra cũng không biết phải đợi đến bao lâu nữa...

Sở Xuân Nguyệt đang thương cảm, bỗng nhiên nghe thấy có nhiều tiếng bước chân hỗn độn đều đi về phía bên cạnh.

Đồng thời cũng nghe nhiều âm thanh âm ỉ, cẩn thận nghe thì hình như nghe được cái gì mà: “Nơi này đã lâu không có ai ở, lại hoang phế thế này, chắc chắn là ở đây.”

Sở Xuân Nguyệt hoảng sợ, trong lòng nghĩ: Chỉ sợ là đang tìm mình rồi. Một bên nàng ta cũng âm thầm cảm thấy kỳ lạ, không biết làm sao bọn họ nghĩ ra được, cần nhắc một lúc mới đoán ra được có thể là đã bị Sở Lưu Uyên nghĩ ngờ rồi.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Sở Xuân Nguyệt càng ngày càng khẩn trương, sắp xếp lại túi đồ với mấy cái màn thầu, rồi trốn ở phía sau đồng rom rạ.

Rom rã ở đây không ít nhưng dùng để giấu một người thì không đủ, trong lòng Sở Xuân Nguyệt lo lắng, hi vọng bọn họ không thấy mình...

Kết... Cửa đã bị mở ra, tiếp theo là tiếng bước chân rai rác, trong lòng Sở Xuân Nguyệt căng thẳng, đến rồi!!

Mấy hạ nhân nhìn quanh sau đó cười ha ha: “Ngươi tưởng mình còn trốn được sao?”

Nói rồi liền đi tới phía bên này.

Sở Xuân Nguyệt hiểu được bản thân mình đã bị phát hiện liền cả kinh, vội vàng đứng lên, chỉ thấy mấy hạ nhân đang nhìn mình cười nhạo.

Tuy trong lòng ghét bỏ bọn hạ nhân này nhưng Sở Xuân Nguyệt vẫn tận lực nói lý: “Ngươi, các ngươi thả ta đi, ta có tiền, thả ta đi ta sẽ cho các ngươi tiền.”

Dứt lời liền lấy mấy thỏi vàng ra quơ quơ trước mặt bọn họ. Bây giờ trên người nàng ta cũng chỉ có cái này, về mặt nàng ta như muốn nói “trên người ta chỉ có tiền.”

Mấy hạ nhân thấy thỏi vàng rực rỡ, tự nhiên mấy con mắt cũng tít lại, nhưng vẫn lắc đầu nói: “Thả ngươi đi thì bọn ta được gì? Bên ngoài nhiều người tìm ngươi như vậy, cho ngươi đi, chúng ta giao nộp ngươi cũng có tiền, làm tốt mà cũng không bị sa thải- ai ngu mà thả chứ!”

Sở Xuân Nguyệt đang muốn thuyết phục, chỉ thấy người nọ la lên với bên ngoài: “Tìm được rồi,... tìm được rồi-!”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Bất đắc dĩ

Chuyển ngữ ♥ Phong Anh Beta ♥ Nhã Vy

Bởi vì việc của Sở Lưu Uyển và Sở Xuân Nguyệt nên Giang Thiên Thiên đến, Hà Tương Tư cũng không muốn gặp mặt, trong lòng phần hận muốn chết, việc này sao lại không liên quan tới Giang Thiên Thiên chứ?

Nghe Giang Thiên Thiên sinh bệnh, bà ta cũng chỉ hừ lạnh, nhưng vừa nghe Sở Liên Đình Sở Liên Bình từ Đại Lý Tự trở về, bà liền vội vàng đi ra ngoài, vừa đi ra ngoài chỉ thấy sắc mặt Sở Liên Đình vui mừng phái hạ nhân bắt đầu đốc sức điều tra cái gì đó... cả những tiểu viện bị bỏ hoang cũng phải xét thật kỹ!

Trong lòng Hà Tương Tư đầy nghi hoặc, không rõ, trong lúc máu chột, tại sao Sở Liên Đình làm chuyện vô lý như vậy? Vì vậy bà ta tiến lên, miễn cưỡng chào hỏi với Sở Liên Bình và Sở Thu Nguyệt, hỏi thăm về chuyến đi. Sở Liên Đình cười, nói với Hà Tương Tư rằng Sở Lưu Uyển đã có cách, Hà Tương Tư kinh hi liên tục, vội cho hạ nhân nhanh đi tìm, mà mình cũng đi theo phía sau.

Không bao lâu sau, chỉ nghe thấy ở biệt viện phía tây có người bắt được Sở Xuân Nguyệt, Hà Tương Tư vui mừng khẩn trương chạy đến, Sở Liên Đình Sở Liên Bình và Sở Thu Nguyệt cũng theo sát phía sau.

Quả nhiên, đi tới chỗ Tây viện, chỉ thấy nhiều hạ nhân vây quanh Sở Xuân Nguyệt, trên người Sở Xuân Nguyệt còn có túi đồ, đang ra sức giãy dụa: “Đồ ngu ngốc! Có tiền đây, có thật nhiều tiền đây này! Mau thả ta ra, thả ta ra ta liền thưởng cho các ngươi thật nhiều tiền! Mau thả ra!”

Những hạ nhân kia đều không đáp lời, làm như không nghe thấy những lời Sở Xuân Nguyệt nói.

Sở Liên Bình thấy Sở Xuân Nguyệt như vậy thì thật đúng là không thể không tức giận, tiến lên hai bước nói: “Xuân Nguyệt, còn không biết hối cải?!”

Sở Xuân Nguyệt phát hiện Sở Liên Bình và Sở Thu Nguyệt liền vui mừng nói: “Cha! Thu Nguyệt! Mau cứu con với. Con cũng là người vô tội, con không hề nghĩ đến hậu quả như vậy mà!”

Vốn là trong lòng Sở Liên Bình và Sở Thu Nguyệt còn vì quan hệ huyết thống mà do dự, bây giờ nhìn thấy nàng ta hờn hờ nói những lời này thì quả là tức đến mức muốn nổ tung.

Sở Liên Bình không nói hai lời, tiến lên cho Sở Xuân Nguyệt một bạt tai: “Ng nghiệp chương! Ngươi vô tội?! Ngươi tiểu thư chết thì như thế nào? Đứa nhỏ của Chu phu nhân thì như thế nào?!”

Sở Xuân Nguyệt cho dù thế nào cũng không nghĩ rằng phụ thân, người sẽ cứu mạng mình lại cho mình một bạt tay như vậy, mấy ngày này đều đầy khổ, cảm giác mình bị tui thân, nhưng bây giờ...

Càng nghĩ càng khổ sở, Sở Xuân Nguyệt khóc lóc nói: “Cha, sao cha đánh con?! Con thật là không nghĩ tới, chỉ là, chỉ là nghĩ đến có thể tiết kiệm chi phí thôi, ai biết sẽ nghiêm trọng như vậy? Lại nói, đây cũng không phải trách nhiệm của riêng mình con, bọn họ tự mua về, không thể giặt nhiều, không thể phơi nắng sao? Còn có còn có, đại đường tỷ cũng không phải người vô tội, chắc chắn là như vậy.”

Sở Liên Đình cũng bị Sở Xuân Nguyệt làm cho tức chết đi được, Sở Lưu Uyên bị bỏ tù thảm như vậy, bây giờ Sở Xuân Nguyệt lại làm ra vẻ tủi thân như vậy, rốt cục là làm cho ai xem!

Ông cũng không để ý tình cảm nữa, Sở Liên Đình định răn dạy Sở Xuân Nguyệt, nhưng Hà Trương Tư đã mở miệng trước: “A, Xuân Nguyệt sao lại nói thế, cái gì gọi là liên quan tới Lưu Uyên, Lưu Uyên cũng không muốn vậy, cô thì tốt rồi, trốn ở Sở phù ung dung vô cùng, nhưng bây giờ Lưu Uyên lại ở trong lao ngục, hứng hết tai vạ thì ai thương?!”

Sở Xuân Nguyệt nghe Hà Trương Tư nói vậy, chỉ cứng ngắc mở miệng nói: “Đại đường tỷ đã bị bỏ tù, cũng không sao đâu! Dù sao cũng không phải đầu sỏ gây nên, Đại Lý Tự chắc có lẽ sẽ không quá khó đâu, bọn họ... nếu để cháu ở đây một thời gian rồi, đợi qua một thời gian chẳng phải sẽ ổn sao?”

Nói xong còn nhếch miệng cười.

Sở Thu Nguyệt đúng là vừa sợ vừa giận, Sở Xuân Nguyệt này, thật sự là lạc quan đến đáng sợ, hơn nữa lạc quan đến độ như một con điên rồi, còn làm tổn thương đến nhiều người vô tội.

Hơn nữa còn không ngừng nói mình vô tội... Thật đáng sợ, nào tàn đáng sợ!

Sở Thu Nguyệt nhìn không được nói: “Sở Xuân Nguyệt, bây giờ ta cũng không muốn gọi là A tỷ nữa, nếu như còn chút lương tâm thì đi đến Đại Lý Tự đi! Nợ máu trả bằng máu, đại quân triều có pháp luật, phạm sai lầm thì phải bị phạt, lúc trước cô hại chết Tiểu Thần, khi đó là trong nhà, chỉ phạt đánh thớt, nhưng bây giờ ở đây là kinh thành, dĩ nhiên phải phạt theo pháp luật! Làm sao có thể để liên lụy những người khác?! Sở Xuân Nguyệt, nhiều lần phạm sai lầm nhưng cha mẹ là thân nhân mới dễ dàng tha thứ cho cô! Nhưng chuyện bây giờ thì không thể dễ dàng tha thứ được! Trong tay cô là hai mạng người đã chết, một còn là đứa nhỏ chưa thành người, mà Chu phu nhân cũng phải chịu bao đau đớn, thống khổ, bây giờ cô còn không biết xấu hổ mà nói mình vô tội! Phạm sai lầm không dám sợ, đáng sợ chính là loại phạm sai lầm nhưng không biết hối cải, không ngừng phạm lại sai lầm như cô!”

Nói một hơi dài thật khó thở quá, nguy trạng gì cũng đều đã quên mất, vội vàng mắng như vậy, còn làm cho mọi người xung quanh đều sửng sốt một trận.

Sở Xuân Nguyệt cũng sửng sốt nửa ngày, sau đó mới hỗn hên mà nói: “Sở Thu Nguyệt, mày là muội muội của tao cơ mà! Tốt, muội muội, tốt! Bây giờ lại giúp đỡ người ngoài đối phó tao phải không?! Lúc trước khai trương cửa hàng, mày vẫn giặt dây để cho tao và Sở Lưu Uyên cùng làm, bây giờ mắng tao, mày có tư cách gì?!”

“Lúc trước giặt dây, chỉ bởi vì cảm thấy đại đường tỷ có thể giúp đỡ, để cô đỡ làm loạn, chẳng lẽ cô không hiểu? Tôi cũng không có năng lực kia, mới để cho đại đường tỷ giúp cô, không ngờ thành ra thế này! Tồn hại mạng người, là vì tiền mà dùng vật như vậy chế tạo đồ sao, rõ ràng là cô đã mất hết lương tâm!” Sở Thu Nguyệt tức giận nói.

Hà Trương Tư ở bên cạnh nói: “Xuân Nguyệt, Lưu Uyên đang ở trong Đại Lý Tự đợi, mau đi thôi.”

Đương nhiên Sở Xuân Nguyệt hiểu được, mình đi vào thì Sở Lưu Uyên mới được thả ra.

Vì vậy nàng ta la lớn: “Dựa vào cái gì, ta mới không đi.”

Tay vẫn bị hạ nhân giữ chặt, nàng ta giãy dụa, hung tợn nói: “Đám các người đều độc ác! Muốn dùng mạng ta đổi mạng cho Sở Lưu Uyên!! Các người luôn nơm nôi ta phạm sai lầm, các người đã đặt tay lên ngực tự hỏi mình có ích kỷ không, có ích kỷ không hả? Lúc trước nếu không phải vào Chu gia, ta cũng không biến thành thế này!”

Sở Liên Bình lạnh lùng nói: “Xuân Nguyệt, mẹ con tức tới nỗi sinh bệnh nằm trên giường, lúc trước không phải chính con muốn gả cho Chu Tử Giai sao?!”

Sở Xuân Nguyệt sửng sốt, lại ngoan cố giương cổ nói: “Đám bọn họ không khích kị sao?!”

Hà Trương Tư nói: “Lưu Uyên và Lưu Sương khích lệ cái gì, cũng đã kể cho cô nghe rồi còn gì!” Bọn họ tuy không hiểu được Sở Xuân Nguyệt đến Chu gia và sự việc này có liên quan gì, nhưng cũng hơi đoán được, bây giờ Sở Xuân Nguyệt muốn đẩy trách nhiệm cho người khác, việc này không thể được.

“Đem Sở Đường đại tiểu thư áp tới Đại Lý Tự.” Sở Liên Đình phát tay, nói.

Sở Xuân Nguyệt lại ra sức giãy dụa: “Không! Đừng đừng!!! Cha, Thu Nguyệt, cứu với!! Nếu đi đến đó nhất định phải chết đó, mọi người mau tùy tiện tìm người để thay thế đi!!”

Sở Thu Nguyệt lại chậm rãi mở miệng: “A tỷ, không cần nói đến tỷ lúc trước đều tự xuất đầu lộ diện, toàn bộ kinh thành rất nhiều người đều biết được tỷ ra sao, lúc trước tỷ từng quý trước Tiểu Trúc, nói mọi người ngang hàng, vậy mà tỷ là mạng, mạng người khác không phải là mạng sao? A tỷ sao đến bây giờ vẫn không rõ, dứt khoát sửa sai đi!”

Sở Xuân Nguyệt sửng sốt bị hạ nhân kéo đi, nửa ngày sau mới la to: “Đúng vậy, nhưng sửa cái gì? Đó chỉ là ngoài ý muốn!!! Về sau ta sẽ không như vậy nữa!!!”

Còn lại bốn người hai mặt nhìn nhau, Sở Liên Đình không nhịn được nhìn Sở Thu Nguyệt nói: “Tuy Thu Nguyệt trẻ tuổi nhất nhưng lại suy nghĩ thấu đáo nhất, trước sau đều rất rõ ràng.”

Sở Thu Nguyệt lắc đầu: “Cháu chỉ muốn cái gì thì phải rõ ràng cái đó...”

Hà Trương Tư nói: “Đừng nghĩ nhiều... đều đi đến Đại Lý Tự xem một chút đi.”

Ba người đều đồng ý, Sở Liên Bình phân phó hạ nhân, trước đừng nói chuyện này cho Giang Thiển Thiển biết.

Giang Thiển Thiển còn không biết những lời nói và việc làm động trời đánh của con gái, nếu như biết rồi, chỉ sợ bệnh sẽ nặng hơn. Huống chi nhìn bộ dáng bây giờ, Sở Xuân Nguyệt có lẽ... cuối cùng Giang Thiển Thiển vẫn mềm lòng, huống chi mẫu tử liên tâm, chỉ sợ cũng chịu không nổi.

Nghĩ đến đây, Sở Liên Bình cũng không khỏi có chút phiền muộn.

Lúc trước êm đẹp thanh tú động lòng người, sao bây giờ lại biến thành như vậy?

Ai.....

Sở Thu Nguyệt bắt gặp vẻ tang thương và bất đắc dĩ của Sở Liên Bình, còn có chút bi thống, trong lòng nàng cũng khổ sở vô cùng, dịu dàng khuyên nhủ: “Cha.. Đừng khổ sở quá... Việc đã đi đến nước này.....”

Sở Liên Bình thở dài, nói với Sở Thu Nguyệt: “Cùng bọn họ đến Đại Lý Tự thôi.”

Ban đầu Sở Thu Nguyệt cũng chưa phát hiện mình có chút mệt mỏi, sau đó cũng không nghỉ ngơi, cứ chạy tới chạy lui, cũng thật quá sức.

Đám hạ nhân áp giải Sở Xuân Nguyệt đến Đại Lý Tự, quan Đại Lý Tự tự mình đi xem, cũng không làm gì, chỉ phân phó trước đưa đến đại lao, ngày mai sẽ thẩm vấn.

Sở Liên Đình cẩn thận từng li từng tí đến hỏi ý quan Đại Lý Tự, Đại Lý Tự nghiêm túc nói: “Sở Xuân Nguyệt đã bị đưa tới đây, ngày mai sẽ thẩm vấn, xác định Sở đại tiểu thư là người vô tội thì sẽ được thả.”

Sở Liên Đình vui mừng, nhưng lại có chút bận tâm nói: “Chỉ sợ Sở Xuân Nguyệt độc ác, sẽ luôn mồm cho rằng Lưu Uyển có liên quan.”

Quan Đại Lý Tự thần nhiên nói: “Phá án nhiều năm như vậy, chẳng lẽ người khác nói cái gì ta sẽ tin cái đó? Ai, lời nói việc làm đều có bằng chứng, không nói loạn lên được, tất nhiên sẽ không tin được. Huống chi, chuyện thế nào... trong lòng người làm tự khắc biết.”

Ý là quan Đại Lý Tự sẽ không làm khó Lưu Uyển, trong lòng Sở Liên Đình liền thở phào, nói cảm ơn rồi liền cùng ba người khác trở về.

Sở Thu Nguyệt hỏi: “Cậu, ngày mai muốn xem thẩm vấn ạ?”

Sở Liên Đình lắc đầu: “Quan Đại Lý Tự đích thân thẩm vấn, chúng ta không được vậy xem.”

Sở Thu Nguyệt gật đầu, không hề hỏi nhiều.

Tất cả mọi chuyện về cơ bản đã được giải quyết, nhưng Hà Trương Tư và Sở Liên Đình cảm thấy Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển cũng đáng thương, đang yên đang lành lại thành ra thế này

Vì vậy Sở Liên Đình cũng ôn tồn an ủi Sở Liên Bình: “Liên Bình, Xuân Nguyệt như vậy thật sự không ai muốn, đệ cũng đừng nghĩ quá nhiều... Ai.”

Sở Liên Bình: “Vâng. Xuân Nguyệt cũng không có cách khác.”

Sở Liên Đình lắc đầu, không hề nói gì nữa.

Bốn người trở lại Sở phủ đã thấy Giang Thiển Thiển với gương mặt u sầu ngồi chờ ở đại sảnh, thấy bốn người trở về liền bước lên phía trước: “Xuân Nguyệt đã bị đưa đi đến Đại Lý Tự rồi sao?”

“Ừ, đã đưa đi.” Sở Liên Bình nói, có hơi không dám nhìn thê tử.

Giang Thiển Thiển lại không giống như ông nghĩ, không hề khóc lóc hoặc té xỉu, chỉ nhìn về phương xa rồi thở dài: “Oan nghiệt... Thà rằng chưa từng như lúc trước...”

Bà bỏ đi, chán nản đi đến ghế ngồi.

Cùng là mẫu thân, hơn nữa Sở Lưu Uyển không có việc gì, Hà Trương Tư cũng bắt đầu chuẩn bị tinh thần, dịu dàng ngồi bên an ủi Giang Thiển Thiển: “Đệ muội, cũng đừng quá khổ sở, Xuân Nguyệt, Xuân Nguyệt...”

Kết quả lại không biết an ủi như thế nào.

Giang Thiến Thiến lắc đầu: “Không sao ạ, có cái gì khổ sở đâu? Aiz, đều là gieo gió gặt bão ...”

Sau đó bà lại nhẹ nhàng nói: “Cũng là gieo gió gặt bão.”

Hà Trương Tư cũng hiểu được Giang Thiến Thiến nói tự mình gieo gió gặt bão, là do nuông chiều Sở Xuân Nguyệt quá, cho nên cũng không biết nói gì, chỉ là vỗ nhẹ mu bàn tay.

Buổi tối ngày đó, Sở Thu Nguyệt cùng Giang Thiến Thiến ngồi trong sân ngắm ánh trăng, Giang Thành Văn ngồi bên, ba người ngồi bên cạnh bàn đá, tất cả đều có tâm sự.

Vẫn là Sở Thu Nguyệt nhìn bộ dạng ưu sầu của Giang Thiến Thiến mới mở miệng nói trước: “Mẹ, mẹ vẫn còn khổ sở vì việc của A tỷ sao?”

Giang Thiến Thiến thở dài: “Cũng không phải. Chuyện này là Xuân Nguyệt tự tìm lấy, lúc trước lúc sinh Xuân Nguyệt vốn là buổi tối, cho nên liền có tên ‘Xuân Nguyệt’ và ‘Thu Nguyệt’. Xuân Nguyệt là ở cuối xuân, Thu Nguyệt ở cuối thu, aiz...”

Nhưng Sở Thu Nguyệt lại không hiểu chuyện này có liên quan gì, nói: “Ài, hôm nay A tỷ đi, cũng không biết có thể trở về được không. Nếu không phải... Aiz...”

Giang Thiến Thiến buồn bã cười: “Cũng may Xuân Nguyệt là con gái, không đến mức chém đầu, đầu thân mỗi thứ một nơi,... Nhiều nhất là ban chén rượu độc, ba thuốc lựa trắng.”

Thời điểm thảo luận về cái chết cũng không thoát khỏi tình cảnh có chút quái dị, nhưng lúc này Sở Thu Nguyệt và Giang Thiến Thiến không có tâm tư quan tâm cái khác, vẫn là do Giang Thiến Thiến mệt mỏi nên quay về phòng ngủ trước.

Hai người Sở Thu Nguyệt và Giang Thành Văn ngồi trong sân, nhìn nhau không nói gì, sau khi trở về Sở phủ, Sở Liên Bình chỉ thấy chuyện quá khản cập cho nên chỉ giới thiệu sơ về Giang Thành Văn cho Sở Liên Đình, Giang Thành Văn ở đây hôm nay tất nhiên là rất xấu hổ.

Vì vậy Sở Thu Nguyệt mở miệng nói trước: “Hôm nay mọi chuyện ở Sở phủ đều ổn chứ ạ?”

“Ừ.” Giang Thành Văn gật đầu, bỗng nhiên đề lộ biểu tình phức tạp: “Sở nhị tiểu thư nhìn cũng rất tốt.”

Sở nhị tiểu thư?

Sở Thu Nguyệt sững sờ, tại sao Giang Thành Văn lại gọi như vậy?

Nhưng Sở Thu Nguyệt lại lập tức nghĩ tới, Giang Thành Văn cũng sẽ không gọi Sở Xuân Nguyệt là Sở nhị tiểu thư, chỉ gọi biểu muội.

Sở nhị tiểu thư kia chắc là Sở Yên Ba.

Trong lòng Sở Thu Nguyệt không biết có tư vị gì, hỏi: “Là sao ạ?”

“Hôm nay dù sao cũng không có gì, chăm sóc cô cô xong ta liền đi ra ngoài nhìn một chút, kết quả nhìn thấy Sở nhị tiểu thư, lại không thấy hạ nhân nên không biết là ai, cho nên ta hỏi chút chuyện, nàng ấy cũng trung thực trả lời, cũng không có đề phòng gì. Còn dẫn ta trở về phòng cô cô.” Giang Thành Văn cười vô cùng ngại ngùng, trên mặt hơi có chút hồng, “Sở nhị tiểu thư... Nhìn thật đẹp.”

Tính tình Giang Thành Văn hướng nội, tuy cũng đọc qua nhiều sách, cũng hiểu được không ít, nhưng bây giờ lại đặt lên người mình, hẳn lại chất phác chỉ nói câu “Nhìn thật đẹp”, thoát nhìn thật ngốc, kỳ thật cái đó không phải là biểu hiện khích lệ thật tâm sao?

Trong lòng Sở Thu Nguyệt có hơi mờ mịt, sắc mặt này của Giang Thành Văn mình đã thấy qua, lúc huynh ấy cho mình xem bức Tiêu Hàn Đồ và lúc Tiền Mộng và Giang Thiến Thiến trêu ghẹo đều biểu lộ ra ngoài, khi đó nàng còn thấy Giang Thành Văn đáng yêu, bây giờ đối phương cũng lộ ra vẻ mặt như vậy, nhưng không phải vì mình nữa...

Chuyện này là sao, chẳng lẽ trước kia hiểu nhầm, tự mình đa tình?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tôn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Kết thúc

Chuyển ngữ ♥ Phong Anh Beta ♥ Nhã Vy

Ngày thứ hai là thời gian Quan Đại Lý Tự thẩm tra xử lý Sở Lưu Uyên và Sở Xuân Nguyệt, sáng sớm, Sở Lưu Uyên và Sở Xuân Nguyệt đã bị mang ra, quỳ gối trước Quan Đại Lý Tự, hôm qua Sở Xuân Nguyệt còn ở bên ngoài nhà tù, không thể thấy mặt Sở Lưu Uyên, bây giờ gặp Sở Lưu Uyên mới miễn cưỡng không chửi ầm lên: “Cô, quá ích kỷ! Bọn họ làm sao nghĩ tới ta đang ở Sở phủ?! Còn không phải chính cô đưa ra chủ ý sao?!” Giọng nói hơi khàn, chắc do tối hôm qua la hét ầm ỹ.

Sở Lưu Uyên thấy Sở Xuân Nguyệt đã bị bắt, trong lòng biết mình không có việc gì, dù sao Sở Xuân Nguyệt cũng sẽ nhanh chóng phải chết, để cho cô ta mắng vài câu thì có làm sao! Cho nên nàng ta chỉ cười lạnh, cũng không nói gì.

Thấy Sở Lưu Uyên cười lạnh, Sở Xuân Nguyệt càng biết mệnh mình khó bảo toàn, thái dương tuốt mồ hôi lạnh, nói: “Sở Lưu Uyên, cô đừng cười, cho dù phải chết ta cũng kéo theo cô chết cùng!”

Sở Lưu Uyên hơi sợ, cau mày: “Đường muội, chuyện rõ ràng chỉ có mình muội làm sai, liên can gì tới ta? Một lát nữa chân tướng được tìm ra, pháp lý không có nhân tình, có lẽ Quan Đại Lý Tự sẽ niệm tình thành tâm sửa đổi, có thể cho muội một con đường khác.”

Sở Xuân Nguyệt nhỏ ra nói: “Chân tướng, cái gì chân tướng? Đừng tưởng rằng muội có thể chối bỏ sạch sẽ! Nếu muội không làm gì tại sao lại bị bắt chung?! Hừ, ác phụ!”

Sở Lưu Uyên vừa bức vừa buồn cười: “Ta là ác phụ?! Sao muội không nghĩ đến những việc muội làm, những thứ đó là gì? Lúc đó hồ đồ, cũng bởi vì tình tỷ muội mà giúp muội mở cửa tiệm, bây giờ bị cuốn vào vũng bùn, cũng coi như... Ai... thiệt là.”

Sở Xuân Nguyệt nổi giận muốn cãi lại, Quan Đại Lý Tự và bồi thẩm quan viên đều đã ngồi xuống, thấy hai người miệng lưỡi phân bua không ngừng, trong lòng họ đều thấy phiền phức, quan Đại Lý Tự đập kinh đường mộc: “Hai người dưới đài, Sở thị Sở Lưu Uyên, chu Sở thị Sở Xuân Nguyệt!”

Sở Lưu Uyên và Sở Xuân Nguyệt đều quỳ xuống dập đầu.

Quan Đại Lý Tự cất cao giọng nói: “Hai người các ngươi nhân cơ hội bán can tịnh khó ở Dạ Từ quán, khiến cho Ngụy thị Ngụy Tô Tô bởi vì trúng độc sốt cao không ngừng mà chết...”

Nói đến đây Quan Đại Lý Tự dường như nhớ đến con gái, nhưng ông lại nhanh chóng chỉnh đốn lại, tiếp tục nói: “Vẫn còn hơn mười người thân thể khác thường, ốm đau không ra khỏi giường được, các ngươi đã biết tội chưa?!”

Ông nói rất lớn tiếng, mang theo mười phần khí thế, Sở Lưu Uyên và Sở Xuân Nguyệt nghe xong dưới gối đều run lên, trong lòng Sở Lưu Uyên không có gì xấu hổ, phản ứng trước nói: “Đại nhân minh giám, tiểu nữ chỉ mở cửa tiệm cùng đường muội, không liên quan gì đến công việc sản xuất can tịnh khô, việc này tiểu nữ cũng không biết rõ tình hình, cũng không hề cố tình mưu hại ai cả!”

Sở Xuân Nguyệt trừng mắt: “Sở Lưu Uyên! Ít lộn xộn đi, hừ, ngươi từng xem qua sổ sách của Dạ Từ quán, các loại chi phí đều giảm đi, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghi ngờ sao? Thanh danh Sở Lưu Uyên rất lớn, ai mà không biết ngươi thông minh lanh lợi! Sao có thể không hiểu được?! Còn không phải cố ý giả bộ không biết sao? A, lúc trước có lợi nên cái gì cũng không để ý, bây giờ gặp tai họa liền đẩy cho người khác nói bản thân không liên quan, hừ?!?”

Quan Đại Lý Tự nhíu mày: “Sở Lưu Uyên, còn có việc này?”

Sở Lưu Uyên “A” một tiếng, nói: “Đúng vậy, lúc xem qua sổ sách thấy không đúng cho nên đã hỏi lại, nhưng tiểu nữ chỉ biết đây là sáng chế mới của muội ấy.. Không hề biết can tịnh khó rốt cục là làm như thế nào, chỉ là hiểu được có cách khác, tìm được đường đi mới, lại tin nhiệm nên không hỏi.”

Xong, nàng ta quay đầu trừng Sở Xuân Nguyệt: “Ta chưa bao giờ biết rõ dùng những đồ vật lung tung mà làm can tịnh khó, chẳng lẽ đó là giả sao?”

Lúc trước bị Sở Lưu Uyên hỏi, Sở Xuân Nguyệt có phần không kiên nhẫn, lại thêm sợ Sở Lưu Uyên không đồng ý cho nên lừa gạt mà trả lời rằng đã tìm được đường đi mới, Sở Lưu Uyên cũng không hỏi lại.

Khi đó mình còn đắc chí, nghĩ rằng Sở Lưu Uyên thông minh chỉ được nhiều đó, chuyện mình dùng bông vải bẩn, nàng ta cũng không biết, bây giờ mới giật mình, Sở Lưu Uyên thông minh cỡ nào, nếu thật sự muốn biết rõ ràng, làm sao có thể không hỏi? Còn không phải do cố ý sao?!

Hóa ra là đã sớm chuẩn bị, không tham dự vào mọi chuyện! Sở Xuân Nguyệt bị chọc giận gần chết, nói: “Ai biết được! Chỗ hạ nhân kia cũng đã đi dò xét rồi, chẳng lẽ bọn họ không phát hiện ra gì sao?!”

Lần Dạ Từ quán bị đóng cửa, người làm của Dạ Từ quán cũng biết không xong, bởi vì Sở Xuân Nguyệt cũng coi như là có tâm tư cảnh giác cho nên mới để đám người làm đơn độc, để bọn họ không hiểu được mình đang làm gì.

Đại Lý Tự đã cho điều tra, đám hạ nhân cũng không biết bọn họ đang làm gì, chỉ có thể bàn giao: lượng đồ đặc tiêu thụ như thế nào, hoặc là chế tác như thế nào, nơi đưa nguyên liệu, nhưng lại không hề biết đồ vật bên trong.

Sở Lưu Uyên cười nói: “Đương nhiên là không biết. Xem cũng chỉ là tượng trưng, chẳng lẽ còn muốn mỗi người kiểm tra xem có sạch sẽ hay không?”

Quan Đại Lý Tự đập kinh đường mộc: “Sở Xuân Nguyệt, chuyện đã rõ ràng rồi, ngươi lại chạy án, còn mưu toan đổ chuyện cho Sở Lưu Uyên?!”

Sau đó ông lại tiếp tục nói: “Còn đứa trẻ trong bụng Kim thị cũng bởi vì vậy mà khó giữ được!”

“Cái gì, đứa nhỏ của tiện nhân kia không còn?” Sở Xuân Nguyệt vui mừng, cũng quên tình huống hiện tại, thốt ra nói.

Nói xong mới phát hiện không đúng, vội vàng im lặng, nhưng đám Quan Đại Lý Tự đều đã nghe được rằng mạch, ồn ào lắng đầu, Sở Xuân Nguyệt thật sự không thể tha thứ, đến bây giờ còn không biết hối cải.

Sở Xuân Nguyệt biết rõ cho dù đổ chuyện Dạ Từ quán lên đầu Sở Lư Uyển được thì chuyện đứa nhỏ của Kim Hồng Nhạn, vô luận như thế nào cũng đều không chối được...

Vì vậy nàng ta nói: “A! Sở Lư Uyển biết rõ nguyên liệu, tiểu nữ có chứng cứ!”

“?” Quan Đại Lý Tự nhăn cau mày. “Là gì?”

Vốn là Sở Lư Uyển thấy Quan Đại Lý Tự đang thiên vị mình mà thăm vắn Sở Xuân Nguyệt, cũng hiểu được Sở Xuân Nguyệt không thể vu oan cho mình thành công nên rất khoan thai, bỗng nhiên nghe được lời nói của Sở Xuân Nguyệt thì cũng sửng sốt— có bằng chứng gì?!

Chỉ thấy Sở Xuân Nguyệt cười, nói: “Chính là đồng nguyên liệu kia, hắc đại nhân cũng đã mang về xem xét. Đồng vật liệu loạn cào cào kia có vài thứ là của Sở Lư Uyển! Đều là quần áo. Ha ha, nếu như không biết những thứ đó dùng để chế tác can tịnh khổ thì vì sao lại đồng ý đưa những thứ đó sang cho bên quán? Không phải là nàng ta cũng ủng hộ sao?”

Sở Lư Uyển bị dọa đến mặt không còn chút máu, chỉ vào Sở Xuân Nguyệt: “Sở Xuân Nguyệt, ngậm máu phun người! Những cái kia, đều... quần áo kia rõ ràng mặc lên nhìn rất đẹp, nhưng ta không cần đến nên người mới lấy đi, còn tự mặc cơ mà!”

Sở Xuân Nguyệt trợn mắt một cái, nói: “Đường tử, cũng đừng nói linh tinh như vậy... Ta mở Dạ Từ quán kiếm được rất nhiều tiền, gả cho phu quân thì đồ cưới cũng không ít, làm gì phải mặc quần áo cũ chứ? Ha ha, vớ vẩn!”

Sở Lư Uyển đứng là oan không nói nổi, lúc trước Sở Xuân Nguyệt xin quần áo của mình, Sở Lư Uyển còn hơi ngạc nhiên, nhưng bản thân lại thích được người khác khen, huống chi người nọ là còn là người lúc nào cũng cố ăn mặc khoa trương hơn mình? Lúc ấy Sở Lư Uyển nghe cũng thấy vui vẻ, nghĩ thầm đã mong muốn quần áo như vậy, a, vậy thì cho đi. Sau đó nàng ta cũng không nghĩ nhiều, đưa quần áo cho Sở Xuân Nguyệt, tuy mấy lần gặp mặt sau đó cũng không thấy Sở Xuân Nguyệt mặc vào, nàng ta cũng chỉ nghĩ là không dám mặc ở trước mặt mình nên không để ý.

Ai biết Sở Xuân Nguyệt lại làm những chuyện như vậy.

Mặt Sở Lư Uyển không còn chút máu, lúc trước tại sao không nghĩ đến chuyện này?

Sở Xuân Nguyệt cười: “Đại đường tử, kêu gào cái gì, oan uổng cái gì, không phải là tỷ tự cho sao?”

Kỳ thật Sở Xuân Nguyệt cũng không nghĩ rằng mình sẽ bị bắt, cho nên cũng không có tâm tư mưu hại Sở Lư Uyển, chỉ nghĩ chỗ kia đều là quần áo cũ nát, sẽ khiến người khác chú ý, thấy Sở Lư Uyển lại nhiều quần áo nên mới muốn xin nàng ta để dùng vào làm nguyên liệu.

Ha ha, ai ngờ hôm nay lại có tác dụng khác, đúng là quá tốt!

Bên kia, quan Đại Lý Tự đã hỏi đặc thù quần áo của Sở Xuân Nguyệt, phái người đi tìm trong đồng đồ kia, không bao lâu, hạ nhân đã tới báo, quả nhiên có vài bộ đồ của Sở Lư Uyển.

Sở Lư Uyển lại cắn răng nói: “Đại nhân, quần áo cũng chưa chắc đã chứng minh được!”

Sở Xuân Nguyệt cười lạnh nói: “Áy, sao lại chưa chắc? Đường tử dùng cái gì cũng là của kinh thành, đều có rất nhiều người chú ý đến!”

Sở Lư Uyển oán hận nói: “Xin đại nhân minh giám! Cho dù là quần áo cũng không thể căn cứ vào đó mà chứng minh chính xác được!”

Sở Xuân Nguyệt dương dương tự đắc, trong lòng Sở Lư Uyển vừa phẫn hận vừa khản trương, Quan Đại Lý Tự lại nhìn vào mấy bộ y phục mà không nói gì, nửa ngày sau, ông mới đập kinh đường mộc nói: “Chu Sở thị Sở Xuân Nguyệt bởi vì tư lợi cá nhân, tâm tư ác độc, lại không biết hối cải, chạy án, còn đánh Kim thị đến sinh non, theo luật không thể dung thứ, nợ máu trả bằng máu, xử Sở thị Sở Xuân Nguyệt treo cổ, dùng chết tạ tội!”

Vốn là Sở Xuân Nguyệt muốn kéo theo Sở Lư Uyển xuống nước, có thể cùng Sở Lư Uyển chịu tội như nhau, tội thiếu mình cũng không cần chết, sao cuối cùng chỉ có mình chết?!!

Sở Xuân Nguyệt ngờ ngác quỳ tại chỗ, chưa kịp phản ứng đã chợt nghe Quan Đại Lý Tự tiếp tục nói: “Sở thị Sở Lư Uyển, biết rõ việc Sở Xuân Nguyệt làm ra lại che dấu không báo, gián tiếp làm cho Chu Ngụy thị tử vong, mưu toan lừa bịp bốn quan, không xem pháp luật ra gì, phạt nhận mười đại bản!”

Sở Lư Uyển cũng sửng sốt, nhưng mười đại bản cũng nhẹ hơn phải chết, nhưng thân thể nàng ta suy yếu, hơn nữa mười đại bản không phải dễ nuốt đầu, đoán chừng đánh cũng rất mạnh, không dường thương hơn mấy tháng cũng không khỏe được...

Nhưng là vô luận như thế nào, mạng vẫn còn là tốt rồi...

Sở Lư Uyển nhìn Sở Xuân Nguyệt ở kế bên, đối phương còn đang ngăn người, sửng sốt gnhư không thể tin được, trong lòng Sở Lư Uyển đương nhiên

hận Sở Xuân Nguyệt vu oan giá họa khiến cho mình phải chịu mười ngày trong tù lao cùng với mười đại bản, nhưng mà đối phương là người sắp chết, đây cũng coi như là đã chịu đủ. . .

Nghĩ đến đây, trong lòng Sở Lư Uyên cũng thêm hả hê.

Nhưng bỗng nhiên, Sở Xuân Nguyệt lại phục hồi tinh thần, dốc sức liều mạng gào lên: “Sở Lư Uyên! Tiệt nhân!”

Sau đó xông lại bổ nhào vào người Sở Lư Uyên, dùng tay nắm đầu nàng ta, hung dữ đập xuống đất.

Chuyện đến quá đột ngột, Sở Lư Uyên và thị vệ chung quanh đều không phản ứng kịp, chợt nghe âm thanh “cộp” một cái. Sau đầu Sở Lư Uyên máu chảy như rót, gạch màu trắng đã nhiễm lên màu đỏ máu quý dị.

Sở Lư Uyên trợn mắt ngất đi, những người khác cũng kịp phản ứng, vội vàng chạy đến giữ chặt Sở Xuân Nguyệt, Sở Xuân Nguyệt vẫn còn ngoan cố đá loạn xạ, còn muốn tiếp tục đánh Sở Lư Uyên, trong miệng gào lên: “Người phải

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Kết cục cuối cùng

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Quan Đại Lý Tự dường như cũng chưa từng thấy chuyện tàn nhẫn như vậy bao giờ, vì thế mới kinh ngạc, lập tức trầm giọng nói: “Chu Sở thị gian ngoan không thay đổi, lúc này mà hăng còn ngang nhiên đá thương người, vốn muốn để người tự dùng lựa trắng tội, trên mặt cũng còn dễ nhìn một chút, ai ngờ... Người đâu, mang dây thừng xoắn tới đây!”

Lập tức có người dâng dây thừng xoắn lên, Sở Xuân Nguyệt vẫn còn gào to: “Không được! Không thể chết được! Vẫn còn có nhiều chuyện ta muốn làm!! Chu Tử Giai, ra đây cho ta! Lúc máu chót thể này, nhanh cứu lấy ta! Chúng ta cùng nhau bỏ trốn!!!”

Lời còn chưa nói xong thì đã có người kéo nàng ta ra, để nàng ta quỳ trên mặt đất, sau đó dùng sau đó dùng dây thừng xoắn lại, xiết thật chặt, Sở Xuân Nguyệt trừng to mắt, sắc mặt càng ngày càng khó coi, tay chân đập loạn, cuối cùng lưỡi thè ra, mất mạng.

“Ôi!” Đại Lý Tự khanh lắc đầu, “Tỷ muội tương tàn, đúng là bất hạnh!”

Bởi vì Sở Lư Uyên bị Sở Xuân Nguyệt thúc ngã mà ngất, bây giờ còn chưa rõ sống chết, vì thế Đại Lý Tự khanh không áp dụng trượng hình mà gọi đại phu đến, chữa thương cho Sở Lư Uyên trước, cầm máu cho nàng ta.

Sở Lư Uyên cứ thế mà ngất xỉu, máu chảy ra lênh láng thoát nhìn vô cùng đáng sợ.

Sở Xuân Nguyệt trợn tròn hai mắt ở bên cạnh, chết không nhắm mắt.

Đại Lý Tự khanh thở dài, nói: “Để mấy người của Sở đại nhân ở bên ngoài vào đi, nhớ chó có để trẻ con vào.”

Hạ nhân đáp lời, sau đó có người vuốt mắt cho Sở Xuân Nguyệt, dùng chiếu bọc kĩ lại.

Mấy người Sở Liên Đình đã sớm chờ ở bên ngoài, bây giờ thấy người ra, biết sơ mọi chuyện rồi thì liền đi vào, Sở Lư Suong và Sở Yên Ba lại không được vào.

Nghe Đại Lý Tự khanh phân phó, bọn họ đều đoán được Sở Xuân Nguyệt đoán chừng đã chết, nhưng trong lòng biết lại khác tận mắt thấy.

Giang Thiên Thiên sờ đầu Sở Thu Nguyệt rồi bước vào cùng Sở Liên Đình, Sở Liên Bình và gì Trương Tư vào Đại Lý Tự, vừa mới vào, chỉ thấy hai chân Sở Xuân Nguyệt lộ ra bên ngoài, đôi giày bản vô cùng, còn lại đều bị gói trong chiếu.

Giang Thiên Thiên nhìn thấy thì nước mắt lưng tròng, quỳ gối bên cạnh thi thể Sở Xuân Nguyệt, khóc ròng thảm thiết: “Xuân Nguyệt... Tạm biệt con. Kiếp sau chó như vậy nữa nhé.”

Thiên Thiên nhào vào trong ngực Sở Liên Bình mà khóc ầm lên, ngay cả dũng khí mở chiếu ra cũng không có, bà biết Sở Xuân Nguyệt hẳn đã bị treo cổ, vì thế bây giờ khuôn mặt nhất định rất đáng sợ, bà thực không muốn nhìn thấy đứa con đáng yêu lạnh lẽo ngày xưa của mình lại biến thành như vậy!

Sở Thu Nguyệt đứng ở bên cạnh, cũng quỳ xuống bên cạnh thi thể của Sở Xuân Nguyệt, đương nhiên không phải là quỳ cho “Sở Xuân Nguyệt”, mà là quỳ cho tỷ tỷ Sở Xuân Nguyệt của mình lúc đầu. . .

Nghĩ đến những chuyện lúc trước, Sở Thu Nguyệt cũng khóc thút thít.

Sở Liên Đình cũng đứng bên Hà Tương Tư, nhưng ngoài ai thán vài tiếng thì cũng không biết nên làm cái gì, huống chi bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn.

Thấy hai người nhìn mình, Đại Lý Tự khanh ngẩng đầu nói: “Lệnh ái bởi vì bị Chu Sở thị đựng ngã nên đập đầu xuống đất, máu chảy không ngừng, bây giờ đang trị thương ở nội đường.”

Sở Liên Đình và Hà Tương Tư lại không khỏi oán trách Sở Xuân Nguyệt nhẫn tâm, nhưng nghĩ lại, dù sao cũng chỉ còn là du hồn đang xuống hoàng tuyền, trách móc còn ý nghĩa gì nữa?

Vì thế hai người chỉ vội vàng vào nội đường, sau đó chỉ thấy hai đại phu ở bên cạnh đang cau mày giúp Sở Lư Uyển cầm máu, mấy chậu rửa mặt bên người đều đã bị máu của Sở Lư Uyển nhuộm đỏ, thoạt nhìn vô cùng đáng sợ.

Sở Liên Đình và Hà Tương Tư đều bị dọa đứng đống lên, bọn họ chỉ biết Sở Xuân Nguyệt đựng Sở Lư Uyển, nhưng vừa nãy Đại Lý Tự khanh nói đựng đầu, đúng thì đúng nhưng đựng đầu này lợi hại hơn nhiều...

Trong lòng hai người hoảng hốt, liền vội hỏi đại phu xem tình hình thế nào, đại phu chỉ lắc đầu: “Tình hình không ổn lắm... Máu chảy không ngừng, kim sang diệu được gì để cầm máu cũng đã dùng, nhưng bây giờ vẫn chưa ngừng chảy máu...”

Hai người nhìn Sở Lư Uyển, chỉ thấy sắc mặt nàng ta tái nhợt, ngay cả môi cũng chẳng có chút máu gì, vì vậy càng thêm lo lắng.

Vốn nghĩ đã chẳng còn chuyện gì nữa, không ngờ...!

Đều do Sở Xuân Nguyệt kia!”

Trong lòng hai người đều phần hận vô cùng, chỉ có thể thờ dãi không ngừng.

Hai đại phu kia bận rộn mất một chặp, cũng may Sở Lư Uyển cũng bắt đầu ngừng chảy máu.

Sở Liên Đình và Hà Tương Tư đều thờ phào, Đại Lý Tự không tiện đi vào, chỉ có thể đợi hai người đi ra, hỏi tình hình rồi nói: “Đã vậy thì đợi tình hình lệnh ái tốt hơn rồi đưa về đi, chỉ là có chuyện này không thể không nói cho hai người biết, lệnh ái biết chuyện Dạ Từ quán tìm nguyên liệu ở đâu, chỉ là không nói thôi. Vì thế vẫn phải phạt mười trượng, nhưng hôm nay đã vậy thì không thể chịu phạt được, nhưng lệnh đã ra thì không thể rút lại, đợi tình hình lệnh ái tốt hơn thì phải trở lại đại lý tự chịu phạt!”

Trong lòng Sở Liên Đình không muốn, Đại Lý Tự khanh tuy chính trực thật đấy, nhưng lại là người không hiểu nhân tình, bây giờ Sở Lư Uyển đã vậy mà ông ta còn nói chuyện trừng phạt, thật là... Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng bên ngoài cũng chỉ có thể đáp lời, trong lòng lại nghĩ, đợi lúc Lư Uyển tốt hơn thì chắc chuyện cũng đã xong rồi!

Sở Xuân Nguyệt chết vì tội, không thể được chôn cất công khai, chỉ có thể làm chút nghi thức nhỏ rồi chôn cất.

Bởi vì Sở Lư Uyển bị đựng chảy máu đầu nên Sở Liên Đình và Hà Tương Tư đều chẳng có chút đồng tình nào với Sở Xuân Nguyệt, nhưng thấy Giang Thiên Thiên và Sở Liên Bình đau lòng tới vậy thì cũng giúp đỡ một chút. Bây giờ Sở Lư Uyển cũng đã được đón về, nhưng lại rất ít khi tỉnh lại, cho dù có tỉnh thì cũng choáng váng hoa mắt, không nhìn thấy rõ được gì.

Do mất máu quá nhiều khiến đầu óc bị thương nên mỗi ngày bọn họ đều cho Sở Lư Uyển ăn rất nhiều thứ bổ máu, ví dụ như cháo táo đỏ, hay là súp đậu đỏ.

Đợi qua một thời gian ngắn, Sở Lư Uyển rốt cuộc cũng bắt đầu tỉnh lại, hơn nữa còn tỉnh thật chứ không phải thỉnh thoảng lại kêu “Đầu đau quá” hay là “Choáng quá” như trước nữa.

Sau khi tỉnh lại cũng chỉ sững sờ nhìn Sở Liên Đình và Hà Tương Tư bên cạnh, nói: “Cha, mẹ...”

Sở Liên Đình thấy nàng ta gọi mình thì đương nhiên rất vui vẻ, gọi cả hạ nhân lẫn mấy người Sở Thu Nguyệt, Sở Thu Nguyệt mới vừa vào cửa thì đã chỉ nghe thấy Hà Tương Tư đang khóc, đi vào thì thấy Sở Lư Uyển đang ngơ ngác nhìn bọn họ đến gần người, còn nói: “Mẹ, mẹ khóc gì vậy?”

Thấy Sở Lư Uyển tỉnh, Sở Liên Đình và Hà Tương Tư lại ồ oai như thế, Sở Liên Bình cũng cảm thấy rất kỳ lạ, vì thế bước tới trước hỏi: “Sao thế, Lư Uyển tỉnh rồi không phải tốt lắm sao?”

Sở Lư Uyển lại nhìn Sở Liên Bình, tò mò hỏi: “Cha mẹ, là ai vậy?”

Sở Thu Nguyệt đứng bên cạnh cũng ngẩn ngơ, chẳng lẽ Sở Lư Uyển lại xuyên không nữa?

Nhưng nàng ta như vậy thì cũng không giống lắm mà!

Sở Lư Uyển thấy không ai nói gì thì lại sờ đầu nghi hoặc hỏi, “Ồi, sao gáy đau thế nhỉ?” Lại nhìn thân chân mình, ngờ vực: “Sao tay chân lại lớn tới vậy nhỉ?”

Nói xong lại ngẩng đầu khó hiểu: “Không phải là thân thể không thoải mái, vì thế ngủ một giấc thôi sao... Sao lại, đây là ohòng ai thế? Hơn nữa con nhớ trước đó là đau bụng mà, sao giờ lại thành đau đầu rồi?”

Trong lòng Sở Thu Nguyệt cả kinh, mơ hồ nhớ Sở Lư Uyên đau bụng rồi đi ngủ, sau đó tỉnh lại liền trở thành “Sở Lư Uyên” kia.

Khi đó, Sở Lư Uyên tám tuổi.

Aiz, chẳng lẽ Sở Lư Uyên trước mắt không còn là Sở Lư Uyên đến từ thế kỷ 20 kia nữa mà trở lại là Sở Lư Uyên ngày xưa rồi?! Hơn nữa còn nhớ lại rõ ràng chuyện lúc tám tuổi...

Hà Trương Tư khóc nửa ngày Sở Lư Uyên cũng sợ, dịu dàng nói: “Mẹ... Làm sao vậy...”

Hà Trương Tư lau nước mắt, khóc rống nói: “Lư Uyên, Lư Uyên đáng thương... Con không phải đã tám tuổi nữa... Đã mười lăm rồi, đã qua bảy năm rồi. Đầu con bị thương, vì thế đã quên mất chuyện bảy năm nay...”

Nói tới đây, Hà Trương Tư lại nhìn không được che mặt khóc rống, như thể đang cảm thán Sở Lư Uyên số khổ.

Sở Lư Uyên “A” lên một tiếng: “Vậy sao... Không phải tám tuổi nữa?”

Nàng ta nhìn tay chân của mình, sững sờ: “Mẹ, chắc là quên thật, nhưng mẹ đừng khóc nữa, dù sao cũng là con mà, có cái gì khác sao?”

Sở Lư Uyên tuy là Sở Lư Uyên tám tuổi, nhưng tám tuổi cũng đã khá hiểu chuyện, Hà Trương Tư quả nhiên lắc đầu, ôm lấy Sở Lư Uyên: “Không khác, không khác... Mẹ chỉ khó xử quá!”

Sở Thu Nguyệt âm thầm, đúng vậy, Sở Lư Uyên bây giờ đã trở lại như trước, chỉ có thể nhớ tới năm 8 tuổi, huống chi còn là cổ nhân, sao có thể giống như Sở Lư Uyên thờ ra thơ trước đây nữa?

Trong lòng Sở Thu Nguyệt hết sức phức tạp, vốn Sở Lư Uyên giả dối kia đã biến mất, không thể không vui, dù sao cô ta cũng chẳng có ai chào đón, những chuyện làm ra đều có lợi cho mình, có hại cho người chung quanh, có thể đi là tốt nhất.

Chỉ là Sở Lư Uyên kia kết thù không ít, bây giờ đứa trẻ Sở Lư Uyên tám tuổi này phải ứng phó thế nào đây? Huống chi không thể làm thơ nữa, về sau chi e là sẽ không ít người chế nhạo, Hà Trương Tư và Sở Liên Đình chi e cũng rất đau lòng...

Đúng là nửa nạc nửa mỡ!

Nhưng cho dù thế nào, thế này rồi cũng tốt, bây giờ Sở Lư Uyên sẽ từ từ sống tiếp, hơn nữa cũng sẽ tìm được phu quân ưa thích, vậy còn tốt hơn Sở Lư Uyên lúc trước, chẳng như trước kia, chỉ biết làm trò, muốn người ta chú ý, còn muốn vào hậu cung...

Sở Lư Uyên thoát nhìn tuy tốt, nhưng lâu dần sẽ rất phiền toái, vốn không để ý tới ai, hẳn nàng ta chỉ xem người chung quanh như con rối mà thôi.

Sở Lư Uyên bây giờ lại không như thế, thoát nhìn không có tâm tư gì nhiều, cũng đối xử thật tâm với Hà Trương Tư, hơn nữa tuy chỉ tám tuổi nhưng cũng đã hiểu chuyện, loại hiểu chuyện không giống Sở Lư Uyên kia.

Sở Liên Đình thấy đứa con trở lại lúc tám tuổi cũng rất buồn bã, chỉ sờ dài ôm lấy Hà Trương Tư và Sở Lư Uyên, không nói năng gì.

Sở Liên Bình và Giang Thiên Thiên đứng nhìn, hai người đều nhìn thấy vẻ khiếp sợ và áy náy trong mắt đối phương, dù sao Sở Lư Uyên cũng là bị Sở Xuân Nguyệt đụng ngã, Xuân Nguyệt, đúng là trước khi chết vẫn còn hại người...

Sở Lư Suong bên cạnh vẫn không nói gì bước tới, thấy Sở Lư Uyên ngây thơ nhìn mình thì chỉ cười nói: “Đại tỷ, có nhận ra muội không?”

Sở Lư Uyên sững sờ, chần chờ: “Lư Suong?”

“Vâng, muội là Lư Suong.” Sở Lư Suong cười cực kỳ thật tình.

Dù trước kia bị Sở Lư Uyên áp chế, nhưng bây giờ Sở Lư Uyên chỉ như đứa trẻ tám tuổi, cảm giác thật kỳ lạ, nhưng so ra chưa chắc đã là chuyện xấu, tỷ tỷ trước tám tuổi trong ấn tượng của nàng ta cũng không tệ! Ít nhất còn hơn đại tỷ chỉ biết làm trò kia nhiều.

Sở Lư Uyên cười nói: “Lư Suong, đã bao lớn rồi...”

Sau đó ngẩng lên: “Cha, mẹ, con muốn soi gương, nhìn dáng vẻ bây giờ của mình, được không ạ?”

Sở Thu Nguyệt đã sớm đoán được tâm tư của Sở Lư Uyên, nàng đứng gần bàn trang điểm nhất, lập tức đưa tấm gương cho Sở Lư Uyên, Sở Lư Uyên cười nói: “Ừ...? Yên Ba à? Hình như không phải.”

Sở Yên Ba bên cạnh đứng ra: “Tỷ, muội là Yên Ba.”

Sở Lư Uyên gật đầu: “Ừ.”

Sở Thu Nguyệt cũng cười nói: “Muội là đường muội, tên Sở Thu Nguyệt.”

Sở Lư Uyển đảo mắt, không có ấn tượng gì nên chỉ đáp một câu “Ừ, Thu Nguyệt” rồi nâng gương lên nhìn khuôn mặt mình, sau đó cười: “Sao không thay đổi gì vậy cả?”

Hà Tương Tư bị chọc cười: “Sao lại không thay đổi gì chứ? Đẹp hơn trước kia nhiều ấy.”

Thấy con gái quả là như đứa trẻ tám tuổi, giọng điệu non nớt khiến người ta trìu mến, vì thế bà cũng bớt đau lòng, cười rộ lên.

Sở Lư Uyển thấy Hà Tương Tư cười rộ lên thì cung nở nụ cười: “Mẹ, mẹ cười rồi, con không biết tại sao lại quên, nhưng con cũng không muốn mẹ buồn vì chuyện này.”

Hà Tương Tư sờ đầu nàng, Sở Lư Uyển vui tươi hơn hỏi: “Sao có nhiều người trong phòng thế ạ, bây giờ tuy con đã quên nhiều chuyện nhưng vẫn là Lư Uyển cơ mà, có gì phải xem đâu.”

Hà Tương Tư nói: “Bọn họ quan tâm con.”

Sau đó bà chỉ vào Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển: Đây là tiểu thúc và thẩm thẩm.”

Sở Lư Uyển nhu thuận gọi bọn họ, Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển vội vàng đáp, Sở Lư Uyển gọi xong thì lại nghĩ ra gì đó, lại hỏi: “Sao gáy con lại bị thương ạ?”

Nghe hỏi vậy, Hà Tương Tư liền khó xử, bị thương đúng là vì Sở Xuân Nguyệt, nhưng Sở Xuân Nguyệt đã chết, hơn nữa lại quá nhiều chuyện, Sở Lư Uyển tỉnh, nói ra cũng dài dòng, vì thế bà chỉ lắc đầu: “Sau này hãy nói, nhé.”

Sở Lư Uyển cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu nói: “Đầu con hơi đau...”

Hà Tương Tư và Sở Liên Đình vội gọi đại phu tới xem, đại phu nói không có việc gì, chỉ là thiếu máu nên còn cần bổ máu nhiều, hai người liền để Sở Lư Uyển ngủ tiếp.

Sở Lư Uyển hẳn cũng rất mệt, chưa được bao lâu đã ngủ rất say.

Sở Lư Uyển cũng đã ngủ, nhưng người khác cũng đi ra, trước khi Sở Thu Nguyệt đi còn nhìn Sở Lư Uyển đang ngủ, trong lòng đủ vị, vừa vui mừng lại vừa khó xử.

Tiết trời vào nóng, nhiệt độ nóng dần lên, Sở Thu Nguyệt đứng trong sân, nhìn hoa sen đã chớm nở nụ hoa trong hồ nước, nàng chợt nghĩ tới trước đây Sở Xuân Nguyệt cũng vì ngã xuống hồ mới chết.

Thì ra chớp mắt mà đã năm năm.

Năm năm, không dài không ngắn, nhưng sau khi tới thế giới này đã xảy ra bao nhiêu chuyện.

Sở Xuân Nguyệt xuyên không, Trùng Tiểu Cường xuyên không, sau đó lại gặp phải Sở Lư Uyển đã sớm xuyên không.

Mọi chuyện ừn ừn kéo tới, ở kinh thành gặp Ngũ Hoàng Tử, Lâm Khang Dạ, Thượng Thanh Phong ở hội xúc súc, còn âm ỷ với Lâm Khang Dạ một chặp, sau đó vì Tiểu Lục xuyên không mà chết lại trong tay Lâm An Dạ, còn có bức tiêu hân đồ của Giang Thành Văn nữa...

Dạ Tử quán khai trương, yến hội Kinh Trập, Ngọc Liềm vẫn không ra mặt, Sở Xuân Nguyệt gả cho Chu Tử Giai...

Mọi chuyện thay đổi quá nhanh, Trùng Tiểu Cường ngã núi bỏ mình, Dạ Tử quán bị đóng cửa, Sở Lư Uyển bị bỏ tù, Sở Xuân Nguyệt chạy trốn bị bắt lại, rồi sau đó chết vì bị treo cổ, Sở Lư Uyển thì trở về lúc trước khi tám tuổi...

Sở Thu Nguyệt đứng bên cạnh hồ nước, ngơ ngác nhìn làn nước xanh với hoa sen đến xuất thần...

Cảm giác cứ như tất cả đều chỉ là giấc mộng.

Lúc trước còn nhộn nhịp như thế, chớp mắt đã tiêu tan vì nhân quả, chỉ còn lại mảnh đất hoang vu.

Ánh sáng không thuộc về mình, có sao còn muốn cướp đoạt?

Kết quả chẳng phải là phải trả lại hay sao?

Sở Thu Nguyệt cảm thấy buồn bã, nàng nhắm mắt, không nghĩ nhiều nữa, chỉ cảm thấy hết thảy đều đã kết thúc, nàng quay người cất bước về phòng mình.

Chương 51: Ra ngoài đi chơi

Chuyển ngữ ♥ Gyanji Beta ♥ Nhã Vy

Từ sau khi Sở Lư Uyên trở lại thì liền trở nên nhu thuận hơn nhiều, có điều lại chẳng có chút tri thức nào, đừng nói là làm thơ, trong số những bài thơ Sở Lư Uyên trước kia giữ lại còn có mấy mặt chữ mà nàng ấy không biết ấy chứ chưa nói đến chuyện có thể viết được cái gì đáng kinh ngạc như thi từ khiến cả Kinh đô khiếp sợ.

Hà Tương Tư cũng không phải là không để ý, dù sao thì trước kia con gái bà cũng là mẫu tiểu thư mà đám quan lại muốn cưới về cho con trai nhà mình, cũng là niềm kiêu ngạo và vinh quang của mình, lúc bà cố ý đưa những tập thơ đã ghi trước đó cho Sở Lư Uyên, nàng ta đề sững sờ nhìn bà, hỏi: “Mẹ, đây là thơ con làm sao? Sao vậy được, lợi hại vậy sao?” Lúc đó Hà Tương Tư cũng chỉ có thể buồn bã bỏ qua.

Dù sao thì Sở Lư Uyên cũng vẫn còn sống.

Đây hẳn cũng được coi là may mắn trong bất hạnh rồi.

Bởi vì Sở Lư Uyên lại trở lại thành một đứa trẻ nên Sở Lư Sương không còn mặt này nọ với Sở Lư Uyên nữa, ngược lại còn chăm sóc tỷ tỷ mình, có điều tính tình nàng ta vẫn chỉ là một đứa trẻ con, thế nên cũng chẳng nhẫn nại được lâu. Nhưng Sở Thu Nguyệt lại cảm thấy trong lòng có cái gì đó vướng mắc, vì thế vẫn thường qua chơi với Sở Lư Uyên.

Sở Lư Uyên cũng rất thích “Đường muội” này, hơn nữa còn vì cảm thấy không quen nên luôn bảo Sở Thu Nguyệt về sau chỉ cần gọi Lư Uyên là được chứ không cần gọi cái gì mà Đường tỷ.

Sở Thu Nguyệt cũng đồng ý, thường xuyên đi với Sở Lư Uyên ra khỏi Sở Phủ chơi, trước kia “Sở Lư Uyên” kết thù rất nhiều, bây giờ lại thấy Sở Lư Uyên không còn thái độ như trước kia nữa, cũng chẳng nhớ được gì, bản lĩnh làm thơ cũng chẳng có, vì thế bọn họ lại đua nhau bỏ đá xuống giếng, ví dụ như Lư Tiên Nguyệt kia lần nào gặp Sở Lư Uyên cũng cười hi hi, lời nói có vẻ nhạo báng, có đôi khi Sở Thu Nguyệt cũng còn nghe không nổi tính nói lại, nhưng Sở Lư Uyên lại chẳng biết gì, chỉ nghe ra nghĩa đen của câu chứ chẳng biết người ta đang cười nhạo mình, vì thế vẫn khiêm tốn “Trước kia rất giỏi, nhưng bây giờ không vậy nữa rồi.”

Lâu dần, mọi người cũng đều cảm thấy ức hiếp Sở Lư Uyên cũng rất mất mặt, huống chi Sở gia còn ở đó, mọi người lúc mới đầu cũng chỉ dám nói mĩa nói mai, sau này lại đều chẳng làm gì nữa.

Hơn nữa tính tình Sở Lư Uyên bây giờ ôn hòa hơn nhiều, tính tình lại trẻ con, lời nói việc làm đều không giả tạo hay khoe khoang mà khiến cho mọi người ưa thích hơn. Rất nhiều người trước kia đối đầu với Sở Lư Uyên bây giờ lại biến chiến tranh thành tơ lụa, lại nói, tranh chấp kết thù với một đứa trẻ tám tuổi thì còn hình tượng gì nữa?

Cũng coi như là trong họa gặp phúc, thanh danh của Sở Lư Uyên càng ngày càng khá hơn, mọi người cũng đều đồng ý làm bạn, Sở Lư Uyên lại hay đi với Sở Thu Nguyệt nên Sở Thu Nguyệt cũng quen biết thêm vài người.

Ví dụ như Lư Tiên Nguyệt kia, vừa mới đầu cũng chỉ là lấy lòng Sở Lư Uyên mà thôi, Sở Thu Nguyệt nhìn thấy cũng chỉ thấy thú vị nhưng cũng chẳng để trong lòng. Còn có chị em nhà Tư Mã, thái độ của Tư Mã Liên với Sở Lư Uyên ngày càng tốt, hẳn cũng là vì Sở Lư Uyên cũng không có gì ảnh hưởng tới mình, Tư Mã Hà thì vẫn như cũ, thỉnh thoảng lại hỏi chuyện của Sở Triều Sinh, Sở Thu Nguyệt hiểu hẳn là Tư Mã Hà thật sự thích Sở Triều Sinh, vì thế cũng thấy không tệ, thỉnh thoảng còn kể mấy chuyện thú vị hồi bé của Sở Triều Sinh, chọc cho Tư Mã Hà cười ngặt nghẽo liên tục.

Cuộc sống ở Kinh Thành trôi chảy hơn trước nhiều, chỉ là Chu gia và Sở gia coi như đã kết thù, cho dù Sở Xuân Nguyệt chết nhưng dù gì đứa con của Chu Từ Giai cũng chết dưới tay Sở Thu Nguyệt, hai nhà có khoảng cách cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Vì có mấy chuyện ở Thủy Lễ Thành nên Sở Liên Bình trở lại Thủy Lễ Thành trước, nhưng vì chuyện Sở Lư Uyên nên Sở Thu Nguyệt và Giang Thiển Thiển cũng không trở về, đương nhiên cũng còn là vì Sở Xuân Nguyệt vẫn chưa chôn được tử tế nên Giang Thiển Thiển vẫn chưa muốn về.

Về phần Giang Thành Văn thì lại càng không muốn về, bây giờ cậu ta lúc nào cũng như hình với bóng với Sở Lư Sương, nếu chỉ là hai đứa trẻ con chơi với nhau thì cũng chẳng có gì, nhưng Giang Thành Văn cũng không còn là trẻ con nữa, cậu ta đã 15 tuổi rồi, cũng nên hiểu chuyện, chuyện chơi đùa với Sở Lư Sương cũng thật không nên. Huống chi Tiền Mộng vẫn còn bệnh ở Thủy Lễ Thành, lúc Sở Liên Bình còn có ý muốn dẫn cậu ta về, nhưng Giang Thành Văn lại ập a ập ứng, không nỡ rời khỏi Sở Lư Sương, Sở Liên Bình bí thế đành phải về Thủy Lễ Thành trước.

Trong lòng Sở Thu Nguyệt cũng có phần thấy là lạ, cho dù trước kia chỉ là hiểu lầm nhưng bức Mai hàn đồ cũng là Giang Thành Văn vẽ cho mình, nàng vẫn chưa tặng lại được cái gì, biết tâm ý của Giang Thành Văn thì cũng coi như đó là may mắn.

Ban đầu Giang Thiển Thiển không có tâm tư quan tâm tới ai vì chuyện của Sở Xuân Nguyệt, nhưng sau này lại phát hiện ra Giang Thành Văn và Sở Lư Sương có cái gì đó không đúng nên cũng cảm thấy nghi hoặc, vì thế cũng hỏi Sở Thu Nguyệt mấy câu.

Tuy rằng bà chỉ nghĩ Giang Thành Văn và Sở Thu Nguyệt chưa có gì, cả hai hăng còn nhỏ, Tiền Mộng cũng chỉ trêu ghẹo mà thôi, nhưng dù sao trong lòng cũng đã có chút ý, kết quả là vừa tới Sở phủ chưa được bao lâu, Giang Thành Văn lại càng lúc càng thân cận với Sở Lưu Sương, còn Sở Thu Nguyệt lại thân thiết với Sở Lưu Uyển hơn, chẳng mấy khi cùng xuất hiện với Giang Thành Văn.

Trong lòng Sở Thu Nguyệt cười khỏ, có thể trả lời thế nào được đây?

Nàng chỉ nói: “Con cũng không rõ lắm, nhưng xem ý của biểu ca thì chắc là huynh ấy có hảo cảm với Lưu Sương.”

Giang Thiên Thiên cười nói: “Trước kia mẹ lại hiểu lầm. Thấy nó tốn công tốn sức để về cho con bức tranh đó, mẹ còn tưởng là... ha ha.”

Sở Thu Nguyệt nghĩ thầm, đâu chỉ có mình mẹ hiểu lầm vậy đâu? Nàng cười nói: “Chắc hẳn biểu ca là người đã đồng ý cái gì thì sẽ làm hết sức, còn lại cũng không nghĩ nhiều.”

Giang Thiên Thiên gật đầu: “Đây cũng là thói quen tốt.”

Sở Thu Nguyệt lại trầm nghĩ, ôi chao, cũng xem như là nửa thói quen xấu.

Sở Lưu Uyển cũng kết được khá nhiều bạn, tuy rằng tính tình còn nhỏ tuổi nhưng lại đáng yêu, mọi người cũng liền vui vẻ làm bạn, Sở Thu Nguyệt không thích ra ngoài chơi nên dần dần, Sở Lưu Uyển cũng không kiên trì kéo nàng ra ngoài nữa. Đôi khi Sở Thu Nguyệt còn không nén được mà nghĩ thật ra Sở Lưu Uyển tám tuổi này thực ra còn biết săn sóc người khác hơn Sở Lưu Uyển kia nhiều!

Đang lúc giao thời, thời tiết đang vào mùa nóng nhất, hoa sen nở lại sớm tàn, mặt trời nhô cao, nhìn quanh chẳng thấy mây đâu, chỉ cần ra ngoài thôi là mồ hôi sẽ chảy không ngừng, quần áo càng ngày càng mỏng nhưng vẫn không tài nào mát hơn nổi. Cho dù có quạt cả ngày cũng chỉ quạt ra toàn hơi nóng.

Thời tiết như vậy, Sở Thu Nguyệt tất nhiên là càng ngày càng không muốn đi ra ngoài, cũng may Sở phủ có một hầm băng không lớn không nhỏ, còn có thể lấy ít băng ra đặt trong chậu rồi để trong phòng, ít nhiều cũng có thể giải nóng đôi chút.

Cũng may cổ đại cũng không có hiệu ứng nhà kính gì đó, tuy khí trời đang nóng nhưng sẽ nhanh đón mùa thu, trời càng ngày càng lam, trông ra như thể bầu trời càng lúc càng cao lên, mây cũng loáng thoáng dần, gió mát bay múa trong không trung như lửa qua từng gốc cây ngọn cỏ. Lá cây dần dần rụng nhiều, thỉnh thoảng còn có lúc hạ nhân quét không kịp, đi qua khoảng sân còn có thể nghe thấy tiếng lá cây khô bị giẫm lên giòn tan.

Đã sắp mùa thu, cũng không lâu nữa là tới sinh nhật của Sở Thu Nguyệt, nàng cũng không mong muốn gì nhiều, chỉ đang suy nghĩ xem có nên về Thủy Lễ Thành trước sinh nhật hay không. Nàng vẫn muốn có phụ thân đón sinh nhật cùng.

Nhưng những người khác lại như thể không biết tới, Giang Thiên Thiên cũng sẽ ngẫu nhiên nhắc tới nhưng không chú ý mấy, sinh nhật mười ba tuổi của Sở Thu Nguyệt thật ra cũng không phải là chuyện gì quá quan trọng.

Có điều Sở Lưu Sương gần đây lại quần lấy Giang Thành Văn nói muốn ra ngoại ô đập thu thường cúc. Sở Lưu Sương nói gì thì dường như Giang Thành Văn đều đồng ý hết, có điều Sở Lưu Sương không muốn đi một mình mà còn muốn kéo cả Sở Thu Nguyệt đi.

Sở Thu Nguyệt không hiểu, đang êm đẹp sao tự nhiên lại muốn nàng đi làm bóng đèn làm chi vậy.

Sở Lưu Sương lại nghĩ gần đây Tôn Sát Tiêm không được khỏe, vì thế Sở Yên Ba không thể đi với bọn họ, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có Sở Thu Nguyệt là đi được, hai người có ý rằng chỉ mỗi hai bọn họ ra ngoài thì không hay cho lắm, bởi vậy mới muốn kéo thêm người ngoài đi nữa. Sở Thu Nguyệt đương nhiên là không muốn đi, chỉ nghĩ giúp cách: “Mọi người có thể mang hạ nhân đi cùng mà, có gì đáng ngại đâu.”

Trước kia nàng ra ngoài với Lâm Khang Dạ cũng thế mà.

Nói đến Lâm Khang Dạ, Sở Thu Nguyệt đã tới kinh thành khá lâu mà chỉ gặp mỗi Lâm Khang Dạ, Lâm An Dạ thì chẳng gặp lấy một lần. Theo ý hoàng thượng, từ lần Lâm An Dạ lập kỳ công, Bạc Tây Vương đã quy thuận đồng ý lui về phía Tây, còn đồng ý dùng dê bò và quân triều để đổi tơ lụa và muối.

Bởi vậy nên mọi người đều rất vui vẻ, thánh thượng lại càng muốn thừa thế xông lên, muốn mở rộng lãnh thổ ra nhiều phía khác nữa, thậm chí còn muốn đánh vào Lý Đức. Chuyện cụ thể Sở Thu Nguyệt cũng không hiểu mấy, dù sao đây cũng là chuyện cơ mật quân sự.

Sau khi đánh Mạt Tây lập được đại công trở về, Lâm An Dạ liền được phong “An Định Hầu”, được xưng là “Văn có thể an bang, võ có thể định quốc”. Bởi vì trong tên của Lâm An Dạ có một chữ “An” nên những phong hào thánh thượng ban cho, bất luận là Phiếu An giáo úy hay là An Định hầu đều có chữ “An”.

Dưới trướng Thiên Vu Lý Đức có nhiều thủ hạ tương đối lợi hại, trừ Hưu Tuần Vương là vì bị trúng kế, tuy nhiên cũng làm Quân Triều bị ảnh hưởng khá lớn, ngoài ra còn có mấy kẻ nổi danh xấu xa khác như Côn Tà Vương, Hưu Chư Vương, Tây Kỳ Vương... Đương nhiên còn có địa vị gần Thiên Vu nhất là Tà Hiền Vương, hiện nay Tà Hiền Vương là Thái tử của Thiên Vu.

Chuyện của người Mạt Tây thật sự là quá sức mất mặt, lúc nào cũng tự hào vào tài nghệ cưỡi ngựa, bắn cung làm người Lý Đức tức giận không thôi, đồng thời còn không quan tâm đến Hưu Tuần Vương mà ký hiệp ước cùng Quân Triều trên tính mạng của Hưu Tuần Vương, tự ý xâm phạm vào lãnh thổ Quân Triều, vượt qua thẳng ranh giới ngăn Liên Mại Sơn, chiếm Tây Bắc bình nguyên.

Hoàng thượng đối đãi như thế, bọn chúng còn muốn gì nữa?

Từ ngày Quân Triều khai quốc tới nay, chính sách khắc nghiệt của tiền triều khiến cuộc sống người dân vô cùng nghèo khổ. Trong mấy trăm năm qua tuy là đang chinh đồn và xây dựng đất nước nhưng đối với người Lý Đức hưng hân cũng đã cung phụng vàng bạc cốt để hòa hiếu kết giao. Nhưng bây giờ mọi chuyện đã chuyển biến tốt đẹp, kinh tế phát đạt, nhân tài đông đúc, đang dần ngày một phồn vinh, đúng hơn là đang trong thời đại hoàng kim, hoàng đế còn chưa đi tìm người Lý Đức để gây hấn, người Lý Đức lại lòng tham không đáy như vậy, đương kim thánh thượng làm sao có thể không tức giận?

Mấy ngày gần đây, hoàng thượng cũng đang lo lắng không biết nên phái người nào xuất chinh đến núi Tây Bắc bình nguyên, cần bao nhiêu binh, mục tiêu là gì. Lâm An Dạ tất nhiên là muốn đi, nhưng chàng còn trẻ tuổi, do bị kịch lần trước của Dương Khánh, hoàng thượng cũng đã dự định để chàng đi nhưng bây giờ đang muốn chọn một lão tướng đáng tin cậy đi Tây Bắc cùng Lâm An Dạ.

Những chuyện này đều là do Lâm Khang Dạ nói cho Sở Thu Nguyệt. Chuyện lớn thì Sở Thu Nguyệt đã biết, nhưng chi tiết đều là Lâm Khang Dạ kể. Lâm Khang Dạ cũng muốn đi theo xuất chinh, nhưng dù sao cậu ta cũng còn nhỏ tuổi, có đi theo thì cũng chỉ có thể làm một tiểu quan.

Tình huống cụ thể Lâm Khang Dạ cũng không biết rõ, hơn nữa hai người cũng không nói nhiều về chuyện này. Lâm Khang Dạ chủ yếu chỉ hỏi về chuyện của Sở Xuân Nguyệt, còn an ủi Sở Thu Nguyệt, nhưng Sở Thu Nguyệt bảo không có gì, mọi thứ vẫn bình thường.

Về phần Sở Lưu Uyển, tuy cậu ta đã từng thăm mền Sở Lưu Uyển nhưng giờ cũng đã chết tâm. Trong lòng Lâm Khang Dạ đang rất phức tạp, nhìn về mặt của cậu ta cũng có thể hiểu được một chút. Dù sao Lâm Khang Dạ và Sở Thu Nguyệt cũng không mấy thân thuộc, vì thế hai người cũng không nói gì nhiều, chỉ nói bảo toàn được tính mạng đã là vô cùng may mắn, mọi chuyện sau này sẽ từ từ tốt lên.

Ý của Sở Thu Nguyệt cũng không tệ, nhưng Sở Lưu Suong cảm thấy có hạ nhân ở bên cạnh thì không được thoải mái, cứ cảm thấy kì lạ sao sao đó. Sở Thu Nguyệt nghĩ thầm không cần thiết phải nhiều chuyện như vậy chứ, mình đi bên cạnh thì không phải càng kỳ lạ hơn sao? Nhưng cuối cùng vẫn không lay chuyển được thỉnh cầu của Sở Lưu Suong và Giang Thành Văn, không thể làm gì khác hơn là đành phải đồng ý đi theo bọn họ.

Thật ra mùa thu cũng chẳng có gì để xem, không thể sánh với mùa xuân trăm hoa đua nở, muôn hồng nghìn tía. Nhìn lại quang cảnh bây giờ thật đúng là âm đạm

Nhất là...

Sở Thu Nguyệt nhìn hai người nàng nàng ta ta, thật đúng là bắt mắt đi vô cùng.

Nhất định là lúc đó đầu óc xảy ra vấn đề gì mới đồng ý ra ngoài cùng hai người bọn họ!

Chỉ thấy một mình Sở Lưu Suong đi nhanh phía trước cười ha hả, nhìn cảnh khô lá héo cũng có thể vui vẻ vừa chạy vừa nhảy nửa ngày. Mấy ngày trước trời đổ mưa làm đường rất lầy lội, Sở Lưu Suong không ngừng trượt chân nhưng vẫn hết sức phấn khởi. Giang Thành Văn lại cẩn thận từng li từng tí theo thật sát bên cạnh Sở Lưu Suong, thấy Sở Lưu Suong trượt chân liền vội vàng đưa tay đỡ lấy, xem nàng như là báu vật quý giá không cẩn thận sẽ bị vỡ.

Trong lòng Sở Thu Nguyệt buồn cười, nhưng cũng hiểu được Giang Thành Văn là thật lòng đối xử tốt với Sở Lưu Suong.

Thấy Sở Lưu Suong càng lúc càng đi vào bên trong, Sở Thu Nguyệt không khỏi bận tâm, khuyên nhủ: “Lưu Suong, biểu ca, đừng đi nữa, khu vực gần đây không được an toàn, có không ít sơn tặc cướp bóc.”

Nghe Sở Thu Nguyệt nói, Giang Thành Văn cũng gật đầu: “Đúng vậy, Lưu Suong, đừng đi thêm nữa...”

Giang Thành Văn luôn chiều theo ý Sở Lưu Suong, xem như lẽ dĩ nhiên. Như thế đương nhiên là không tốt, tuổi Sở Lưu Suong còn nhỏ, lại được nuông chiều đến tự kiêu, bây giờ đang có cảm tình tốt với Giang Thành Văn thì tất nhiên là càng thân thiết với huynh ấy càng tốt. Nhưng Giang Thành Văn tốt xấu gì cũng lớn tuổi hơn lại luôn làm theo ý của Sở Lưu Suong, như vậy cũng không nên.

Sở Lưu Suong dừng bước, bất mãn quay đầu lại sẵng giọng: “Thu Nguyệt đường tỷ, sao tỷ lại luôn nhát gan như vậy! Thành Văn biểu ca, sao huynh cũng thế rồi? Ba người chúng ta như thế này, bọn cướp lẽ nào nhìn không ra là trên người không có tiền sao? Đương yên đang lành thì sao lại đánh cướp chúng ta?”

Sở Thu Nguyệt lắc đầu: “Có gì không đúng sao, nhìn cách ăn mặc của chúng ta cũng đoán được không phải là gia đình nghèo khổ, nhờ như bọn họ bắt chúng ta đi thì phải sao bây giờ?”

Dừng lại nhìn chung quanh một chút: “Ở đây thưa thớt không có một bóng người, đến lúc có đó muốn kêu cứu cũng không thể.”

“Ôi chao, Thu Nguyệt đường tỷ thật là!” Sở Lưu Suong không phản bác, chỉ là đang tức giận, “Nếu như tỷ sợ thì tỷ cứ đi về trước... Thật là, sao tỷ lại nghĩ nhiều đến như vậy chứ! Thành Văn biểu ca, còn huynh?”

Giang Thành Văn hết nhìn Sở Thu Nguyệt lại nhìn sang Sở Lưu Suong, cười có lỗi với Sở Thu Nguyệt: “Vậy hay là chúng ta đi cùng Lưu Suong đi.”

Sở Thu Nguyệt bắt đầu nói: “Vậy được rồi, hai người cứ đi đi, ta về trước.”

Nếu hai người đã cố ý như vậy thì cũng không nên liều mình giúp quân tử, huống hồ hai người họ chàng chàng nàng nàng, có đi theo cũng như người thừa.

Ai ngờ ngay lúc này liền xảy ra biến cố.

Từ hai bên đường, bốn người vạm vỡ bỗng nhiên xông ra, tay cầm đao nhọn sáng loáng, còn chưa kịp phản ứng thì ba người đã bị vây vào giữa.

Sở Thu Nguyệt là người đầu tiên phản ứng kịp, tim roi lộp lỏp, biết là không hay rồi, mình rõ ràng đúng là miệng quạ đen không sai mà.

Bốn người kia không nói mấy câu đại loại như “Đường này ta mở, cây này ta trồng”, chỉ là người cầm đầu kia quát dẹp đường: “Ba đứa nhóc các ngươi thật to gan, lại dám lên núi như vậy, đúng là dê béo dâng tới miệng, ha ha!”

Mãi một lúc sau Giang Thành Văn và Sở Lưu Suồng mới phản ứng được, tính tình Giang Thành Văn cũng khá khép kín, mặt đỏ lên, cắn chặt môi không dám nói, Sở Lưu Suồng sợ hãi lên tiếng: “Các ngươi định làm gì?!”

Sở Thu Nguyệt thực sự muốn đánh Sở Lưu Suồng một trận, bọn chúng còn định làm gì nữa, chẳng lẽ mời bọn họ về làm khách sao?

Người cầm đầu kia cười lạnh, nói: “Nhìn quần áo các ngươi như vậy có vẻ là con cái nhà giàu, bởi vậy nên ta sẽ không làm các ngươi bị thương, trong ba người các ngươi một người ở lại, còn hai người kia về nhà báo tin, đem một trăm lượng bạc đến đây – chỉ cần hai người đem đến, nếu dẫn theo nhiều người, ta sẽ giết đứa ở lại!”

Sở Lưu Suồng cả giận nói: “Một trăm lượng?! Sao các ngươi tham thế?!”

Trong tình huống bây giờ thì tốt nhất là không nên chọc giận bốn tên này, ba người bọn họ đều là trẻ con, cũng hoàn toàn không biết võ công. Bốn tên hán tử này đã nói không muốn tổn thương đến tính mạng bọn họ, tuy rằng cũng không biết là thật hay giả nhưng nhìn hán tử cũng có chút khí phách, chắc sẽ không nuốt lời.

Sở Thu Nguyệt nói nhỏ: “Một trăm lượng bạc tuy nhiều nhưng đổi lại mạng sống thì như vậy cũng đáng.”

“Ừ, cũng đúng.” Sở Lưu Suồng dè dặt xuống, nhìn Giang Thành Văn, “Biểu ca, huynh nói đi, ai sẽ ở lại?”

Giang Thành Văn ngẫm lại, nói: “Huynh ở lại.”

“Hả?” Sở Lưu Suồng sùng sốt, vội vàng lắc đầu khuyên nhủ, “Thành Văn biểu ca, sao huynh có thể ở lại nơi này được chứ?”

Giang Thành Văn ngạc nhiên nói: “Các muội đều là trẻ con, lẽ nào để một trong hai muội ở lại đây sao?”

Giang Thành Văn tất nhiên là không có tâm cơ gì khác, nhưng Sở Thu Nguyệt nghe như vậy thì rõ ràng Sở Lưu Suồng là đang luyến tiếc Giang Thành Văn, sợ huynh ấy bị tổn thương, mà chính nàng ta tất nhiên cũng sẽ không chịu ở lại – như vậy Sở Lưu Suồng chẳng phải là muốn mình ở lại sao.

Sở Thu Nguyệt ngược lại cũng không mất hứng hay buồn rầu gì. Sở Lưu Suồng vẫn luôn vô tâm vô phách như vậy, khi đó mình bị cầu đã thương, nàng ta cũng không hỏi han gì, cũng chỉ có Giang Thành Văn còn chút để tâm.

Sở Lưu Suồng cũng không phải là người xuyên không, chỉ là từ nhỏ được nuông chiều nên luôn cho mình là trung tâm. Trước đây là do Sở Lưu Uyển nên vẫn còn rụt rè, bây giờ Sở Lưu Uyển như vậy, Sở Lưu Suồng liền càng thêm làm càn hết lần này tới lần khác, giờ lại vừa hay có thêm một Giang Thành Văn toàn tâm toàn ý đối xử tốt.

Sở Lưu Suồng giẫm chân: “Ôi chao, Thành Văn biểu ca cũng không phải nghĩ vậy, nhưng nếu như muội và Thu Nguyệt trở về lại đụng phải kẻ xấu khác, mà bọn muội đều là trẻ con thì phải làm sao bây giờ?”

Giang Thành Văn nói: “... Như vậy thì cũng không hay.”

“Đúng vậy!” Sở Lưu Suồng nói rồi liền nháy nháy mắt “Vì vậy huynh nói xem ai sẽ ở lại đây?”

Lúc này Giang Thành Văn cũng đã nhìn ra được ý của Sở Lưu Suồng, huynh ta khổ sở nhìn Sở Thu Nguyệt, giữa chân mày lộ vẻ do dự.

Bốn vị đại hán từ lâu đã không nhịn được nói: “Ba đứa các ngươi sao lại dài dòng như vậy?! Mau để lại một đứa, không thì cả ba đều phải ở lại!”

Sở Lưu Suồng sợ không ổn nên vội vàng nói: “Đường tử, Thu Nguyệt đường tử, mau...”

Sở Thu Nguyệt im lặng nãy giờ lạnh lùng cắt lời: “Lưu Suồng, trong lòng tỷ đã rõ ràng, nhưng muội nên nhớ kỹ, vốn là muội nặng nề đòi tới đây, lúc đầu tỷ cũng đã nhắc qua là không nên đi tiếp vào trong, chính muội nổi giận làm trái, bây giờ xảy chuyện tỷ lại phải ở lại. Lưu Suồng, muội đúng là muội muội tốt.”

Bị nói đến không thể đáp lại, Sở Lưu Suồng đỏ mặt thẹn quá hóa giận nói: “Đường tử, Thu Nguyệt Đường tử, tỷ cứ ở lại đây đi! Muội và biểu ca đi một chút sẽ trở lại thôi mà!”

Nói xong liền vội vàng tìm đồng minh liền nhìn sang Giang Thành Văn, nói: “Có đúng không vậy, Thành Văn biểu ca?”

Giang Thành Văn nghe Sở Thu Nguyệt nói cũng hiểu được nếu như để nàng ở lại thì thật sự có lỗi với nàng, nhưng bị Sở Lưu Suồng truy hỏi, hán tử không có chủ ý gì, nhìn một bên là mặt lạnh của Sở Thu Nguyệt, một bên là Sở Lưu Suồng cầu xin không ngừng, Giang Thành Văn, hán tử chậm rãi nói:

“Thu nguyệt, vậy...”

Sở Thu Nguyệt cười lạnh nói: “Quên đi, muội đã sớm đoán được sẽ như vậy. Thành Văn biểu ca, huynh luôn không muốn người khác bị đau khổ, tính tình đương nhiên là tốt, chỉ là huynh không có chính kiến của bản thân. Bây giờ Lưu Suông muốn làm gì, huynh liền làm cái đó, muội thật không biết nói gì nữa. Thôi hai người mau đi đi.”

Sở Thu Nguyệt cũng không trách móc hai người họ, thế nhưng trong từng câu từng chữ nói ra ngược lại làm người ta không ngẩng đầu lên được. Giang Thành Văn thở dài nói: “Thu Nguyệt, huynh và Lưu Suông sẽ lập tức quay trở lại.”

Sở Lưu Suông cũng nhìn Giang Thành Văn, hai người mặt đỏ tới mang tai cùng đi xuống núi.

Mấy tên đại hán kia nhìn nhìn xung quanh tìm một tảng đá cao bằng phẳng để ngồi, cũng dắt theo Sở Thu Nguyệt theo phía sau, Sở Thu Nguyệt ngoan ngoãn đi theo ngoan ngoãn ngồi xuống, sau đó bốn người kia hỏi: “Nhóc con, ngươi là con nhà ai?”

Sở Thu Nguyệt nói: “Sở gia.”

“Sở gia?” Đôi mắt với bọn chúng vài lần, vẻ mặt cũng không có gì đặc biệt, “Có phải là gia đình của Sở Liên Đình kia không?”

Tuy rằng bọn họ đang gọi thẳng tên của Sở Liên Đình nhưng Sở Thu Nguyệt cũng chỉ có thể làm ngơ như không nghe thấy, giật cướp vốn dĩ là phản xã hội... Vì thế nên chỉ gật đầu, nhưng thật ra trong lòng đã có vài phần kinh ngạc, bọn họ cũng biết về Sở Liên Đình.

Bốn người kia cũng gật đầu rồi không nói gì nữa.

Bởi vì sợ bốn người kia lúc nào đó nổi điên lên rồi diệt khẩu, Sở Thu Nguyệt vẫn cố hết sức làm như người vô hình dịch sang một bên, thỉnh thoảng chỉnh lại váy, xem lại giày, tránh xa bọn họ một chút.

Bốn người kia to nhỏ nói chuyện nên cũng không chú ý, tốt xấu thế nào thì bây giờ Sở Thu Nguyệt cũng không phải ngồi giữa bốn người bọn chúng. Bốn người kia vừa nói vừa cười sung sướng, chắc là đang thương lượng lát nữa nhận tiền xong sẽ làm gì nên trong lòng rất vui vẻ.

Sở Thu Nguyệt ngồi một mình một bên, trong lòng thực sự u sầu và bất đắc dĩ, nàng chống cằm nhìn cảnh sắc mờ mịt xung quanh, thật không biết khổ cực chạy theo Sở Lưu Suông tới đây làm gì? Aiz...

Chỉ mong hai người nghìn lần vạn lần đừng làm mấy trò gian xảo gì, bắt được bọn chúng hay không chỉ là việc nhỏ, dù sao cũng sẽ có cơ hội. Nếu như bọn họ mà đem nhiều người lên núi thì lúc đó thật là đáng sợ.

Một lát sau, bỗng nhiên có một bóng người lướt qua bên cạnh, tốc độ không thể tưởng tượng nổi, Sở Thu Nguyệt chưa phản ứng kịp đã bị người ta nắm cổ tay, sức lực người nọ vô cùng lớn, cả người Sở Thu Nguyệt bị lôi đi, cũng đứng lên theo, sau đó bỗng nhiên bị mang chạy đi vài bước.

Đợi đến lúc Sở Thu Nguyệt tỉnh táo lại thì chỉ nhìn thấy phía trước là một bóng lưng đứng thẳng thon dài, bốn vị hán tử cũng chợt đứng lên: “Là ai?!”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Cứu Mỹ Nhân

Chuyển ngữ ♥ Gyanji Beta ♥ Nhã Vy

Tuy rằng nhìn bóng lưng người này người thực sự thon dài cao ngất, nhưng nếu như đánh nhau với bốn tên hán tử rất có bắp thịt kia thì có phần bất lợi. Sở Thu Nguyệt hoàn toàn không nghĩ ra người này là ai, chợt nghe được người nọ khẽ nói rằng: “Ta là ai thì liên quan gì đến các ngươi.”

Giọng nói lạnh lùng lãnh đạm kia thật quen thuộc, tuy không quá trầm bổng nhưng cũng có một uy lực mơ hồ.

Sở Thu Nguyệt cả kinh, là Lâm An Dạ?!

Hai mắt nàng tròn to nhìn người trước mặt, một lúc sau quả nhiên Lâm An Dạ quay đầu lại, vẻ mặt vô cảm. Hắn thấy Sở Thu Nguyệt nhìn mình bằng vẻ mặt không tin nổi thì nói: “Đao kiếm không có mất, nàng lui về phía sau một chút.”

Sở Thu Nguyệt vô thức gật đầu rồi lui về phía sau mấy bước trốn sau một thân cây. Tuy rằng trong lòng còn thắc mắc tại sao lại là Lâm An Dạ nhưng vẫn giữ chừng mực, nàng nghĩ một lát nữa hỏi lại cũng không muộn.

Nhưng nhìn thấy trong tay hắn không có binh khí, Sở Thu Nguyệt không khỏi âm thầm sốt ruột, có tới bốn đại hán, mà trên tay mỗi tên cầm một thanh

đao thoát nhìn rất sắc nhọn đó!

Tuy rằng Lâm An Dạ là tướng quân trẻ tuổi nhưng dù sao hấn cũng không phải là cao nhân võ hiệp gì, bây giờ tay không đối phó với binh khí lợi hại như vậy, nếu như lát nữa bị thương phải làm sao bây giờ!

Mấy vị đại hán kia nghe Lâm An Dạ trả lời thì đương nhiên là giận tím mặt, bọn chúng thấy người trước mắt này nhìn qua thì nhỏ hơn mình, hơn nữa thân hình như thư sinh thế này lại có thể cướp người từ trong tay bọn chúng, đã thế còn hấn bị coi rẻ, thật vô cùng căm hận. . .

Bốn người kia đang chuẩn bị nổi điên thì Lâm An Dạ đã quay đầu lại nhìn bọn chúng rồi nói: “Các người muốn bao nhiêu?”

Cứ tưởng rằng hấn sẽ đánh nhau với chúng, không ngờ hấn lại hỏi câu này, Sở Thu Nguyệt thực sự là không hiểu thế nào. mấy tên kia cũng ngơ ngác nhìn nhau không hiểu chuyện gì. Sau đó người cầm đầu kia cả giận nói: “Một trăm lượng bạc!”

Lâm An Dạ lạnh lùng nói: “Lúc này trên người ta không có nhiều bạc như vậy, cũng không thể để nàng ấy ở lại đây, vậy thì cũng chỉ có thể đánh thôi.”

Còn chưa dứt lời thì đã chỉ thấy thân pháp của chàng cực kỳ nhanh nhẹn tiến về trước ba bước, đánh một quyền lên ngực tên đại hán khiến gã đau đến khom cả lưng. Nhân cơ hội này, Lâm An Dạ đoạt lấy thanh đao từ trong tay gã, sau đó nhắc chân đạp gã xuống, chàng xoay người lao tới trước mặt ba gã đại hán kia giao đấu.

Ba gã đại hán kia thấy Lâm An Dạ chỉ trong hai chiêu đã đánh huynh đệ của mình nằm trên đất không dậy nổi thì quả thực vừa sợ vừa giận, hạ thủ cũng không dung tình chút nào, ba mũi đao nhọn cùng lúc chém lên đầu Lâm An Dạ.

Sở Thu Nguyệt đứng nhìn ở một bên thì sợ hết hồn hết vía. Trước đây xem phim trên tivi cũng thấy không ít cảnh đánh nhau còn ghê hơn nhiều, nhưng cảnh trước mắt này mới đúng là chân thật!

Lâm An Dạ lại không chút sợ hãi, chỉ đưa tay phải ra đỡ lấy đao, chàng lại có thể vững vàng đón lấy ba bả đao bén nhọn. Ba người kia sửng sốt một lát liền tạo thành sơ hở bị Lâm An Dạ dùng chân quét qua, sau đó thấp người xuống tránh thoát được ba thanh đao chém đến. Ba người kia đều bị đá lui về phía sau vài bước, một người trong đó có vẻ yếu nhất, bị đá một cái như thế, thậm chí ngay cả đao cũng làm rớt. Lâm An Dạ thừa cơ cầm lấy thanh đao kia, hai tay hai đao lập tức nghênh đón hai gã cầm đao đang xông đến.

Sở Thu Nguyệt là người thường nên cũng không nhìn ra là môn phái nào, chỉ thấy Lâm An Dạ tay cầm song đao, linh hoạt thoăn thoắt so chiêu cùng hai người kia dưới ánh mặt trời, lưỡi đao dao sắc bén lóe ánh sáng chói mắt, từ nơi Sở Thu Nguyệt nhìn sang, cảnh đó thực sự là không thật chút nào, như thể cả người Lâm An Dạ có ánh sáng bao quanh giống như thần tiên hạ phàm vậy.

Người cầm đao kia thấy Lâm An Dạ quá mức dũng mãnh nên không dám tay không liều mạng, thoáng thấy Sở Thu Nguyệt nhỏ bé núp ở phía sau cây thì hai mắt sáng rỡ định xông tới bắt cóc nàng.

Vừa đi được hai bước thì đã bị Lâm An Dạ phát hiện, Lâm An Dạ biết được mưu kế của gã nên chém mạnh một phát vào bắp đùi của gã. Máu tươi chẳng mấy chốc bắn tung tóe, Lâm An Dạ đang nửa quỳ trên đất nên cũng không thể tránh khỏi bị máu văng trên mặt. Tên đại hán kia kêu thảm một tiếng rồi ôm chân lăn lộn trên mặt đất.

Hai người khác đồng thời cũng đánh tới từ phía sau Lâm An Dạ, muốn tranh thủ đánh lên. Lâm An Dạ nghe tiếng gió thổi thì cũng không né tránh, sau đó ném một mũi đao rồi xoay người lăn một vòng trên mặt đất, tránh được lưỡi đao đang đâm tới.

Nhìn chàng ném một cái tùy ý như vậy nhưng lực đạo cũng không nhỏ, hai người kia bởi vì chuyên tâm đánh lên Lâm An Dạ nên cũng không ngờ rằng chàng sẽ ném kiếm về phía sau, bọn chúng tuy rằng trốn thoát nhưng một người trong đó vẫn bị vết thương thật lớn bên má, chảy máu không ngừng.

Sau khi thấy máu, gã đại hán còn lại giận quá, càng thêm lo lắng cho hai vị huynh đệ bị thương nên xuống tay càng thêm tàn nhẫn. Chỉ là Lâm An Dạ lại không thêm để ý, xoay người lại bắt đầu lập tức ra chiêu để kiểm chế đối phương, trong lúc nhất thời, tiếng binh khí chạm nhau, tiếng keng keng vang dội, trên sơn cốc tĩnh lặng này lại càng khiến lòng người kinh hãi.

Hai gã đại hán này chẳng qua là có sức lớn nhưng thân pháp tất nhiên là không bằng Lâm An Dạ. Chỉ một vài chiêu, Lâm An Dạ đã nhìn ra kẻ hở của bọn chúng, động tác trên tay không ngừng nghỉ, một cước bay lên đá trúng hông hai người. Đồng thời tay không cầm đao cũng đâm tới mắt một tên khác, người nọ bị đá một cước đau nhức, lại thấy hai đầu ngón tay đang chọc đến thì lại càng sợ hãi, nhanh chóng lùi về phía sau. Đao nhọn của Lâm An Dạ lóe lên, ném mạnh cán đao trúng ngực hấn, người nọ liền bị chấn động lùi về phía sau bốn năm bước, sau đó ngã phịch xuống cỏ cỏ.

Ngồi dưới đất, gã quả nhiên là bị hoảng sợ không ít, nếu lúc này Lâm An Dạ không phải là phóng cán đao thì lúc này chỉ sợ ngực gã cũng bị thương không nhẹ. . .

Chỉ còn lại tên thủ lĩnh và Lâm An Dạ giao đấu, nhưng gã thấy Lâm An Dạ cũng có ý bỏ qua cho bốn người chúng, trừ kẻ muốn làm Sở Thu Nguyệt bị thương thì những người còn lại cũng chỉ là bị đánh, chưa từng bị binh khí làm bị thương. Ngay sau đó gã cũng không dám tấn công mà chỉ giữ ở thế phòng thủ.

Gã bỗng ngừng tay, Lâm An Dạ cũng bật người thu tay lại, nhìn gã với ánh mắt dò xét, có phải ý gã là muốn dừng đánh không?

Thủ lĩnh chấp tay một cái: “Thật là bản lĩnh hơn người! Chúng tôi đúng là không biết lượng sức, lấy nhiều đồ ít mà còn bị đánh đến hoa rơi nước chảy, thực xấu hổ, xấu hổ. Cô gái này công tử cứ mang đi đi, tiền bọn tôi cũng không cần nữa! Chỉ là không biết công tử tên gì?”

Lâm An Dạ vẫn lãnh đạm nói: “Tên của ta không cần nói cho các người biết.”

Thủ lĩnh ngăn người, hơi mất hứng nói: “Chúng tôi không có tư cách sao?”

Lâm An Dạ nói: “Tên của ta chính xác là không liên quan gì đến các người.”

“Vậy tại sao lúc này công tử lại hạ thủ lưu tình?” Thủ lĩnh cau mày nói.

Lâm An Dạ nhìn ba người ngã trên mặt đất, nói: “Các người là người Quân Triều, hiện nay đang cần đối đầu với kẻ địch mạnh, không lo đi đối phó bọn họ, sao lại dùng sức lực đối phó với người một nhà?”

Thủ lĩnh hơi ngượng ngùng, chỉ nói: “Àiz, điều này cũng đúng.”

Lâm An Dạ gật đầu, không thêm nói gì nữa, suy nghĩ một chút rồi móc ra một ít bạc vụn ra ném cho thủ lĩnh, nói: “Võ công của các người cũng không tồi, không biết sao lại đi làm những việc như vậy. Nhưng các người vẫn chưa đủ thương người vô tội, cách hành xử cũng coi như nam tử hán.” Nói xong chàng hơi nhìn thoáng qua tên đại hán bắp đùi đang chảy máu nằm trên đất, dường như là đang do dự xem người này có được tính là “Nam tử hán” không.

Thủ lĩnh không khỏi sùng sốt, nghĩ thầm người mình cùng lắm là muốn bắt Sở Thu Nguyệt tới để chiếm ưu thế, ai ngờ lại chọc cho người này tức giận như vậy, cũng thực là kỳ lạ, không biết tiểu cô nương kia là gì của hắn?

Gã nhận bạc nhưng cũng không phản khởi, chỉ cao giọng nói: “Công tử, chúng ta cũng không cần bạc. Bốn người bọn ta đi làm đạo tặc cũng chỉ là vì không có chỗ nương nhờ, không muốn bị bọn buôn lái độc ác hành hạ khổ sai, đã vậy còn không được trả công xứng đáng cho nên mới đi trộm cướp. Nói đến... cũng thực xấu hổ. Chúng tôi cũng chỉ muốn sống yên bình một chút, cũng không quan tâm nhiều về kẻ địch bên ngoài.”

Lâm An Dạ lại gật đầu: “Nếu đã có suy nghĩ này, các người cứ đường thương cho tốt đi rồi có thể tới Chiết Trung phủ nhập quân. Bạc này cứ cầm trước đã.”

Thủ lĩnh sùng sốt rồi gật đầu nói: “Vậy cũng tốt...”

Dứt lời liền chấp tay với Lâm An Dạ rồi cùng nhau đỡ hai gã bị thương vừa bị Lâm An Dạ đánh rồi đi lên núi.

Sở Thu Nguyệt đứng ở phía sau cây chăm chú nhìn tất cả, từ lo lắng cho Lâm An Dạ lại chuyển sang thần phục vô vọng của chàng, sau đó là phong thái nói chuyện của chàng, tiếp theo là mở to mắt nhìn chàng quy phục mấy tên sơn tặc đó...

Việc này cũng giống phim ảnh quá chừng...

Lâm An Dạ nhìn bốn người kia đi xa thì bước tới chỗ của Sở Thu Nguyệt, thấy nàng vẫn còn ngơ ngác đứng im nhìn mình như nhìn thấy thứ kỳ lạ nhất trên đời, nghĩ nàng còn đang bị dọa sợ nên chàng cũng mềm giọng nói: “Nàng vẫn ổn chứ?”

Sở Thu Nguyệt liền gật đầu: “À, tất nhiên rồi.”

Thấy nàng như vậy thì Lâm An Dạ hơi nghi hoặc, lập tức nhớ tới trên mặt mình còn có vết máu, tưởng Sở Thu Nguyệt vì thấy vết máu mà sợ hãi nên nói: “Ta quên mất là nữ tử các nàng đều sợ máu.”

Dứt lời liền lấy mu bàn tay lau một cái, nhưng trên mu bàn tay chàng cũng có vết máu, lau thế làm sao mà sạch được?

Ban đầu Sở Thu Nguyệt còn không có chú ý tới cái này, nghe chàng nói vậy mới phản ứng được, lại thấy chàng bị chính mình làm ra như vậy nên nhịn không được cười rộ lên: “Ta không phải sợ cái này. Huống chi huynh lau như thế thì chẳng phải là càng lau càng bẩn sao?”

Nói xong nàng lấy khăn tay của mình ra đưa cho Lâm An Dạ nói: “Lâm công tử, huynh lấy cái này lau trước đã.”

Lâm An Dạ nghĩ dùng khăn tay của nữ tử thì cũng không hay, nhưng thấy bây giờ không có người mà toàn thân mình toàn máu với bùn đất. Giờ mà đi xuống núi thì rất đáng sợ, thế nên chàng liền gật đầu đưa tay nhận lấy khăn lau mặt, trên mặt dường như có một mùi hương phảng phất từ chiếc khăn truyền đến.

Sở Thu Nguyệt đứng ở một bên nhìn thấy cũng thật buồn cười. Lâm An Dạ vừa đánh nhau với người khác xong, phong thái kia chẳng khác nào binh tướng, nhưng nhìn chàng dùng khăn tay lau mặt thoạt nhìn cũng không phải quá xa cách, lại nhớ tới lúc này chàng lấy tay lau mặt mà càng lau càng bẩn, thật ra còn có vẻ “dễ thương” không phù hợp, tương phản to lớn như vậy thật là khiến cho Sở Thu Nguyệt sắp không nhịn được cười lớn, lại cảm thấy chàng cũng không phải là người không thể thân thiết như mình từng nghĩ.

Hơn nữa chàng vừa nói chuyện gì đó với những đại hán kia, ngược lại lại rất kiểu ngạo, An Định hầu... Chàng cũng thật không thiện với cái tên này.

Thấy Sở Thu Nguyệt nhìn khăn trong tay mình đến đỏ mặt, Lâm An Dạ hỏi: “Thế nào, vẫn còn rất bẩn sao?”

“Hả?” Sở Thu Nguyệt nhìn nhìn mặt hắn rồi lắc đầu nói, “Hết rồi.”

Lâm An Dạ khẽ gật đầu, nhìn chiếc khăn tay đã bị làm bẩn, nghĩ như vậy mà đem trả Sở Thu Nguyệt thì không được tốt nên liền cất vào ngực mình. Sở

Thu Nguyệt nhìn thấy thì hơi sững sờ nhưng cũng không nói gì.

“Xuống dưới chân núi trước đã.” Lâm An Dạ nhìn Sở Thu Nguyệt nói.

“Ừ.” Sở Thu Nguyệt gật đầu đi bên cạnh hắn, hai người chậm rãi đi về phía chân núi.

Sở Thu Nguyệt nhin không được hỏi: “Lâm công tử, sao huynh lại ở đây?”

Lâm An Dạ nói: “Ta cũng đang lên núi, thấy Sở tam tiểu thư và Giang công tử đang gấp gấp chạy xuống. Hỏi thử thì bọn họ nói nàng bị bắt đi, hoang mang rối loạn, nói cũng không rõ ràng, lại muốn về lấy tiền nên vội vàng vàng chạy đi mất, vì thế ta liền lên đây.

Sở Thu Nguyệt cảm kích nói: “Thực là đã làm phiền Lâm công tử. Vừa nãy thật sự cảm ơn huynh.”

Lâm An Dạ lắc đầu: “Không có gì.”

“Thật ra bốn người kia cũng không có ý hại ta, ta đợi biểu ca và đường muội về đem bạc đến, chắc sẽ thả ta đi, đáng ra không nên khiến Lâm công tử phải mạo hiểm, Quân Triều này rất cần huynh, nếu vì cứu ta mà bị thương thì cũng không đáng. Như vậy chẳng phải ta sẽ thành tội nhân thiên cổ sao?”

Sở Thu Nguyệt nói lời này là nửa thật nửa đùa, câu đầu là thật sự cảm tạ Lâm An Dạ, cũng hiểu được đôi phương không cần thiết phải xả thân cứu mình, còn câu sau cũng chỉ là để trêu đùa.

Lâm An Dạ dừng bước nhìn nàng một chút rồi thản nhiên nói: “Sao nàng lại không đáng?”

Sở Thu Nguyệt nhất thời không nghe rõ, nàng “Hả?” một tiếng, đợi đến khi phản ứng kịp thì quả là bị chấn động. Lâm An Dạ nói xong lời kia thì không giải thích cũng không chờ Sở Thu Nguyệt trả lời đã một mình đi thẳng xuống dưới. Sở Thu Nguyệt thật sự cho rằng vừa nãy là mình đã nghe nhầm.

Sao nàng lại không đáng?

Lời này của Lâm An Dạ rốt cuộc là có ý gì... Nếu hiểu theo ý bình thường thì hắn là người ái quốc thương dân, mình là người Quân Triều, hắn đương nhiên là phải bảo vệ, còn về ý không bình thường thì... Vậy cũng quá là không bình thường rồi...

Sở Thu Nguyệt 囧囧 ngơ ngẩn đi theo sau Lâm An Dạ, hai người cũng không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Nàng rất tốt

Chuyển ngữ ♥ Gyanji Beta ♥ Nhã Vy Hai người cứ im lặng một cách kì lạ như vậy mà đi xuống núi, Sở Thu Nguyệt vừa xuống dưới chân núi đã thấy Giang Thành Văn và Sở Lưu Suông vội vàng vàng chạy lại. Phía sau là mọi người trong gia đình, còn có Giang Thiên Thiên đang lo lắng không yên, ngoài ra Hà Tương Tư cũng tới.

Thấy trên người Sở Thu Nguyệt hoàn toàn không có vết thương nào mà bên cạnh còn có Lâm An Dạ người đầy máu đang đi tới, mọi người đều tròn mắt há mồm. Sở Lưu Suông thấy Lâm An Dạ thì càng mở to hai mắt, lúc này xuống núi cùng Giang Thành Văn, ai ngờ lại vô tình gặp được Lâm An Dạ, tuy cũng biết tình huống bây giờ khẩn cấp nhưng vẫn là không nhận được nói chuyện với Lâm An Dạ, ai ngờ được Lâm An Dạ lại đi cứu Thu Nguyệt đường tỵ?!

Giang Thiên Thiên bước đến hai bước, ôm lấy Thu Nguyệt: “Thu Nguyệt ngoan, con không sao chứ?”

Thu Nguyệt dịu dàng nói: “Mẹ, con không sao. Lâm công tử đã cứu con.”

Giang Thiên Thiên “A” một tiếng, đầu tiên là nhìn Sở Thu Nguyệt một chút, chắc chắn là nàng không có việc gì thì mới xoa xoa đầu Sở Thu Nguyệt, sau đó nhìn Lâm An Dạ đứng một bên, nói: “Lâm công tử, lần này thật sự cảm ơn cậu.”

Lâm An Dạ trả lời: “Không có gì.”

Nhưng có lẽ vì Giang Thiên Thiên là trưởng bối, thái độ của chàng cũng ôn hòa hơn rất nhiều.

Hà Tương Tư đứng một bên tuy không sốt ruột lo cho con gái giống Giang Thiên Thiên nhưng thấy Sở Thu Nguyệt không sao nên cũng an lòng. Lúc này bà sắc bén đánh giá Lâm An Dạ đã hơi bản thủ vì cứu Sở Thu Nguyệt, tình huống chắc chắn là không đơn giản, coi như là dừng cảm làm việc nghĩa nhưng cũng không đến mức như thế chứ... Như vậy, lẽ nào... ?!

Hà Tương Tư bị ý nghĩ của mình dọa càng thêm hoảng sợ, cẩn thận nhìn Sở Thu Nguyệt và Lâm An Dạ, lại thấy giữa hai người cũng không có gì đặc biệt.

Thấy người nhà Sở gia đều tới, Lâm An Dạ nói: “Sở phu nhân, tại hạ xin phép đi trước.”

Hà Tương Tư và Giang Thiển Thiển nói: “Dáng vẻ Lâm công như vậy cũng là vì cứu Thu Nguyệt, hay là trước hết hãy đến Sở phủ thay y phục đã?”

Lâm An Dạ lắc đầu: “Lúc này tại hạ đang định đến phủ Chiết Trùng để tuyển binh lính.”

Lần này ngay cả Giang Thiển Thiển cũng thấy được có cái gì đó không đúng, việc phủ Chiết Trùng tuyển binh sĩ tuy rằng không được coi là chuyện đại sự, có khi thậm chí cũng không cần tướng quân tự mình chọn lựa, thế nhưng xưa nay Lâm An Dạ đều rất đề tâm đối với mọi chuyện mà mình phụ trách, thế mà chàng vì cứu Thu Nguyệt mà lại trì hoãn, điều này...

Giang Thiển Thiển liền gật đầu: “Vậy Lâm công từ hãy mau đi đi.”

Lâm An Dạ gật đầu, nhìn thoáng qua Sở Thu Nguyệt, Sở Thu Nguyệt cũng nhìn chàng cười cảm ơn, Lâm An Dạ cũng không nói gì nữa, lên kiệu của mình rồi đi về hướng Chiết Trùng phủ.

Nhìn Lâm An Dạ đi, mọi người trong nhà Sở gia đều mang trong lòng nhiều suy nghĩ riêng, bây giờ Sở Lư Sương và Giang Thành Văn cũng cảm thấy Lâm An Dạ hình như là quá tốt với Thu Nguyệt. Vì thế tất cả mọi người đều im lặng không lên tiếng nhìn Sở Thu Nguyệt, khiến cho trong lòng Sở Thu Nguyệt sợ hãi.

“Thu Nguyệt, con...” Giang Thiển Thiển dù sao cũng là mẹ ruột, vì thế liền mở lời trước, “Và Lâm công tử... quen nhau từ khi nào vậy?”

Sở Thu Nguyệt “À” một tiếng, nói: “Không có gì đâu mẹ, Lâm công tử chẳng qua là vô tình biết con bị bắt đi nên mới tới cứu thôi... Con và Lâm công tử chỉ mới gặp nhau có ba lần. Lâm công tử thân là An Định hầu, quan tâm nhân dân là việc nên làm thôi ạ.”

Giang Thiển Thiển gật đầu, cũng không hỏi nhiều nữa, Hà Tương Tư đứng bên cạnh cũng nói “Ra là như thế”.

Sở Thu Nguyệt “Vâng” một tiếng, vốn những câu nàng nói đều là sự thật nhưng không biết sao bây giờ lại cảm thấy hơi chột dạ...

Nếu Sở Thu Nguyệt không sao thì bọn họ cũng yên tâm, Giang Thành Văn và Sở Lư Sương lại càng yên tâm hơn, hai người đều lo lắng cho Sở Thu Nguyệt, nhưng Sở Lư Sương đồng thời cũng mơ hồ sợ liên lụy đến mình, nếu như Sở Thu Nguyệt xảy ra chuyện thì mình cũng không thể trốn khỏi trách nhiệm.

Đoàn người lại trở về Sở phủ, nhắc đến chuyện này là lại kinh hồn táng đảm. Vì gây ra chuyện này nên Hà Tương Tư cố ý ng quát Sở Lư Sương trước mặt Giang Thiển Thiển và Sở Thu Nguyệt, cố làm sao lại muốn đi vào sâu bên trong, rõ ràng hiện giờ ở trong núi rất không an toàn lại cứ kiên quyết đòi đi.

Giang Thiển Thiển cũng nói thêm vài câu để Hà Tương Tư đừng trách móc nữa, Sở Thu Nguyệt không có chuyện gì, dù gì cũng không nên trách Sở Lư Sương... Dù sao cũng hiểu được tính tình của Sở Lư Sương nên nàng đã sớm bình tĩnh lại, bây giờ không nói lời nào, chỉ là còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi của Lâm An Dạ mà thôi.

Sở Lư Sương và Hà Tương Tư lại cho là Sở Thu Nguyệt vẫn còn đang tức giận, Hà Tương Tư không thấy có gì, trẻ con mà, luôn dễ không vui, qua một thời gian nữa sẽ hết ngay. Nhưng Sở Lư Sương lại không vui, nàng ta cũng biết chuyện này là mình đã sai rồi, cũng có nói xin lỗi rồi, nhưng Sở Thu Nguyệt thật ra cũng không bị thương tích gì mà, còn được Lâm An Dạ cứu, có thể nói là chỉ lời chứ không lỗi. Nếu có thể được Lâm An Dạ cứu thì dù có chuyện gì nàng ta cũng sẽ bằng lòng ở lại.

Lúc này nàng ta vẫn còn không được vui, Hà Tương Tư nằng nhưng nàng ta cũng chỉ cúi đầu không trả lời.

Trở lại Sở phủ, Hà Tương Tư dặn dò hạ nhân nấu canh an thần cho ba người Sở Thu Nguyệt. Sở Thu Nguyệt vì lúc nãy ngồi trên tảng đá, giờ cảm thấy người hơi bần, nên tỏ ý muốn đi tắm trước. Sở Lư Sương lại không vui nói: “Sợ là Thu Nguyệt đường ty vẫn còn đang giận muội nên mới không muốn uống canh cùng muội.”

Sở Thu Nguyệt nhìn nàng ta một cái, nghĩ thầm mình giận thì cũng có gì sai sao? Nhưng vẫn nói: “Không đâu, muội là muội muội của ty, sao ty có thể giận muội được, ty ngại người mình hơi bần thôi.”

Sở Lư Sương cũng không nói thêm nữa.

Sở Thu Nguyệt cũng không để những chuyện này trong lòng, tắm rửa chải tóc một lúc, thay quần áo sạch sẽ rồi mới ra ngoài. Lúc này Sở Lư Sương đã không còn ở đại sảnh, Giang Thành Văn thì vẫn còn đang chậm rãi uống thuốc, thấy nàng tới thì nhìn nàng cười xin lỗi, nói: “Biểu muội, ngày hôm nay thật sự là có lỗi với muội.” “Không có gì” Sở Thu Nguyệt cười cười, “Dù gì thì muội cũng không sao, muội cũng không còn giận nữa, lúc nãy không phải muội đã nói rồi sao.”

Thực ra nàng không tức giận, cũng không là thánh mẫu gì hết, chỉ không muốn Giang Thành Văn và Sở Lư Sương lại cầu xin.

Sở Thu Nguyệt hoàn toàn là xem bọn họ như người ngoài, vào lúc gặp hoạn nạn cũng không quá mong bọn họ sẽ giúp. Nếu sau này bọn họ gặp nạn, nếu

có thể giúp thì sẽ giúp một chút, nhưng nếu có nguy hiểm cho bản thân thì cũng xem như là không nhìn thấy đi. Chuyện như vậy cũng đã quyết định trong lòng nên cũng sẽ không có gì không vui cả, lòng đã lạnh, bây giờ nàng cũng không còn quan tâm nữa rồi.

Giang Thành Văn không hiểu được Thu Nguyệt nghĩ như vậy, chỉ thở dài nói: “Sau này huynh sẽ không nuông chiều Lư Sương như vậy nữa, muội ấy... Dù sao vẫn còn nhỏ nên chưa hiểu chuyện.”

“Ừ.” Sở Thu Nguyệt nhàn nhạt gật đầu, không biết Giang Thành Văn suy nghĩ gì.

“Muội cũng đừng trách nàng ấy.” Giang Thành Văn suy nghĩ một chút rồi nói “Nàng ấy cũng thấy rất khổ sở, nếu như muội còn giận nàng ấy, nàng ấy ấy sẽ càng thêm tự trách mình.”

“Ừ?” Sở Thu Nguyệt nhấp một hớp canh, khó hiểu nhìn Giang Thành Văn, “Muội đã không còn trách muội ấy nữa.”

Giang Thành Văn: “Muội khi này hình như vẫn còn đang tức giận.”

“Đã không còn.” Sở Thu Nguyệt cười cười.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Giang Thành Văn không nói gì nữa, cầm chén uống cạn canh rồi đi. Lúc này Sở Thu Nguyệt mới hiểu được, thảo nào Giang Thành Văn ăn canh chậm như vậy, hóa ra là đang chờ mình, muốn khuyên mình đừng nên tức giận với Sở Lư Sương. Phần tâm tư này cũng thật đáng quý, xem ra là do Sở Lư Sương yêu cầu.

Sở Thu Nguyệt cười bất đắc dĩ, cũng không quan tâm thêm nữa, chỉ yên tĩnh ngồi uống canh.

Vốn Sở Thu Nguyệt cho rằng lúc này sẽ không xảy ra chuyện gì nữa, nhưng chuyện xảy ra vào ngày thứ hai cũng lại là do Sở Lư Sương khơi mào.

Đầu tiên là Sở Thu Nguyệt và Sở Yên Ba ra ngoài mua vài thứ rồi trở về, bởi vì không mang nhiều tiền nên chỉ mua vài đồ trang sức. Nhưng lúc quay về Sở phủ, Sở Lư Sương thấy hai người không mua về cho mình thứ gì nên cũng có vẻ không vui, Sở Yên Ba luôn rất sợ Sở Lư Sương, vốn định tặng Sở Lư Sương một chiếc trâm ngọc mà nàng vừa ý.

Sở Thu Nguyệt thuận miệng nói một câu “Ừ, không phải là Yên Ba Đường tỷ thích nhất cái này sao, đắt như vậy mà cũng quyết mua”, coi như là muốn cho Sở Yên Ba một bậc thang để bước xuống, cũng vì Sở Yên Ba thật sự là rất thích cái này, tuy rằng chuyện này là chuyện của là Sở Yên Ba, Sở Thu Nguyệt nghĩ Sở Yên Ba chỉ là bị ảnh hưởng quá nhiều bởi mẫu thân cho nên mới lúc nào cũng vâng vâng dạ dạ như vậy, vì thế mới nói một câu để giúp nàng, ai ngờ lại làm cho Sở Lư Sương rất là khó chịu, cho rằng Sở Thu Nguyệt hoàn toàn là ở nhầm vào mình.

Đúng thật là ở không đi gây sự.

Chuyện ở trên núi vốn dĩ là lỗi của Sở Lư Sương, Sở Thu Nguyệt không tính toán với nàng ta đã là tốt lắm rồi, nhưng nàng ta lại bắt đầu tìm Sở Thu Nguyệt gây phiền toái.

Sở Yên Ba thấy tình hình không ổn, nói: “Trâm ngọc này dù sao thì... Tỷ cũng thật sự rất thích.” Thấy Sở Thu Nguyệt tốt xấu gì cũng ra mặt vì mình, nếu mình không nói gì thì cũng thật là làm cho trong lòng người ta nguội lạnh, cho nên vẫn nên biểu đạt ý nghĩ của mình một chút rồi vội vàng đi trước, trâm ngọc cũng không để lại, việc này càng khiến Sở Lư Sương tức giận.

Nhìn Sở Lư Sương như vậy, Sở Thu Nguyệt buồn cười nói: “Nếu muội thích thì cứ đi mua một cái, tức giận như vậy làm cái gì.”

Sở Lư Sương nói: “Vấn đề ở đây không phải là cây trâm! Thu Nguyệt biểu tỷ, từ lúc Thành Văn biểu ca đến, tỷ vẫn không thích muội đúng không?”

“Hả?” Sở Thu Nguyệt không hiểu, “Muội làm sao vậy?”

Sở Lư Sương “Hừ” một tiếng nói: “Sao muội lại như vậy? Đương nhiên là bởi vì muội biết được chuyện lúc trước của hai người, đương nhiên muội cũng đã biết tâm tư của tỷ!”

Sở Thu Nguyệt càng không hiểu: “Tỷ có tâm tư gì? Chuyện lúc trước của tỷ?”

Sở Lư Sương không vui nói: “Tỷ vẫn còn giả ngốc sao... Nếu như không phải hôm qua Thành Văn biểu ca chủ động kể chuyện này cho muội biết thì bây giờ muội vẫn còn không hay biết gì.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Sở Thu Nguyệt đã không kiên nhẫn, lười nhiều lời với nàng ta, “Muội cứ nói thẳng là được.”

“Ngày hôm qua Thành Văn biểu ca nói cho muội biết,” Sở Lư Sương nhìn Sở Thu Nguyệt nói, “Lúc trước Thành Văn biểu ca có tặng cho tỷ một bức cửu tiêu hân đồ, tỷ rất cảm động, nên có lẽ như vậy mà tỷ hiểu lầm gì đó, bởi vậy... cũng có chút ý nghĩ khác với Thành Văn biểu ca, sau này thấy Thành Văn biểu ca và muội quan hệ tốt nên liền càng ngày càng không thích muội. Chuyện ngày hôm qua vừa hay cho tỷ mượn đề tài để nói chuyện của mình mà thôi!”

Cắt lời nàng ta lại thở dài nói: “Muội cũng thật là khờ, cái gì cũng không biết, còn vì chuyện nguy hiểm ngày hôm qua của tỷ mà áy náy một lúc lâu!”

Sở Thu Nguyệt vừa bực mình vừa buồn cười: “Giang Thành Văn nói với muội như vậy à?”

Nét mặt của nàng chỉ cười cười, nhưng lại không gọi Giang Thành Văn là “Biểu ca” mà là “Giang Thành Văn”, cũng không thể thấy được bây giờ có đang giận hay không, nàng nhìn bốn phía, bây giờ cũng hoàn toàn không có ai, hạ nhân cũng không có, Sở Yên Ba cũng cũng đã đi, trong viện chỉ có hai người bọn họ mà thôi, không phải người khác nghe thấy được, nếu không tiếng tăm của nàng đều bị Sở Lưu Suong phá hỏng.

“Không phải sao?” Sở Lưu Suong thấy Sở Thu Nguyệt vẫn chưa phản bác thì càng thêm đắc ý nói, “Tỷ cũng đừng chống chế nữa.”

“Chống chế, tỷ chống chế cái gì?” Sở Thu Nguyệt lạnh mặt nói, “Lưu Suong, muội còn nhỏ, không hiểu chuyện, tỷ có thể tha thứ. Nhưng Giang Thành Văn tuổi cũng không nhỏ, phải biết đúng mực. Lưu Suong, muội cứ suy nghĩ lại đi, Giang Thành Văn nói chuyện cho muội biết, có bất kỳ chứng cứ nào không? Đúng là huynh ấy đã tặng tỷ cứu cứu tiêu hàn đồ, tỷ thật sự rất vui, thế nhưng nói vì thế mà tỷ có ý nghĩ khác đối với huynh ấy là hoàn toàn không có.”

Dứt lời, nàng chỉ bên ngoài, lạnh lùng nói: “Lưu Suong, bây giờ muội tìm Giang Thành Văn đến đây, ba người chúng ta đối chất nhau một chút xem ai mới là người nói dối!”

Sở Lưu Suong phỏng chừng cũng là bị đáng về giận dữ ngất trời hiem thấy của Sở Thu Nguyệt dọa cho sợ hãi, ngăn người nói: “Hừ, phải đi tìm ngay!”

Dứt lời nàng ta liền chạy nhanh ra ngoài đi tìm Giang Thành Văn.

Sở Lưu Suong đi rồi, Sở Thu Nguyệt thở hắt hắt ngồi trên ghế, thật đúng là không biết nói gì, được rồi, đúng là khi đó nàng có ý với Giang Thành Văn, cũng cho rằng Giang Thành Văn có ý với nàng – coi là nàng tự mình đa tình, coi như nàng là Mã Lệ Tô, nhưng ngoại trừ lúc đó, sau này hẳn vốn không có bất kỳ bày tỏ gì, nàng cũng hiểu là mình đã nghĩ sai nên cũng không chút dây dưa nào.

Vốn tưởng rằng Giang Thành Văn là người vô tâm vô tính, ai biết trong lòng hẳn cũng không hoàn toàn đơn thuần! Lại còn vì đồ Sở Lưu Suong vui vẻ mà cũng nói chuyện không có chứng cứ này ra, cũng không cố kị nàng một chút nào cả, đúng là tức chết đi được.

Dù cho trước đây nàng có tình ý với hắn nhưng bây giờ chẳng lẽ không có không được sao, Giang Thành Văn chẳng lẽ lại có chứng cứ gì sao?!

Đúng là muốn giết người mà...

Sở Thu Nguyệt ngồi trên ghế, phỏng mang trợn má, nghĩ đến Giang Thành Văn liền đau đầu lợi hại.

Không bao lâu Giang Thành Văn liền theo Sở Lưu Suong đến, vẻ mặt hơi xấu hổ, hiển nhiên là không nghĩ tới Sở Lưu Suong lại có thể kể chuyện này cho Sở Thu Nguyệt. Bây giờ nhìn Sở Thu Nguyệt ngồi ở chỗ kia sắc mặt âm trầm, biết là Thu Nguyệt đang không vui nhưng cũng chỉ có thể kiên trì theo Sở Lưu Suong đi vào.

Sở Thu Nguyệt thoáng nhìn Giang Thành Văn, hừ một tiếng, Giang Thành Văn tiến lên phía trước nói: “Thu Nguyệt biểu muội...”

“Biểu huynh, huynh cũng còn biết muội là biểu muội của huynh sao?” Sở Thu Nguyệt ôn hoà nói, “Muội còn tưởng huynh chỉ biết một mình Lưu Suong thôi chứ.”

Giang Thành Văn không biết nên nói gì, thở dài nói: “Thu Nguyệt biểu muội, chuyện này, aiz, cũng là ta sai, vì thấy Lưu Suong không được vui nên thuận miệng nói ra những chuyện này để dỗ muội ấy, lại không biết cuối cùng muội ấy lại kể chuyện này cho muội.”

Sở Thu Nguyệt buồn cười nói: “Thực ra muội lại thấy may mắn vì muội ấy đã kể cho muội biết để bây giờ chúng ta còn có thể đối chất một chút, bằng không nếu như Lưu Suong không nói cho muội mà lại đi nói cho người khác thì cũng không biết chuyện này sẽ thế nào.”

Sở Lưu Suong đứng một bên nghe, vô cùng kinh ngạc, không ngờ Giang Thành Văn đầu tiên là nhận lỗi với Sở Thu Nguyệt, nàng ta đưa Giang Thành Văn đến là muốn để Sở Thu Nguyệt và Giang Thành Văn đối chất một chút, sau đó Sở Thu Nguyệt sẽ thừa nhận tâm tư của mình, để cho nàng ta trút giận một lần, tình huống bây giờ sao lại thành như thế này!

Thế là nàng ta liền vội vàng hỏi Giang Thành Văn: “Thành Văn biểu ca, lần trước chẳng phải huynh đã nói với muội như thế sao! Lẽ nào, lẽ nào huynh chỉ là vì dỗ cho muội vui sao? Huynh nói lung tung vậy để làm gì!” Sở Lưu Suong bị chọc đến tức chết rồi, không còn chút ánh sáng nào trên mặt, lúc này cũng không muốn nhìn mặt Giang Thành Văn nữa, chỉ tức giận nghiêng mặt qua một bên.

Giang Thành Văn bây giờ thật sự là người không đúng, Sở Thu Nguyệt tức giận cũng là nên, nhưng bây giờ liền Sở Lưu Suong cũng đã oán giận hắn, lại làm cho người ta chẳng biết như thế nào cho phải.

Giang Thành Văn lưỡng lự nhìn hai người một chút, Sở Lưu Suong đang quay lưng lại với mình, hiển nhiên hay là đang tức giận, mà Sở Thu Nguyệt chỉ nhàn nhạt ngồi ở đằng kia, cũng không nhìn ra vui buồn gì, Giang Thành Văn cắn răng, nhìn Sở Thu Nguyệt nói: “Thu nguyệt biểu muội, nói lung tung đích xác là lỗi của huynh, xin hãy tha thứ cho huynh một lần.”

Sở Thu Nguyệt cười nói: “Huynh nói làm gì nữa, nói thì cũng đã nói, có tha thứ cũng uống công. Biểu huynh, huynh có nhận ra từ khi đến kinh thành, huynh ngày càng có nhiều chuyện khiến muội phải tha thứ không?”

Đáng về Giang Thành Văn phục tùng không nói gì, chỉ nói: “Lưu Suong còn nhỏ, huynh cũng không thể nhìn muội ấy không vui.”

“Ừ, vậy muội thì có thể sao?” Sở Thu Nguyệt lạnh lùng nói, “Biểu huynh, huynh thế nào muội cũng không quan tâm, thế nhưng sau này đừng làm gì dính dáng đến muội nữa. Chuyện lần trước lên núi muội đã không nói gì thêm, trái lại còn bị hai người khiến cho không hiểu ra sao. Sau này dù huynh có làm

gì cho Lưư Sương hài lòng thì đều là chuyện của huynh.”

Giang Thành Văn liếm môi một cái, bỗng nhiên cau mày nói: “Thu nguyệt biểu muội, lẽ nào lời của ta, tất cả đều là sai sao, không đúng chút nào sao?”

Sở Thu Nguyệt sùng sốt: “Huynh nói cái gì?”

Giang Thành Văn lúc này cũng không biết là nghĩ tới điều gì, sắc mặt không hề như lúc bắt đầu xin lỗi, chỉ là nhìn Sở Thu Nguyệt nói: “Khi đó huynh tặng muội Lạc Thành Mai cừu cừu tiêu hàn đồ, đúng là lúc đó thật hy vọng muội vui vẻ. Cho nên muội cũng biết khi đó dù rất gian khổ nhưng huynh cũng không để trong lòng. Lúc tặng muội, muội cũng rất thích, cũng rất vui vẻ, lúc đó mẹ và bác đều biết chuyện này, cũng thường lấy nó để trêu ghẹo muội. . . Khi đó không phải muội cũng đã rất vui mừng sao?”

Hay cho Giang Thành Văn huynh, lại có thể lại nói chuyện này ra nữa sao?!

Sở Thu Nguyệt hung dữ đánh Giang Thành Văn một trận trong đầu, nhưng nét mặt bên ngoài chỉ lạnh lùng nói: “Huynh vì tặng bức tranh đó cho muội mà hao tâm tổn trí, muội tất nhiên là vui vẻ cảm tạ, về phần mẹ và mợ trêu ghẹo, muội đương nhiên cũng chỉ có thể ngồi nghe một lát, chẳng lẽ phải phản bác lại bọn họ sao? Họ cũng chỉ nói giỡn, cũng không phải là thật sự có ý đó.”

Giang Thành Văn vì không muốn để cho mình và Sở Lưư Sương lúng túng như vậy cho nên mới nói ra sắc mặt Sở Thu Nguyệt mình nhìn thấy khi ấy, chứng minh rằng là Sở Thu Nguyệt thật sự có ý với mình, bây giờ lại bị Sở Thu Nguyệt nói vài ba câu mà đẩy lại, không khỏi hơi ủ rũ: “Nói là nói như vậy, nhưng. . .”

“Nhưng cái gì nhưng, huynh. . .” Sở Thu Nguyệt gần như cũng lười quan tâm đến cả cấp bậc lễ nghĩa, “Biểu huynh, huynh chỉ suy đoán mà đã kết luận ra nhiều như vậy, ngược lại cũng thật là bản lĩnh, chỉ là đoán không chính xác lại lấy ra mà nói, cũng thật là không nên. Huống chi huynh nói như thế, chẳng lẽ là muốn nói cho muội biết – bức tranh trước đây, còn cả những chuyện sau này đều chỉ là vì muốn cho muội này sinh tình ý với huynh sao? Nếu là như vậy thì thực sự đáng tiếc, trong lòng muội trước giờ vẫn chỉ xem huynh là biểu huynh.”

Lúc nói lời này, Sở Thu Nguyệt cũng không cảm thấy có gì chột dạ, dù sao trong lòng nàng bây giờ cũng sáng như gương, những tâm tư trước đây giờ cũng không biết đã bay đến phương nào, chỉ cảm thấy mình khi đó hơi buồn cười.

Giang Thành Văn nghiêm mặt nói: “Cũng không phải là như vậy. Khi đó huynh thật lòng đối xử tốt với muội, muội là biểu muội của huynh, cái gì cũng đều tốt vô cùng. . . Nhưng khi đó, huynh vẫn còn chưa gặp Lưư Sương.”

Ý trong lời nói này của hắn tức là Sở Thu Nguyệt không bằng Sở Lưư Sương. Sở Thu Nguyệt ngược lại cũng không thềm để ý, dù gì đi chăng nữa thì bây giờ Giang Thành Văn cũng đã thích Sở Lưư Sương, mà người tình trong mắt hóa Tây Thi, hắn cho rằng mình với Sở Lưư Sương thì hắn hoàn toàn yêu thích Sở Lưư Sương, việc đó cũng chẳng có gì là lạ.

Nhưng Sở Lưư Sương lại vui mừng, quay đầu lại nói: “Thành Văn biểu ca, muội không trách huynh nữa.”

Vốn là làm chuyện sai trái, hai người bây giờ lại có thể ngang nhiên đứng trước mặt Sở Thu Nguyệt cười cười nói nói, thật là làm cho Sở Thu Nguyệt dở khóc dở cười.

“Khụ.” Bỗng nhiên bên ngoài viện truyền đến một tiếng tiếng ho nhẹ, ba người đồng loạt nhìn ra ngoài đã thấy một người chậm rãi đi tới, một bộ trường bào đen, bên hông buộc đai lưng bạc có hoa văn, lại là Lâm An Dạ.

Đi theo phía sau Lâm An Dạ còn có một người trông có vẻ là sai vặt, Sở Thu Nguyệt nhận ra hình như hắn là một hạ nhân hầu hạ ở đại sảnh, người nọ nhìn thoáng vào bên trong, cười nói: “Lâm công tử, sở Tam tiểu thư ở trong này.”

Sở Tam tiểu thư chẳng phải là nói Sở Thu Nguyệt sao, xem ra Lâm An Dạ đến tìm mình? Sở Thu Nguyệt sùng sốt, chỉ thấy Lâm An Dạ gật đầu rồi bước đến, chẳng hơi quét mắt nhìn Giang Thành Văn và Sở Lưư Sương bên cạnh, làm như không nhìn thấy, chỉ nhìn Sở Thu Nguyệt gật đầu: “Sở tiểu thư.”

“Lâm công tử.” Sở Thu Nguyệt nhanh chóng đứng lên, hơi kinh ngạc nói, “Lâm công tử, sao huynh lại tới đây?”

Lâm An Dạ thản nhiên nói: “Ta tới thăm nàng một chút.”

“...” Sở Thu Nguyệt lập tức nhớ lại chuyện hôm ấy ở trên núi, không khỏi cũng hơi thẹn thùng, thế nào cũng không nghĩ tới Lâm An Dạ còn đặc biệt đến thăm nàng, lần trước nàng hoàn toàn cũng không bị hương gì, vì vậy nói, “Lâm công tử, ta rất khỏe.”

Lâm An Dạ gật đầu, Sở Lưư Sương bên kia lại đứng lên nhưng Lâm An Dạ cũng xem như Sở Lưư Sương là “tượng gỗ”. Sở Lưư Sương thấy Lâm An Dạ thì luôn luôn rất phấn khởi, lúc này cũng không ngoại lệ, đứng bên cạnh Lâm An Dạ cười: “Lâm công tử!”

Chỉ có điều Sở Lưư Sương thế làm sao mà so sánh được với “Sở Lưư Uyển” lúc trước, lúc đó Sở Lưư Uyển cứ đứng núi này trông núi nọ, cho nên lúc thấy Lâm An Dạ còn làm cho hắn bài Xuân Dạ Yến. Nhưng Sở Lưư Sương lại không phải như vậy, đối với Lâm An Dạ, nàng ta cũng không có ý gì khác với hắn, dù cho trước đây có nhưng bây giờ bởi vì đã có Giang Thành Văn nên cũng đã không còn như trước nữa.

Dù sao thì tâm tư của Sở Lưư Sương vẫn còn sạch sẽ hơn “Sở Lưư Uyển”, chung quy chỉ là tính tình trẻ con, xem mình là nhất thôi.

Lâm An Dạ liếc mắt nhìn nàng ta, bỗng nhiên nói: “Trước đây khi đánh giặc, ta từng bị địch dùng phấn độc làm bị thương ở mắt, sau này tuy không có gì đáng ngại, nhưng vẫn còn ảnh hưởng.”

“...?”

Lâm An Dạ nói xong, ba người Sở Thu Nguyệt đều không hiểu gì cả, không biết Lâm An Dạ nhắc tới việc đó để làm gì, là đang nói với người nào... Sở Thu Nguyệt càng 囧囧, bây giờ đang từ từ phát hiện ra hình như An Định hầu này khác với những gì mình tưởng tượng rất nhiều, chẳng hạn như bây giờ, đây là thể nào đây, hẳn là muốn mọi người đến vỗ tay tán thưởng “Thật là lợi hại”... sao?

Những người khác cũng là không tài nào hiểu được..

Lâm An Dạ lại tiếp tục nói: “Có điều mặc dù mắt ta không được tốt lắm nhưng cũng nhìn ra, Sở Tam tiểu thư trông sao cũng tốt hơn Sở tứ tiểu thư nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Trái lòng

Chuyển ngữ ♥ Gyanji Beta ♥ Đăng Trà My

Yên lặng.

Yên lặng thật lâu.

Những lời này của Lâm An Dạ thật giống như sấm chớp đột nhiên đánh vào ba người lúc đó, khiến cho bọn họ trở tay không kịp...

Giang Thành Văn và Sở Lưu Sương thì thẹn quá hóa giận, mà tâm tình Sở Thu Nguyệt cũng đang rất phức tạp...

Sở Lưu Sương bị Lâm An Dạ nói như vậy đương nhiên là vô cùng tức giận, nhìn thấy mặt Lâm An Dạ lạnh như băng nhưng lại nghĩ tới chàng là ai nên cũng chỉ có thể cắn răng nuốt vào bụng, vành mắt liền đỏ ửng, khóc nức nở giậm chân rồi bỏ chạy. Giang Thành Văn nhìn thoáng qua Lâm An Dạ và Sở Thu Nguyệt, nói “Biểu muội đừng nóng giận” rồi cũng vội vàng đuổi theo.

Hai người họ trước sau bỏ đi, Sở Thu Nguyệt cũng sớm không còn tức giận, bây giờ nhìn bóng lưng chạy như điên của bọn họ còn cảm thấy vui vẻ, còn người trước mặt này lại lạnh như băng, cũng không biết nói gì cho phải.

Lâm An Dạ cũng hơi tự đắc, chỉ vào ghế đá: “Nàng không mời ta ngồi sao?”

Sở Thu Nguyệt cười: “Mời Lâm công tử ngồi.”

Lâm An Dạ vén áo choàng lên, tự nhiên ngồi xuống, nét mặt vẫn là không có biểu tình gì, nhưng không biết sao Sở Thu Nguyệt lại thấy tâm tình người này hình như hiện đang rất tốt...?

Suy nghĩ một chút, Sở Thu Nguyệt cũng ngồi một bên, nói: “Lần trước Lâm công tử cứu ta, ta còn chưa cảm ơn thật tốt, lần này lại làm phiền huynh tới Sở phủ.”

“Không có gì phiền.” Lâm An Dạ thản nhiên nói, dừng một chút, chàng đột nhiên hỏi, “... Nàng thích hoa mai ở Lạc Thành sao?” Sở Thu Nguyệt sững sốt, biết chàng có lẽ là nghe được mình và Giang Thành Văn nói chuyện khi nãy, cười cười nói: “Đúng vậy. Chỉ là vẫn chưa thấy qua, luôn muốn được ngắm nhìn một lần.”

Lâm An Dạ nhìn khuôn mặt tươi cười của Sở Thu Nguyệt, nói: “Khang Dạ cũng đã nói việc này với ta rồi.”

“Ồ?” Sở Thu Nguyệt ngẩn người, nhớ lại lúc đó hình như mình đã nói cho Lâm Khang Dạ chuyện này, sau đó gật đầu: “À...”

“Trước đây ta và Khang Dã cũng đã đi Lạc thành, thực sự là rất đẹp, chỉ là hoa mai ở Lạc thành trăm nghìn loại, làm sao một bức tranh lại có thể vẽ nên được? Cừu cừu tiêu hân đồ kia chỉ có tám mươi cánh hoa, đương nhiên càng không thích hợp.” Lâm An Dạ nghiêm trang nói xấu bức vẽ Giang Thành Văn tặng Sở Thu Nguyệt, Sở Thu Nguyệt nghe xong thầm cười, lẽ nào Lâm An Dạ là đang “Khiêu khích gây chia rẽ” sao?

Nhưng khi nhìn về mặt hán vô cùng đứng đắn nàng thấy, dường như là không có khả năng này...

Thấy Sở Thu Nguyệt cười như không cười nhìn mình, Lâm An Dạ khẽ nhíu mày: “Trên mặt ta có gì à?”

“Không có,” Sở Thu Nguyệt cúi đầu cười, khoát tay áo, “Cũng không có gì. Chỉ là ta nghĩ tới chút chuyện nên không nhìn được cười.”

“Có liên quan đến... Giang công tử?” Lâm An Dạ hỏi, ngữ điệu hơi ngập ngừng.

“Không có.” Sở Thu Nguyệt vội vã lắc đầu.

Lâm An Dạ liền không hỏi nữa.

Bầu không khí giữ hai người bỗng yên lặng trong chốc lát, Sở Thu Nguyệt trái lại cũng không cảm thấy có gì xấu hổ, dù sao đi nữa Lâm An Dạ cũng không phải là người thích nói chuyện, nếu như chàng hăng hái tìm mình để nói chuyện thì mới thật sự kỳ lạ... Chỉ là câu nói “Có điều mặc dù mắt ta không được tốt lắm nhưng cũng nhìn ra, Sở Tam tiểu thư trông sao cũng tốt hơn Sở tứ tiểu thư nhiều.” kia của chàng rốt cuộc là có ý gì...

Sở Thu Nguyệt xoắn xuýt một hồi, không nhịn được nói: “Đa tạ Lâm công tử rất nhiều, vì lúc này đã giải vây cho ta.”

Lâm An Dạ hơi nghiêng đầu nhìn nàng: “Lúc nào?”

“Huynh nói câu kia.” Khóe miệng Sở Thu Nguyệt hơi cong lên, “Là vì giúp ta giải vây đúng không?”

Lâm An Dạ nói: “Là câu nàng tốt hơn Sở tứ tiểu thư nhiều sao? Đó là nói thật, chẳng có cái gì là giải vây với không giải vây cả.”

“...”

Sở Thu Nguyệt im lặng không nói gì, đáng ra lúc này mình không nên hỏi câu này...

Lẽ nào Lâm An Dạ thực sự có ý gì với mình?

Mọi hành động hiện giờ của chàng rõ ràng là đều đưa đến kết luận này, nhưng nhìn dáng vẻ lạnh như băng của chàng, Sở Thu Nguyệt cũng không cảm thấy chàng thích mình. Huống gì hai người gặp mặt mới có một vài lần, cũng không nhiều lắm, mỗi lần gặp cũng đều vội vã lướt qua nhau, bây giờ danh tiếng chàng vô hạn, mỹ nữ bên người đoán chừng là không thiếu, còn mình lại không có gì đặc biệt...

Lâm An Dạ cũng không biết Sở Thu Nguyệt đang có suy nghĩ như vậy, chỉ nhìn nàng nói: “Sở tiểu thư chừng hai năm nữa cũng sẽ đến tuổi cập kê rồi nhỉ?”

“Ừ.” Sở Thu Nguyệt gật đầu, hơi nghi hoặc, “Như thế thì sao?”

Lâm An Dạ tiếp tục hỏi: “Nàng bây giờ cũng chưa có ý trung nhân sao?”

Sở Thu Nguyệt tròn to mắt nhìn chàng, vẻ mặt người kia lúc đặt câu hỏi cũng không có một chút bất an nào, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt dường như càng sâu hơn, làm cho nàng nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

“... Ừ.” Sở Thu Nguyệt chậm rãi gật đầu.

Lâm An Dạ nhẹ nhàng gật đầu: “Ngay cả Khang Dạ cũng không phải?”

Sở Thu Nguyệt ngẩn người, chợt hiểu được thì cười lắc đầu: “Ta tự hỏi Lâm công tử tại sao gần đây lại giúp đỡ ta nhiều như vậy, hóa ra là vì Lâm nhị công tử.”

Lâm An Dạ cũng không biện minh, Sở Thu Nguyệt nhân tiện nói: “Thật ra Lâm nhị công tử cũng đã từng nói chuyện này với ta, nhưng ta đã nói rất rõ ràng rồi, ta thật sự là không có ý nghĩ gì khác với Lâm nhị công tử... Xin lỗi.”

Lâm An Dạ không nói tiếp, chỉ trầm mặc, Sở Thu Nguyệt suy nghĩ một chút lại nói: “Lâm công tử, huynh không vui sao...? Ồ... à, ta với đệ đệ của huynh thật sự là...”

“Không, ta rất vui.” Khóe miệng Lâm An Dạ lại hơi cong lên, lộ ra nụ cười hiếm thấy.

“Hả...?” Sở Thu Nguyệt sững sốt, không biết người này có ý gì. Đương nhiên, lúc đó cũng một phần là do bị nụ cười của chàng làm cho kinh ngạc.

“Nếu như nàng thích Khang Dạ, ta đây làm sao có thể cướp của đệ đệ được chứ,” Lâm An Dạ mặt không biến sắc nói ra những lời này, sau đó chậm rãi nói: “Sở tiểu thư, không gạt nàng, ta... muốn cưới nàng làm vợ.”

“?!” Sở Thu Nguyệt thực sự là giương mắt chờ đợi không hiểu chuyện gì, “Lâm công tử, chuyện này không nên nói đùa!”

Lâm An Dạ nghi ngờ cau mày một cái: “Nhìn ta đang không đứng đắn sao? Ta nghiêm túc, cũng không nói cho vui.”

Sở Thu Nguyệt lắc đầu: “Không... Nói như thế nào... Chuyện này cũng quá đột ngột, Lâm công tử, huynh... sao huynh lại nghĩ như vậy?”

Lâm An Dạ trầm tư chốc lát, nói: “Tự ta cũng không biết vì sao. Nói chung, tự nhiên lại nghĩ như vậy. Chỉ là vì Khang Dạ nên từ trước đến nay không dám, sau này Khang Dạ lại nói với ta là nàng đã từ chối đệ ấy, mấy việc vặt vãnh lại xảy ra hết lần này tới lần khác, hơn nữa nàng cũng còn nhỏ tuổi nên vốn là định tạm hoãn. Ngày ấy ở trên núi, thấy người xung quanh không thật sự đối xử tốt với nàng, ta mới nhận ra mình không nên chờ đợi nữa.”

Lần đầu tiên nghe Lâm An Dạ nói nhiều như vậy, Sở Thu Nguyệt thực sự suýt chút nữa là ngừng thở, tim cũng không tự chủ đập mạnh hơn, chàng cũng không nói bất kỳ lời đường mật nào, giọng nói cũng bình bình như đang nói chuyện bình thường, thế nhưng lại...

Trong khoảng thời gian ngắn, Sở Thu Nguyệt không biết nên nói gì cho phải, Lâm An Dạ chợt đứng lên nói với Sở Thu Nguyệt: “Sở tiểu thư, nếu trong hai năm nàg cũng không có người trong lòng, có thể đợi ta hai năm không?”

“Cái, cái gì?” Sở Thu Nguyệt càng không biết nói cái gì cho phải, chờ hán hai năm? Đây là ý gì?

Lâm An Dạ không nói gì nữa, chỉ nói: “Nếu ta may mắn, hai năm sau nhất định sẽ cùng Sở tiểu thư tới Lạc Thành ngắm hoa mai.”

Dứt lời, chàng hơi chấp tay: “Cáo từ.”

Sở Thu Nguyệt nãy giờ vẫn ngồi im một chỗ không hề động đậy, chỉ phản xạ có điều kiện gật đầu: “Cáo từ...” Nói xong chỉ thấy bóng lưng Lâm An Dạ từ từ đi xa, càng đi càng xa, cho đến khi không nhìn thấy nữa.

Nếu như.... nàgkhông làm, vừa nãy Lâm An Dạ... là đang tỏ lộ sao?

Không, rõ ràng là như vậy, quả thật là...

Hon nữa, biểu lộ của Lâm An Dạ như thế, chẳng phải có phần quá là kỳ lạ sao?!

Sở Thu Nguyệt thật vất vả mới lấy lại tinh thần, mạnh mẽ thờ dài — Lâm An Dạ này, cũng quá tự cho là đúng đi, vừa tỏ tình xong, mình còn chưa nói gì mà đã tự nhiên đang yên đang lành lại bắt mình đợi hán hai năm?

Thật ra Lâm An Dạ hiện giờ đúng là cái gì cũng tốt, là chàng trai kim cương, lại còn đã cứu nàg, thế nhưng cũng không có quy định là mình nhất định phải thích hán chứ? Nhất là vừa nãy vì mình mà chọc tức hai người Giang Thành Văn và Sở Lưu Sương, Lâm An Dạ cứ không minh bạch như vậy nói cái gì mà để nàg chờ hán... như vậy đâu hợp lý...

Sở Thu Nguyệt từ từ đứng dậy, nhìn chung quanh một chút nhưng vẫn cảm thấy không được chân thực, sau đó cũng không nghĩ gì nữa chỉ ra trước cửa. Chẳng qua là...

Sở Thu Nguyệt sờ mặt mình, vừa nãy thật sự là quá kinh ngạc, bây giờ mặt đều đỏ bừng... Sau đó mấy ngày, trong lòng Sở Thu Nguyệt vẫn luôn nghĩ đến chuyện này, nhưng Lâm An Dạ cũng không quay lại nên lại càng làm cho Sở Thu Nguyệt chắc chắn có lẽ chuyện lần trước Lâm An Dạ nói cũng chỉ là thuận miệng nói cho vui thôi. Thật là khiến cho người ta không thể nào không tức giận. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, coi như là hán đã giúp mình nhiều lần, bởi vậy nên Sở Thu Nguyệt cũng không thể nào khó chịu, chỉ coi như không có chuyện này.

Về phần Giang Thành Văn và Sở Lưu Sương, là vì Giang Thành Văn nói lung tung, Sở Lưu Sương lại bị Lâm An Dạ nói mình không bằng Sở Thu Nguyệt, hon nữa hai người cũng hiểu được việc này cũng là lỗi ở mình cho nên Sở Lưu Sương cũng an phận rất nhiều, tuy rằng vẫn có tính tiểu thư nhưng cũng không trút giận lên Sở Thu Nguyệt, hai người đều không âm ỉ nữa.

Mỗi ngày hầu như chỉ thấy Giang Thành Văn chạy theo sau lưng Sở Lưu Sương, Sở Lưu Sương cũng không nổi giận, thỉnh thoảng bốc hỏa lên cũng đá hán hai cước, Giang Thành Văn chỉ có thể yên lặng chịu đựng. Sở Thu Nguyệt nhìn thấy thì trong lòng buồn cười, cũng không quan tâm nhiều mà chỉ đứng ngoài xem kịch vui.

Bất kể là Sở Thu Nguyệt, Sở Lưu Sương hay Giang Thành Văn, không ai nói chuyện Lâm An Dạ đến cho người khác biết, còn người lớn ở Sở phủ chỉ cho rằng Lâm An Dạ chẳng qua là đến đề thăm Sở Thu Nguyệt.

Việc này cũng khiến cho Hà Tương Tư và Giang Thiển Thiển được một trận kinh ngạc, trong lòng hai người đều cho rằng sợ là Lâm An Dạ đang có tình ý với Sở Thu Nguyệt, nhưng hỏi Sở Thu Nguyệt thì Sở Thu Nguyệt lại trưng ra dáng vẻ cái gì cũng không biết, vì thế nên cũng không tiếp tục hỏi thêm gì nữa.

Sau sự việc đó khoảng nửa tháng, một hôm Sở Thu Nguyệt ra ngoài, sau khi trở về đã thấy Lâm An Dạ đang đứng ở trước cửa Sở phủ, chàng cũng không đi vào, đang tự mình dắt ngựa, thấy Sở Thu Nguyệt tới thì vẻ mặt không biến sắc bước nhanh tới, Sở Thu Nguyệt mờ mịt hỏi: “Lâm công tử? Sao huynh lại tới đây?”

Lâm An Dạ cũng không nói lời nào, chỉ lấy ra một vật đưa cho Sở Thu Nguyệt.

Sở Thu Nguyệt nhận lấy, chỉ cảm thấy trong tay là một vật ấm nhuận trắng mịn, đúng là một miếng ngọc đẹp, miếng ngọc đó được khắc hình một đoá hoa sen.

“Đây là...?”

Lâm An Dạ nhìn nàg, chậm rãi nói: “Nàg chờ ta hai năm.”

Dứt lời liền không chút chần chừ phóng người ngồi lên yên ngựa chạy xa.

Sở Thu Nguyệt vẫn còn ngây người, thấy hán đi càng lúc càng xa thì dờ khóc dờ cười, tình hình này không phải là cũng giống như lúc trước sao? Lại nhìn

ngọc hoa sen trong tay, càng lúc càng khó hiểu.

Sở Thu Nguyệt sững sốt nửa ngày, trên mặt bỗng nhiên đỏ lên, nhét ngọc hoa sen vào đai lưng, lòng đầy tâm sự bước vào Sở phủ.

Ngày thứ hai liền truyền đến tin An Định Hầu được phong An Kỳ đại tướng quân, là quan nhất phẩm, cùng lão tướng Lý Vận và Đao Chính dẫn đầu ba vạn đại quân chinh phạt Lý Đức. Cho dù có một gậy đánh thắng thì chi e là vẫn phải tiếp tục tiến quân vào sâu bên trong để chinh phạt, triều đình sẽ tiếp tục phái binh trợ giúp, tính ra, muốn đợi hần... ít nhất... cũng phải hai ba năm.

Lúc biết được tin này, Sở Thu Nguyệt vẫn còn đang ngồi ngẩn miếng ngọc hoa sen đến xuất thần, lúc nghe thấy chuyện này liền sững sốt hồi lâu.

Hóa ra đúng là hần tới để từ biệt nàng...

Cũng không biết là nguyên nhân gì, Lâm Khang Dạ lại không có một lời từ biệt với Sở Thu Nguyệt, có lẽ hần định sau khi trở về rồi sẽ đến trước mặt Sở Thu Nguyệt khoe khoang một trận đây.

Ở kinh thành một thời gian, Sở Thu Nguyệt nhớ nhà nên liền xin Giang Thiển Thiển quay lại Thủy Lễ thành, Giang Thành Văn tất nhiên là lưu luyến Sở Lưu Suong, nhưng Tiền Mộng và Giang Phàm cũng đã chờ đợi rất sốt ruột. Nếu như Giang Thành Văn còn không quay về thì đúng là không thể nào nói nổi.

Sở Lưu Suong dĩ nhiên là khóc sụt sùi, trước khi đi còn tìm đến Sở Thu Nguyệt, khóc rống nói: “Thu nguyệt Đường tỷ, chuyện trước kia tỷ cũng đã ghi hận muội rồi, bây giờ Thành Văn biểu ca phải đi, tỷ giúp muội trông chừng huynh ấy, đừng để cho huynh ấy và nữ nhân khác khác liếc mắt đưa tình.”

Sở Lưu Suong suy cho cùng vẫn là tính tình trẻ con, không bao lâu sau cũng đã rủ Sở Thu Nguyệt ra ngoài chơi, Sở Thu Nguyệt cũng không tính toán gì nữa, thỉnh thoảng trò chuyện với nàng ta, dù gì đi nữa thì cũng đã không có gì, bây giờ nghe nàng ta nói yêu cầu này ra thì thực sự là hết chỗ nói rồi...

“Ừ.” Sở Thu Nguyệt gật đầu, nghĩ thầm, ta làm thế nào mà giúp muội trông chừng hần được...

Sở Lưu Suong lại nhìn Sở Thu Nguyệt, hơi cảnh giác nói: “À, Thu Nguyệt Đường tỷ à, Lâm công tử tốt như vậy, tỷ cũng sẽ không có tâm tư gì với Thành Văn biểu ca chứ? Ha ha...”

Nghe thấy Sở Lưu Suong nhắc tới tên Lâm An Dạ, Sở Thu Nguyệt không khỏi hơi dừng lại một chút, sau đó nói: “Mặc kệ thế nào, tỷ đối với Thành Văn biểu ca là không thể, muội đừng nghĩ bậy.”

Sở Lưu Suong le lưỡi: “Như vậy là được rồi... Ha ha.”

Sở Thu Nguyệt cười nhạt một cái, không nói gì nữa.

Mà lúc Sở Lưu Suong và Giang Thành Văn từ biệt mới thật sự là gian nan nhưng cũng không cần phải nói năng rườm rà thế chứ. Nói chung Hà Tương Tư rất là ưu sầu, vốn vẫn nghĩ chia rẽ hai chúng nó là chuyện dễ dàng, nhưng bây giờ nhìn đáng về bọn chúng như vậy, lại nghĩ đến tính tình không nghe lời của Sở Lưu Suong thì thực sự là nhức đầu không gì sánh được.

Giang Thành Văn dù sao cũng chỉ là một đại phu không có thanh danh, sau này để Sở Lưu Suong gả cho hần thì quả thật là cho hần treo cao, aiz, mà dù sao đi nữa còn mấy năm nữa Lưu Suong mới cập kê, trong lúc đó còn xảy ra chuyện gì ai mà chắc chắn được?

Mấy người Sở Thu Nguyệt trở về Thủy Lễ Thành, cũng đem theo một ít quần áo và đồ dùng hằng ngày trước kia của Xuân Nguyệt, làm một phần mộ tốt chôn quần áo và di vật. Đứng trước mộ Xuân Nguyệt, Sở Thu Nguyệt dập đầu lạy ba cái rất cung kính, dập đầu này là cho tỷ tỷ Sở Xuân Nguyệt thật sự trước đây, hoàn toàn không phải là cho cái người xuyên qua kia.

Bây giờ qua lâu như vậy, nghĩ lại từ đầu quả nhiên những chuyện đã qua cứ như một giấc mộng dài...

Mà Lâm An Dạ rốt cuộc...

Sở Thu Nguyệt không nghĩ nhiều nữa, cất miếng ngọc hoa sen đi, cũng không nói cho ai biết việc này.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Hai năm sau

Chuyển ngữ ♥ Gyanji Beta ♥ Đăng Trà My

Sở Triều Sinh cũng rất buồn, trước đây hẳn không đến kinh thành với cả nhà, ai ngờ ngay cả lần cuối cùng nhìn mặt muội muội cũng không có, đứng trước mộ phần Xuân Nguyệt khó kiềm được dòng lệ nam nhi.

Người nhà Sở gia nhìn mộ phần chôn quần áo và di vật, trong lòng thật sự dâng lên đủ loại tư vị.

Giang Phàm và Tiền Mộng sau này cũng biết được Giang Thành Văn thích Sở tứ tiểu thư Sở Lưu Sương của Sở phủ ở kinh thành. Tuy rằng kinh ngạc nhưng cũng không nói gì, chỉ dặn dò Giang Thành Văn phải cố gắng thật nhiều, nỗ lực làm một đại phú thật giỏi, cũng không cần phải khoa trương tiến cung trở thành ngư y nhưng ít nhất cũng phải có chút thanh danh, như vậy mới tương xứng với Sở phủ.

Ba người nhà Giang Phàm ở Sở gia một lát rồi mới đi, có lẽ là muốn dẫn Giang Thành Văn đi chơi xung quanh.

Thời gian trôi qua cực nhanh, không bao lâu lại đến mùa đông, Sở Liên Bình hiếm khi muốn đưa Sở Thu Nguyệt đi Lạc Thành thưởng tuyết ngắm mai nhưng lúc này Thu Nguyệt lại từ chối không muốn đi, khiến cho Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển đều không hiểu được.

Trong lòng Sở Thu Nguyệt đương nhiên là hiểu rõ, có lẽ là nàng đang đợi hai năm sau người kia dẫn nàng đi xem.

Nàng và Lâm An Dạ cũng không mấy thân thuộc. Nhưng qua hai lần gặp nhau ở Sở phủ, có lẽ là có thứ gì đó đang từ từ thay đổi.

Sang năm mới, Thu Nguyệt tròn mười bốn tuổi, người cũng từ từ nảy nở, khuôn mặt lúc này cũng đã bớt non nớt, trở nên trưởng thành xinh đẹp. Vốn dĩ tính tình nàng an tĩnh, cũng không ra ngoài lung tung nên người từng gặp nàng cũng không nhiều lắm, nhưng mỗi lần nhắc đến nàng cũng đều tán thưởng nàng có tri thức hiểu lễ nghĩa, dịu dàng hiền thực.

Tuy rằng không được tán thưởng khoa trương giống “Sở Lưu Uyển” trước đây, chỉ là một vài lời nói khách sáo mà thôi, thế nhưng Thu Nguyệt thỉnh thoảng nghe thấy được cũng rất vui vẻ, người khác ca ngợi ai mà không thích nghe chứ?

Hơn nữa còn có một chuyện, chính là lần đầu tiên Thu Nguyệt có kinh nguyệt.

Thu Nguyệt lúc này cũng không sớm không muộn, coi như là vừa vặn.

Ngày Thu Nguyệt tới tháng, ngoài cửa là một trận mưa đêm vừa tạnh, Thu Nguyệt ngủ mơ mơ màng màng bước ra khỏi cửa, lại đứng không vững thiếu chút nữa ngã sấp xuống, sau đó cả người đều vào cạnh cửa.

Sở Thu Nguyệt chưa tỉnh hồn đứng dậy, liền thấy trên quần mình ở ngay đùi hình như có vết máu. Cứ tưởng do mình va phải và chỗ nào, giật mình nhảy dựng lên, còn gọi Tiểu Trúc đem thuốc trị thương đến, đang định băng bó thì đến khi cởi quần ra mới phát hiện thì ra mình tới tháng.

Từ sau khi Sở Xuân Nguyệt phát minh ra Can Tĩnh Khố, rất nhiều người cũng khéo léo bắt chước làm theo. Chỉ là sau chuyện Dạ Tử Quán, mọi người cũng đều cảnh giác rất nhiều, bởi vậy nên dùng tro thì vẫn dùng tro, chẳng qua là bắt chước hình thức của Can Tĩnh Khố để có thể thuận tiện mặc vào cởi ra, nhưng những chỗ khác cũng không khác trước kia là mấy, chỉ hơn hai ba sợi dây mà thôi.

Nhưng mặc dù vậy thì so với trước kia vẫn thuận tiện hơn rất nhiều.

Mặc thứ này vào một thời gian, Sở Thu Nguyệt vẫn còn hơi cảm thán.

Quả nhiên là hiệu ứng cánh bướm, từ sau chuyện “Sở Xuân Nguyệt”, phái nữ ở thời đại này cũng đều dùng vật như vậy để xử lý chuyện kinh nguyệt, ngược lại cũng thuận tiện không ít.

Kiếp trước khi đó mình còn hoảng hốt hơn, chẳng biết một cái gì, lúc đến giai đoạn này còn tưởng là bị thương, khóc lóc kể lể với mẹ, kết quả bị mẹ cười to, sau đó dạy mình sử dụng vệ sinh gì đó.

Bây giờ tuy rằng Sở Thu Nguyệt vẫn còn hoang mang lúng túng dựa vào sự giúp đỡ của Giang Thiển Thiển, thế nhưng lúc này ít nhiều cũng có mấy phần là giả vờ sợ hãi, dù sao mình cũng đã từng có kinh nghiệm.

Tới thời kì kinh nguyệt, cũng coi như là người lớn, lại tới lần thứ hai Sở Thu Nguyệt đón tiếp việc này, thực sự trong lòng phức tạp không gì sánh được...

Giang Thiển Thiển cười nói: “Thu Nguyệt này, sau này con cũng là người lớn rồi, làm gì nói gì cũng không thể lờ mờ được —— tuy rằng con trước giờ không làm gì lờ mờ nhưng sau này càng phải thêm cẩn thận.”

Mặt Sở Thu Nguyệt hồng hồng gật đầu: “Dạ!”

Chờ đến khi Sở Liên Bình trở về, Giang Thiển Thiển nhỏ giọng nói cho ông việc con gái đã lớn, Sở Liên Bình cười gật đầu, cũng hơi cảm thán.

Buổi tối Giang Thiển Thiển còn sai phòng bếp nấu cho Thu Nguyệt canh đậu đỏ để bổ máu, đôi lúc lại là canh đường đỏ trứng gà, nói chung nhất định đều phải uống thứ tốt.

Lúc Sở Thu Nguyệt tới mấy ngày ấy, thực ra cũng không ảnh hưởng nhiều đến sinh hoạt, dù cũng cảm thấy phiền toái rất nhiều. Nhưng nàng đã thật sự đã trưởng thành, phiền não của tỷ ty Sở Xuân Nguyệt trước đây giờ đã xảy đến với nàng —— có vài người mời bà mỗi tối cửa tò vò ý muốn kết thân.

Sở Thu Nguyệt đương nhiên là không muốn, Giang Thiển Thiển ngay từ đầu cũng đã từ chối, nhưng thời gian sau này, thấy tuổi cập kê của Sở Thu

Nguyệt đã ngày càng tới gần nên đôi lúc cũng hỏi ý kiến của Sở Thu Nguyệt.

Sở Thu Nguyệt vẫn luôn từ chối, điều đó tất nhiên là khiến Giang Thiển Thiển sinh nghi.

Trước đây Sở Xuân Nguyệt từ chối người ta là bởi vì nó kiêu ngạo, nhìn thấy ai cũng không tốt, nhưng bà biết Thu Nguyệt không phải là người như thế. Mặc dù không coi thường tâm lòng của ai ở Lễ Thành nhưng nó vẫn từ chối, chỉ sợ là đã có người trong lòng...

Trong lòng Giang Thiển Thiển đã suy nghĩ đến việc này, đến tìm Sở Thu Nguyệt hỏi, Sở Thu Nguyệt sững sốt, đương nhiên là lắc đầu: “Không có, bây giờ con không hề thích ai cả, chỉ là hiện nay mặc dù con đã đến tuổi cập kê nhưng cũng chưa chắc nhất định đến tuổi cập kê thì liền phải lập gia đình mà. Con còn muốn ở bên cạnh cha mẹ một thời gian nữa.”

Nàng nói mấy lời này cũng không phải là nói dối.

Tuy rằng Lâm An Dạ khiến cũng khiến trong lòng nàng nảy sinh tình cảm nhưng cũng không có thể dễ dàng thích hẳn này nọ như vậy, cho nên nàng thật sự là không có ý trung nhân nào. Về phần tại sao không nói chuyện này cho Giang Thiển Thiển, bản thân Sở Thu Nguyệt cũng không hiểu được, nàng luôn cảm thấy không thể chắc chắn được Lâm An Dạ có thích nàng thật hay không, hơn nữa qua hai năm ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra đây?

Ở trên chiến trường tình cờ gặp phải Hoa Mộc Lan tòng quân thay cha, hoặc là đụng phải nữ nhân bên địch đến ám sát... Các loại tình huống cầu huyết đều có thể xảy ra với Lâm An Dạ, Sở Thu Nguyệt cũng không cảm thấy hai năm sau Lâm An Dạ nhất định sẽ thực hiện lời hứa. Cùng lắm thì nếu hắn không thực hiện thì cũng chẳng liên quan gì đến mình, Lạc Thành luôn luôn ở đó, hoa mai cũng sẽ lại nở rộ, đến lúc đó tự có người khác đưa nàng đi, còn nếu thực sự không có ai thì tự nàng sẽ một mình từ từ đến Lạc thành thưởng mai một mình, cũng có thể xem là thú vị.

Hơn nữa bây giờ nàng cũng thật hơi luyến tiếc Giang Thiển Thiển và Sở Liên Bình. Nàng làm một đứa trẻ lâu như vậy rồi, trong lòng cũng đã hình thành thói quen ý lại vào hai người họ, nếu bỗng nhiên rời xa họ thì nàng thật sự là không muốn.

Giang Thiển Thiển nghe trả lời Sở Thu Nguyệt xong, mặc dù là dở khóc dở cười nhưng cũng đã thông suốt, sau đó cũng không nhắc lại chuyện này nữa.

Trong hai năm qua, bọn họ cũng đã đến Sở phủ một lần, là lúc Thu Nguyệt mười bốn tuổi, bởi vì đúng lúc đó truyền đến hôn sự của Sở Lư Uyển—— Sở Lư Uyển muốn cử hành hôn lễ với Thượng Thanh Phong.

Ban đầu lúc biết tin tức này, Sở Thu Nguyệt rất kinh ngạc, nàng mơ hồ còn nhớ rõ khi đó thì đầu xúc xúc, lúc mình hôn mê còn bị “Sở Lư Uyển” ném qua một bên không quan tâm, khi đó cũng nhờ Thượng Thanh Phong giúp một tay. Thượng Thanh Phong dường như còn trách móc Sở Lư Uyển, khi đó mình còn nghĩ, Thượng Thanh Phong coi như là người sáng suốt hiếm thấy.

Bây giờ hai người lại muốn thành thân, thực sự là...

Chẳng qua ngẫm lại cũng thấy, Sở Lư Uyển bây giờ không thể sánh bằng trước kia được rồi. Chắc là Thượng Thanh Phong thấy Sở Lư Uyển có sự khác biệt lớn như vậy nên không khỏi hơi ngạc nhiên, lúc hai người gặp gỡ, có lẽ trong lòng hắn cũng nảy sinh nhiều suy nghĩ. Hơn nữa Thượng Thanh Phong là người có học, bối cảnh gia đình cũng trong sạch đơn giản, Sở Lư Uyển tuổi còn nhỏ —— thực ra chỉ mới tám tuổi, nếu như gả cho gia đình quan lại như vậy cũng sẽ không bị ức hiếp.

Vì muốn tham dự hôn lễ của Sở Lư Uyển nên gia đình họ cũng phải đến kinh thành.

Trong lúc đi Sở Thu Nguyệt còn hơi ngần ngại, nàng nghĩ tới ước hẹn hai năm kia, chỉ tiếc mình đợi một thời gian dài đến khi Lâm An Dạ quay lại thì mình đã từ kinh về Thủy Lễ thành rồi.

Aiz...

Bốn người gia đình Sở gia đi kinh thành, đã hơn một năm không đến đây, kinh thành ngày càng phồn hoa hơn trước, dòng người như dật cửi, cửa hàng san sát nối tiếp nhau, Sở Thu Nguyệt xuyên qua màn xe nhìn cảnh vật bên ngoài, nhất thời hơi ngần ngại.

Đến Sở phủ, Sở Liên Đình và Hà Tương Tư đều đi ra, Sở Lư Uyển và Sở Lư Sương cũng ở bên cạnh, hơi cười nhìn mọi người, chắc là bây giờ thật ra nàng chỉ mới mười tuổi, thế nhưng người ở cổ đại vốn là trưởng thành sớm, hơn nữa mọi người cũng không biết nguyên căn trong đó cho nên vẫn xem nàng như người mười bảy tuổi, bây giờ nhìn nàng như vậy, so với trước đây lúc vừa tỉnh lại, cũng đã thành thục không ít, khi đó vẫn chỉ là non nớt cười khả ái, nhưng bây giờ chỉ là cười nhàn nhạt, vừa nhìn thật đúng là không khác gì “Sở Lư Uyển” trước đây...

Tuy nhiên, thực ra hai người cũng có nhiều điểm khác nhau, thấy Sở Thu Nguyệt tới, Sở Lư Uyển cười, bước đến gọi nàng một tiếng, sau đó lôi kéo Sở Thu Nguyệt, thần sắc vẫn còn một chút mang dáng vẻ trẻ con. Nhìn dáng vẻ nàng ấy như vậy, Sở Thu Nguyệt nghĩ nếu như lúc trước nàng ấy không bị chuyển kiếp thì bây giờ cũng không đến mức luống cuống như thế nên liền cảm thông vỗ vỗ nàng ấy.

Sở Lư Sương đứng ở bên cạnh, hai năm qua Thu Nguyệt đã trưởng thành, nàng ta cũng lớn lên không ít, thoạt nhìn hoạt bát linh động, thấy Sở Thu Nguyệt, nàng ta cũng cười cười, lại bắt đầu nói không ngừng.

Sở Thu Nguyệt chào một tiếng, nhìn chung quanh một lần, không thấy Tôn Sát Tiềm, Sở Yên Ba và Sở Nguyên Sơ nên liền hỏi: “À, Nhị đường tỷ và Tôn di nương đâu rồi? Mọi người nhớ nhưng Nhị đường tỷ đây.”

Sở Lư Uyển đáp: “Yên Ba ra ngoài không trở về, mãi vẫn chưa thấy đâu. Tôn di nương và Nguyên Sơ ra ngoài tìm, bây giờ đang là đầu mùa đông, Nguyên Sơ bị nhiễm chút phong hàn nên Tôn di nương rất sốt ruột.”

“Ra là như vậy.” Sờ Thu Nguyệt gật đầu, không hỏi thêm nữa, trong lòng nghĩ đến hai năm trước Nguyên Sờ kia cũng rất ngây ngô đáng yêu, không khỏi nghĩ hơi kỳ lạ. Nói chung là Tôn Sát Tiêm chăm sóc Sờ Nguyên Sờ cũng rất tốt nhưng dù thế nào thì Sờ Nguyên Sờ vẫn luôn ngơ ngác, bây giờ vừa vào đông liền sinh bệnh, có lẽ thân thể cũng không được tốt, thực sự là kỳ lạ.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy nhưng cũng không cần phải nói ra, Sờ Thu Nguyệt khẽ gật đầu liền theo vào phòng khách, Sờ Thu Nguyệt nhìn gò má Sờ Lưu Uyển, không nhận được nói: “Lưu uyển Đường tỷ, thật là nghĩ không ra, từ biệt hai năm, tỷ lại đã lập gia đình.”

Sờ Lưu Uyển hơi đỏ mặt, nói: “Ồi, tỷ cũng không ngờ.”

Bây giờ nàng ấy nói chuyện cũng rất đầm ấm, hơn nữa nói hết câu còn thêm một chữ “Nĩ” (Đây là từ đặt cuối câu trong ngôn ngữ tiếng trung mang ý lễ phép.), chắc cũng là một thói quen rồi.

“Hi hi, muội cũng từng gặp Thượng công tử rồi, huynh ấy là một người tốt.” Sờ Thu Nguyệt suy nghĩ một chút rồi an ủi.

Sờ Lưu Uyển thấp giọng nói: “Ừ, huynh ấy đã từng nói với tỷ rồi, khi đó thi đấu xúc cức, muội có lòng tốt cần giúp tỷ, tỷ lại còn chăm chú chuyện trò với Lâm nhị công tử, để cho muội ngồi một mình ở ngoài. Nay, Thu Nguyệt, khi đó thực sự xin lỗi. . . Đáng tiếc bây giờ tỷ cũng không còn nhớ gì nữa.”

“Không sao, không sao.” Sờ Thu Nguyệt khoát tay áo, dù sao đi nữa cũng không phải là lỗi của nàng ấy.

Sờ Lưu Uyển cười, nói: “Lúc huynh ấy vừa mới gặp tỷ, thái độ thật ra cũng không tốt.”

“Bây giờ đối xử tốt với tỷ là được rồi.” Sờ Thu Nguyệt cười cười, “Chờ một lát, tỷ kể cho muội một chút, hai người làm sao mà quen nhau vậy?”

Sờ Lưu Uyển e thẹn nói: “Chuyện này nói ra có được không. . .”

Sờ Thu Nguyệt “À” một tiếng: “Vậy thôi, tùy tỷ đấy.”

Sờ Lưu Uyển xấu hổ cười cười, hai người nói sang những chuyện khác rồi cùng theo mọi người vào Sờ phủ.

Chẳng qua là sau này Sờ Lưu Uyển vẫn kể cho Thu Nguyệt —— nữ nhân mà, thật ra chuyện hạnh phúc luôn luôn khó giấu nổi ở trong lòng.

Hóa ra là bởi vì trước đây Thượng Thanh Phong có ấn tượng không tốt với Sờ Lưu Uyển cho nên lúc gặp lại, thái độ của hắn đối với nàng cũng lạnh nhạt, khiến cho Sờ Lưu Uyển không giải thích được. Bởi vì bây giờ nhân duyên của nàng ở kinh thành cũng không tệ, bỗng dưng lại bị ghét không lý do, huống hồ Thượng Thanh Phong đối xử với ai cũng nhẹ nhàng lễ độ.

Tính tình Sờ Lưu Uyển trẻ con nhẹn không được, nhân một lần có cơ hội liền hỏi Thượng Thanh Phong việc này. Thượng Thanh Phong mặc dù biết Sờ Lưu Uyển mất trí nhưng cũng có thể là nàng đang diễn trò nên vẫn đối xử với nàng rất lạnh lùng, khiến cho Sờ Lưu Uyển càng khó hiểu, luôn luôn suy nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra. Cũng vì vậy, hai người cũng thường xuyên qua lại rồi dần dần thân thiết, Thượng Thanh Phong lại thấy Sờ Lưu Uyển cũng không phải là giả vờ, đáng vẻ hơi ngây thơ trái lại khiến Thượng Thanh Phong yêu thích, cứ như vậy hai người càng hiểu rõ nhau, cho nên cả hai đều động lòng.

Lúc biết được mọi chuyện thì ra là như vậy, Sờ Thu Nguyệt thật sự rất kinh ngạc, chuyện của bọn họ quả thực là giống tiểu thuyết, hơn nữa cũng không phải là tiểu thuyết hiện đại buồn nôn mà là thoại bản thời xưa, thật là có ý nghĩa.

Từ lúc bọn họ ở lại Sờ phủ, Thượng Thanh Phong đã tới một lần, thấy Sờ Thu Nguyệt cũng rất vui mừng, nói đến chuyện lúc trước lại không biết nên khóc hay cười.

Lần gặp nhau khi trước, Sờ Thu Nguyệt chỉ nhớ là khi đó mình mơ mơ hồ hồ, thấy Thượng Thanh Phong chẳng khác nào thần tiên, bây giờ nhìn lần nữa, quả thực là công tử như ngọc nhưng cũng không quá mức đến như vậy.

Không giống như lần trước Sờ Xuân Nguyệt giả vào Chu gia làm thiếp, lần này Sờ Lưu Uyển là cưới hỏi hoàng môn nên các nghi thức rất phức tạp rườm rà. Sờ Thu Nguyệt thỉnh thoảng đến phòng khách xem thử thì chỉ cảm thấy hai mắt đều choáng váng, lại nghĩ tới trước đây Chu gia không để tâm cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Hôn sự đã diễn ra, Sờ Lưu Uyển mặc dù tuổi thật còn quá nhỏ nhưng cũng thật lòng yêu thích Thượng Thanh Phong, ngày lại mặt ân ân ái ái với Thượng Thanh Phong, hai người đều rạng rỡ, Sờ Thu Nguyệt nhìn sững sờ khá lâu.

Ai có thể nghĩ tới chứ, trước đây bởi vì bị xuyên qua mà lúc đó Lưu Uyển và Thượng Thanh Phong có chỗ hiểu lầm, đến sau khi trở về thì lại cùng Thượng Thanh Phong kết thành nhân duyên —— cũng có thể nói là nhờ những hiểu lầm trước đây.

Xem ra bốn chữ nhân duyên trời định thật sự là lời lẽ chí lý. . .

Ngay sau đó, người nhà Sờ gia liền vội vã trở về Thủy Lễ Thành.

Mặc dù đang ở Thủy Lễ Thành nhưng Sờ Thu Nguyệt vẫn thường xuyên chú ý đến tin tức ở biên cương. Tin chiến thắng của An Kỳ đại tướng quân liên tiếp báo về, đầu tiên là thu phục tây bắc bình nguyên, đánh Lý Đức tộc nhân quay về phía Bắc Liên Mai Sơn, đánh xong cuộc chiến này tiêu hao mất mấy tháng, lúc này An Kỳ đại tướng quân vội vã hồi kinh một chuyến, rồi lập tức lao tới biên cương, lãnh đạo đại quân tiếp tục xuống phía Bắc, vượt qua

Liên Mai son, đuổi đánh người Lý Đức ra ngoài. Trong lúc đó bị thương, chỉ có thể trú quân ở doanh trại, Lâm An Dạ và lão tướng Lý Vân tách ra. Lý Vân đi đánh Côn Tà Vương, sau khi đánh lớn một trận cũng đã giành thắng lợi, bắt sống Côn Tà Vương, dưới còn có Tiểu vương gia, Vương tử, Vương phi và quan viên gần trăm người.

Mà Lâm An Dạ một mình đi sâu vào, đuổi theo Cao Lâm Vương, Tây Kỳ Vương ở phía tây, lấy nhân số cực ít bên mình công kích rất nhiều người đối phương, xâm nhập quang co, khéo léo dùng diệu kế, sau đó giết Tây Kỳ Vương, bắt sống thuộc hạ Cao Lâm vương, Vương gia vương tử Vương phi và quan viên trăm người.

Hai trận chiến lớn đều thắng lợi, mà trận chiến nguy hiểm của Lâm An Dạ, nếu không nhờ chàng linh hoạt ứng biến, hữu dũng hữu mưu, chỉ sợ là phải thua trong sa mạc không bóng người.

Những tin tức chiến thắng đều sau chừng một tháng Sở Thu Nguyệt mới nghe được, dù sao thì thời xưa thông tin liên lạc cũng không phát triển, Thủy Lễ Thành lại hơi xa xôi nên những tin tức biết được đều không rõ ràng, nhưng mà biết được Lâm An Dạ không có việc gì, Sở Thu Nguyệt cũng hơi yên tâm.

Nhưng thỉnh thoảng ra ngoài mua vài thứ cũng nghe người ta nói về chàng sinh động như thật, mấy người lớn tuổi nói chuyện nước miếng văng tung tóe, mấy người nghe thì liên tục gật đầu, Sở Thu Nguyệt cũng không nhịn được nghi chân lạng lẽ nghe trộm, liền nghe được mấy vị tiên sinh kể về Lâm An Dạ chẳng khác nào thánh nhân, như thế nào chỉ huy thiên quân vạn mà chưa hề nhúu mày lấy một cái, làm sao đối mặt địch nhân điên cuồng đuổi bắt trấn định tự nhiên, thành thạo kéo roi những tảng đá lớn giữa cát vàng ra sao...

Mặc dù cũng biết mấy chuyện này chỉ là nói quá lên nhưng Sở Thu Nguyệt nghe như thế vẫn không nhịn được hơi mê mẩn, dùng sự khâm phục không gì sánh được tưởng tượng ra hình ảnh của Lâm An Dạ đánh địch thế nào. Lại càng khó lòng tin nổi, một nhân vật anh hùng như vậy lại đã từng đến đưa cho mình một miếng ngọc hoa sen vào đêm trước khi đi biên cương, dùng giọng nói nhẹ nhàng bảo mình chờ chàng hai năm sao?

Mặc dù nghĩ như thế nào cũng đều không thể tin được.

Sở Thu Nguyệt không nhịn được cười lắc đầu, sau đó rời đi.

Hai cuộc chiến này tổng cộng đã tốn hơn một năm, giờ cũng sắp đến hai năm, thật ra vốn dĩ cũng không cần nhiều thời gian như vậy, nhưng trong lúc hỗn loạn này, ngoài người Lý Đức còn có những trận chiến nhỏ với những thế lực khác. Kéo dài hết lần này đến lần khác, thời gian cũng không ít, vậy mà hai cuộc chiến dài này vẫn còn tiếp tục. Hai bên cũng đã tổn thất không ít, nhưng ít gì thì Quân Triều cũng được nở mày nở mặt, đã từng ở biên giới làm mưa làm gió, áp bức bách tính Quân Triều, bây giờ người Lý Đức rốt cuộc cũng hát lên oán khúc, trong bài oán khúc, Lâm An Dạ thành một ác quỷ đen tối, chém giết người Lý Đức, xua đuổi bọn chúng, làm cho bọn chúng bị thương không ngớt.

Tuy nhiên, oán khúc này truyền đến trong biên giới Quân Triều, mọi người cũng chẳng hề thương xót, ai ai cũng vui vẻ, đồng thời cũng kính nể đại tướng quân trẻ tuổi kia.

Đợi đến khi bọn họ chuẩn bị về kinh thì ước chừng cũng đã hơn hai năm.

Sở Thu Nguyệt sinh vào mùa thu nên sinh nhật 15 tuổi đã qua, cũng đã đến tuổi cập kê. Trong hai năm qua, Sở Thu Nguyệt cũng hiểu được, mình đã xinh đẹp hơn trước đây không ít, dù sao con gái lớn đến mười tám tuổi cũng thay đổi. Trước đây nhìn vào còn là một bé con, chỉ có thể nói là đáng yêu, nhưng nay ít nhiều cũng đã đổi khác, bây giờ nàng nói chuyện xử sự cũng càng ngày càng tự nhiên, không cần phải giả vờ là trẻ con nữa.

Ngoài cửa hoa nở rồi lại tàn, trong lòng Sở Thu Nguyệt cũng ngày càng an tĩnh hơn trước, những tin tức của Lâm An Dạ phải rất lâu mới truyền đến, đúng là trong hai năm này Sở Thu Nguyệt rất chú ý đến mọi chuyện.

Cuối cùng cũng chờ được đến lúc Lâm An Dạ chiến thắng trở về.

Sau khi Lâm An Dạ trở về, tin tức này nhanh chóng được truyền đi, Sở Thu Nguyệt hiểu được chàng đã từ biên cương vô cùng xa xôi về kinh thành, nhưng trong lòng nàng lại không có suy nghĩ gì, trái lại bỗng nhiên trống rỗng, chẳng có chút ý niệm gì về chàng.

Khoảng đến ngày thứ bảy, đêm nay Sở Thu Nguyệt làm sao cũng không ngủ được, lật qua lật lại, trong lòng vẫn đang thấp thỏm chuyện gì đó. Lúc sau khó khăn lắm mới mơ mơ màng màng ngủ, không bao lâu lại bị âm thanh phía ngoài đánh thức. Lúc này đang là mùa đông, bên ngoài trời vẫn còn tối, Sở Thu Nguyệt hí hóp mắt nhìn ra ngoài vẫn đen kịt, chỉ có một chút ánh sáng nhàn nhạt.

Tưởng rằng chỉ là hạ nhân bên ngoài làm gì đó phát ra tiếng động, không ngờ một lúc sau cửa liền bị gõ, lập tức truyền đến tiếng của Tiểu Trúc: “Tiểu thư?”

Trong lòng Sở Thu Nguyệt khó hiểu, Tiểu Trúc làm việc luôn luôn có chừng mực, cũng biết được trong lúc mình đang ngủ không thích bị người ta quấy rầy nhưng sao lúc này không sớm không muộn lại ở đây quấy rầy mình?

Tuy nghĩ như vậy nhưng dù gì đi nữa nàng cũng đã tỉnh, cũng không có vấn đề gì, nàng liền nói: “Làm sao vậy?”

“Lâm, Lâm công tử tới...” Tiếng Tiểu Trúc run rẩy, rõ ràng là đang rất kinh ngạc.

Chương 56: Gặp lại

Sở Thu Nguyệt sùng sốt hồi lâu mới chân chừ nói: “Lâm công tử?!” Dường như là để trả lời cho thắc mắc của nàng, ngoài cửa vang lên giọng nói trong trẻo lạnh lùng đã xa cách hai năm: “Là ta.”

Sở Thu Nguyệt cảm giác như hô hấp của mình đều bị chặn, một lúc sau nàng mới định thần lại, nói: “Lâm, Lâm công tử, huynh chờ một lát, ta phải rửa mặt chải đầu...”

Nói xong liền xuống giường luống cuống tay chân đốt đèn lên, mặc y phục gọn gàng, đứng trước gương rửa mặt chải đầu qua loa một lát, nhìn lại tổng thể một chút rồi vội vàng ra mở cửa.

Vừa mở cửa ra, hơi lạnh bên ngoài liền theo gió thổi vào phòng, Sở Thu Nguyệt hơi run run một cái rồi lập tức bị người đứng trước mặt thu hút.

Chỉ thấy chàng đã thay quân phục bằng một bộ y phục đen tuyền như lúc trước, dường như chàng cũng không cảm thấy lạnh trong lúc tuyết rơi đầy trời này. Chàng đứng ở đó, quay lưng với ánh sáng ở phía ngoài. Sở Thu Nguyệt hơi sùng sốt, trước mắt chỉ thấy lồng ngực rắn chắc của người kia, vì trời vẫn còn tối nên không nhìn thấy rõ hoa văn trên đó... Sở Thu Nguyệt cứ đứng nghĩ đến những chuyện lung tung không đầu không đuôi như vậy, người trước mặt nhẹ nhàng tăng hằng một cái nàng mới hồi phục lại tinh thần: “Lâm công tử, ta, sao chúng ta không ra ngoài đại sảnh? Nơi đó có địa long cũng ấm hơn một ít.” Tuy rằng lúc này trong lòng nàng hơi kích động nhưng vẫn phải chú ý giữ cấp bậc lễ nghĩa, nhất định không thể để cho chàng vào phòng của mình được.

Lâm An Dạ khẽ gật đầu, lập tức thấp giọng nói: “Nàng không đi lấy hương nang sao?”

“Hà?” Sở Thu Nguyệt ngẩn người một lúc mới phản ứng được, sau đó lắc đầu, “Không được, bây giờ mùa đông trời lạnh như vậy, chẳng lẽ bắt huynh tiếp tục đứng đây chờ sao?” Đồng thời trong lòng cũng hơi cảm động, hóa ra chàng còn nhớ rất kỹ hình ảnh lúc trước mình đang bê hương nang.

Lâm An Dạ không nói thêm gì nữa, hai người sánh vai nhau bước đi, Tiểu Trúc hiểu chuyện đi cách phía sau hai ba bước. Đi được một lúc, Sở Thu Nguyệt nhìn không được nhìn người bên cạnh một chút, liền thấy Lâm An Dạ cũng đang nhìn nàng. Ánh mắt chạm nhau, Lâm An Dạ cũng không cảm thấy xấu hổ, chỉ nói: “Chớp mắt một cái cũng đã hai năm. Nàng... Đáng đáp thay đổi không ít.”

Sở Thu Nguyệt cười: “Thật sao? Ừm, huynh cũng cao hơn rất nhiều.”

Trước đây chỉ cần chàng đứng yên một chỗ không cần tỏ ra hung dữ cũng đã tỏa ra uy lực, bây giờ lại càng thâm sâu khó dò, làm cho trong lòng người nhìn cũng hơi run sợ. Nhưng mà như vậy cũng tốt, bây giờ tuy rằng sắc trời rất tối, nhưng Sở Thu Nguyệt vẫn cảm nhận được Lâm An Dạ tuyệt đối không đáng sợ như trong mấy bài hát người ta lưu truyền.

Lâm An Dạ ngừng đầu nhìn bốn phía Sở gia: “Hóa ra đây là nơi nàng lớn lên. Trước đây những lúc ta gặp nàng đều là ở Sở phủ kinh thành.”

Sở Thu Nguyệt suy nghĩ một chút, gật đầu: “Ừ.”

Lần đầu tiên là chuyện của Tiểu Lục, lần thứ hai là chàng đến thăm nàng thuận tiện giúp nàng giải vây, lần thứ ba cũng là đến từ biệt, còn tặng nàng một miếng ngọc hoa sen. Sở Thu Nguyệt nhìn không được đưa tay sờ sờ hoa sen nhỏ đang đeo ở thắt lưng, trong lòng cũng không biết là cảm giác gì.

Nàng vẫn nghĩ là Lâm An Dạ sẽ không tới.

Cho dù có đến có lẽ cũng là cũng tùy tiện gặp mặt nói chuyện vài câu, hơn nữa ít nhất cũng phải đợi đến sau khi chàng đã tham gia rất nhiều yến tiệc. Nhưng nhìn dáng vẻ bây giờ của chàng, có lẽ là chàng vừa vào cung xong sau đó thay đổi y phục rửa mặt chải đầu một chút liền lập tức một mạch vất vả đến Thủy Lễ Thành. Chàng lập tức đến đây vào lúc sáng sớm như thế này, cũng không quan tâm là Sở Thu Nguyệt có đang ngủ hay không, giống như là chàng đã chắc chắn là nàng cũng đang đợi mình vậy.

Nhưng thật ra những gì chàng đoán cũng không sai.

Trong lòng Sở Thu Nguyệt hơi buồn cười, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy mình hơi dễ dãi. Số lần mình gặp Lâm An Dạ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, cũng không phải là thâm giao. Vậy mà ước hẹn hai năm đó, sao nàng liền không tự chủ mà tuân theo?

Hai người đi tới phòng khách, Tiểu Trúc và những người khác đốt nến lên, cũng vừa đốt lại than ở góc phòng. Sở Thu Nguyệt suy nghĩ một chút, bảo Tiểu Trúc đi đến chỗ Giang Thiên Thiển và Sở Liên Bình thông báo một tiếng —— Lúc này Tiểu Trúc nói, Lâm An Dạ vừa gõ cửa xong liền trực tiếp vào, sau khi đi vào thì đụng phải Tiểu Trúc đang chuẩn bị ngồi dậy. Sau đó Tiểu Trúc lập tức đến phòng Thu Nguyệt nên vẫn chưa thông báo cho Giang Thiên Thiển và Sở Liên Bình.

Lâm An Dạ ngồi một bên nghe Sở Thu Nguyệt dặn dò Tiểu Trúc, trên mặt thần nhiên không có biểu tình gì. Chàng dựa vào ánh sáng của nến bất động thanh sắc đánh giá Sở Thu Nguyệt, nàng quả thật là thay đổi không ít, vóc người cân xứng, tướng mạo cũng xinh đẹp, làm việc nói chuyện càng chừng chạc hơn trước đây, nhưng vẫn điềm đạm ôn hòa không thay đổi.

Sở Thu Nguyệt vừa quay đầu lại liền thấy Lâm An Dạ đang nhìn mình, trong đôi mắt đen láy là ánh nến đang nhảy nhót làm cho người ta không thể nhìn thấu chàng đang nghĩ gì. Chàng nói Sở Thu Nguyệt tướng mạo thay đổi, thế nhưng chính chàng cũng thay đổi, so với trước đây lại càng anh tuấn hơn, Sở Thu Nguyệt nhìn mấy lần, lại không nhận được “A” một tiếng, chỉ vào vết sẹo bên tai chàng, nói: “Đây là...”

Lâm An Dạ đưa tay sờ vào vết sẹo, nói: “Chiến tranh bị thương tất nhiên là khó tránh khỏi. Nhưng mà bị thương trên mặt quả thật là lần đầu.”

Trong lời nói này lại còn mang ý trêu đùa vui vẻ, thật khiến cho Sở Thu Nguyệt không còn lời nào để nói. Nếu như lúc trước không bị thương ở chỗ này mà là bị thương ở mắt hay chỗ nào khác thì thật sự không phải chuyện đùa. Nhưng mà nhìn thái độ của chàng thì chắc đã vào sinh ra tử nhiều lần cho nên cũng đã sớm lãnh đạm.

Nghĩ tới đây, Sở Thu Nguyệt lại hơi không đành lòng, nói: “Vết thương rất sâu đúng không?”

“Không sao cả.” Lâm An Dạ lắc đầu.

Hai người nhìn nhau không nói gì, Sở Thu Nguyệt đang chờ Lâm An Dạ nói về chuyện ước hẹn hai năm lúc trước, nhưng Lâm An Dạ dường như cũng đang chờ chuyện đó, chỉ hỏi sơ qua tình hình gần đây của Sở Thu Nguyệt rồi không nói gì nữa. Trong lòng Sở Thu Nguyệt đang rất thắc mắc nhưng cũng không tiện mở miệng, cũng ngồi im như chàng. Không bao lâu sau Giang Thiển Thiển và Sở Liên Bình tới, thấy Lâm An Dạ quả nhiên đang trong đại sảnh cả hai đều kinh ngạc. không ngờ một tướng quân trẻ tuổi có một không hai đang vô cùng bận rộn ở kinh thành lại xuất hiện trong Sở gia ở Thủy Lễ Thành... Hơn nữa lại còn ngồi nói chuyện cùng con gái của mình.

Quả thực giống như là đang nằm mơ...

Vừa nãy Tiểu Trúc cũng đã nói với hai người họ, Lâm An Dạ cái chính là tới tìm Sở Thu Nguyệt, trong lòng hai người bọn họ liền đoán được là chuyện gì đang xảy ra. Nhưng cho dù như vậy, bây giờ nhìn thấy Lâm An Dạ thật sự là đang ở đây, vẫn không nhận được lấy làm kinh hãi, trong lòng còn có hơi cảm giác không tin nổi.

Thấy hai người đến, Sở Thu Nguyệt đang định nói gì đó thì Lâm An Dạ đã đứng lên trước, chào Sở Liên Bình cùng Giang Thiển Thiển một cái: “Sở tiên sinh, Sở phu nhân.”

Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển vội vã chào lại: “Lâm công tử.”

Lâm An Dạ nhìn Sở Thu Nguyệt đứng bên cạnh đang có phần lúng túng, bỗng nhiên cúi đầu chấp tay với hai người Sở Liên Bình nói: “Sở tiên sinh, Sở phu nhân, không nói dối hai vị, hai năm trước khi tại hạ xuất chinh Tây Bắc đã có tình ý với lệnh ái, nhưng cũng biết cuộc chiến này sẽ không kết thúc dễ dàng, chỉ sợ bản thân chết trên chiến trường nên đã không nói gì. Bây giờ tại hạ đã chiến thắng trở về... Mong rằng hai vị đồng ý gả Sở tiểu thư cho tại hạ.”

Hơn nửa đêm, An Kỳ đại tướng quân thần tốc như gió là huyền thoại của Quân Triều, lại có thể nửa đêm gian nan vất vả tới nhà mình như vậy, sau đó lại còn cầu hôn con gái mình?!

Trong lúc nhất thời, Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển đều nghĩ thế giới này hình như có vẻ không chân thật...

Nhưng người trước mắt này rõ ràng là Lâm An Dạ, đáng vẻ bây giờ của chàng rõ ràng là đang khẩn cầu, tuy rằng giọng nói vẫn còn hơi lãnh đạm trời sinh nhưng lại mang chút thấp thỏm... Thấp thỏm sao?!

Giang Thiển Thiển nhìn không được hơi nghiêng đầu nhìn Sở Thu Nguyệt một chút, nhưng nhìn sang thấy Thu Nguyệt cũng đang trợn mắt há mồm nhìn Lâm An Dạ, có vẻ như cũng không biết chuyện Lâm An Dạ bỗng nhiên cầu xin bọn họ gả Sở Thu Nguyệt cho chàng.

Việc này cũng thật là...

Tuy nhiên tình ý nhìn kỹ thì ngược lại trong mắt Thu Nguyệt cũng không phải hoàn toàn là khiếp sợ, cẩn thận mà nói thì nhìn vui mừng nhiều hơn là không tin được, còn có một chút dờ khóc dờ cười.

Giang Thiển Thiển tất nhiên là hiểu rõ con gái mình, thấy thần sắc nàng như vậy cũng hiểu được nàng cũng không phải là hoàn toàn không có tình cảm gì với Lâm An Dạ. Lại nghĩ tới những năm qua mỗi lần người khác đến cầu hôn Sở Thu Nguyệt đều từ chối, ngay cả gặp cũng không chịu gặp. Trong lòng bà vẫn luôn nghi ngờ Thu Nguyệt đã có ý trung nhân, nhưng Thu Nguyệt lại không chịu thừa nhận, mà chính nàng cũng không nghĩ đến việc chọn người nào cả. Bây giờ xem ra lại là tướng quân trẻ tuổi lừng lẫy này...

Tâm tư của Sở Liên Bình tất nhiên là không được như Giang Thiển Thiển, Giang Thiển Thiển biết bây giờ bốn người họ cứ đứng im lặng ở đây thì cũng không phải là cách hay. Lâm An Dạ tất nhiên còn phải trở về, vì vậy đưa tay đẩy nhẹ Sở Liên Bình một cái, ra hiệu cho ông nhìn sang Thu Nguyệt bên kia.

Sở Liên Bình nhìn sang trong lòng cũng liền đại khái đoán được vài phần, nói: “Chuyện này... Lâm công tử là một nhân tài xuất chúng, ngoại long thúc ngựa, đương nhiên là một con rể hiếm có. Nhưng việc này ta cho rằng không phải việc mà cha mẹ có thể tham dự vào, đúng hơn là nên hỏi xem con gái nghĩ thế nào.”

Dứt lời, nhìn về phía Thu Nguyệt: “Thu Nguyệt, trong lòng con quyết định như thế nào?”

Sở Thu Nguyệt sùng sốt, nhìn Sở Liên Bình một chút, mở miệng nhưng lại không nói ra lời.

Nàng hiểu bất luận là chuyện gì thì Lâm An Dạ cũng cũng là một người đàn ông vô cùng tốt. Nếu Sở gia có thể kết thân với Lâm gia tất nhiên là không thể tốt hơn, thế mà Sở Liên Bình lại không lập tức đồng ý mà còn quan tâm đến suy nghĩ của mình, trong lòng nàng không khỏi xúc động.

Nhưng chỉ thấy Lâm An Dạ cũng hơi thẳng người lên, gật đầu với Sở Liên Bình: “Đa tạ Sở tiên sinh.”

Sau đó hơi nghiêng đầu, chăm chú nhìn Sở Thu Nguyệt.

Sở Thu Nguyệt hơi nhìn sang Lâm An Dạ thì liền đối mặt một đôi mắt đen tĩnh lặng như mực, sâu thẳm mà u tĩnh khiến cho người ta không thể nào rời mắt đi được.

Một lúc lâu sau, Thu Nguyệt chậm rãi mở miệng: “Việc này... Ta sẽ không nói không đồng ý, nhưng lại không muốn nói đồng ý...”

Tất cả mọi người hơi 囧 một chút.

“À,” Thu Nguyệt giải thích, “Lâm công tử, theo như lời của cha ta, huynh là một người rất tốt, hơn nữa hai năm qua... Thế nhưng, chúng ta thực sự không tính là quen thuộc, trước đó huynh cũng chưa nói gì với ta liên tục mình quyết định, ta, ta không thích như vậy.”

Lâm An Dạ dường như là hơi sùng sốt một chút, lập tức gật đầu: “Nàng nói phải.”

Nói là nói như vậy nhưng nhìn cái bản mặt tê liệt kia của chàng, Thu Nguyệt thực sự không nhìn ra chàng thực lòng hối lỗi... Dù sao đi nữa thì nếu có cũng không cần.

Trước giờ chàng làm việc gì sợ rằng vẫn luôn là như vậy, muốn gì thì đều có thể làm được, cũng không có gì lo lắng do dự.

Trong lòng Sở Thu Nguyệt hơi cảm thấy có lỗi, đã biết là như vậy, làm người ta không vui còn tự làm mình trở nên khác người.

Nhưng một giây kế tiếp, Lâm An Dạ giống như đã suy nghĩ xong, hỏi: “Sở tiểu thư, bây giờ chúng ta đi Lạc Thành được chứ?”

“Hả?” Sở Thu Nguyệt không giải thích được nhìn chàng, không biết vì sao chàng bỗng nhiên nhắc tới Lạc Thành, bây giờ sao?!

Lâm An Dạ liền quay sang Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển nói: “Sở tiên sinh, Sở phu nhân, tại hạ muốn đưa Sở tiểu thư đi Lạc Thành một chuyến, trước giờ tại hạ vẫn luôn muốn đưa nàng đến đó... Thật ra tại hạ cũng hiểu được, bình thường tại hạ làm chuyện gì cũng đều quá lỗ mãng, trước mắt tạm thời nhận lỗi, hy vọng hai vị có thể đồng ý.”

Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển liếc nhau, đều hơi không yên lòng, nếu hai người họ để Sở Thu Nguyệt đi cùng thì hơi không đúng, cũng không phải là nghi ngờ nhân phẩm của Lâm An Dạ, chỉ là cô nam quả nữ, còn đâu là thanh danh nữa!

Dường như hiểu được suy nghĩ của bọn họ, Lâm An Dạ nói: “Có điều là không phải chỉ có hai người chúng ta đi, ngoài ra còn có một đội quân đi cùng, là quan viên từ Kinh thành được phái đi nhận chức ở Lạc Thành.”

Đúng lúc Sở Triều Sinh vừa dậy, áo mũ có hơi không chỉnh tề bước vào phòng khách, thấy Lâm An Dạ cũng hơi sùng sò, lập tức cười cười với Lâm An Dạ nói: “Lâm huynh!”

Lâm An Dạ thấy Sở Triều Sinh cũng rất phấn khởi, chấp tay nói: “Sở huynh.”

Sau đó chàng nói với Nhị vị Sở gia: “Vừa hay cũng có thể để Sở huynh đi cùng.”

Sở Triều Sinh nghi ngờ nói: “Chuyện gì?”

Lâm An Dạ giải thích một chút, Sở Triều Sinh tuy rằng rất kinh ngạc nhưng huynh ta và Lâm An Dạ xưa nay giao hảo, càng hiểu rõ nhân phẩm của chàng. Nếu như chàng có thể trở thành em rể của mình thì đúng là chuyện cầu còn không được. Vì thế liền gật đầu một cái nói: “Ta cũng có thể đi cùng.”

“Vậy thì...” Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển hơi yên tâm, lại nhìn Sở Thu Nguyệt suy nghĩ một lát, nếu muốn đi Lạc thành, chẳng phải năm trước hai người họ cũng đã rủ nàng đi rồi sao? Mặc dù bây giờ thời cơ hơi kỳ lạ, thế nhưng.

“Từ Thủy Lễ Thành đến Lạc Thành rất gần, hơn nữa đi đi về về cũng không đến mười ngày.” Lâm An Dạ lại nói.

Suy nghĩ một chút, Sở Thu Nguyệt nhìn Sở Triều Sinh đứng trước mặt đang mỉm cười với mình, gật đầu: “Được, ta đi với huynh.”

Thấy Sở Thu Nguyệt đồng ý, Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển cũng không còn khúc mắc gì nữa, liền sai Tiểu Trúc giúp Sở Thu Nguyệt chuẩn bị hành lý. Trước khi đi Lâm An Dạ bảo đảm với Sở Liên Bình tuyệt đối sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn, không nói đến đường rất gần, lại có nhiều người cùng đi như vậy, còn có cả thị vệ, dù sao đi nữa chỉ có vài ngày chắc cũng không xảy ra chuyện gì lớn.

Thực ra Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển cũng vì chuyện của Sở Xuân Nguyệt nên đối với một số việc cũng thấy lạnh nhạt một chút. Như Sở Xuân Nguyệt thoát nhìn khôn khéo như thế mà cuối cùng lại chọn một người đàn ông như vậy, dù cho bọn họ đều phản đối nhưng Sở Xuân Nguyệt vẫn cứ đòi gả, những chuyện khác coi như là cũng đều phù hợp với cấp bậc lễ nghi, mà kết quả cuối cùng lại thế thâm như vậy. So với lúc trước thì bây giờ chuyện

Thu Nguyệt và Lâm An Dạ đi Lạc Thành dù sao cũng có nhiều người cùng đi, Sở Triều Sinh cũng đi bên cạnh, nói đến cũng là chuyện hai vị công tử ra ngoài du ngoạn, chỉ là một người trong đó dẫn theo tiểu muội mà thôi. Cho nên việc đó cũng không có gì đáng lo, huống gì Lâm An Dạ này cũng là người khiến người ta an tâm.

Sở Triều Sinh và Sở Thu Nguyệt đều quay về phòng chuẩn bị đồ đạc, đợi đến khi tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa liền đến tạm biệt Giang Thiển Thiển và Sở Liên Bình rồi cùng Sở Triều Sinh ra khỏi cửa lớn Sở gia. Tiểu Trúc vẫn luôn theo sau hầu hạ Sở Thu Nguyệt từ lúc ở cửa lớn đến khi lên xe ngựa. Sở Thu Nguyệt để ý thoáng nhìn thấy bên cạnh xe ngựa có một con ngựa to lớn lông trơn nhẵn. Nghĩ lại lúc đầu đúng là Lâm An Dạ một mình cưỡi ngựa đến trước sau đó xe ngựa mới từ từ tới sau. Nghĩ tới đây, Sở Thu Nguyệt phát hiện ra trong lòng mình khẽ động một cái nhưng cũng không nói gì, chỉ thấy Lâm An Dạ và Sở Triều Sinh cùng bước vào một chiếc xe ngựa khác.

Đến tiễn biệt, Sở Liên Bình và Giang Thiển Thiển thấy hai người họ không ngồi cùng xe ngựa trong lòng càng yên tâm hơn, chỉ dặn dò Thu Nguyệt vài câu rồi liền để họ đi.

Xe ngựa đang trên đường ra ngoài cổng thành, bây giờ đang là rạng sáng cũng chính là thời điểm mở cửa thành. Trước cổng thành hiện cũng đã có vài chiếc xe ngựa, có lẽ đó là mấy quan viên Lâm An Dạ đã nói.

Thấy xe ngựa của Lâm An Dạ tới, vài người nhìn có vẻ như là quan viên liền ló đầu ra, Lâm An Dạ cũng hỏi thăm lại vài câu. Mấy người kia đều nhìn thấy Thu Nguyệt và Tiểu Trúc ngồi trên xe ngựa, dường như cũng đã sớm biết chuyện nên chỉ làm như không thấy, đội quân chậm rãi rời khỏi Thủy Lễ Thành.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Cầu hôn

Ắt khoảng một hai ngày, chẳng qua là bây giờ Thủy Lễ Thành mới chỉ lạnh mà vẫn chưa có tuyết nhưng Lạc Thành lúc này sợ rằng tuyết trắng đã bay đầy trời. Dọc theo con đường này, càng đi lâu lại càng cảm nhận được khí lạnh đang kéo tới. Vì ra đi có chút vội vàng, Sở Thu Nguyệt chỉ tiện tay cầm theo một túi hương, đợi đến khi nhận ra thì đã muộn không thể làm gì khác hơn là xác định sẽ bị lạnh cóng trên đường đi. Ai ngờ vừa mới đi được một đoạn, lúc xuống xe vào trạm dịch nghỉ ngơi, Lâm An Dạ liền tiện tay đưa cho nàng một túi hương trắng. Sở Thu Nguyệt ngạc nhiên đưa tay nhận lấy, liền cảm nhận được sự ấm áp trên mặt và mùi hương nhàn nhạt vẫn vút. “Đi vào thôi.” Cầm túi hương đưa cho Sở Thu Nguyệt, Lâm An Dạ nói, sau đó bước vào trạm dịch.

Sở Thu Nguyệt đuổi theo phía sau, nhìn bóng lưng Lâm An Dạ rồi hơi bất đắc dĩ cười cười, người này đúng là không cảm thấy xấu hổ gì cả. Dù sao cũng là đàn ông đao to búa lớn ngoài chiến trường. Thế nhưng... Sở Thu Nguyệt nhìn túi hương ấm áp trong tay, không nhịn được mỉm cười —— người này hết lần này tới lần khác lại cẩn thận chu đáo khiến người ta không thể nào tưởng tượng được.

Sở Triều Sinh đứng bên cạnh Sở Thu Nguyệt, nhìn hai người một chút, khẽ mỉm cười nói: “Lâm huynh thực sự là thô trung hữu tế (trong cái thô lỗ còn có tình tế).”

Sở Thu Nguyệt nhìn hẳn, nói: “Được rồi, đại ca có muốn trêu ghẹo muội thì cũng phải chờ vào nhà đã chứ?”

Hai huynh muội mỉm cười bước vào trạm dịch, liền cảm thấy khí lạnh trên người từ từ được xua tan. Tuy Lâm An Dạ có thân phận cao quý nhưng cũng không hề câu nệ tiểu tiết mà trực tiếp ngồi ở đại sảnh, từng cái giờ tay nhấc chân đều toát ra phong thái không giống người thường. Chắc là bởi vì cùng Lâm An Dạ tới đây vội vàng, những vị quan viên này vẫn chưa tiếp nhận được cũng theo Lâm An Dạ đồng loạt ngồi xuống dùng chút cơm nước rồi uống rượu cho ấm người.

Bây giờ ngồi xuống, Sở Thu Nguyệt không thể không mặt đối mặt cùng những quan viên kia. Những người đó tuy mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, nhưng thật ra làm sao có thể không chú ý Sở Thu Nguyệt. Sở Thu Nguyệt cũng không cảm thấy có gì xấu hổ, dù sao đi nữa nhìn bọn họ như thế chắc cũng đều đã biết chuyện.

Lúc này có một người mập mạp, nhìn qua là một người trung niên hòa ái dễ gần, tới chỗ Sở Thu Nguyệt nói: “Sở tiểu thư này, đoạn đường xóc nảy như vậy có chịu được không?”

Sở Thu Nguyệt sững sốt, đoán được ông ta đang làm thân với mình, nhin không được lại ngoảnh mặt nhìn Lâm An Dạ bên kia, thấy chàng không có ý kiến gì liền cười một cái nói: “Vâng, cũng được.”

Thấy Sở Thu Nguyệt bình dị gần gũi, không làm ra vẻ kiêu ngạo, những người khác thỉnh thoảng cũng nói chuyện mấy câu cùng Sở Thu Nguyệt. Nhưng tất nhiên là bọn họ cũng không thân thuộc mấy nên cùng lắm chỉ là hỏi han khách sáo.

Nhưng như vậy cũng không có gì, dù sao cũng coi như là giải sầu.

Sở Triều Sinh cũng là người tương đối giỏi giao tiếp. Huynh muội Sở gia cũng khiến các quan viên có ấn tượng rất tốt. Từ đầu tới cuối, Lâm An Dạ vẫn rất ít nói, chỉ thỉnh thoảng quan tâm tình hình Thu Nguyệt một chút, còn thì ngoài ra không có hành động gì khác. Chỉ có điều chàng rất quan tâm tới Sở Thu Nguyệt, dù chỉ là những chi tiết nhỏ hay một ít thói quen nhỏ nhất của Thu Nguyệt, chàng đều nhớ vô cùng rõ ràng, khiến Sở Thu Nguyệt có phần kinh ngạc, cũng rất cảm động.

Không bao lâu sau đã đến Lạc Thành, đáng tiếc là Lạc Thành lại chưa có tuyết rơi. Tuy rằng trời đã rất lạnh nhưng có lẽ vài ngày nữa mới có tuyết rơi. Hoa mai cũng đã nở thành từng chùm, hầu như đi tới chỗ nào cũng đều có thể thấy những cành mai ló ra từ bên tường, phía trên là hoa nhỏ đỏ lấm tấm, nụ hoa hoặc vài bông hoa đã nở rộ. Ở Lạc Thành này tường trắng ngói xanh, cũng thật sự là phong cảnh hữu tình.

Nhưng dù sao đi nữa, e là cũng không bằng khi hoa mai nổi bật trên nền tuyết.

Thật vất vả đi tới Lạc Thành, lại không thấy cảnh tuyết như trong tưởng tượng, Sở Thu Nguyệt khó tránh khỏi hơi thất vọng.

Nhìn Lạc Thành khô ráo, Lâm An Dạ ngược lại không có gì thất vọng, chỉ tách ra với các quan viên tìm một nhà trọ thật tốt để ở, sắp xếp phòng cho bốn người, lần lượt là Sở Thu Nguyệt, Tiểu Trúc, Sở Triều Sinh, Lâm An Dạ.

Có lẽ là vì chuyện của Tiểu Lục, Lâm An Dạ hầu như cũng không xem Tiểu Trúc là hạ nhân. Không đợi Sở Thu Nguyệt nói, chàng cũng chủ động chuẩn bị cho Tiểu Trúc một phòng. Tâm tư chàng tinh tế tỉ mỉ như vậy thật sự khiến Thu Nguyệt không có chỗ nào để phàn nàn.

Bởi vì một đường bốn ba một nhọc, Sở Thu Nguyệt đi tới Lạc Thành trong ngày, cũng không muốn đi dạo nên liền đi ngủ. Trước khi đi ngủ còn có hơi tò mò, Lâm An Dạ bảo là muốn tặng quà cho nàng, nhưng trên đường đi cũng không thấy... Rốt cuộc sẽ là gì chứ?

Suy nghĩ như thế một chốc liền không thể chống lại cơn buồn ngủ đang ập tới, Sở Thu Nguyệt từ từ chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một giấc vô cùng thoải mái, ngày hôm sau Sở Thu Nguyệt tỉnh lại cũng đã hơi muộn. Nghĩ đến đây là lần đầu tiên mình và Lâm An Dạ ra ngoài, ngủ dậy trễ như vậy thực sự không được tốt lắm, Sở Thu Nguyệt cũng hơi bất đắc dĩ.

Gọi Tiểu Trúc tới giúp nàng rửa mặt chải đầu, vừa rửa mặt chải đầu xong, đang định mở cửa sổ hít thở không khí thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa: “Sở tiểu thư, nàng đã dậy rồi sao?”

“Vâng.” Sở Thu Nguyệt trả lời một câu.

Có lẽ lúc này chàng đã nghe mình gọi Tiểu Trúc.

“Nếu như đã rửa mặt chải đầu xong thì hãy xuống lầu ba nhé.” Giọng điệu của Lâm An Dạ vẫn còn nhàn nhạt, không giận không vui, nhưng dường như lúc này giọng nói của chàng cũng pha lẫn một chút cảm xúc gì đó. Trong lòng Sở Thu Nguyệt khẽ động, nói: “Ừ, ta đã xong rồi, bây giờ sẽ ra ngay.”

Dứt lời liền đứng lên đẩy cửa ra, chỉ thấy Lâm An Dạ vẫn mặc y phục đen, anh tuấn và nghiêm túc không thể nói thành lời.

Thấy Sở Thu Nguyệt, chàng gật đầu: “Đi theo ta.”

Sở Thu Nguyệt đoán có lẽ chàng đang chuẩn bị tặng “Quà” cho mình, đáp lại một tiếng rồi cùng đi ra ngoài, Tiểu Trúc cũng liền đi theo phía sau.

Lâm An Dạ không dẫn nàng xuống dưới mà lại đi lên trên.

Sở Triều Sinh lúc đầu cũng ló đầu ra từ trong phòng, thấy hai người họ không rời khỏi quán trọ mà chỉ đi lên trên thì hơi suy nghĩ một chút rồi cũng không lập tức đi theo, chỉ quay về gian phòng phía trước định một lát sau đến chỗ cầu thang xem thử.

Ngay từ đầu Sở Thu Nguyệt đã phát hiện ra nhà trọ này có chỗ kỳ lạ, chính là nó xây tương đối cao. Mặc dù chắc chắn là không làm quá như những cao ốc cao chọc trời ở hiện đại đại nhưng lại cao hơn những nhà trọ cùng loại không ít. Bọn họ chỉ ở lầu hai, nhưng bây giờ nhìn đáng về Lâm An Dạ như vậy chắc hẳn là muốn đưa nàng lên tầng cao nhất.

Đi tới khoảng lầu bốn thì Lâm An Dạ hơi dừng lại, nhìn Tiểu Trúc phía sau rồi ra hiệu cho Tiểu Trúc có thể dừng lại. Tiểu Trúc nhìn Sở Thu Nguyệt hỏi ý kiến, Sở Thu Nguyệt khẽ gật đầu, vì thế chỉ có hai người lên lầu bốn.

Vừa lên đến nơi, Sở Thu Nguyệt liền ngây ra, lầu bốn này bày biện như một quán rượu, có vài ô cửa sổ sạch sẽ sáng bóng, một nửa là ở ngoài trời, đứng từ nơi này nhìn xuống tầm nhìn vô cùng đẹp. Đứng đây nhìn sơ qua một chút, Sở Thu Nguyệt đã nhìn thấy, hôm qua Lạc Thành còn khô ráo nhưng bây giờ đã được bao phủ bởi tuyết trắng, một màu bạc trắng, trời đất đóng băng khiến ánh sáng như thêm chói mắt. Mà hoa mai này dù bị tuyết đắp lại nhưng lại càng thêm nở rộ hơn hôm qua, những đốm nhỏ màu đỏ từ trong tuyết cố sức đâm ra ngoài, chậm rãi chuyển mình.

Quả nhiên là “Lăng hàn độc tự khai”...

(*) Trong bài Mai hoa của Vương An Thạch

Sở Thu Nguyệt ngoảnh nhìn cảnh sắc rộng lớn xa xỉ này, trong chốc lát nói không nên lời.

Nàng luôn nhớ thương cảnh tuyết ở Lạc Thành, quả nhiên là không phụ sự mong đợi của nàng.

Hóa ra Lâm An Dạ nói một bức tiêu hán đồ làm sao có thể vẽ ra được cảnh sắc ở Lạc Thành cũng không phải là giả.

Cảnh đẹp như vậy làm sao chỉ có thể thu vào trong một tờ giấy Tuyên Thành chứ?

Lâm An Dạ nhìn Sở Thu Nguyệt tròn mắt há mồm, lặng lẽ cầm một túi hương đã chuẩn bị sẵn kín đáo đưa cho Sở Thu Nguyệt, Sở Thu Nguyệt nhận lấy theo bản năng, sau đó liền phản ứng kịp nhìn Lâm An Dạ: “Đây là...”

Lâm An Dạ nhìn nàng chăm chú, giọng nói dịu dàng hiếm thấy: “Đây chính là quà ta muốn tặng cho nàng, Lạc Thành.”

“...” Sở Thu Nguyệt mở to mắt nhìn Lâm An Dạ, nhất thời có vẻ không thể tiêu hóa được lời chàng nói.

Lạc Thành? Quà mà chàng muốn tặng nàng là Lạc Thành ư? Đây là ý gì...

“Ta chinh chiến hai năm, lập được chút công lao nhỏ, hoàng thượng vô cùng vui mừng, thế nên ngoại trừ phong tước ban thưởng còn cho ta một yêu cầu nữa.” Lâm An Dạ nhàn nhạt nói, như là đang nói một chuyện không quan trọng lắm, “Ta đã nói với Hoàng thượng là muốn Lạc Thành này.”

... Chàng, chàng lại có thể xin Hoàng thượng thưởng Lạc Thành...

Sở Thu Nguyệt muốn nói gì đó nhưng những lời định nói đều mắc kẹt tại cổ họng, rõ ràng có rất nhiều thứ muốn nói, cuối cùng lại không thể nói thành lời, chỉ chăm chăm nhìn chàng.

Một lúc lâu, Lâm An Dạ nhẹ nhàng nói: “Ta ngoại trừ đánh giặc thì không có khả năng gì khác, ngâm thơ đối chữ, vẽ tranh tô màu đều chỉ hiểu sơ sài, tính tình cũng trầm lặng, không thích nói, cũng không nói nhiều, ngay cả những quan viên không quen biết này nàng còn trò chuyện với họ nhiều hơn ta.”

“Ồ với ta chắc chắn là vô cùng nhàm chán.”

“Nàng thích hoa mai Lạc Thành, ta cũng không thể nào vẽ nó cho nàng, hoặc làm thơ tặng nàng, cũng chỉ có thể tặng toàn bộ nó cho nàng thôi.”

“Nhưng mà, mặc dù là như vậy, có một số việc ta vẫn muốn nói cho nàng biết —— ta rất thích nàng, cũng chỉ thích mỗi nàng thôi.”

Giọng nói Lâm An Dạ vừa nhẹ vừa khẽ, càng nói ra càng thấy như không thật.

“... Thu Nguyệt, nàng có đồng ý làm thê tử của ta không?”

“...”

Đây là lần đầu tiên chàng gọi nàng là Thu Nguyệt, việc này cũng hơi quá phận, nhưng lúc này hai người cũng không quan tâm nhiều đến vậy, Sở Thu Nguyệt cảm thấy trong đầu như có cái gì đó bị nổ ra, hơi đau đớn, nhưng lại kèm theo vui mừng vô hạn, tâm tư này đúng là không thể hiểu được.

Sau khi Lâm An Dạ nói xong thì lẳng lặng nhìn nàng, Sở Thu Nguyệt chưa nhận ra mắt mình hơi ướt, đôi mắt vốn dĩ đã đen láy giờ đây trên nền tuyết này lại càng thêm nổi bật, sau đó nàng nhẹ nhàng gật đầu: “Ta đồng ý.”

Sau khi nói xong, bản thân Sở Thu Nguyệt cảm thấy hư hư thực thực, nàng lại có thể cứ như thế mà đồng ý.

Thế nhưng làm sao nàng có thể từ chối được đây? Người đứng trước mặt này rõ ràng cái gì cũng rất tốt, nhưng cũng còn có điểm chưa tốt, mà nàng cũng có rất nhiều lý do để từ chối chàng. Nhưng những thứ chàng nói này khiến nàng chẳng thể chối từ.

Nói không thể vẽ tranh làm thơ nên liền dùng Lạc Thành chân thực đi tặng... Chút vẽ tranh làm thơ hầu như ai cũng có thể, nhưng người như chàng, thiên hạ liệu có mấy người? Trong những người kia, ai có thể thực sự làm như vậy vì nàng đây?

Quả thực là không thể tưởng tượng được chuyện như vậy lại bị chàng nói qua loa, sau đó chờ đợi câu trả lời của nàng.

Nàng thật sự là không tài nào từ chối được.

Nghe được từng chữ Sở Thu Nguyệt nhẹ nhàng nói, Lâm An Dạ nhìn nàng, mỉm cười: “Nàng đã đồng ý.”

“... Ừ.” Sở Thu Nguyệt khó khăn gật đầu, quả nhiên là người này còn chưa hiểu được tâm tư thiếu nữ. Nàng mới vừa đồng ý, dù thế nào thì cũng đang có phần xấu hổ, chàng lại còn nhắc lại như vậy nữa... Nhưng dù sao đi nữa thì chàng cũng thật sự là vui mừng. Những nụ cười hiếm hoi của chàng hầu như lúc nào cũng là cười với nàng.

Lâm An Dạ thấy Thu Nguyệt gật đầu thì lại cười một cái, dường như sắc mặt quanh năm như băng tuyết ở Lạc Thành của chàng cuối cùng cũng ngênh đón ngày xuân, tiếp nhận ánh mặt trời chiếu rọi, tuyết tan thành sương, thật sự rõ ràng sáng lạn.

... Đúng là khiến người ta không thể nào mở mắt nổi.

Sở Thu Nguyệt sững sờ đối mặt với chàng, sau một lúc thì chợt được bao lại bởi một cái ôm ấm áp, cảm Lâm An Dạ đặt trên đỉnh đầu của nàng, không ai nói gì nữa nhưng tiếng hít thở kia cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy ấm áp.

Dựa vào lòng Lâm An Dạ, tìm Sở Thu Nguyệt đập càng lúc càng nhanh, sau đó cuối cùng cũng chậm rãi trở lại bình thường, nàng ngẩn ngơ nhớ lại, nàng đến thế giới này đã nhiều năm như vậy, hòa nhập vào thế giới này cũng thấy được mình vẫn chưa hòa nhập nhiều lắm với người nơi đây, bây giờ nàng đã đồng ý lời “Cầu hôn” của một người cổ đại, cũng đã gần quá tuổi cập kê, lại sắp sửa gả cho một tướng quân trẻ tuổi.

Tất cả mọi việc đều như giấc mộng. Nhưng người trước mắt này, cảnh vật này, tất cả đều rõ ràng chân thực

... Sở Thu Nguyệt suy nghĩ, ừ, cứ như vậy đi. Như thế này cũng rất tốt, rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tâm ý của chàng

Lẳng lẳng ôm nhau một hồi, Lâm An Dạ buông Sở Thu Nguyệt ra, nụ cười trên mặt đã tan đi, chỉ còn lại vẻ mặt băng sơn như trước, nhưng nhu tình trong mắt thì chỉ cần chú ý một chút rõ ràng có thể nhận ra được. “Đứng ở chỗ này lâu như vậy cũng có hơi lạnh.” Lâm An Dạ cảm giác được túi hương ấm áp trong tay Sở Thu Nguyệt cũng dần dần tan đi, khẽ nhíu mày, “Chúng ta xuống phía dưới thôi.”

“Ừ.” Sở Thu Nguyệt gật đầu, không khỏi lại cảm thán, bây giờ mình đúng là chàng nói cái gì thì nghe cái đó, sau này lẽ nào mình sẽ bị chàng quản chặt chết mất à?

Suy nghĩ một chút, Sở Thu Nguyệt và Lâm An Dạ cùng nhau xuống lầu, vừa đi vừa hỏi chàng: “Hoàng thượng ban cho chàng một yêu cầu, chàng liền muốn Lạc Thành sao?”

Thật ra bây giờ đứng đây suy nghĩ một lúc, tuy rằng thực sự làm cho nàng cảm động, nhưng suy nghĩ về vấn đề thực tế thì có vẻ không đáng. Lạc Thành này không gần nguồn nước, đường đi xung quanh cũng xóc nảy, liên lạc cũng không xem là thuận lợi, địa hình bình thường, nhưng vấn đề là bởi khí hậu nên không có cạ nào trồng rau dưa lương thực, cách kinh thành cũng xa, vị trí không được tốt lắm, lại quá nhỏ, ngoại trừ người tới tăng nhanh mỗi lần vào mùa đông thì thực sự không có gì đặc biệt.

Nếu như ở hiện đại, nơi kinh tế không phát đạt, liên lạc lại bế tắc, may ra cũng chỉ phát triển được du lịch vùng núi mà thôi.

Lâm An Dạ lập được đại công nhưng lại chỉ cần một Lạc Thành nho nhỏ, phỏng chừng hoàng thượng cũng đã cười đến nở hoa.

Hắn là chàng cũng nghe ra sự không đành lòng trong lời của Sở Thu Nguyệt, Lâm An Dạ quay đầu lại nhìn nàng một chút, trong giọng nói mơ hồ có chút ý cười như không cười: “Nàng không cần cảm thấy không đáng cho ta. Suy tính của bề trên, từ trước đến giờ là nửa tốt nửa xấu. Sau khi ta lập công, hoàng thượng đứng dậy rời khỏi ghế ở yên hội, uống mấy chén liền không nhận được nói phải ban cho ta một điều thỉnh cầu, nhưng chỉ nói ban cho một yêu cầu chứ cũng không giới hạn nhiều hay ít, như thế cũng là có phần thăm dò suy nghĩ của ta. Ta muốn Lạc Thành này thật ra đã coi như là thỉnh cầu không nhỏ.”

Tuy Sở Thu Nguyệt hiểu những được lời này của Lâm An Dạ đúng là không sai, nhưng có lẽ chủ yếu cũng là để an ủi mình, nàng cũng không nói ra mà chỉ cảm động trong lòng, ngoài mặt thì nói: “Có khi những lời nói hay việc làm của chàng thật khiến người ta không hiểu được, nhưng những chuyện đại sự thì đúng là rạch ròi rõ ràng.”

Lâm An Dạ cũng không hỏi Sở Thu Nguyệt rằng mình đã làm việc gì khiến nàng không hiểu được, chỉ nói: “Thực ra có một số việc không cần quá rõ ràng. Cứ tự nhiên như vậy cũng đã hiểu rồi.”

Trong lòng Sở Thu Nguyệt khẽ động, gật đầu: “Lâm công tử...”

Nói ra ba chữ Lâm công tử lại cảm thấy có hơi không thích hợp, lúc này nàng còn vừa đồng ý muốn trở thành thê tử của chàng, bây giờ gọi chàng là Lâm công tử hình như là hơi xa lạ, thế nhưng không gọi Lâm công tử thì phải gọi là gì? Chẳng lẽ gọi là An Dạ? Như thế chẳng phải là quá nhanh sao.

Lâm An Dạ gật đầu nói: “Nàng cứ gọi ta là Lâm công tử, không sao.”

“Vâng.” Sở Thu Nguyệt liền đồng ý, suy nghĩ một chút, vừa nghĩ đến điều mình sắp nói ra cũng không được thích hợp, nhưng nếu hai người đã như vậy thì không hỏi cũng không tốt, vì vậy tiếp tục nói, “Thật ra ta muốn hỏi... Tại sao chàng lại thích ta vậy?”

Lâm An Dạ hơi dừng bước lại một chút, quay đầu lại liếc nhìn nàng, có lẽ chàng cũng không ngờ tới nàng lại bỗng nhiên hỏi như vậy.

Sở Thu Nguyệt nhìn chàng, trong lòng âm thầm phỏng đoán rốt cuộc chàng sẽ trả lời như thế nào.

“... Ta thích nàng thì chính là thích, không vì sao cả.” Lâm An Dạ trái lại có vẻ không hiểu nhìn Sở Thu Nguyệt, “Ta nhìn thấy nàng liền quyết định muốn lấy nàng.”

“...” Sở Thu Nguyệt nói không nên lời, đây mà cũng coi là câu trả lời à... Nhưng mà chàng nói là vừa nhìn thấy nàng đã muốn cưới nàng, đó không phải là gọi là vừa gặp đã yêu sao? Thế nhưng nàng chẳng nhận ra chút nào cả...

Lâm An Dạ thấy Sở Thu Nguyệt nghi hoặc nhìn mình thì đôi mắt hơi động, có lẽ là vừa nhớ lại chuyện lúc trước vừa cảm thấy không thể nào hiểu được, liền giải thích: “Chỉ là khi đó Khang Dạ không còn thích Sở đại tiểu thư, dường như cũng có ý với nàng, ta nghĩ, ta chỉ mới gặp qua nàng vài lần, cũng không cần thiết phải vì chuyện đó mà huynh đệ bất hòa, nếu sau này ít gặp gỡ hẳn là có thể gạt bỏ những suy nghĩ trong lòng. Sau đó Khang Dạ nói với ta nàng còn giận đệ ấy chuyện đầu xúc xúc, vì thế chỉ sợ là sẽ không có ý gì với nó, ta liền...”

Chàng hơi dừng một chút, chắc là đang tìm từ ngữ thích hợp, sau đó chậm rãi nói: “Ta liền tiếp tục nghĩ ra cách để có thể ở bên nàng. Chỉ là đúng lúc đó phải ra ngoài chinh chiến, cứ hết chuyện này đến chuyện khác, may mà mọi việc không bị đổ vỡ.”

Sở Thu Nguyệt bất đắc dĩ nói: “Nếu như bây giờ Lâm nhị công tử nói còn thích ta, vậy thì chàng lại tiếp tục bỏ ý định này một lần nữa sao?”

“Bây giờ sao,” Lâm An Dạ thân nhiên nói, “Nàng và ta đã là một.”

Nàng và ta đã là một.

Sở Thu Nguyệt nghe thấy sáu chữ này thì không khỏi hơi sững sờ, Lâm An Dạ này chưa bao giờ nói lời ngon tiếng ngọt, thế mà giờ đây lại làm nàng cảm động như vậy.

Vì thế nàng liền cười: “Ừ, vậy là tốt rồi.”

“Nàng không muốn ở bên Khang Dạ, như thế thật tốt.” Lâm An Dạ hơi cong khóe miệng, cùng Sở Thu Nguyệt đi xuống lầu, tuy rằng trên lầu lạnh lẽo nhưng trong lòng hai người lúc này đều cảm thấy ấm áp.

Đi xuống lầu, Tiểu Trúc và Sở Triều Sinh đều ở đó. Lúc họ lên lầu, hai người là thấy vẻ mặt không biểu cảm gì của Lâm An Dạ và vẻ mặt hoang mang của Sở Thu Nguyệt, giờ lại thấy hai người họ vẻ mặt ấm áp đi xuống liền biết chắc chắn là đã có chuyển biến gì đó. Tiểu Trúc nhanh trí đứng bên cạnh, nhưng cũng không mở miệng phá vỡ sự bầu không khí yên tĩnh và mờ ám này. Còn Sở Triều Sinh thì mỉm cười, cũng không nói gì, rất sợ muội muội của mình xấu hổ rồi tức giận, định lát nữa sẽ nói bóng nói gió để hỏi.

Sở Thu Nguyệt và Lâm An Dạ đã vừa bày tỏ tâm ý với nhau, chút xấu hổ lúc đầu cũng đã tan thành mây khói —— đương nhiên chủ yếu là tiêu tan cảm giác xấu hổ lúc đầu của một mình Sở Thu Nguyệt, còn nét mặt Lâm An Dạ thì luôn luôn không biểu lộ cảm xúc gì cả, hơn nữa cũng không thấy có gì là mất tự nhiên, đoán chừng là cũng không cảm thấy áp lực và lúng túng.

Bây giờ vừa đúng lúc cảnh Lạc Thành rất đẹp, hai người tự mình đem theo vài chiếc áo choàng dày, Thu Nguyệt cũng đổi lại túi hương mới rồi liền cùng nhau đi dạo ngoài Lạc Thành.

Vốn là định kể cho Sở Triều Sinh, nhưng lúc Sở Triều Sinh ăn điểm tâm đã hỏi Sở Thu Nguyệt chuyện này, Sở Thu Nguyệt đỏ mặt kể rõ ràng. Lúc Sở Triều Sinh biết được Lâm An Dạ lại dùng Lạc Thành để làm Sở Thu Nguyệt vui vẻ, huynh ta cũng thực sự là dở khóc dở cười, nhưng thân là anh cả của Sở Thu Nguyệt tất nhiên cũng vì thế mà vui mừng không ngớt.

Bây giờ bọn họ đi dạo phố huynh ta cũng không theo quấy rầy, liền từ chối nói mình có quen biết vài bằng hữu ở Lạc Thành đã từng cùng nhau thi ở trong kinh, bây giờ đúng lúc có thể gặp mặt nên không cùng họ ra ngoài.

Vì bên ngoài tuyết vẫn còn rơi nhẹ nên Lâm An Dạ chỉ cầm theo một cây dù giấy bằng trúc đủ che cho hai người, nhờ vậy mà vô tình kéo hai người họ thêm gần nhau. Dưới một tán ô cũng không lớn lắm, ở nơi này giữa trời đất, bên ngoài tuyết rơi không tiếng động, bên trong cũng tĩnh lặng như vậy. Chẳng qua là tuy tĩnh lặng như vậy nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy khó chịu, trái lại còn làm cho lòng người bình yên không ít.

Vừa cùng nhau đi dạo vừa ngắm phong cảnh Lạc Thành, lúc đầu đứng trên lầu nhìn bao quát xung quanh cũng là một vẻ đẹp hữu tình, bây giờ đi trên từng con đường ngõ hẻm, lại đứng trên nền tuyết trắng, bên cạnh là hàn mai thì lại có một phong vị khác.

Tán ô trên đầu nhàn nhạt sắc vàng, phía trên nhẹ nhàng điểm vài hoa mai, bức tranh cảnh vật ánh sáng giao hòa, phong vị đặc biệt. Bán ô ở Lạc Thành không có gì khó khăn quả là không sai.

“Thật ra ta vẫn có chuyện không hiểu,” Sở Thu Nguyệt nhin không được mở miệng, “Hoàng thượng ban Lạc Thành cho chàng là có ý gì? Bây giờ chẳng phải vẫn là do quan viên quản lý sao, lẽ nào chỉ nói như vậy liền cho chàng thuế thu nhập ở Lạc Thành sao? À, phòng chừng cũng không bao nhiêu...”

Lâm An Dạ nói: “Ta chỉ được phép tùy ý bố trí nơi này thôi. Ví dụ như bây giờ, ta cũng có thể đổi Lạc Thành thành Thu Nguyệt thành.”

Sở Thu Nguyệt 囧: “Cũng không cần phải như vậy...”

“Ừ.” Khóe miệng Lâm An Dạ dường như hơi cong lên một chút, Sở Thu Nguyệt không biết vừa nãy mình có được gọi là bị “đùa giỡn” không, cũng chỉ có thể yên lặng đi theo chàng trên con đường đá ở Lạc Thành.

Đi dạo hai vòng Lạc Thành, cuối cùng vì trời quá lạnh nên vẫn phải trở về nhà trọ. Vì Sở Thu Nguyệt đã đồng ý lời “cầu hôn” của Lâm An Dạ nên hai người định rời đi trước, trở lại để chuẩn bị, thuận tiện thông báo cho Sở phụ Sở mẫu một tiếng.

Còn phải nói đến việc này, cũng là lúc ở trên đường, tuy rằng trong lòng hai người đã xác định rõ ràng nhưng hành vi cử chỉ cũng không đi quá giới hạn, cũng không sửa lại cách xưng hô, vẫn còn tách ra ngồi xe ngựa, chỉ có điều là không có mấy quan viên đi cùng như lúc đầu. Tiêu Trúc cũng hiểu được vị An Kỳ đại tướng quân này về sau có thể sẽ là cô gia của mình, khiến cho Sở Thu Nguyệt hài lòng, luôn luôn cẩn thận chu đáo chăm sóc nàng, cũng sẽ thỉnh thoảng nói hai câu trêu chọc.

Thật ra Sở Thu Nguyệt rất để ý một việc là trước đây Lâm An Dạ từng nói “Ta thích nàng, cũng chỉ thích nàng”, chuyện này lúc trước chàng cũng đã nói thẳng với nàng. Chẳng qua là bây giờ Lâm An Dạ quyết định chỉ lấy một mình nàng, nhưng mà... sau này thì thế nào?

Không thể không nói nếu như bỏ đi quan hệ với Sở Liên Đình thì Sở gia thực sự không được coi là thế danh gia môn, cho đến bây giờ vẫn là một gia đình bình thường bậc trung. Còn Lâm gia lại là gia đình quan gia cao quý, bây giờ gả nàng với thân phận là chính thê thì thực sự là nàng đang treo cao. Huống hồ còn vì chuyện của Sở Xuân Nguyệt, sợ rằng danh tiếng của mình cũng bị ảnh hưởng rất nhiều. Dù sao lúc trước mình và Sở Lưu Uyên đã từng cùng nhau ở kinh thành, cũng coi như là có nhiều người không có ấn tượng tốt với nàng, nếu người ta có ý nói thế này thế kia, thực sự là khiến nàng không thể nào tưởng tượng được.

Thực ra cũng không phải là nàng sợ chuyện này, chỉ là cảm thấy bây giờ Lâm An Dạ yêu thích nàng, nhưng mà nguyên nhân lại không rõ ràng, vừa giống như vừa gặp đã yêu, mà lại vừa dường như là không phải vậy. Nhưng sự yêu thích đó liệu có thể duy trì bao lâu? Nàng suy cho cùng thì cũng tương đối dễ nhìn, nhưng tuyệt đối không phải là người xinh đẹp nhất, cũng không coi là quá thông minh, nhiều nhất chỉ là tương đối lanh lợi, nhưng không thể kể chuyện cười chọc cho tăng băng này vui vẻ, ngoài ra thì cũng không biết làm mấy trò gì kì lạ gì cả...

Sở Thu Nguyệt không khỏi lo xa, Lâm An Dạ sẽ chỉ thích một mình nàng sao?

Trước đây nàng đã từng nói với Giang Thiên Thiên rằng nàng cũng không muốn gả cho gia đình quý tộc quan lại gì cả, trong lòng nàng luôn muốn được như Giang Thiên Thiên và Sở Liên Bình vậy, có một cuộc sống ấm áp bình yên.

Mặc dù đã sống ở đây hơn mười năm, nhưng có một số việc nàng vẫn chưa hoàn toàn có thể tiếp nhận, như là chuyện mình và người khác cùng chung một chồng. Nhất là ở Quân Triều này, chuyện một chồng một vợ vẫn có rất nhiều, đừng nói là giống như Xuân Nguyệt trông mong đi làm thiếp người ta, dù cho nàng làm chính thê nhưng sau đó trượng phu cưới vợ bé, nàng cũng không thể nào chấp nhận được.

Thế nhưng Lâm An Dạ là ai chứ, người muốn gả cho chàng không nói đến hàng trăm hàng ngàn nhưng cũng không thiếu, người mong muốn làm thiếp chỉ sợ cũng không phải là không có. Nói cho cùng thì đàn ông đều thích những cô gái xinh đẹp, chỉ là có người này người kia, Lâm An Dạ có thể không phải là người như vậy. Nhưng sau này sẽ đến lúc chàng thấy chán gương mặt của mình, lúc đó mặc dù chàng không còn trẻ nữa nhưng sợ rằng vẫn có rất nhiều người dễ lựa chọn.

Aiz...

Sở Thu Nguyệt là người luôn bình tĩnh mà lúc này cũng phải lo lắng, tuy rằng trong lòng âm thầm xác định rõ, nếu mình đã quyết định gả cho Lâm An Dạ thì ít nhất là nên tin tưởng chàng. Nhưng nàng luôn luôn là người nhìn xa, tuy ngày hôm nay trôi qua thật tốt nhưng cũng suy tính một chút xem ngày mai có bình yên hay không, huống chi là chuyện đại sự như vậy.

Vô tình mà có ý, Thu Nguyệt biểu lộ những lo lắng trên mặt, tuy rằng miệng không nói gì nhưng dù sao thỉnh thoảng vẫn để lộ ra vẻ mặt ưu sầu.

Lâm An Dạ dừng hành động trước sau như một để chăm sóc nàng, cũng không hỏi nàng có chuyện gì. Sở Thu Nguyệt cũng hiểu Lâm An Dạ là người như vậy, nàng nên nói rõ chứ không nên tự mình đoán già đoán non, vì thế trong lòng cũng quyết định trực tiếp nói với chàng chuyện này để xem chàng có thái độ gì. Nếu như chàng áp ứng —— Aiz, chắc sẽ không như vậy, chàng cùng lắm là giữ nguyên vẻ trầm mặc, áp ứng gì gì đó chắc là chỉ có người như Giang Thành Văn mới không nhận được mà biểu lộ ra... Chẳng qua là cũng không biết chàng có cho là mình chưa vào cửa mà đã bắt đầu quản chuyện của chàng rồi sau đó bắt hứng không.

Giả sử quả thực là như vậy thì dù bây giờ nàng có thích chàng, nàng cũng vẫn nên buông tay.

Tình cảm đúng là có thể làm người ta vui vẻ trong chốc lát, làm cho người ta lo lắng suy nghĩ đến mất lý trí, thế nhưng nói cho cùng, có một vài việc vẫn không thể nào buông bỏ.

Sở Thu Nguyệt cũng biết, nàng như vậy dường như quá mức lý trí, nhưng nàng cũng không muốn mình lại đi theo vết xe đổ của kiếp trước.

... Thật ra trí nhớ kiếp trước của nàng vẫn còn mơ hồ, hình như là khi đó, nàng và đối phương yêu nhau, hai người cùng nhau phấn đấu vì cuộc sống, vì chuyện thuê phòng, các loại chi phí phụ và mấy chuyện bận rộn khác. Sau này khi có chút thành tựu, đối phương lại quyết định chia tay với nàng. Khi đó nàng vẫn còn rất thích anh ta, suýt nữa vứt bỏ cả tôn nghiêm để níu kéo anh ta trở lại, thế nhưng lời nói đến miệng liền nuốt xuống, ngay cả nước mắt cũng không hề rơi, chỉ tỉnh táo nói ra những suy nghĩ của bản thân, rồi thu gom lại vài thứ gì đó để đập nát, sau này cũng đang từ từ hồi phục tinh thần thì lại chuyện kiếp.

Quảng thời gian một mối nhất đã qua, thật vất vả nàng mới cảm thấy mình muốn hưởng thụ, giờ lại thành một người khác, khi đó vì lý do này mà nàng tiếp tục lười nhác, cũng không có suy nghĩ gì về chàng mà chỉ muốn làm một sâu gạo nhỏ an phận sống qua ngày.

Chẳng qua là lúc đầu thỉnh thoảng vô tình nhớ đến gương mặt của bạn trai ở hiện đại vẫn cảm thấy trong lòng có chút bất đắc dĩ và khổ sở. Bởi vì yêu quá sâu đậm, nếu không phải nhờ một chút kiêu ngạo còn sót lại chống đỡ thì thực sự khi đó đã mất hết thể diện. Sai lầm như vậy, nàng tuyệt đối không muốn tái phạm lần thứ hai.

Bây giờ ở cổ đại, phần lớn đều là tiền hôn hậu ái (cưới trước yêu sau), mà “hôn” này nàng vẫn có thể quan sát nhân phẩm đối phương một thời gian rồi

sau đó mới quyết định. Nàng bây giờ chỉ hơi thích Lâm An Dạ, cũng không phải là không thể từ bỏ chàng, cố gắng tỉnh táo quan sát chàng, tuy rằng cũng vẫn còn cảm động, nhưng nếu cảm động đến mức quyết định gả cho chàng thì nhất định phải quan sát thật tốt một chút. Để tránh khỏi sau này gả cho chàng, thật lòng thật dạ trao tất cả cho chàng rồi đến khi tuổi tác suy tàn thì cũng chẳng còn gì cả.

Huống chi tình cảm sâu nặng đến vậy cũng không bền, đến lúc đó trong lòng rốt cuộc sẽ bị tổn thương, nàng cũng không muốn phải đâm đầu vào. Dù gì đi nữa, trong thời gian sống ở đây nàng cũng không thấy Giang Thiển Thiển và Sở Liên Bình yêu hận đến mức kinh thiên động địa, cứ sống như vậy cũng đã tốt lắm rồi.

Suy nghĩ thấu đáo, Sở Thu Nguyệt liền nhân lúc nghỉ ngơi ở trạm dịch trực tiếp đi tìm Lâm An Dạ. Lâm An Dạ thấy vẻ mặt của nàng cũng đoán được nàng chuẩn bị nói suy nghĩ trong lòng ra, lập tức cũng không nói gì chỉ lẳng lặng mà nhìn nàng.

Sở Thu Nguyệt suy nghĩ một chút, nói: “Lâm công tử, việc ta định nói ra lúc này có lẽ cũng hơi sớm... Thế nhưng ta vẫn phải nói trước, để tránh sau này chuyện có xảy ra thì cũng không còn kịp nữa.”

“Ừ.” Lâm An Dạ nhàn nhạt gật đầu.

“Ta muốn hỏi... Lâm công tử, chàng có thật là chỉ muốn cưới một mình ta làm vợ không? Cho dù là rất lâu sau này cũng sẽ không nạm thiếp, không lấy bình thê?” Sở Thu Nguyệt không muốn vòng vo nên hỏi thẳng.

... Nàng cũng nhận ra là mình hơi quá đáng. Chỉ là vấn đề này là trên hết, nàng cũng không muốn chú ý nhiều như vậy.

Lâm An Dạ hơi nhú mày, không biết có phải là một loại biểu hiện của ngạc nhiên không, sau đó chàng nói: “Hóa ra nàng vẫn phiên muộn chuyện này.”

Ồ, hóa ra nhất cử nhất động của mình chàng đều nhìn thấy. Trong lòng Sở Thu Nguyệt hơi xúc động, nói: “Ừ... Ta cũng biết hỏi chuyện này cũng là rất quá đáng, thế nhưng ta vẫn muốn cho chàng thấy lập trường của mình. Nói ta là đồ phụ cũng được, không hiểu quy củ cũng được, nhưng ta sẽ không nhượng bộ chuyện này... Lâm công tử, chàng là Lâm gia đại công tử, còn là An Kỵ đại tướng quân, ta lại chẳng là ai cả, ta thực sự rất đề ý đến suy nghĩ của chàng.”

Lâm An Dạ trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Dù thế nào ta cũng chỉ thích nàng, cũng chỉ muốn cưới nàng. Mặc dù chuyện từ nay về sau ta cũng không dám đảm bảo, dù sao thực sự cũng có vài chuyện người ta không thể nào định đoạt tất cả. Nhưng bây giờ ta xin thề, nếu ta đã muốn lấy nàng làm vợ thì sẽ không có tâm tư nào khác, nếu làm trái lời thề này...”

Nói tới chỗ này, Sở Thu Nguyệt cắt đứt chàng: “Chàng thề làm cái gì? Ta cũng không phải là không tin tưởng chàng. Ta chỉ muốn biết thái độ của chàng thôi.”

Trong giọng nói của nàng còn mang chút ý cười, tiếp tục nói: “Đúng là như chàng nói, chuyện tương lai thực sự không thể dự đoán, nhưng ít nhất ta hiểu được chàng nghĩ như vậy là được rồi.”

Lâm An Dạ trầm mặc chốc lát, nói: “Chuyện ngoài khả năng của con người quả thực rất nhiều, nhưng chuyện này hẳn là ta có thể hoàn toàn quyết định. Ta cam đoan, cả đời này nhất định không phụ nàng.”

“... Vâng.” Sở Thu Nguyệt khẽ gật đầu.

Bầu không khí ấm áp bắt đầu tan ra, tỏa khắp cả trạm dịch lạnh lẽo này. Lâm An Dạ ngồi ở trước mặt, bên người là lò đất nhỏ, khí nóng toát ra, quanh chàng đều phản chiếu ánh hồng nhàn nhạt khiến con người chàng trở nên thân thiện hơn.

Một lúc lâu sau, chỉ nghe Lâm An Dạ từ từ nói: “Còn nữa... Nàng không phải chẳng là ai cả. Nàng chính là người yêu của Lâm gia đại công tử, của An Kỵ đại tướng quân.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sinh Tồn Ở Cổ Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.